

Sử Nhi

Contents

Sử Nhi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	71
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	95
32. Chương 32	98
33. Chương 33	102
34. Chương 34	104
35. Chương 35	107
36. Chương 36	110
37. Chương 37	114
38. Chương 38	116
39. Chương 39	119
40. Chương 40	123
41. Chương 41	127

42. Chương 42	130
43. Chương 43	133
44. Chương 44	137
45. Chương 45	140
46. Chương 46	143
47. Chương 47	147
48. Chương 48	151
49. Chương 49	154
50. Chương 50	157
51. Chương 51	160
52. Chương 52	163
53. Chương 53	167
54. Chương 54	170
55. Chương 55	173
56. Chương 56	176
57. Chương 57	179
58. Chương 58: Phiên Ngoại	182

Sử Nhi

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, phụ tử, nhất thụ nhất công
 Biên tập: Zhou Zhou
 Beta: Thánh Lan Phi, Ngạo
 Nó được gọi là Sử Nhi b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-nhi>

1. Chương 1

Kỳ thật “Sử Nhi” cũng không phải là tên của nó, nó vốn có một cái tên rất dễ nghe – Đinh Vũ Khuynh, tên này được lấy từ gia phả của dòng họ. Nhưng mọi người vẫn thường gọi nó là Sử Nhi, cho nên qua một thời gian dài, nó cũng đã quên mất tên thật của mình rồi. [tên đẹp mà ko ai kêu đến nỗi quên luôn tên mình thì phải coi lại cách mọi người đối xử với tiểu Sử nhi à nha]

.

Sở dĩ nó được gọi là Sử Nhi cũng không phải bởi vì nó xấu. Nhìn sơ qua thì diện mạo của nó đại khái cũng có thể xem như một bé trai thanh tú, nhưng ngật một nỗi bên trán phải của nó lại có một cái bớt đỏ sậm kéo dài trên mặt, gần như chiếm hết một phần năm khuôn mặt của nó, cho nên nhìn mặt nó trông giống như mặt âm dương.

Nhà của Sử Nhi rất có tiền, cha nó là một người giàu có nên cả nhà nó đều ở biệt thự. Năm nó một tuổi, mẹ nó qua đời trong một vụ tai nạn. Năm năm sau, cha nó lại mang từ bên ngoài về một người phụ nữ cùng một bé trai hơn hai tuổi, lúc này mấy người hầu trong nhà mới vỡ lẽ, thì ra nó không phải là đại thiếu gia, mà ông chủ cũng đã sớm có con riêng ở bên ngoài. [ta rất trông đợi xem đứa con riêng này làm ăn đc gì]

Bọn người hầu trong nhà tự nhiên cũng thấy gió thổi chiều nào hướng theo chiều đó, tất cả bọn họ đều hầu hạ đại thiếu gia như tổ tông còn đối với Sử Nhi thì chỉ cần đối xử đúng theo quy củ là được và không ai thêm để ý đến nó! Năm nó ba tuổi, cũng là năm mà nó bắt đầu hiểu chuyện thì bên người nó chỉ có một mình bảo mẫu chăm sóc.

Ngày đó, Đinh Lập Hiến vừa bước vào phòng thấy Sử Nhi đang ngồi trên sofa, y nhíu mày. Sử Nhi lắc đầu nhìn cha mình nở một nụ cười thật ngọt ngào!

“Ba Ba!”

Đình Lập Hiên vẫn đứng yên ở trước cửa, khẽ gật đầu, “Ừm!”

“Ông chủ, người đã về!”

“Ừ, đêm nay nhà có khách, lát nữa chị dẫn nhị thiếu gia ra căn phòng phía sau đi.”

“Dạ, ông chủ!”

Bảo mẫu nhìn theo hướng ông chủ đi dần ra bên ngoài rồi xoay người lại thu thập mấy thứ linh tinh quảy lên người rồi ôm Sửu Nhi đi xuống lầu. Đối với những chuyện như thế này bảo mẫu cũng đã quen rồi, ông chủ sợ diện mạo xấu xí của đứa nhỏ này làm mất mặt mình, cho nên mỗi khi trong nhà có khách, ông chủ sẽ cho người đem Sửu Nhi đi, hoặc là đưa nó đến phòng nhỏ phía sau.

Đình Lập Hiên năm nay mới hai mươi một tuổi, sau khi cha y mất, y thừa kế toàn bộ gia sản, y là một phú gia hàng thật giá thật hơn nữa còn anh tuấn tiêu sái, mọi người bên ngoài đều biết Đình Lập Hiên có một đứa con thông minh đáng yêu, thật dễ thương xinh đẹp là Đình Vũ Kiệt, nhưng mọi người lại đâu biết rằng kì thật y còn có một đứa con khác là Đình Vũ Khuyết. [ông cha tôi tệt hết sức có người cha như vậy ta cũng sẽ chịu ko nổi]

Biệt thự Đình gia rất lớn, trong đó không chỉ có bể bơi mà còn có một vườn hoa nhỏ, phía sau vườn hoa là một căn phòng nhỏ, trước đây là nơi ở của người hầu, sau khi biệt thự nâng cấp từ hai tầng lên ba tầng thì nhóm người hầu đều vào ở trong lầu một, căn phòng nhỏ này tất nhiên cũng bỏ trống. Phòng ốc ở đây cũng khá sạch sẽ nhưng xét về độ trang hoàng thì đương nhiên là không có. Bảo mẫu đặt Sửu Nhi xuống giường rồi lấy gói đồ mang theo ra.

“Dì Tần.”

“Sửu Nhi sao vậy? Đói bụng phải không?”

“Không phải, tại sao cha con lại không cho con ở nhà trước? Con không thích chỗ này!”

“Sửu Nhi ngoan, trong nhà có khách, trẻ con không thể ra ngoài gặp khách được, cho nên Sửu Nhi ráng ngoan ngoãn ở đây một đêm nha, dì Tần sẽ ở cùng Sửu Nhi!”

Sửu Nhi không trả lời, nó chỉ cúi đầu nhìn xuống bàn tay bé của mình.

Đến tối, phía trước truyền đến tiếng nhạc xôn xao xen lẫn với tiếng nói chuyện ồn ào, Sửu Nhi nhìn qua thấy dì Tần đang ngủ gật trên bàn, nó bước xuống giường, nhẹ nhàng đi ra cửa. Bãng qua khu vườn nhỏ thì có thể nhìn thấy ngay cánh cửa sổ của biệt thự, nhóm người đó nam có nữ có, có người đang khiêu vũ cũng có người đang uống rượu. Sửu Nhi rất biết nghe lời, trẻ con không thể gặp khách thì nó đứng bên ngoài nhìn một chút là tốt rồi, những người đó dường như đang rất vui vẻ, không biết họ đang chơi trò gì nhỉ?

Sửu Nhi cẩn thận nấp sát vào mép cửa sổ, trộm nhìn vào phía bên trong. Dường như cha đang nói chuyện với ai đó, sau đó xoay người đi lên lầu bé Vũ Kiệt xuống, mọi người thấy đứa nhỏ kia lập tức vây lấy, còn thơm lên hai má nó. Trong lòng Sửu Nhi không khỏi hô lên, dì Tần gạt mình, dì ấy rõ ràng nói trẻ con không thể đi gặp khách, tại sao anh hai có thể gặp mà mình thì không thể?

Lúc này một cô gái ăn mặt rất sang trọng nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Sửu Nhi, lập tức “Á” lên một tiếng, làm rơi luôn ly rượu xuống đất rồi bổ nhào vào người nam bên cạnh. Đình Lập Hiên nhìn ra cửa sổ thấy Sửu Nhi, lập tức trừng mắt, ôm Vũ Kiệt giao cho mẹ nó rồi bước nhanh ra ngoài.

“Mày ở đây làm gì?” Sửu Nhi hoảng sợ, run rẩy quay đầu lại, thấy cha mình đang tức giận trừng to hai mắt.

“Con, con!”

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia?” Dì Tần gấp rút chạy tới, ôm Sửu Nhi vào lòng.

“Không phải tôi đã bảo chị canh chừng nó hay sao?”

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi lập tức dẫn bé về ngay!”

Đình Lập Hiên bực bội vung tay lên “Đi nhanh đi!”

“Ba ba!”

“Đi đi đi, trở về ngủ đi!” Cha nó nói xong cũng không thèm quay đầu lại, dì Tần vội vàng ôm Sửu Nhi về căn phòng nhỏ.

“Sửu Nhi không ngoan, sao lại chạy lung tung chứ?”

“Dì tần gặt con, không phải dì nói trẻ con không thể gặp khách sao? Tại sao anh hai lại có thể gặp?”

Trong lòng dì Tần cảm thấy chua xót “Sửu Nhi ngoan, con gọi cậu ấy là anh hai, như vậy có nghĩa là cậu ấy lớn hơn con, cho nên cậu ấy có thể gặp còn con thì không thể, đợi đến khi Sửu Nhi lớn lên thì có thể đi gặp họ.”

Sửu Nhi chợt hiểu ra, gấp gặt đầu “Con biết rồi!”

“Sửu Nhi thật ngoan, mau ngủ đi.”

“Dạ!”

Sửu Nhi ngoan ngoãn nằm xuống, nhắm mắt lại không ngừng tự nhủ với lòng, mình phải nhanh lớn lên, đến lúc đó là có thể giống như anh hai cùng chơi với bọn họ!

Trở về biệt thự Đinh Lập Hiến lập tức điều chỉnh lại thần sắc của mình.

“Đinh tổng, đứa nhỏ lúc này là ai vậy?”

“À, là con của người hầu, nó chạy bậy thôi, mọi người tiếp tục đi.”

Đối với đứa con này Đinh Lập Hiến quả thật rất chán ghét, chủ yếu là bởi vì mẹ của Sửu Nhi. Năm đó cha y ép y kết hôn với Mạnh Thanh, trên cơ bản hai người đều không có tình cảm với nhau, huống chi lúc đó y đã ở cùng với người vợ hiện tại là Lý Vân, khi ấy Lý Vân cũng đã có thai. Nhưng chính miệng cha y đã nói nếu y không cưới Mạnh Thanh thì sẽ không được thừa kế tài sản Đinh gia, cuối cùng y đành phải đồng ý. Lúc Lý Vân biết y sắp kết hôn, cô đã định tự sát, nên y đã cam đoan sau khi cha y mất, y sẽ ly hôn với Mạnh Thanh cưới cô vào nhà. Sau này Mạnh Thanh lại sinh ra một đứa con xấu xí, Đinh Lập Hiến nhìn thấy lại càng thêm chán ghét.

Thời tiết ngày càng ấm, dì Tần mở cửa sổ ra ngồi trên ban công đan áo len, Sửu Nhi thì ở trên sofa chơi đùa một mình, dì Tần đột nhiên cảm thán, từng giữ nhiều đứa nhỏ như vậy nhưng đây là lần đầu tiên bà gặp được một đứa trẻ không khóc, không nháo như Sửu Nhi, nhưng mà đáng tiếc, hơi!

Đem mũi đan đang đan được một nửa đặt xuống, dì Tần đi qua vỗ vỗ đầu Sửu Nhi.

“Sửu Nhi ở đây chơi nha, dì Tần đi toilet một chút rồi lập tức quay lại liền, con tuyệt đối không được chạy bậy nha!”

“Dạ, con biết!”

Dì Tần vừa mới đi ra, Vũ Kiệt đã mở cửa chạy vào, cầm trong tay là chiếc xe đồ chơi mà cha nó vừa mới mua cho, nhìn nhìn Sửu Nhi, mắt như phát ra tia sáng.

“Anh hai, đó là cái gì?”

“Là đồ chơi ba ba mới mua cho tao!”

“Có thể cho em mượn chơi một lát không?”

Vũ Kiệt lập tức ôm món đồ chơi vào ngực, “Không, đây là ba ba mua cho tao!”

“Vậy chúng ta cùng nhau chơi được không?”

“Ừ, được rồi, một lần thôi nha.”

Vũ Kiệt đặt chiếc xe xuống đất, ấn nút điều khiển, chiếc xe lập tức chạy trên mặt đất, Sửu Nhi càng xem càng thích, chạy đến cầm chiếc xe lên xem thử, không cẩn thận làm pin rớt ra, Sửu Nhi lại không biết làm sao gắn trở về, Vũ Kiệt lấy xe lại rồi ấn nút điều khiển, nhưng kỳ quái là chiếc xe lại không chạy!

“Mày làm hư xe của tao!”

“Em cũng không biết tại sao lại như thế, em, em không phải cố ý, mấy thứ này là từ trên đó rớt ra!”

Hai bé trai đều không biết làm sao gắn pin trở về được, lắc qua lắc lại nửa ngày cũng không được, Vũ Kiệt càng ngày càng ủy khuất cuối cùng “oa oa” khóc lên, Lý Vân nghe tiếng con khóc lập tức chạy vào ôm Vũ Kiệt vào lòng.

“Cục cưng! sao vậy, là ai ăn hiếp con, đừng khóc đừng khóc!”

Vũ Kiệt lau lau nước mắt, “Là em trai làm hư đồ chơi của con.”

Lý Vân vừa nghe xong, nổi giận, giơ tay cho Sửu Nhi một cái tát, “Đúng là muốn bị đánh!”

S Sửu Nhi cũng “oa” một tiếng khóc lên, trên mặt đau rất vô cùng. Đinh Lập Hiên ở dưới lầu nghe tiếng vội vàng chạy lên, vào tới thấy cả hai đứa con đều khóc, liền đưa tay ôm Vũ Kiệt vào lòng.

“Cục cưng, sao lại khóc?”

“Hừ, đều là nó giành đồ chơi với Vũ Kiệt, sau cùng còn làm hư luôn!”

Đinh Lập Hiên cuối đầu nhìn đứa con nhỏ kề bên, một bên má đã bắt đầu sưng lên, trên mặt còn in rõ mấy dấu ngón tay, vừa lấy tay áo lau nước mắt vừa ủy khuất nhìn mình!

“Ba Ba, con không có cố ý, cái này, cái này rớt ra, đồ chơi liền bị hư!” Sửu Nhi chìa bàn tay ra, bên trong là một cục pin. Đinh Lập Hiên lập tức hiểu ngay, thì ra là pin bị rớt ra ngoài, thảo nào xe không chạy! Đem pin lắp vào xong, xe lập tức chạy lại, Vũ Kiệt nhìn chiếc xe, không khóc nữa.

“Được rồi, ngoan nào, về phòng của mình chơi đi.”

“Dạ, ba ba, bế.”

“Được, con ngoan.”

Đinh Lập Hiên từ ái ôm Vũ Kiệt vào lòng, vừa chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy một thanh âm vang lên từ phía sau, “Ba ba?”

Đinh Lập Hiên quay đầu lại nhìn nó một cái, “Vũ Khuynh, nghe lời, đi ngủ đi.”

“Dạ? Con biết!”

Cha ôm Vũ Kiệt đi cùng người vợ xinh đẹp, ba người họ vừa cười vừa nói đi ra ngoài, Sửu Nhi nhìn theo bóng lưng của họ, trong lòng bỗng nhói lên, khi đó nó còn chưa biết cảm giác đó gọi là khổ sở!

.

Lúc đi Tần trở vào thấy Sửu Nhi đang đứng bơ vơ, đầu cúi xuống nhìn bàn tay nhỏ bé của mình, trên mặt còn hiển hiện rõ ràng mấy dấu tay, dì Tần chạy vội đến ôm Sửu Nhi vào lòng.

.

“S Sửu Nhi, mặt của con sao vậy? Là ai đánh con?” Sửu Nhi ngược đầu lên nhìn, nước mắt còn vương bên khóe, cái mũi nhỏ nhắn hồng hồng, nhìn vào càng khiến người khác phải đau lòng.

“Dì tần, lúc nãy con bị mẹ đánh!”

“Sao bà chủ lại đánh con?”

“Con làm hư đồ chơi của Vũ Kiệt, sau đó ba ba đã sửa lại tốt, con, con không có cố ý.”

Trong lòng dì Tần cảm thấy đau xót lắm, đối với những người có tiền như vậy cho dù con mình có làm hư đồ chơi đắt tiền đến đâu đi nữa thì cũng không đến nỗi phải bị đánh, một tát này thật sự rất nặng, mặt đều sưng lên hết rồi, “S Sửu Nhi ngoan nha, đừng khóc, sau này mình không chơi đồ chơi chung với anh hai nữa nha.”

“Dì Tần, con cũng muốn có đồ chơi như vậy, anh hai có thiệt nhiều đồ chơi mới, tại sao con lại không có?”

Dì Tần quay mặt sang một bên lén gạt đi nước mắt của mình, “Cậu ấy là anh hai của Sửu Nhi, cho nên cậu ấy có thể chơi nhiều đồ chơi, con còn quá nhỏ, chờ con lớn lên là có thể chơi nhiều đồ chơi!”

Sử Nhi trát trát đôi mắt nhỏ bé, gật gật đầu, “Con biết rồi, vậy con phải nhanh lớn một chút!”

“Sử Nhi ngoan lắm!” Di Tần hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó rồi ôm nó vào lòng hát cho nó nghe mấy bài hát ru dỗ dành, một lát sau Sử Nhi liền tiến vào mòng đẹp.

Tối hôm sau, di Tần lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ.

“Sử Nhi, con xem đây là cái gì?”

Sử Nhi ngẩng đầu lên nhìn thấy chiếc hộp rất đẹp mắt, vội vàng đón lấy, di Tần giúp nó mở hộp ra, bên trong là mấy khối gỗ xếp đủ màu sắc.

“Sử Nhi nha, cái này gọi là gỗ xếp, con có thể xếp chúng thành đủ các hình dạng đẹp mắt, di Tần mua cho con đó, có thích không?”

Sử Nhi nở nụ cười ngây thơ, xem hộp xếp gỗ như bảo vật mà ôm vào lòng, “Dạ, thích lắm, cảm ơn di Tần!”

Di Tần vỗ vỗ đầu nó, “Vậy Sử Nhi chơi đi nha!”

“Dạ!”

Di Tần vui mừng nở nụ cười, làm bảo mẫu đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên bà tự mình bỏ tiền mua đồ chơi cho đứa nhỏ, Sử Nhi thật sự rất đáng thương, có người cha có tiền như vậy nhưng chỉ mua đồ chơi cho Vũ Kiệt mà thôi. Hơi, mình chỉ là người làm công, sao có tư cách trách cứ ông chủ chứ!

Mùa xuân qua đi, mùa hè lại đến, khu vườn nhỏ phía sau Đình gia nở đầy hoa, hơn nữa còn có một người làm vườn chuyên phụ trách chăm bón hoa ở đây. Đến trưa, di Tần ôm Sử Nhi vào trong vườn.

“Sử Nhi, hoa đó có đẹp không?”

“Dạ, đẹp lắm!”

“Vậy con tự chơi đi nha, nhớ là không được hái hoa đó!”

“Con biết rồi, di Tần!”

Di Tần dặn dò xong rồi đặt Sử Nhi xuống đất để cho nó trêu đùa cùng lũ bướm, lúc này bác Trương – người phụ trách làm vườn đi tới, chiếc áo của ông bị cây làm rách một mảng lớn.

“Tiểu Tần, áo của chú vừa bị móc rách, cháu vá lại giúp chú được không?”

“Cũng được, để cháu đi lấy kim chỉ, bác Trương, bác đi thay áo khác đi.”

“Được, vậy cảm ơn cháu nhiều nha!” Di Tần xoay người đi về phía biệt thự.

Lúc này bảo mẫu của Vũ Kiệt cũng dẫn nó tới vườn hoa, bảo mẫu muốn đi toilet nên đặt đại thiếu gia xuống đất, Vũ Kiệt chạy vào vườn thấy em mình, thuận miệng hỏi, “Mày đang làm gì vậy?”

“Anh hai, anh xem , hoa thật đẹp!”

Vũ Kiệt cảm thấy hoa này cũng không phải đẹp lắm liền nhìn qua phía bên kia thì thấy một bông khác.

“Tao cảm thấy bông màu lam kia đẹp hơn.”

“Ừm, đẹp thật.”

“Chúng ta hái nó xuống đi.”

“Di Tần nói không thể hái hoa.”

“Sợ gì chứ, hoa này là của chúng ta, hái mấy bông ba ba cũng không nói gì đâu!”

Vũ Kiệt vừa nói vừa đi qua, hoa hồng lam rất khó trồng, giống này đều là Đình Lập Hiên bỏ một số tiền lớn mua từ Nhật Bản về. Trên thân hoa còn có nhiều gai, đứa nhỏ kia không nhìn thấy đã giơ tay lên hái.

“Ui da!”

“Anh hai, anh sao vậy?”

“Hu hu, đau quá!”

Vũ Kiệt tức giận đưa chân đạp lên cành hoa vừa hái xuống, “Mày dám đâm tao, đâm đâm tao, hừ!” Sứ Nhi vội vàng kéo nó ra, “Anh hai, đừng hái nữa, ba ba sẽ nổi giận đó!”

Sứ Nhi kéo không được Vũ Kiệt, đành nhìn nó đạp hư mấy cành hoa hồng lam kia cho hả giận, rồi xoay người trở về biệt thự. Sứ Nhi nhìn cành hoa tan nát trên mặt đất, nó biết ba ba nó rất thích hoa này, nếu như ba ba biết được sẽ rất tức giận, nên nó thử nâng cành hoa lên, bàn tay nhỏ bé bị đâm thủng vài chỗ, nhưng vẫn không nâng dậy được cành hoa.

Đình Lập Hiên vừa về đến nhà thấy Vũ Kiệt thần tình ủy khuất, hai mắt đầm lệ, trên tay còn dán mấy miếng băng, không khỏi đau lòng, mắng bảo mẫu một trận, cuối cùng còn khai trừ luôn, xót xa ôm đứa con yêu vào lòng!

“Cục cưng, hết đau ha, ba ba bông con đi hoa viên chơi nha.”

Đình Lập Hiên vừa ôm đứa con tới hoa viên lập tức thấy Sứ Nhi đang đỡ mấy nhánh hoa hồng lên, giống hoa trân quý này nhìn tiêu điều không đường tả.

“Mày đang làm cái gì?”

Sứ Nhi bị dọa đến phát run lên, vội vàng đứng dậy, “Ba ba, ba ba hoa này không phải con phá hư!”

“Còn nói không phải mày, tao tận mắt nhìn thấy mà mày còn chối?”

“Là, là anh hai làm hư!”

Vũ Kiệt nhìn vẻ mặt tức giận của cha mình, trong lòng không khỏi khấn trương lên, “Ba ba, em trai nói dối, không phải con làm!” Nói xong liền khóc rống lên.

Cơn giận của Đình Lập Hiên liền tăng vọt lên, trừng mắt nhìn Sứ Nhi, “Nhỏ như vậy mà đã học nói dối, làm sai chuyện mà còn không chịu thừa nhận?”

“Ba ba, thật sự không phải con!”

Bốp! “Đừng nói nữa, sau này mày không được phép bước vào vườn hoa!” Đình Lập Hiên lập tức cho Sứ Nhi một cái tát, bởi vì dùng sức quá mạnh nên Sứ Nhi ngã lăn quay trên mặt đất, bàn tay chống xuống bụi hoa bị gai đâm vào lỗ chỗ, Sứ Nhi “Oa” một tiếng khóc to lên, bàn tay đau, đầu lại choáng váng cả lên.

Đình Lập Hiên cũng không có lại dịu nó dậy mà còn dỗ ngọt Vũ Kiệt đang ôm trong lòng, “Cục cưng đừng khóc nữa nha, ba ba biết không phải là con làm!”

Dì Tần nghe tiếng khóc vội chạy tới ôm Sứ Nhi vào lòng, vừa nhìn qua thấy hai bàn tay nhỏ bé đang không ngừng ứa máu, cơn tức trong đầu nhém chút bùng phát, dì Tần ngược đầu lên nhìn ông chủ, trong lòng không ngừng mắng, có người cha đánh con như ông hay sao? Cho dù nó có phạm tội tày trời thế nào cũng đâu cần phải ra tay nặng như vậy, thấy con mình ngã xuống ít ra phải đến đỡ nó dậy chứ!

“Sao chị không canh chừng nó?”

Dì Tần cố nén xuống lửa giận trong lòng, “Xin lỗi ông chủ, tôi sẽ đưa cậu ấy về.”

“Dẫn nó ra căn phòng phía sau, về sau không có sự cho phép của tôi không được cho nó ra ngoài!”

Dì Tần nghiêng răng trả lời, “Đã biết!”

Ôm Sứ Nhi đang khóc về căn phòng phía sau, Dì Tần bực bội đóng sầm cửa lại, cố tìm một vài vật dụng băng bó vết thương cho Sứ Nhi.

“Sứ Nhi, đừng khóc nữa nha?”

“Hu hu, dì Tần, đầu con đau quá.” Dì Tần hoảng vía, đừng nói là bị đánh đến ảnh hưởng đến não bộ nha?

“Sứ Nhi, có cảm thấy chóng mặt không? Có muốn ói ra hay không?”

“Không có, chỉ đau thôi!” Dì Tần lập tức thở ra một hơi.

“Sử Nhi ngoan, lát nữa sẽ hết đau, nói cho dì Tần nghe, sao ba con lại đánh con?”

Sử Nhi thút thút lau nước mắt, “Ba ba nói hoa là do con phá hư, con nói không phải ta, ba ba liền đánh con!”

“Sử Nhi nói cho dì biết, hoa đó là không phải con làm hư sao? Không được nói dối đó!”

“Thật sự không phải con, anh hai bị gai hoa đâm vào tay nên tức giận đập gãy bụi hoa, con sợ ba ba giận nên muốn đỡ lên, nhưng ba ba lại nói đó là do con làm, anh hai cũng nói là do con!”

Dì Tần vô cùng tức giận, Sử Nhi là do bà một tay chăm nom từ nhỏ đến giờ, bà biết Sử Nhi không bao giờ nói dối. Trong lòng bà thầm mắng, đây mà là cha gì chứ? nào có người cha nào như vậy? Bà tức giận đi vòng quanh phòng mấy vòng, thật muốn ra ngoài mắng tên đó một trận, nhưng nếu bà bị đuổi việc thì sau này không phải Sử Nhi lại càng đáng thương hơn sao? Bà nén xuống cơn tức, thở dài một hơi.

“Dì Tần, con thật sự không có hái hoa đó!”

Sử Nhi ngẩng đầu lên chớp chớp đôi mắt khờ dại, dì Tần cúi người xuống hôn lên cái trán nhỏ, “Dì Tần vĩnh viễn tin tưởng con! Sử Nhi, về sau mình đừng chơi chung với anh hai nữa được không?”

“Vậy con chơi với ai đây?”

“Sau này dì Tần sẽ chơi với con được không?”

“Dạ! được!”

Sau đó, Sử Nhi được chuyển từ biệt thự vào trong căn phòng nhỏ phía sau, dì Tần sợ nó chịu ủy khuất nên lúc nào cũng ở bên cạnh nó. Có một lần Sử Nhi tự ý chạy ra ngoài, dì Tần tức giận nửa ngày trời không để ý đến nó, Sử Nhi biết mình đã làm sai rồi, nó thật không muốn Dì Tần không để ý tới nó nữa, cho nên về sau nó cũng không bước ra khỏi phòng nữa!

2. Chương 2

Lúc dì Tần trở vào thấy Sử Nhi đang đứng bơ vơ, đầu cúi xuống nhìn bàn tay nhỏ bé của mình, trên mặt còn hiển hiện rõ ràng mấy dấu tay, dì Tần chạy vội đến ôm Sử Nhi vào lòng. [cái này là loại gia đình gì vậy ko biết???]

“Sử Nhi, mặt của con sao vậy? Là ai đánh con?” Sử Nhi ngược đầu lên nhìn, nước mắt còn vương bên khóe, cái mũi nhỏ nhắn hồng hồng, nhìn vào càng khiến người khác phải đau lòng.

“Dì tần, lúc này con bị mẹ đánh!”

“Sao bà chủ lại đánh con?”

“Con làm hư đồ chơi của Vũ Kiệt, sau đó ba ba đã sửa lại tốt, con, con không có cố ý.”

Trong lòng dì Tần cảm thấy đau xót lắm, đối với những người có tiền như vậy cho dù con mình có làm hư đồ chơi đắt đến đâu đi nữa thì cũng không đến nỗi phải bị đánh, một tát này thật sự rất nặng, mặt đều sưng lên hết rồi, “Sử Nhi ngoan nha, đừng khóc, sau này mình không chơi đồ chơi chung với anh hai nữa nha.”

“Dì Tần, con cũng muốn có đồ chơi như vậy, anh hai có thật nhiều đồ chơi mới, tại sao con lại không có?”

Dì Tần quay mặt sang một bên lén gạt đi nước mắt của mình, “Cậu ấy là anh hai của Sử Nhi, cho nên cậu ấy có thể chơi nhiều đồ chơi, con còn quá nhỏ, chờ con lớn lên là có thể chơi nhiều đồ chơi!”

Sử Nhi trát trát đôi mắt nhỏ bé, gạt gạt đầu, “Con biết rồi, vậy con phải nhanh lớn một chút!”

“Sử Nhi ngoan lắm!” Dì Tần hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó rồi ôm nó vào lòng hát cho nó nghe mấy bài hát ru dỗ dành, một lát sau Sử Nhi liền tiến vào mộng đẹp.

Tối hôm sau, dì Tần lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ.

“Sử Nhi, con xem đây là cái gì?”

Sửu Nhi ngẩng đầu lên nhìn thấy chiếc hộp rất đẹp mắt, vội vàng đón lấy, dì Tần giúp nó mở hộp ra, bên trong là mấy khối gỗ xếp đủ màu sắc.

“Sửu Nhi nha, cái này gọi là gỗ xếp, con có thể xếp chúng thành đủ các hình dạng đẹp mắt, dì Tần mua cho con đó, có thích không?” [đồ chơi mà ko phải do cha mẹ mua cho mà do bà vú mua thì hiểu hoàn cảnh của bé sao rồi há]

Sửu Nhi nở nụ cười ngây thơ, xem hộp xếp gỗ như bảo vật mà ôm vào lòng, “Dạ, thích lắm, cảm ơn dì Tần!”

Dì Tần vỗ vỗ đầu nó, “Vây Sửu Nhi chơi đi nha!”

“Dạ!”

Dì Tần vui mừng nở nụ cười, làm bảo mẫu đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên bà tự mình bỏ tiền mua đồ chơi cho đứa nhỏ, Sửu Nhi thật sự rất đáng thương, có người cha có tiền như vậy nhưng chỉ mua đồ chơi cho Vũ Kiệt mà thôi. Hơi, mình chỉ là người làm công, sao có tư cách trách cứ ông chủ chứ!

Mùa xuân qua đi, mùa hè lại đến, khu vườn nhỏ phía sau Đình gia nở đầy hoa, hơn nữa còn có một người làm vườn chuyên phụ trách chăm bón hoa ở đây. Đến trưa, dì Tần ôm Sửu Nhi vào trong vườn.

“Sửu Nhi, hoa đó có đẹp không?”

“Dạ, đẹp lắm!”

“Vây con tự chơi đi nha, nhớ là không được hái hoa đó!”

“Con biết rồi, dì Tần!”

Dì Tần dặn dò xong rồi đặt Sửu Nhi xuống đất để cho nó trêu đùa cùng lũ bướm, lúc này bác Trương – người phụ trách làm vườn đi tới, chiếc áo của ông bị cây làm rách một mảng lớn.

“Tiểu Tần, áo của chú vừa bị móc rách, cháu vá lại giúp chú được không?”

“Cũng được, để cháu đi lấy kim chỉ, bác Trương, bác đi thay áo khác đi.”

“Được, vậy cảm ơn cháu nhiều nha!” Dì Tần xoay người đi về phía biệt thự.

Lúc này bảo mẫu của Vũ Kiệt cũng dẫn nó tới vườn hoa, bảo mẫu muốn đi toilet nên đặt đại thiếu gia xuống đất, Vũ Kiệt chạy vào vườn thấy em mình, thuận miệng hỏi, “Mày đang làm gì vậy?”

“Anh hai, anh xem , hoa thật đẹp!”

Vũ Kiệt cảm thấy hoa này cũng không phải đẹp lắm liền nhìn qua phía bên kia thì thấy một bông khác.

“Tao cảm thấy bông màu lam kia đẹp hơn.”

“Ừm, đẹp thật.”

“Chúng ta hái nó xuống đi.”

“Dì Tần nói không thể hái hoa.”

“Sợ gì chứ, hoa này là của chúng ta, hái mấy bông ba ba cũng không nói gì đâu!”

Vũ Kiệt vừa nói vừa đi qua, hoa hồng lam rất khó trồng, giống này đều là Đình Lập Hiên bỏ một số tiền lớn mua từ Nhật Bản về. Trên thân hoa còn có nhiều gai, đứa nhỏ kia không nhìn thấy đã giơ tay lên hái.

“Ui da!”

“Anh hai, anh sao vậy?”

“Hu hu, đau quá!”

Vũ Kiệt tức giận đưa chân đạp lên cành hoa vừa hái xuống, “Mày dám đâm tao, dám đâm tao, hừ!” Sửu Nhi vội vàng kéo nó ra, “Anh hai, đừng hái nữa, ba ba sẽ nổi giận đó!”

Sửu Nhi kéo không được Vũ Kiệt, đành nhìn nó đạp hư mấy cành hoa hồng lam kia cho hả giận, rồi xoay người trở về biệt thự. Sửu Nhi nhìn cành hoa tan nát trên mặt đất, nó biết ba ba nó rất thích hoa này, nếu

như ba ba biết được sẽ rất tức giận, nên nó thử nâng cành hoa lên, bàn tay nhỏ bé bị đâm thủng vài chỗ, nhưng vẫn không nâng dậy được cành hoa.

Đình Lập Hiên vừa về đến nhà thấy Vũ Kiệt thần tình ủy khuất, hai mắt đầm lệ, trên tay còn dán mấy miếng băng, không khỏi đau lòng, mắng bảo mẫu một trận, cuối cùng còn khai trừ luân, xót xa ôm đứa con yêu vào lòng!

“Cục cưng, hết đau ha, ba ba bông con đi hoa viên chơi nha.”

Đình Lập Hiên vừa ôm đứa con tới hoa viên lập tức thấy Sữu Nhi đang đỡ mấy nhánh hoa hồng lên, giống hoa trân quý này nhìn tiêu điều không đường tã.

“Mày đang làm cái gì?”

Sữu Nhi bị dọa đến phát run lên, vội vàng đứng dậy, “Ba ba, ba ba hoa này không phải con phá hư!”

“Còn nói không phải mày, tao tận mắt nhìn thấy mà mày còn chối?”

“Là, là anh hai làm hư!”

Vũ Kiệt nhìn vẻ mặt tức giận của cha mình, trong lòng không khỏi khấn trương lên, “Ba ba, em trai nói dối, không phải con làm!” Nói xong liền khóc rống lên.

Cơn giận của Đình Lập Hiên liền tăng vọt lên, trừng mắt nhìn Sữu Nhi, “Nhỏ như vậy mà đã học nói dối, làm sai chuyện mà còn không chịu thừa nhận?”

“Ba ba, thật sự không phải con!”

Bốp! “Đừng nói nữa, sau này mày không được phép bước vào vườn hoa!” Đình Lập Hiên lập tức cho Sữu Nhi một cái tát, bởi vì dùng sức quá mạnh nên Sữu Nhi ngã lăn quay trên mặt đất, bàn tay chống xuống bụi hoa bị gai đâm vào lỗ chỗ, Sữu Nhi “Oa” một tiếng khóc to lên, bàn tay đau, đầu lại choáng váng cả lên. [nhịn hết nỗi rui có thằng cha như vậy thà ko có còn hạnh phúc hơn # \$ @ > % # \$ #]

Đình Lập Hiên cũng không có lại dịu nó dậy mà còn dỗ ngọt Vũ Kiệt đang ôm trong lòng, “Cục cưng đừng khóc nữa nha, ba ba biết không phải là con làm!”

Dì Tần nghe tiếng khóc vội chạy tới ôm Sữu Nhi vào lòng, vừa nhìn qua thấy hai bàn tay nhỏ bé đang không ngừng ứa máu, cơn tức trong đầu nhém chút bùng phát, dì Tần ngược đầu lên nhìn ông chủ, trong lòng không ngừng mắng, có người cha đánh con như ông hay sao? Cho dù nó có phạm tội tày trời thế nào cũng đâu cần phải ra tay nặng như vậy, thấy con mình ngã xuống ít ra phải đến đỡ nó dậy chứ!

“Sao chị không canh chừng nó?”

Dì Tần cố nén xuống lửa giận trong lòng, “Xin lỗi ông chủ, tôi sẽ đưa cậu ấy về.”

“Dẫn nó ra căn phòng phía sau, về sau không có sự cho phép của tôi không được cho nó ra ngoài!”

Dì Tần nghiêng răng trả lời, “Đã biết!”

Ôm Sữu Nhi đang khóc về căn phòng phía sau, Dì Tần bực bội đóng sầm cửa lại, cố tìm một vài vật dụng băng bó vết thương cho Sữu Nhi.

“Sữu Nhi, đừng khóc nữa nha?”

“Hu hu, dì Tần, đầu con đau quá.” Dì Tần hoảng vía, đừng nói là bị đánh đến ảnh hưởng đến não bộ nha?

“Sữu Nhi, có cảm thấy chóng mặt không? Có muốn ói ra hay không?”

“Không có, chỉ đau thôi!” Dì Tần lập tức thở ra một hơi.

“Sữu Nhi ngoan, lát nữa sẽ hết đau, nói cho dì Tần nghe, sao ba con lại đánh con?”

Sữu Nhi thút thít lau nước mắt, “Ba ba nói hoa là do con phá hư, con nói không phải ta, ba ba liền đánh con!”

“Sữu Nhi nói cho dì biết, hoa đó là không phải con làm hư sao? Không được nói dối đó!”

“Thật sự không phải con, anh hai bị gai hoa đâm vào tay nên tức giận đập gãy bụi hoa, con sợ ba ba giận nên muốn đỡ lên, nhưng ba ba lại nói đó là do con làm, anh hai cũng nói là do con!”

Dì Tần vô cùng tức giận, Sửu Nhi là do bà một tay chăm nom từ nhỏ đến giờ, bà biết Sửu Nhi không bao giờ nói dối. Trong lòng bà thầm mắng, đây mà là cha gì chứ? nào có người cha nào như vậy? Bà tức giận đi vòng quanh phòng mấy vòng, thật muốn ra ngoài mắng tên đó một trận, nhưng nếu bà bị đuổi việc thì sau này không phải Sửu Nhi lại càng đáng thương hơn sao? Bà nén xuống cơn tức, thở dài một hơi.

“Dì Tần, con thật sự không có hái hoa đó!”

S Sửu Nhi ngẩng đầu lên chớp chớp đôi mắt khờ dại, dì Tần cúi người xuống hôn lên cái trán nhỏ, “Dì Tần vĩnh viễn tin tưởng con! Sửu Nhi, về sau mình đừng chơi chung với anh hai nữa được không?”

“Vậy con chơi với ai đây?”

“Sau này dì Tần sẽ chơi với con được không?”

“Dạ! được!”

Sau đó, Sửu Nhi được chuyển từ biệt thự vào trong căn phòng nhỏ phía sau, dì Tần sợ nó chịu ủy khuất nên lúc nào cũng ở bên cạnh nó. Có một lần Sửu Nhi tự ý chạy ra ngoài, dì Tần tức giận nửa ngày trời không để ý đến nó, Sửu Nhi biết mình đã làm sai rồi, nó thật không muốn Dì Tần không để ý tới nó nữa, cho nên về sau nó cũng không bước ra khỏi phòng nữa!

3. Chương 3

S Sửu Nhi vẫn ở căn phòng phía sau, Đinh Lập Hiên cũng không hề nhắc tới việc cho nó chuyển trở về, giống như đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của đứa con này! Có đôi khi nó ngồi bên cửa sổ nhìn về phía biệt thự và thứ mà nó thường thấy nhất chính là cha nó ôm anh hai nó từ ái tươi cười, còn thường hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của anh hai nó!

“Dì Tần, tại sao từ trước tới giờ cha con không ôm con?” Lúc nó nói chuyện cũng không có quay đầu lại, đôi mắt nó vẫn chăm chú nhìn cha và anh hai nó.

Dì Tần chỉ biết thở dài, “S Sửu Nhi ngoan, ba con bận nhiều việc nên không có thời gian.”

“Vậy tại sao cha luôn ôm anh hai?”

“S Sửu Nhi, ba con không ôm con, vậy để dì Tần ôm con nha?”

“Được!”

Dì Tần buồn mớ len trong tay ra, ôm nó vào lòng, không biết có phải tại mình nghĩ nhiều hay không mà bà lại thấy trên mặt Sửu Nhi hiện lên vẻ mất mát.

“S Sửu Nhi thích ba lắm sao?”

“Thích!”

“Y đối xử tệ với con như vậy mà con còn thích y?”

S Sửu Nhi ngẩng đầu lên nhìn dì Tần, “Ba ba tốt với con lắm, có một lần tay con bị dơ, ba ba đã cho con một cái khăn tay lau đó nha!”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Không nhớ nữa, dù sao cũng lâu lắm rồi, cái khăn đó con còn giấu trong hộp nè!”

Dì Tần đau xót, đứa nhỏ này quả thật rất dễ thỏa mãn, cha nó chỉ đối tốt với nó một chút mà nó nhớ mãi, “S Sửu Nhi cho dì xem chiếc khăn mà con giấu được không?”

“Được!”

Sử Nhi chui xuống sàn cẩn thận lấy chiếc hộp mà nó xem như báu vật kia ra, trong hộp có rất nhiều giấy, bên trong còn có hai cái gói nhỏ, dì Tần mở một gói ra thì thấy bên trong là hộp xếp gỗ mà bà đã tặng, lập tức có gì đó cay cay nơi khóe mắt khiến bà thiếu chút nữa đã khóc ra.

“Dì Tần, dì xem, cái này là khăn tay mà ba ba đã cho con nè.”

Sử Nhi xem gói đồ đó như báu vật, cẩn thận đặt lên giường, bên ngoài còn có rất nhiều lớp khăn bao bọc, mở hết năm sáu lớp mới đến một chiếc khăn tay màu lam sạch sẽ đặt ở trong cùng, lúc này dì Tần mới hiểu được khăn tay của đứa nhỏ này đều đã đi phương nào.

“Dì Tần, dì xem, đây là chiếc khăn mà ba ba cho con đó, có đẹp không?”

“Sử Nhi ngoan, mau giấu bảo vật vào đi!”

“Dạ!”

[đây là truyện phụ tử văn nhưng ta thấy ông cha này ko có chỗ nào xứng với sử nhi của ta cả]

Dì Tần cố nén nẩy giờ cuối cùng cũng chịu không nổi mở cửa chạy ra ngoài khóc. Sử Nhi tuy xấu nhưng tâm hồn lại đẹp như vậy, chỉ cần người khác đối tốt với nó một chút thì nó đều ghi tạc vào lòng, không ngờ một đứa nhỏ bốn tuổi mà lại trọng tình trọng nghĩa như thế!

Đến Tết, trên dưới Đình gia rất náo nhiệt, Sử Nhi còn nhớ rõ vào hôm ba mươi năm đó, sáng sớm nó ra sân đắp người tuyết, lúc đó cha nó cũng ôm anh hai nó đến.

“Ba ba, con cũng muốn đắp người tuyết!”

“Cực cưng ngoan, tay sẽ bị lạnh đó, lát nữa quay về phòng chơi game đi.”

“Dạ, con biết rồi!”

Sử Nhi ngược đầu lên nhìn cha mình, thân hình cao lớn che đi ánh mặt trời phía sau, cộng với chiếc xạ từ lớp tuyết trắng khiến nó nhìn không rõ được khuôn mặt của cha mình, Sử Nhi hí hóp đôi mắt nhìn ba ba nở một nụ cười ngọt ngào!

“Ba ba, năm mới vui vẻ!”

Đình Lập Hiền cúi đầu xuống nhìn nó, “Vũ Khuynh ngoan, lại đây, đây là lì xì mừng tuổi ba ba cho con!”

Sử Nhi vội vàng lấy tay chùi vào quần áo cho sạch sẽ rồi trịnh trọng đón lấy bao lì xì nho nhỏ kia từ tay cha mình, cầm trên tay chăm chú nhìn, “Cảm ơn ba ba!”

Đình Lập Hiền nhìn nó mỉm cười rồi ôm anh hai nó xoay người đi trở về biệt thự. Nói thật, Đình Lập Hiền vốn cũng không có chuẩn bị tiền lì xì cho Sử Nhi, tiền lì xì đó là để đưa cho người hầu còn thừa lại mà thôi.

Sử Nhi vì nụ cười của ba ba mà đứng ngây ngốc tại chỗ, cho đến khi cha nó đi không còn thấy chút bóng dáng gì nữa nó mới vô cùng vui vẻ chạy trở về căn phòng phía sau.

“Dì Tần, dì Tần, dì xem nè, xem nè!”

Dì Tần cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Sử Nhi vui như vậy, “Sử Nhi chạy chậm thôi, có chuyện gì vui vậy?”

Sử Nhi liền đem bao lì xì quơ quơ trước mặt dì Tần, “Đây là tiền mừng tuổi ba ba cho con đó!”

“Cho dì Tần xem một chút được không?”

“Được!”

Dì Tần mở bao ra thấy bên trong là một trăm đồng. Thì ra Sử Nhi chỉ cần có bấy nhiêu thôi cũng đủ vui mừng như thế rồi sao? Nhưng dì Tần lại vui không nổi, người hầu trong nhà có ai không biết ông chủ đưa cho đại thiếu gia không phải là tiền mà là sổ tiết kiệm, cái đó ít nhất cũng mấy chục ngàn, chuyện này Sử Nhi làm sao hiểu được đây?

“Sử Nhi ngoan, phải cất thật kĩ nha, tuyệt đối không được làm mất.”

“Dạ, con phải giấu vào mới được!”

Sử Nhi cẩn thận bỏ bao lì xì vào trong khăn tay rồi gói kĩ lại.

“Dì Tần, dì còn chiếc khăn nào không?”

“Dì Tần không có khăn tay, chỉ có một ít vải vụn, con xem có thể dùng được không!”

“Dạ!”

Dì Tần không đành lòng phá vỡ niềm vui của nó, bà đến ngăn tủ lấy một ít vải vụn ra để lên trên giường, Sử Nhi nằm sấp trên đó chọn năm sáu miếng tốt nhất, sau đó hết lớp này đến lớp khác gói bao lì xì lại, cho đến khi gói thành một ổ bánh mì to tướng mới hài lòng gặt gặt đầu, cẩn thận giấu bao lì xì xuống dưới sàn.

“Dì Tần phải giữ bí mật nha, không thể để người khác thấy báu vật của con được.”

Dì Tần lau đi mớ bụi bặm trên mặt nó, “Yên tâm, dì Tần sẽ giữ bí mật mà!”

“Con kể dì Tần nghe nha, lúc nãy ba ba còn cười với con đó nha.”

“Vậy sao?”

“Lúc ba ba cười lên nhìn y như mấy siêu sao trong TV vậy á!”

“Sử Nhi thích nhìn ba ba cười sao?”

“Dạ, rất thích!”

Sử Nhi hôm nay rất vui, ba ba chẳng những cho nó tiền lì xì mà còn cười với nó, cho nên nó cứ bi bô kể cả ngày. Đến tối, dì Tần thay cho nó một bộ đồ màu đỏ rồi ôm nó ra biệt thự phía trước, vừa tới cửa thì gặp ngay lúc Lưu quản gia mở cửa ra.

“Đừng vào trong!”

“Sao vậy?”

“À, vừa nãy có mấy người khách quan trọng đến, họ đang nói chuyện với ông chủ ở bên trong, cho nên ông chủ dặn.....”

“Tôi hiểu rồi, vậy tôi ôm Sử Nhi trở về!” Dì Tần không nói thêm lời nào nữa, ôm Sử Nhi đi khỏi đó.

“À, lát nữa tôi cho người đưa cơm tới cho hai người nha!”

Dì Tần cũng không trả lời Lưu quản gia thêm tiếng nào, bà nghiêng rằng, ôm Sử Nhi trở về căn phòng phía sau.

“Dì Tần? Sao dì lại khóc?”

Sử Nhi lấy đôi bàn tay be bé lau đi nước mắt của bà, dì Tần vội nở nụ cười với nó, “Sử Nhi, dì Tần không khóc, ngoan nha, hôm nay dì Tần không về nhà, chúng ta cùng nhau ở trong này mừng năm mới nha.”

“Con không thể mừng năm mới với ba ba sao?”

“Ba con bận nhiều việc, dì Tần ở cùng con nha!”

“Dạ!”

Qua một hồi, người hầu mang hai phần bánh chẻo tới, Sử Nhi ăn xong ngồi yên bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra ngoài. Ngoài đó, cha và anh hai nó đang phóng pháo hoa, những tia sáng tỏa ra đó nhìn xinh đẹp như dây ngân hà và cũng chính tiếng pháo hoa từ năm cũ đó đã lặng lẽ cùng Sử Nhi cô độc bước sang năm mới. Mỗi người khi lớn thêm một tuổi thì hiểu biết so với trước đây cũng sẽ nhiều hơn, lúc này Sử Nhi mới thật sự hiểu được, có đôi khi dì Tần cũng sẽ gặt người, cha nó cần bản không phải bận mà chỉ là thời gian của người đều dành hết cho anh hai!

4. Chương 4

Năm Vũ Kiệt năm tuổi, Đình lập Hiên sắp xếp cho con mình đến một nhà trẻ dành cho giới quý tộc, còn an bài hai bảo tiêu đưa đón. [ta rất trông chờ xem đứa con cưng Vũ Kiệt này khi lớn lên sẽ làm ra đc thành tích gì trong tương lai] Sửu Nhi năm nay cũng bắt đầu đến tuổi đến trường, cho nên dì Tần mới đi tìm ông chủ bàn bạc một chút, cuối cùng Đình Lập Hiên vẫn không đồng ý cho Sửu Nhi đi học mà chuẩn bị cho nó một gia sư. [con vợ bé thì xem như báu vật, con vợ lớn thì coi chẳng ra gì]

Gia sư kia là sinh viên 21 tuổi, rất thanh tú, lúc đầu nhìn thấy Sửu Nhi y có chút kinh ngạc, sau nhiều lần tiếp xúc y phát hiện Sửu Nhi tuy xấu nhưng lại rất biết nghe lời, học hỏi cũng rất nhanh, một tháng sau y quyết định kí hợp đồng với Đình Lập Hiên, chuyên tâm dạy học cho Sửu Nhi.

“Anh Dương, chữ này đọc như thế nào?”

“Chữ này gọi là mỹ, mỹ của mỹ lệ tức là xinh đẹp.”

“Vậy trái nghĩa với xinh đẹp là gì?”

“Trái với xinh đẹp là xấu xí?”

Sửu Nhi nghĩ nghĩ, “Anh hai rất xinh đẹp.”

“Ha ha, nhóc à, từ xinh đẹp là dùng để chỉ nữ giới, còn nam giới thì phải gọi là anh tuấn!”

“A, ba ba thật anh tuấn, vậy bộ dáng như thế nào mới gọi là xấu xí?”

“Chẳng hạn như các bộ phận trên khuôn mặt phối với nhau không hợp hoặc là trên mặt có vết sẹo, có bớt.....”
Thầy Dương đột nhiên ý thức được mình nói sai nên dừng lại nhưng cũng đã chậm, trên mặt Sửu Nhi hiện lên vẻ thương tâm, xoay người lại cầm chiếc gương soi mình trong đó.

“Anh Dương, em xấu xí lắm phải không?”

“Không không, em không xấu.”

“Vậy tại sao bọn họ đều gọi em là Sửu Nhi?” [vì tất cả ko có mắt]

Thầy Dương luống cuống cả lên, “Sửu Nhi, không không, nhị thiếu gia, cho dù bọn họ có gọi em là Sửu Nhi cũng không hẳn là do diện mạo của em xấu, giống như em gọi anh là anh Dương vậy, không lẽ anh là một con dê hay sao?”

“Anh Dương, học tiếp đi!”

“Được!”

Sắc mặt của thầy Dương không tốt chút nào, trong lòng Sửu Nhi hiểu rất rõ, những gì vừa nói lúc nãy đều chỉ nó, bọn họ gọi nó là Sửu Nhi là bởi vì nó xấu. Chuyện hôm nay đã để lại trong lòng Sửu Nhi một mối thất không nhỏ, từ đó về sau nó hiểu được cái gì là đẹp, cái gì là xấu, anh hai rất đẹp còn nó lại rất xấu, bởi vậy cha nó mới thích anh hai mà không thích nó.

Mùa thu năm đó, Vũ Kiệt lên lớp một, kết bạn với mấy bạn học trong lớp. Hôm nay Vũ Kiệt dẫn bốn năm người bạn về nhà chơi, sau khi chơi game trong phòng chán, bọn họ cùng nhau ra phía sau nhà chơi điều khiển ô tô.

Mấy đứa nhỏ kia vừa bước vào thì thấy Sửu Nhi ngồi ở cửa.

“Á, làm tớ sợ muốn chết, Đình Vũ Kiệt, đó là ai vậy?”

Vũ Kiệt nhìn nhìn Sửu Nhi, cảm thấy mình vô cùng mất mặt trước đám bạn, “Đó là con của người hầu trong nhà.” [ngay cả thân phận cũng bị tước đoạt, ta ghét tất cả người trong nhà này]

“À, vậy mà tớ còn tưởng là em trai cậu.”

“Làm sao có thể chứ! Tớ làm sao lại có đứa em xấu như vậy, nhà của tớ chỉ có một mình tớ là con thôi.”

Những lời nói đó Sửu Nhi đều nghe thấy, nó cũng chẳng nói gì mà chỉ xoay người đi vào trong phòng. Sau khi tiễn bạn về, Vũ Kiệt lập tức chạy đến căn phòng phía sau, một cước đá văng cửa phòng ra.

“Về sau mày đừng có tùy tiện ra ngoài nữa có được không?”

Sửu Nhi quay đầu lại nhìn anh hai, trong lòng có chút bức tức, “Nơi này là nhà của tôi, tại sao tôi lại không thể đi ra?”

“Nếu để người khác biết mày là em tao, còn không bị bạn học cười chết? Về sau mày không được tùy tiện đi ra ngoài nữa, bằng không tao kêu cha nhốt mày lại!”

“Dựa vào cái gì chứ? Nơi này cũng là nhà của tôi!”

Sửu Nhi ầm ức hét to lên, Vũ Kiệt cũng tức giận vung tay lên cho nó một cái tát, “Tao nói cho mày biết là bởi vì cha tao căn bản không xem mày là con của ông ấy, mày xấu như vậy, đi ra ngoài còn chưa đủ dọa người sao!”

Vũ Kiệt hét xong thì bỏ ra ngoài, Sửu Nhi ôm mặt mình, nước mắt cứ không ngừng rơi mà ngay cả khi nó muốn ngừng cũng ngừng không được. Nó khóc không phải bởi vì bị tát mà là bởi vì câu nói của anh hai nó “Cha tao căn bản không xem mày là con của ông ấy” Không! Nó không tin!

Sửu Nhi mở cửa chạy về phía biệt thự, lúc này Đinh Lập Hiền lại đang nói chuyện với một vị giám đốc, Sửu Nhi chạy tới, mở cửa xông vào.

“Ba ba!”

Đinh Lập Hiền vừa quay đầu lại thấy Sửu Nhi nước mắt giàn giụa, gã giám đốc kia cũng thấy Sửu Nhi, ông ta hoảng hốt hô lên: “Đinh tổng, đứa nhỏ kia là ai?”

“Mày tới đây làm gì?”

Đinh Lập Hiền hét lên một câu làm Sửu Nhi sợ hãi, “Ba ba, con!”

“Đinh tổng, đó là con của anh sao?”

“Không phải!”

“Vậy tại sao lại gọi anh là ba ba?”

“Là con của người hầu, thật không biết quy củ gì hết, Lưu quản gia!” Tâm Sửu Nhi chợt lạnh đi, ba ba nói nó không phải là con mình. Ngay tức khắc nước mắt trào ra. [thằng cha khốn nạn!! có ai lấy dao chém chết hết bọn người tàn nhẫn này đi]

Lưu quản gia vừa bước vào lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì, ông vội vàng ôm Sửu Nhi vào lòng, “Thật có lỗi, là con ta không hiểu quy củ!”

“Mau dẫn nó về đi.”

“Dạ! dạ!”

Lưu quản gia nhanh chóng ôm Sửu Nhi ra ngoài, lúc ra khỏi cửa nó còn nghe được một câu nói của cha nó!

“Tôi còn tưởng là con của anh, đứa nhỏ đó quả thật xấu quá.”

“Ha ha, tôi làm sao lại có đứa con xấu như vậy! Nào, Chúng ta nói tiếp, hợp đồng này.....”

Lúc đó Sửu Nhi mới hoàn toàn hiểu được, cha nó không xem nó là con là bởi vì nó xấu. Sau ngày hôm đó, Sửu Nhi trở nên rất ít nói, đa số thời gian nó đều tự nhốt mình trong phòng, nó cũng không muốn ra ngoài gặp người khác, bởi vì bất kì ai nhìn thấy nó cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc giống như nhìn thấy quỷ. Nó biết nguyên do là tại vì nó xấu! Dần dần, Sửu Nhi học được rất nhiều từ, chẳng hạn như khinh bỉ, căm ghét, chán ghét. Nó hiểu được những người hầu trong nhà này nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ, mẹ kế nó nhìn nó với ánh mắt căm ghét, ba ba nó nhìn nó với ánh mắt chán ghét. Cuối cùng nó cũng hiểu một đạo lý, ngoại trừ đi Tần ra, những người trong nhà này đều không ưa nó!

Đến năm Sửu Nhi mười tuổi, nó chưa từng bước chân ra khỏi biệt thự Đình Gia lần nào. Nó thường xuyên thấy cha nó ôm anh hai cùng mẹ kể lên xe ra ngoài chơi, có đôi lúc nó cũng rất muốn đi, rất muốn được cha ôm vào lòng. Trong hồi ức của nó, cha nó vẫn chưa một lần ôm lấy nó, nó biết cha nó vĩnh viễn cũng không đối xử với nó như đã đối với anh hai.

“Chị Tần, chị có trong đó không?”

Sửu Nhi nhìn ra ngoài cửa thấy dì Lan – bảo mẫu của Vũ Kiệt đi đến, “Chào Dì Lan!”

“Sửu Nhi, dì Tần của con không có ở đây sao?”

“Dì ấy ra ngoài rồi, một lát nữa mới trở về!”

“À, vậy dì không đợi nữa, đây là quần áo cho con, nhớ nói với chị Tần một tiếng nha!”

“Con biết rồi.”

Sau khi dì Lan đi khỏi, Sửu Nhi lật mở quần áo trên bàn ra xem thử, những quần áo này đều đã được mặc qua mà còn trông rất quen nữa, hình như đều là quần áo của anh hai thì phải.

Từ nhỏ đến giờ quần áo của Sửu Nhi đều lấy từ mở đồ cũ của anh hai nó, nhưng dì Tần sợ nó biết rồi buồn nên mỗi lần đều tẩy quần áo thật sạch, nhìn vào giống như đồ mới. Lúc này Sửu Nhi mới hiểu được, thì ra trước giờ cha nó chưa hề mua quần áo cho nó mặc! Lúc dì Tần trở về thấy một đống quần áo để trên giường còn Sửu Nhi thì đang im lặng làm bài tập!

“Sửu Nhi, có đói bụng không?”

“Dì Tần, những quần áo con đã mặc trước kia đều là quần áo cũ của anh hai phải không?”

Lúc Sửu Nhi nói chuyện không có ngắt đầu lên, nó còn đang viết chữ, dì Tần thấy việc này cũng không thể giấu được nữa nên đành nói thật, “Đúng, mở quần áo đó đều là đồ mà anh con không cần nữa!”

“Con hiểu rồi!”

“Sửu Nhi, con?”

“Không sao cả, tẩy sạch là được rồi!”

Dì Tần thở dài một hơi rồi xoay người gom lại đống quần áo, bà có cảm giác lúc Sửu Nhi nói chuyện rất bình tĩnh, giọng điệu đó không giống một đứa nhỏ mười tuổi nên có!

5. Chương 5

Dì Tần thu xếp xong đồ đạc, do dự nửa ngày mới quyết định nói ra.

“Sửu Nhi, dì Tần muốn nói với con một chuyện!”

Sửu Nhi dừng bút lại, nhìn, “Dì Tần cứ nói.”

“Bà chủ nói với dì làm hết tháng này, sau đó không cần đến nữa.”

Sửu Nhi vừa nghe thấy tâm cũng chợt lạnh xuống, trầm mặc một lúc mới nhỏ giọng nói một câu, “Con biết rồi!”

“Sửu Nhi, sau này con phải học cách tự chăm sóc mình.”

Sửu Nhi buông bút xuống đi đến giữ chặt tay bà, “Dì Tần, cảm ơn dì đã chăm sóc con nhiều năm như vậy, sau này nếu con nhớ dì, con có thể đến tìm dì hay không?”

Dì Tần thấy mắt Sửu Nhi bắt đầu nhòe đi, bà đau xót kéo Sửu Nhi vào lòng, “Sửu Nhi, dì Tần ghi lại số điện thoại cho con, sau này nếu con nhớ dì cứ gọi điện thoại cho dì, dì sẽ lập tức trở về thăm con!”

“Dạ, cảm ơn dì Tần!”

[Cuối cùng người thương yêu Sửu nhi nhất cũng vì hoàn cảnh mà phải bỏ nó đi, ko có người thân, ko có dì Tần... bọn người dã man đó sao cứ mãi cướp đi tất cả của Sửu nhi thế, ta nguyện rủi cả nhà đó sẽ ko yên]

Đến cuối tháng, dì Tần chuẩn bị hết mọi thứ cho Sửu Nhi, dạy nó thứ nào nên đặt ở đâu, bị bệnh thì phải làm thế nào. Bà cảm thấy những chuyện này rất cần thiết, bởi vì sau khi bà đi rồi thì bà chủ cũng sẽ không cho người đến chăm nom cho đứa nhỏ này. Còn nhớ lúc bà chủ nói chuyện, trong mắt bà ấy chứa đầy miệt thị, khinh rẻ, đúng là một bà mẹ kẻ nhẫn tâm. Mấy năm nay Sửu Nhi chuyển đến ở căn phòng phía sau nên hai người rất ít chạm mặt, nếu như còn ở trong biệt thự giống như trước đây, Lý Vân nhất định sẽ tìm cơ đánh người, cho dù cha của Sửu Nhi có biết đi nữa cũng sẽ không ngăn cản.

Sau khi dì Tần đi khỏi, căn phòng phía sau chỉ còn lại một mình Sửu Nhi, mỗi ngày nó vẫn như trước học cùng thầy Dương. Mới đầu còn có người hầu đến hỏi nó muốn ăn cái gì, sau này ngay cả hỏi cũng không, mấy người kia ăn gì thì cho nó ăn đó. Quần áo vốn có thể giao cho bọn người hầu đem đi giặt, nhưng mỗi lần như thế nó đều nhận được ánh mắt khó chịu từ phía họ, cho nên về sau Sửu Nhi đều tự mình giặt quần áo, lúc đầu cũng không được sạch lắm nhưng dần dần cũng thành thói quen.

Nhớ lúc đó, Sửu Nhi đã có đến một năm không chạm mặt cha mình, mỗi lần thấy y là lúc y đứng bên cửa sổ lầu ba, Sửu Nhi chỉ có thể núp vào một góc nào đó ngược nhìn. Tuy lúc đó chỉ cách có mấy chục mét nhưng không hiểu sao Sửu Nhi lại cảm thấy cha cách mình rất xa. Vũ Kiệt càng lớn càng đẹp, cặp mắt rất giống y, Đinh Lập Hiên cũng vì thế mà ngày càng cưng chiều đứa con này hơn. Sửu Nhi luôn thấy cha ôm anh hai vào lòng, hai người cùng nhau xem một quyển sách. Khoảng cách khá xa nên Sửu Nhi không biết họ đang nói chuyện gì, nhưng nó biết là họ đang rất vui vẻ.

S Sửu Nhi đặt hết tâm tư của mình vào việc học, thầy Dương cũng luôn khen nó thông minh.

“Em chính là học trò thông minh nhất mà anh đã dạy, chỉ trong vòng bốn năm mà đã học hết chương trình tiểu học!”

“Đều là do thầy dạy hay đó thôi, kế tiếp chúng ta sẽ học chương trình trung học phải không?”

“Ngày mai anh sẽ nói với ba em một tiếng, người nhất định sẽ vui lắm.”

“Thầy Dương, thầy đừng nói chuyện này với ba em được không?” [có nói cũng chưa chắc cái người gọi là “ba” đó sẽ có thời gian lưu ý đến]

“Sao vậy? Chẳng lẽ em không muốn cho ba biết mình đã đạt thành tích tốt hay sao?”

S Sửu Nhi cúi đầu xuống, cắn cắn môi, “Không muốn, ngày mai chúng ta bắt đầu học chương trình trung học đi!”

“Được rồi, mai anh sẽ mang đến cho em một bộ sách trung học.”

“Dạ!”

Thầy Dương cảm thấy rất ngạc nhiên, bình thường khi bọn nhỏ đạt được thành tích tốt đều sẽ chạy nhanh đến khoe cho cha mẹ biết, nhưng mỗi lần như thế, Sửu Nhi đều không cho mình nói với Đinh Lập Hiên.

Thầy Dương đưa cho Sửu Nhi một ít bài tập rồi mở máy tính xách tay lên mạng, Sửu Nhi vốn đã rất thích thứ này rồi, nhưng nó lại không có mà nó cũng không muốn xin cha mình.

“Anh ơi, máy vi tính chơi vui lắm phải không?”

“Đương nhiên, trên máy vi tính có rất nhiều thứ để học, em thích học về máy vi tính sao?”

“Dạ, em muốn học nhưng em lại không có.”

“Để anh nói với cha em xin cho em một cái.”

“Em, em không muốn xin ba em thứ gì hết.”

Thầy Dương ghi chuyện này vào lòng, nửa tháng sau lúc anh đi gặp Đinh Lập Hiên bàn một số chuyện thì thấy máy vi tính của Vũ Kiệt bị hư. Đinh Lập Hiên lập tức mua cho con mình một cái máy mới, còn cái cũ kia bị vứt vào trong nhà kho, anh thấy thế bèn đến gặp quản gia xin chiếc máy vi tính cũ đó, đem về nhà sửa lại.

Sử Nhi có được mấy vi tính nên rất vui, tuy rằng đã cũ rồi nhưng có vẫn đỡ hơn không. Về sau, lúc thầy Dương đến dạy nó học cũng dạy thêm cho nó một số kiến thức về máy vi tính. Bởi vì Sử Nhi để lại ấn tượng rất tốt với mình, cho nên thầy Dương không nhận thêm tiền của Đình Lập Hiên, mà dạy thêm miễn phí cho đứa nhỏ xấu số này. Sử Nhi bắt đầu học máy vi tính từ việc đánh chữ rồi rất nhanh học tiếp các thao tác khác.

Sau một thời gian, Sử Nhi liền mê tíu việc lên MSN chat, khi chat mặt kệ là người giàu hay một tên ăn mày, người trong nước hay trên thế giới, cũng đều ngang hàng nhau, đương nhiên nơi này cũng sẽ không phân biệt đẹp hay xấu. Nick name trên mạng của Sử Nhi là “Lam Vũ”, bởi vì nó thích màu của bầu trời và mặt biển cho nên nó cảm thấy tên này thật sạch sẽ, thật thoải mái, đồng thời cũng có rất nhiều người thêm nó vào chat.

Năm mười hai tuổi Sử Nhi bắt đầu quen với một người bạn. Hôm đó Sử Nhi login vào thấy có một người add nick nó, nó mở ra xem thì thấy nick người kia là Vũ Lam ngược lại với mình, Sử Nhi cảm thấy khá thú vị nên không chút do dự thêm người kia vào.

< xin=””>

Xin chào, tên của hai ta thật giống nha!

Tại sao bạn lại gọi là Vũ Lam?

Bởi vì nó rất sạch sẽ, thoải mái! Vậy còn bạn, tại sao lại gọi là Lam Vũ?

Cũng bởi vì nó sạch sẽ, thoải mái! Bạn là nam sao?

Ừm, nếu mình đoán không lầm thì bạn cũng là nam, không, hẳn còn là một đứa nhỏ?

Bạn đoán đúng rồi, mình mới mười lăm tuổi thôi!

Thật trẻ, mình sắp ba mươi tuổi rồi!

Chat với bạn rất vui, tiếc là mình còn phải làm bài tập!

Ừm, không phiền bạn làm bài, mai mình sẽ login tiếp!

Được, vậy ngày mai gặp!

Ngủ ngon!

Ngủ ngon! >

Lần đầu tiên hai người nói chuyện là nửa tiếng, Sử Nhi cảm thấy chat với người này rất vui, cho dù chỉ là những câu thoại bình thường nhưng cảm thấy rất ấm áp. Tuy rằng tuổi tác của hai người cách nhau rất lớn nhưng dường như cũng không có gì ngăn cách. Hôm sau Sử Nhi lại lên mạng, quả nhiên thấy Vũ Lam đang online, vừa thấy Sử Nhi login, y lập tức sang chào ngay, sau đó hai người cùng chat một hơi suốt mấy tiếng đồng hồ. Hai người giống như tri kỷ, rất có tiếng nói chung. Hơn nữa sở thích của hai người cũng rất giống nhau, đều thích màu lam, đều thích đọc sách.....

Hôm nay Sử Nhi ngủ rất sớm, nó cảm thấy đầu hơi choáng, xem ra là bị cảm rồi. Sử Nhi vừa nằm xuống đã ngủ ngay, trong mơ nó thấy cha tươi cười ôm mình vào lòng, được cha ôm thật ấm áp, thật an tâm, nhưng đột nhiên cha nó đứng phắt dậy hất nó ra ngoài, “Mày không phải con tao, tao sao lại có đứa con xấu như mày chứ!”, Sử Nhi giật mình ngồi dậy, lau mồ hôi trên trán, thì ra là mơ thấy ác mộng!

Nhớ lại cảnh trong mơ, mà thật ra đó cũng không phải hoàn toàn là mơ, dù sao thì cha nó cũng đã từng nói với nó những lời như thế. Sử Nhi cảm thấy rất khó chịu, cho dù có cố gắng thế nào cũng không ngủ lại được, nó ngồi dậy mở máy tính, không ngờ khi mở MSN ra vẫn thấy Vũ Lam đang online, hai người thấy đối phương đều vui mừng sang chào hỏi.

< xin=”” chào=”” sao=”” khuya=”” rồi=”” còn=”” chưa=””>

Mình đã quen rồi! Còn bạn? Không phải bạn còn phải học sao? Sao không ngủ sớm một chút?

Mình ngủ rồi nhưng mơ thấy ác mộng nên không ngủ tiếp được.

Đáng sợ lắm sao?

Ừ, rất đáng sợ!

Đừng sợ, những gì trong mơ thường trái ngược với hiện thực.

Nhưng đối với mình những gì trong mơ lại rất giống với hiện thực.

Cách nói chuyện của bạn thật không phù hợp với độ tuổi bạn hiện giờ, mình cảm thấy bạn rất cô độc?

Cảm giác của bạn rất đúng, mình quả thật rất.....rất cô độc!

Bạn không có bạn bè sao?

Không có, một người cũng không có.

Đừng buồn nữa, sau này mình sẽ làm bạn với nhau!

Cám ơn bạn!>

6. Chương 6

Hai người chat đến khuya Sửu Nhi mới đi ngủ, Vũ Lam quả thật rất biết an ủi người khác, sau khi nói chuyện với y, Sửu Nhi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nằm xuống một lát cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, cơ thể cũng bắt đầu lạnh đi, thật là khó chịu. Sửu Nhi cố gắng bò dậy, lục lọi hết mấy ngăn tủ cũng không tìm được thuốc cảm, biệt thự phía trước cũng đã tắt đèn, cuối cùng Sửu Nhi chỉ còn biết trùm chăn thật kín, cố gắng ngủ đi.

Sáng hôm sau, người hầu đến đưa cơm nhưng gõ cửa nửa ngày không ai ra mở cửa, bèn đặt phần cơm bên cửa sổ. Đến trưa, khi người hầu đến đưa cơm thì thấy bữa sáng vẫn còn nằm đó, thế là họ nghĩ Sửu Nhi không muốn ăn. Đến tối, Sửu Nhi cũng không có ra ngoài lấy cơm, người hầu bực bội phun ra một câu “Không ăn thì đổ bỏ” rồi đem đồ ăn đi. [người hầu mà cũng có thể khi dễ cậu chủ]

Lúc Sửu Nhi tỉnh dậy đã là sáng ngày thứ ba, bản thân cậu cũng không biết mình đã hôn mê mấy ngày, lúc này miệng khô, lưỡi khô đến nổi cả nước bọt cũng không có một chút. Sửu Nhi vừa mở cửa ra thấy bữa sáng, lập tức bưng vào ăn ngấu nghiến, cơm nước xong Sửu Nhi lại tiếp tục quay trở lên giường ngủ một giấc. Mấy hôm nay thầy Dương nghỉ, nên Sửu Nhi bị bệnh cũng không ai phát hiện, nếu đổi thành đại thiếu gia bệnh thì chắc chắn trên dưới Đình gia đã lộn ngược lên rồi.

S Sửu Nhi ngủ liên tục mấy ngày, đói thì gượng dậy mở cửa lấy cơm ăn mấy miếng, mãi cho đến ngày thứ năm mới dần dần hồi phục lại. Lúc mở MSN ra thấy một đồng tin nhắn offline mà tất cả đều là của Vũ Lam, vừa thấy Sửu Nhi online, Vũ Lam lập tức sang nói chuyện.

< bạn="" sao="" vậy?="" sao="" mấy="" ngày="" nay="" không="">

Mình bị bệnh nên ngủ mấy ngày.

Bị bệnh? Có uống thuốc chưa?

Chưa, nhưng đã đỡ nhiều rồi!

Không có ai chăm sóc cho bạn sao?

Không có!

Cha mẹ bạn đâu?

Bọn họ.....bọn họ bạn nên không lo cho mình được, mình cũng quen rồi!

Chẳng trách bạn lại cô đơn như vậy! Bạn nên uống thuốc đi, nếu bệnh trở nên nặng hơn thì nguy hiểm lắm.

Cám ơn bạn và cả sự quan tâm của bạn.

Mình là bạn bè mà! Không cần phải nói cám ơn, bạn còn nhỏ như vậy nên có người khác bảo hộ.

Mình đã quen sống độc lập rồi!>

Hai người nói chuyện rất lâu, Sửu Nhi cảm thấy chỉ có lúc này mình mới có được chút ấm áp, Vũ Lam rất biết quan tâm đến người khác, y dạy Sửu Nhi phải uống thuốc gì, ngủ phải đóng cửa sổ, đọc sách phải giữ khoảng cách,.....Tuy đều là những chuyện vặt vãnh không đáng kể, nhưng Sửu Nhi cảm thấy rất vui khi có người quan tâm đến mình.

Chớp mắt lại đến Tết niên, sáng ba mươi hôm đó Lưu quản gia đến gõ cửa phòng Sửu Nhi.

“Lưu quản gia, có việc gì sao?”

“Nhị thiếu gia [cái danh nhị thiếu gia này nặng quá, Sửu nhi đáng thương ko mang nổi đâu vì vậy có cũng nhu ko], ông chủ và bà chủ tối qua đã đi Nhật Bản cho nên năm nay tất cả người hầu trong nhà sẽ về nhà hết!”

S Sửu Nhi buồn bã gục đầu xuống, “À, vậy trở về đi, còn ông, ông cũng phải về nhà sao?”

“Phải, cũng đã mấy năm rồi tôi không về nhà. Vậy tối nay?”

“Khi nào cha tôi trở về?”

“Cỡ lẽ khoảng nửa tháng sau!”

“Tôi biết rồi, vậy tất cả người hầu trong nhà đều phải về sao?”

“Vâng, nhị thiếu gia, nếu không cậu về nhà tôi ăn Tết đi?”

Những lời mời khách sáo như thế, Sửu Nhi đương nhiên hiểu được, “Không cần đâu, Lưu quản gia, trước khi ông đi có thể cho tôi một thùng mì ăn liền không?”

“Hả, ăn mì ăn liền?”

“Phải!”

“Vậy được rồi, lát nữa tôi sẽ đem lại đây cho cậu!”

“Được, cảm ơn ông!”

Lưu quản gia đem đến một thùng mì cùng một gói jam-bông rồi đón xe về nhà, đến giữa trưa thì toàn bộ người hầu trong biệt thự đều về hết, trong biệt thự trống trải chỉ còn một mình Sửu Nhi. Đến tối, Sửu Nhi ngồi trước máy tính, ăn mì sống kèm một ít jam- bông, đến khi tiếng chuông báo hiệu năm mới vang lên, Sửu Nhi cũng theo tiếng chuông mà khóc, những giọt nước mắt kia rơi xuống miếng mì, Sửu Nhi vô tri vô thức ăn vào, trong miệng mặn đắng.....

Hai mắt lờ mờ không nhìn rõ màn hình máy tính, thấy Vũ Lam login, Sửu Nhi bèn lấy tay lau đi nước mắt của mình.

< năm=”” mới=”” vui=””>

Lam Vũ, năm mới vui vẻ!

Mình nghĩ hôm nay bạn sẽ không login.

Mình cố ý lên để mừng năm mới với bạn đó.

Cảm ơn bạn, cảm ơn bạn còn nhớ đến mình!

Đừng nói như vậy, bạn ăn bánh chẻo chưa?

Chưa!

Sao vậy? Ha ha! Mẹ của bạn chưa làm xong sao?

Mình ăn Tết một mình!

Một mình? Cha mẹ bạn đâu?

Bọn họ, bạn!

Lam Vũ, một mình bạn ở nhà sao?

Phải, Vũ Lam, mình cô đơn lắm! Thật sự rất cô đơn!

Lam Vũ, bạn đang khóc phải không?

Đã lâu rồi mình không còn khóc nữa, nhưng hôm nay mình nhịn không được.

Ngoan, đừng khóc, mình ở cùng bạn nha?

Cám ơn bạn, cám ơn bạn chịu ở cùng mình!

Mình đang vỗ lưng bạn đó, ngoan, đừng khóc.

Cám ơn bạn đã an ủi mình suốt một đêm, bạn nghỉ ngơi chút đi.

Được, vậy tối mai mình nói chuyện tiếp, bạn cũng nghỉ ngơi một chút đi nha!

Ừ, tạm biệt.

Tạm biệt, Lam Vũ! >

Vũ Lam nói chuyện với Sửu Nhi cho đến hừng sáng, Sửu Nhi mới tắt máy ngã xuống giường, mặc dù nước mắt vẫn còn đọng lại trên khóe mi nhưng Sửu Nhi lại cảm thấy vui mà nở nụ cười. Vũ Lam nói chuyện thật dịu dàng cũng thật biết chăm sóc người khác, y chính là ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng tâm hồn lạnh lẽo của cậu. Sửu Nhi từng nghĩ: nếu cha mình có thể đối với mình như Vũ Lam vậy thì thật tốt, nhưng sự thật là dường như cha đã quên mất sự tồn tại của đứa con này rồi. Một nhà ba người bọn họ đi Nhật Bản ăn Tết cũng không nói với mình một tiếng, họ căn bản không hề nhớ đến sự tồn tại của mình, nếu không tại sao lại cho toàn bộ người hầu trong nhà nghỉ?

S Sửu Nhi nằm trên giường suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng không ngủ được nên ngồi dậy chui xuống sàn, lấy chiếc hộp xem như trân bảo cất giấu nhiều năm kia ra. Sửu Nhi cẩn thận mở hộp ra, hộp có ba tầng, cậu mở tầng thứ nhất cất chiếc khăn tay mà cha đã cho ra xem.

S Sửu Nhi cũng không nhớ rõ lúc đó mình mấy tuổi, khi ấy cậu ở trong sân chơi không cẩn thận làm dơ tay, lúc này có một bóng người cao lớn đi tới, từ trong túi lấy ra một cái khăn tay đưa cho cậu, còn nhìn cậu cười một chút. Sửu Nhi không nỡ dùng chiếc khăn đó nên cẩn thận cất vào trong ngực, đợi khi rửa tay xong mới dám đem ra xem, trên chiếc khăn còn thoang thoang mùi thơm nhẹ nhàng rất dễ chịu! Vì được gói cẩn thận nên mặc dù đã qua đã nhiều năm, nhưng mùi thơm kia vẫn còn chưa bay hết.

S Sửu Nhi lại mở ngăn thứ hai ra, bên trong là một trăm đồng tiền lì xì, đó là lần duy nhất mà cha cho mình tiền mừng tuổi. Sửu Nhi nắm chặt hai thứ trân quý ấy trong tay, nhìn rất lâu, cho đến khi mắt không mở nổi nữa mới cẩn thận cất trở về!

7. Chương 7

Lúc thức dậy đã là nửa đêm, Sửu Nhi nhìn vào gương thấy hai mắt mình sưng đỏ lên, ngồi dậy dùng nước lạnh rửa mặt thật sạch. Vốn tưởng rằng đã trẻ thế này Vũ Lam đã ngủ rồi, không ngờ vừa mở máy tính lên lại thấy y đang online.

< mới="" thức="" >

Ừm, sao bạn chưa ngủ?

Mình đang đợi bạn!

Xin lỗi! Đã để bạn đợi lâu!

Ăn cơm chưa?

Ăn rồi!

Ăn gì thế?

Mì ăn liền!

Trong nhà không có thứ nào khác sao? Năm mới sao có thể ăn mì được!

Không sao cả, có thể ăn no là được, mình còn ăn thêm một ít jam-bông nữa!

Haizz, bạn phải tự chăm sóc tốt cho mình đó, cho dù có ăn mì thì cũng phải cho thêm vào một cái trứng nữa nha!

Ừm, mình biết rồi!>

Hai người chat hơn hai tiếng, Sửu Nhi cảm thấy đói nên định nghe lời Vũ Lam, nấu một bát mì trứng ăn nhưng cậu tìm khắp phòng cũng không có thứ gì để nấu. Cậu đi đến biệt thự xem có gì không nhưng không ngờ cửa lại khóa mà quản gia ngay cả chìa khóa cũng không thêm cho cậu. Cuối cùng, Sửu Nhi đành phải lấy một ít nước ấm trong máy nóng lạnh để dùng đỡ.

Mỗi tối hai người đều login nói chuyện với nhau, vì thế mà người cùng Sửu Nhi trải qua năm mới này cũng chính là Vũ Lam. Đến ngày mười hai, mì cũng ăn hết rồi, Sửu Nhi tìm khắp phòng không thấy thứ gì có thể ăn được nữa, cửa biệt thự lại khóa, bản thân cậu lại không có tiền. Sau cùng Sửu Nhi chịu không nổi lấy tiền lì xì cất trong hộp ra, nhưng khi cầm trên tay lại không đành lòng mà cất trở về, thế là Sửu Nhi đành phải ôm bụng chịu đói suốt hai ngày, cho đến hôm mười bốn quản gia mới trở về!

“Nhị thiếu gia, tôi mang cơm đến cho cậu đây.”

S Sửu Nhi nghe giọng nói của ông vội vàng chạy ra mở cửa, vừa thấy Lưu quản gia cầm đồ ăn trên tay, cậu lập tức chụp lấy ăn ngấu nghiến. Động tác này làm Lưu quản gia sợ chết khiếp.

“Nhị thiếu gia, đừng ăn nhanh quá, cẩn thận bị nghẹn!”

Không đầy năm phút, toàn bộ thức ăn đã bị Sửu Nhi xử hết.

“Còn nữa không?”

“Hả? để tôi đi lấy thêm một phần cho cậu!”

“Được!”

Lưu quản gia nghĩ thầm, trước kia cũng chưa từng thấy nhị thiếu gia ăn nhiều như vậy. Ông vừa đi tới cửa thì thấy một đồng bao mì, kiểm tra lại thì toàn bộ đều bị ăn sạch. Lúc này Lưu quản gia mới giật mình phát hiện, chỉ với một thùng mì hai mươi bốn gói này, cho dù là mỗi ngày chỉ ăn hai gói thì cũng đã sớm hết, chẳng lẽ nhị thiếu gia nhịn đói hai ngày? Trong lòng ông không khỏi đau xót, cho dù thế nào thì đứa nhỏ này cũng là thiếu gia, chỉ trách mình quá sơ suất, lúc đi sao lại không để lại nhiều đồ ăn một chút? Vừa nghĩ ông vừa đi nhanh về biệt thự, đem một đồng đồ ăn lại, Sửu Nhi cũng không trách ông ấy, chỉ nhận lấy rồi tiếp tục ăn. [bác này là người dưng mà còn đau xót Sửu nhi trong khi người cha của pé toàn bộ lương tâm bị chó tha hết rồi]

Đầu xuân, thầy Dương trở về tiếp tục dạy Sửu Nhi học. Tuy vừa lên mạng chat vừa học bài nhưng lúc nào cậu cũng phân phối thời gian hợp lý, điều này làm thầy cảm thấy rất vui. Về sau, thầy Dương lại dạy cho Sửu Nhi biết một ít thao tác về lập trình máy vi tính, Sửu Nhi học rất nhanh, chỉ cần giảng sơ một chút đã hiểu.

Năm Sửu Nhi mười lăm tuổi đã học hết toàn bộ chương trình trung học.

“Nhị thiếu gia, học phần của cậu đã kết thúc rồi, tiếp theo cậu định học đại học gì?”

“Không biết nữa, khi nào rảnh em sẽ đi hỏi ba!”

“Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành, một thời gian nữa anh phải đi rồi!”

“Cám ơn thầy, thầy Dương! Lúc thầy đi có thể để lại số điện thoại cho em không?”

“Ừm, có thể, sau này nếu có gặp chuyện gì khó khăn cứ gọi điện thoại cho anh!”

“Cám ơn thầy!”

Vài ngày sau, thầy Dương đến gặp Đinh Lập Hiện lãnh một ít tiền rồi rời khỏi. Đến lúc này trong căn phòng trống trải cũng chỉ còn lại một mình Sửu Nhi, mà không, tính ra phải kể đến cái máy vi tính gởi gắm hy vọng kia nữa. Bởi vì mấy năm nay không có ai chăm sóc, tóc Sửu Nhi đã ra rất dài, nhìn vào vừa khô vừa vàng giống như cây khô héo úa, mà cũng do lúc bình thường đều ở trong phòng nên nước da của cậu cũng vô cùng nhợt nhạt. Có đôi lúc, liên tục mấy tháng trời Sửu Nhi chỉ nhìn thấy một người đưa cơm tới còn về cha mình, Sửu Nhi cũng không biết đã bao lâu rồi chưa nhìn thấy y.

Hôm đó là Tết Trung thu, buổi tối Sửu Nhi đội một cái mũ hơi khuất mặt đến biệt thự ở phía trước, vừa bước vào thấy cha cậu đang ngồi trên sofa xem báo. Thấy Sửu Nhi tiến vào, y chỉ liếc nhìn một cái rồi không nói gì, Vũ Kiệt cũng lập tức đứng to, “Sửu Nhi, phiền quá đi!”

Sửu Nhi kéo mũ xuống thật thấp, ngồi trên ghế không nói gì, mấy người hầu cạnh bên cũng vội vàng gọi nhau chuẩn bị dọn cơm chiều. Lúc này Lý Vân từ trên lầu đi xuống, thấy Sửu Nhi cũng liếc một cái rồi đi tới cạnh Đinh Lập Hiện.

“Ông xã, mình ra ngoài ăn cơm được không?”

Đinh Lập Hiện buông tờ báo xuống, “Tại sao phải ra ngoài ăn?”

“Nhìn mặt chẳng muốn ăn?” [cái con vợ pé - sao ông trời ko chụp hình tặng nó vài pô làm kỉ niệm]

Sửu Nhi cúi đầu xuống, cắn môi, hai tay nắm chặt vào nhau. Vũ Kiệt cười lạnh một tiếng khinh miệt nói, “Được đó! Ba ba, con muốn ăn đồ ăn của Pháp!” [thêm thằng con đầu óc ngu si tứ chi phát triển này nữa]

“Vậy đi thay quần áo đi!” [phải thêm ông cha này nữa nè, ông trời đánh hết cả nhà nó đi]

“Ông xã chờ em chút nha!”

Lý Vân quay đầu lại trừng Sửu Nhi, rồi xoay người lên lầu.

Trong lòng Sửu Nhi vô cùng khó chịu, tại sao mình lại vào đây chịu nhục như vậy, cậu đứng phất dậy rồi đi, vừa lúc đụng phải Lưu quản gia.

“Nhị thiếu gia, lát nữa ăn cơm rồi, cậu đi đâu?”

Sửu Nhi do dự một chút, “Lưu quản gia, có thể cho tôi một trăm đồng không? Tôi muốn ra ngoài một chút!” [cả nhà đi ăn đồ pháp còn pé nó chỉ có 100 đồng]

“Cậu không ăn cơm sao?”

“Không, tôi không đói, tôi muốn ra ngoài mua chút đồ!”

“À, được!” Lưu quản gia lấy một trăm đồng trong túi ra đưa cho Sửu Nhi.

“Cám ơn ông!”

Sửu Nhi nhận tiền rồi cúi đầu đi ra ngoài, Lưu quản gia nhìn theo bóng lưng của đứa nhỏ này, thở dài một hơi, không cần nghĩ cũng biết là đã xảy ra chuyện gì. Lúc Lưu quản gia bước vào biệt thự, nhìn thấy Vũ Kiệt đang cười cười, nhìn chằm chằm ra cửa, “Lưu quản gia, dọn cơm đi!”

“Dạ, đại thiếu gia!”

Sửu Nhi bước đi không mục đích trên đường, Trung Thu là ngày đoàn viên, ngoài đường nơi nơi đều treo đèn lồng đỏ, tình cảnh như vậy đối với Sửu Nhi lại là một sự chăm chọc. Mà màu đỏ đó nhìn cũng giống y như cái bột đỏ trên mặt cậu, làm ảnh hưởng đến tâm mắt người khác. Tết Trung Thu thì thế nào? Ngay cả ngày Tết niên bọn họ cũng không để mình cùng họ ăn cơm, hưởng chỉ chỉ là một ngày lễ nho nhỏ này.

“Ha ha, ha ha ha ha!” Sửu Nhi nghĩ đến đó liền cười to lên, những người đi đường đều quay đầu lại xì xồ bàn tán. Sửu Nhi cười xong, dần dần bình tĩnh lại. Phía trước là một tiệm KFC, hình như từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng nếm qua thứ này, hôm nay coi như tự mình mua cho mình để ăn mừng Trung Thu đi.

Sửu Nhi vào nhà ăn, mấy người bán hàng thấy cái bột của cậu, sửng sốt một chút nhưng bắt quá họ vẫn cố giữ vẻ tươi cười. Sửu Nhi gọi một phần rồi lặng lẽ ngồi bên cửa sổ ăn, bất chợt cậu nhìn lên hình ảnh in

trên cửa kính, cho dù có đội mũ nhưng vẫn lộ ra một vết đỏ lớn, nhìn vào thì quả thật rất xấu, vô cùng xấu. Sửu Nhi lấy tay cào lên lớp kính như muốn lôi cả cái bớt kia xuống, tất cả đau khổ mười mấy năm qua đều là do cái bớt này đem lại hết, tại sao ông trời lại không công bằng với ta như vậy?

Sửu Nhi ngồi trong cửa hàng KFC thật lâu mới đứng dậy rời đi. Lúc bước ra khỏi cửa, cậu nhìn thấy một người xin ăn ngồi sấp trên mặt đất, hình như là một bà lão tóc bạc, quần áo tả tơi, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu. Nhìn thấy cảnh này, Sửu Nhi bỗng cảm thấy mũi mình cay cay, cậu lấy mớ tiền còn lại trong túi ra, nghĩ nghĩ, rút lại mười đồng, số còn lại đều bỏ vào trong chén. Bà lão ăn xin kia sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn Sửu Nhi, Sửu Nhi cũng nhìn bà cười cười rồi gật đầu bước đi!

“Cậu trai, người tốt sẽ gặp quả tốt!” [ta đồng ý tứ chi]

Bà lão ăn xin ấy dường như đã dùng hết sức lực để hô lên câu đó, Sửu Nhi cũng không có quay đầu lại nhìn, cậu chỉ cười cười nói khẽ một câu, chỉ hi vọng là như thế!

Không muốn trở lại căn nhà giàu sang nhưng không có chút hơi ấm kia, Sửu Nhi bước đi rất chậm, cuối cùng cậu dừng lại ở một cửa hàng nhỏ để mua một chai nước khoáng!

“Bao nhiêu tiền?”

“Tám đồng!”

“À, tiền đây!”

Ông chủ nhận lấy tiền, mở ngăn kéo lục lọi nửa ngày cũng không tìm được tiền thối lại, “Ngại quá, tôi không có tiền lẻ, nếu không, hai đồng còn lại cậu mua một tờ vé số đi?”

“Sao cũng được!”

“Được, cậu chờ chút! Để máy chọn sao?”

“Gì cũng được!”

Ông chủ vội lấy ra một tờ vé số đưa cho Sửu Nhi, cậu nhận lấy cho vào túi, không hề xem đó là số gì.

8. Chương 8

Lúc về đến nhà, trời cũng đã khuya, biệt thự phía trước đã tắt đèn, Sửu Nhi trở về căn phòng phía sau, mở máy tính lên.

< lam=”” vũ=”” trung=”” thu=”” vui=””>

Trung Thu vui vẻ!

Bạn ăn cơm chưa?

Lúc này mình mới ra ngoài ăn một phần KFC!

Chỉ cần không ăn mì là được rồi!

Còn bạn?

Ăn rồi! Bạn ở Vân Hải phải không?

Sao bạn biết?

Hỏi đại thôi, không ngờ chúng ta lại ở chung trong một thành phố! Nói không chừng sau này sẽ có cơ hội gặp nhau!

Sau này sẽ có cơ hội!>

Mười ngày sau, khi Sửu Nhi định nhân lúc nắng tốt đem đồ dơ đi giặt, thì phát hiện trong túi quần có một tờ vé số. Sửu Nhi cười thầm, nếu dễ dàng trúng số như vậy thì cần phải nai lưng ra làm việc làm gì? Nhưng nếu đã mua thì cũng nên xem một chút đi! Sửu Nhi mở máy tính ra, lên trang web Nam Việt xem kết quả giải thưởng kì XXX, vừa nhìn vào, ngây người.

Sáu con số trên cột giải thưởng kia thế nhưng lại hoàn toàn giống với mấy con số trong vé số của mình, tức là mình trúng giải nhì? Sửu Nhi vừa kiểm tra vừa nhớ lại những lời mà bà lão xin ăn kia nói, người tốt thật sẽ có quả tốt sao?

Kì này giải nhì được thưởng đến năm trăm ngàn, trừ ra phần thuế thì cũng còn được bốn trăm mấy ngàn. Lúc Sửu Nhi có được số tiền này, cậu cảm thấy rất vui mừng. Bởi vì từ trước tới giờ ở Đình gia, cậu không có chút tiền tiêu xài tự do nào cả, huống chi số tiền này có thể giúp cậu học đại học bằng chính năng lực của mình.

Kì nghỉ hè đã kết thúc, hôm đó Sửu Nhi đi đến biệt thự phía trước, cậu đã có khả năng tự chi trả học phí cho mình rồi, cậu muốn nói chuyện với cha mình một chút mong y có thể giúp cậu tìm một trường đại học! Khi bước vào biệt thự thì không thấy bóng dáng của cha cậu đâu cả, vì thế Sửu Nhi đã đi tìm Lưu quản gia hỏi thử.

“Cha tôi đâu rồi?”

“Ông chủ đang ở trong phòng sách!”

“Tôi biết rồi!”

S Sửu Nhi chạy nhanh lên lầu hai, vừa định gõ cửa thì chợt nghe đối thoại bên trong.

“Ba ba, con sắp tốt nghiệp trung học, ba định sắp xếp cho con học đại học gì?”

“Ba đã chuẩn bị cho con sang học một trường đại học ở Anh, học phí rất cao cho nên con phải cố gắng học tập đó!”

“Ba yên tâm đi! Còn Sửu Nhi? Nghe thầy Dương nói thành tích của nó cũng không tệ lắm, ba sẽ không cho nó đi Anh học chứ? Con không muốn ở chung với nó đâu!”

“Nó học xong chương trình trung học là được rồi, bộ dạng như thế cho dù có học đại học thì làm được gì chứ, cũng không thể ra ngoài gặp người.”

“Vậy nên tính thế nào, chẳng lẽ nuôi không nó cả đời?”

“Đợi nó đến mười tám tuổi, sẽ phải tự lập, Đình gia của mình không nuôi người ở không! Tốt nhất là để cho nó tự sinh tự diệt!”

“Vậy thì tốt rồi, ăn uống không phải trả tiền mà một chút hữu dụng cũng không có! Ba ba, ba sớm nên đuổi nó ra ngoài cho khuất mắt!”

“Ba chỉ có một đứa con là con, cho nên con phải cố gắng một chút, tất cả sản nghiệp của Đình gia còn đang chờ con kế thừa đó!”

“Ba cứ yên tâm, con sẽ không làm cho ba thất vọng đâu!”

Hai người còn nói gì đó nhưng Sửu Nhi cũng không nhớ nổi nữa, cậu chỉ biết một khắc đó giống như đất trời sụp đổ. Mẹ của cậu mới là vợ chính thức, cậu mới là đại thiếu gia Đình gia chính tông, kết quả hiện tại cậu lại bị tước hết toàn bộ quyền thừa kế, cha cậu cũng không chừa cho cậu chút gì, ông ta muốn chặt hết tất cả đường lui của cậu. Thì ra ngay cả đại học ông ta cũng tính không cho cậu học, ha ha, đợi đến lúc cậu đủ mười tám tuổi sẽ đá cậu ra khỏi cửa Đình gia, để cậu tự sinh tự diệt, đúng thật là đủ tàn nhẫn nha, tự sinh tự diệt, ba của tôi, không ngờ ông lại tuyệt tình với tôi như thế? Tất cả là bởi vì tôi xấu sao?

[một tâm hồn trong sáng bị tàn phá bởi những lời nói cay độc ko có tính người, một con người mang trong người một trái tim yếu đuối nhưng phải buộc bản thân kiên cường và trở nên mạnh mẽ, mầm mống của sự trả thù 'hình thành']

S Sửu Nhi không gõ cửa phòng mà một mình lủi thủi trở về căn phòng phía sau, ngã người lên giường, cõi lòng tan nát. Từ nhỏ đến lớn ông không hề cho tôi một chút tình thương của người cha, tôi cũng chưa từng hận ông, nhưng thật không ngờ ngay cả phần di sản mà mẹ tôi để lại cho tôi, ông cũng muốn tước đoạt. Trên dưới Đình gia đều biết ông nội rất thích cô con dâu này, trước lúc chết còn để lại di thư, cho bà ấy 20% tài sản, kết quả ngay cả phần của bà, ông cũng không chịu cho tôi, ông thật sự chán ghét tôi như vậy sao?

Sửu Nhi nằm trên giường hai ngày, không nói gì cũng không ăn gì càng không rơi nước mắt. Khi mà tất cả hi vọng của một người đều tan biến thì ngay cả sức lực để khóc cũng không có, khi mà một người bị chính người mình thương yêu nhất làm tổn thương thì ngoài hận ra còn gì nữa? Khi Sửu Nhi từ trên giường đứng lên đã hoàn toàn bình tĩnh lại, lúc này trong mắt cậu ngoài sự lạnh nhạt ra không còn nhìn thấy thứ gì nữa!

Mở máy tính lên, Sửu Nhi tìm một trường đại học tư thục ở Hàn Quốc rồi đặt vé máy bay đến đó! Một tháng sau Sửu Nhi làm xong visa, mang theo số tiền trời ban cùng một bộ quần áo duy nhất mặc trên người, còn lại, một thứ cũng không mang theo. Lúc chuẩn bị bước ra cửa, Sửu Nhi nghĩ nghĩ rồi lấy chiếc hộp dưới sàn lên nhìn một chút, cuối cùng bỏ vào túi rồi đi ra khỏi biệt thự Đinh gia.

Đứng ở cửa, Sửu Nhi quay đầu nhìn lại căn nhà mình đã sống suốt mười sáu năm qua, một căn nhà không có chút hơi ấm. Bây giờ rời khỏi không biết đến bao giờ mới có thể trở về? Sửu Nhi ngược lên, nhìn thấy bóng người thấp thoáng bên cửa sổ, khẽ cắn môi rồi xoay người lên taxi!

Tựa vào cửa sổ máy bay nhìn xuống thành phố đang ngày càng thu nhỏ, thì ra khi nhìn thế giới này hay nhìn một người ở những góc độ khác nhau sẽ phát hiện rất nhiều thứ khác nhau, giống như cha cậu có bề ngoài phong độ, gia cảnh giàu có, người cũng anh tuấn tiêu sái, rất có khí chất nhưng có ai biết được đằng sau đó là một trái tim máu lạnh, tàn nhẫn tuyệt tình. Vũ Kiệt có một khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại có một trái tim ác độc, có lẽ vì anh ta đẹp cho nên mọi người cũng không để ý đến nhân phẩm của anh ta, tất cả những người trên thế gian này đều nhìn mặt mà bắt hình dong.

Lúc người trong Đinh gia phát hiện nhị thiếu gia mất tích đã là ba ngày sau!

“Ông chủ, nhị thiếu gia mất tích!”

Đinh Lập Hiên nhíu mày, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Thời điểm mất tích cụ thể tôi cũng không rõ, người hầu nói đồ ăn trong ba ngày nay vẫn chưa động qua, có thể là vào ba ngày trước!”

“Ba ngày trước? Trong tay nó không có xu nào thì có thể đi đâu? Bảo người ra ngoài tìm nó xem!”

Lý Vân đi vào đúng lúc nghe được cuộc nói chuyện của hai người, “Tìm nó về làm gì, đi rồi không phải rất tốt hay sao?”

“Để bảo tiêu ra ngoài tìm một chút, nếu thật sự tìm không được.....thì bỏ đi!”

“Dạ!”

Đinh Lập Hiên buông sách xuống, tay xoa xoa thái dương thở dài một hơi. Bảo tiêu ra ngoài tìm ba ngày nhưng một chút tin tức cũng không có, Sửu Nhi giống như đã bốc hơi đi, cuối cùng mọi người cũng dẹp chuyện này qua một bên! Đinh gia lại khôi phục về bình tĩnh như trước, giống như có nhị thiếu gia này hay không cũng không có gì khác biệt. Trong lòng những người hầu trong nhà đều không khỏi tự nhủ thầm, nếu là đại thiếu gia mất tích, nói không chừng ông chủ đã lật tung hết tất cả thành phố lên tìm, đây cũng chính là điểm khác biệt giữa hai người!

Hanseong, hiện nay gọi là Seoul, là thủ đô đồng thời cũng là thành phố lớn nhất của Hàn Quốc, là một trong những thành phố kết nối internet nhiều nhất trên thế giới. Với số dân hơn mười triệu, Seoul đã trở thành thành phố lớn nhất Hàn Quốc và là một trong những thành phố lớn nhất thế giới về mật dân số. Là một trong những đô thị lớn trên thế giới sau Tokyo, đồng thời cũng là trung tâm kinh tế, khoa học kĩ thuật, văn hóa của Hàn Quốc.

Nhắc đến các lĩnh vực phát triển của Hàn Quốc thì tuyệt đối không thể bỏ qua lĩnh vực phẫu thuật thẩm mỹ. Ở Châu Á, Hàn Quốc rất nổi tiếng về phương diện này, dẫn đến những người dân ở các nước khác đổ xô đến đây ngày càng nhiều. Thêm vào đó, lĩnh vực này đã được công nghệ hóa, hệ thống hóa, chuyên môn hóa, các bác sĩ ở đây có trình độ cao, kinh nghiệm lại phong phú. Hệ thống phẫu thuật thẩm mỹ ở đây hoàn toàn xuất phát từ Mỹ, đa số các bác sĩ đều được đào tạo ở Mỹ, đã tốt nghiệp lấy bằng hoặc được cấp giấy phép hành nghề.

Sở dĩ Sửu Nhi chọn đến Hàn Quốc là bởi vì ngôn ngữ thứ hai mà thầy Dương dạy cho cậu từ nhỏ đến giờ là tiếng Hàn, thứ hai là vì kĩ thuật chỉnh hình ở Hàn Quốc. Lúc bước xuống máy bay, Sửu Nhi đã tự nhủ

với lòng rằng, nếu như những người trên thế giới này đều trông mặt mà bắt hình dong, vậy thì hãy thay đổi bản thân một lần từ đầu đến chân đi!

Trên thế giới này chỉ cần có tiền thì không có chuyện gì là không làm được, huống chi trong mấy năm nay lĩnh vực giải phẫu thẩm mỹ đã vô cùng phát triển. Sửu Nhi tìm cho mình một bệnh viện lớn, tiêu hết hai trăm ngàn. Lúc nằm trên bàn phẫu thuật, Sửu Nhi cầm gương, nhìn lại khuôn mặt mình lần cuối, khuôn mặt đã đi theo cậu suốt mười sáu năm, khuôn mặt đã đem đến cho cậu biết bao nhiêu đau khổ.

“Bắt đầu đi!”

“Đừng khấn trương, thả lỏng một chút.”

Lúc ghim mũi thuốc tê vào tay, giống như có một con rắn không ngừng chui vào, đau đớn vô cùng, vài giây sau, thuốc tê phát huy tác dụng, Sửu Nhi hoàn toàn mất đi tri giác. Lúc cậu tỉnh lại đã là mấy tiếng sau, khi thuốc tê hết tác dụng, những bộ phận được chỉnh sửa trên khuôn mặt cậu đều đau đớn vô cùng. Một khoảng thời gian sau này, mỗi ngày Sửu Nhi đều phải chịu những cơn đau như thế, thậm chí còn không thể ăn được thứ gì.

Qua mấy lần phẫu thuật đau đớn, hai tháng sau là lúc bác sĩ đến cắt chỉ cho cậu, khi lấy xuống lớp băng gạc, tim của cậu bỗng đập thật nhanh.

“Xong rồi, cậu xem có hài lòng không?”

S Sửu Nhi cầm lấy gương, kinh ngạc một hồi, bên trong gương là một khuôn mặt không thể nói gì được. Làn da trắng nõn không chút tì vết, lông mi vừa cong vừa đen, đôi mắt to tròn, cái mũi cao, thẳng, chiếc cằm có độ cong hoàn mỹ, hoàn toàn khác xa khuôn mặt trước kia, tất cả đều rất hoàn mỹ. Sửu Nhi thật không thể tin người trong gương chính là mình.

“Đây, đây thật là tôi sao?”

Bác sĩ che miệng cười, “Đúng là cậu, có hài lòng không?”

“Hài lòng, vô cùng hài lòng!”

“Tôi cũng rất hài lòng, hiệu quả so với tôi nghĩ còn tốt hơn rất nhiều! Kì thật, lúc đầu khuôn mặt của cậu cũng không tệ, tuy nhiên đã bị cái bột kia làm hồng mất, hiện tại chỉ là dẹt hoa trên găm thôi. Nhưng có lẽ mọi người sẽ không thể nhận ra được khuôn mặt cậu trước đây nữa!”

“Cám ơn bác sĩ, như vậy tốt lắm, tôi không thích khuôn mặt trước kia!”

“Vậy là tốt rồi! Hy vọng khuôn mặt này có thể mang lại cho cậu nhiều may mắn!”

“Cám ơn bác sĩ!”

Lúc Sửu Nhi bước chân ra khỏi bệnh viện, cảm thấy thoải mái vô cùng. Cậu ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời.....S Sửu Nhi, cậu đã chết rồi! Từ nay về sau, chỉ còn tôi: Lam Thần!

9. Chương 9

Lam Thần đăng kí học ở một trường đại học tư thục, tuy không phải là trường nổi tiếng gì nhưng học phí cũng khá ổn. Bởi vì thành tích thi đầu vào rất tốt, nên đương nhiên Lam Thần lập tức trúng tuyển ngay. Ngày nhập học hôm ấy, Lam Thần mua cho mình một bộ quần áo mới, rất phù hợp với khuôn mặt tuấn tú của cậu nên vừa bước vào trường, đã nhanh chóng thu hết tầm mắt của các nữ sinh! Thậm chí có người còn đến hỏi số điện thoại của cậu. Trong lòng Lam Thần cười lạnh một tiếng, không hổ là thế giới chỉ xem trọng bề ngoài, dối trá! [cuộc đời Lam Thần là những chuỗi dài của sự dối trá buồn cười]

Lưng đeo một túi hành lý gọn gàng, Lam Thần ung dung bước vào khu kí túc xá. Tuy rằng trường đại học này rất bình thường nhưng phòng ở khu kí túc xá dành cho sinh viên mới vừa xây lại rất tốt. Lam Thần đi lên lầu ba, phòng 302, nhẹ nhàng gõ cửa. Túc thì, một nam sinh mặc quần bò trắng, áo sơ mi màu huyết mở cửa ra, khi nhìn thấy Lam Thần, nam sinh kia có hơi sững sốt.

“Xin chào!”

“Xin chào, mời vào, cậu là bạn cùng phòng mới tới phải không?”

“Phải!”

Lam Thần không nói thêm gì nữa, nghiêng người bước vào. Kí túc xá rất sạch sẽ, nhìn vào y như phòng khách sạn, mỗi bên có một chiếc giường đối diện nhau. Thì ra ở kí túc xá này, mỗi phòng chỉ cho phép ở hai người.

“Xin hỏi, giường nào là của tôi?”

Nam sinh kia chỉ vào chiếc giường cạnh cửa sổ, Lam Thần nói một câu cảm ơn rồi đi qua đó đặt túi xuống.

“Xin chào, tớ là Hàn Tại Đông, mười chín tuổi! Tớ là người Hàn Quốc, nhìn cậu hình như không phải người ở đây?”

Lam Thần vươn tay ra bắt tay, “Tôi tên Lam Thần, mười.....mười tám tuổi! Tôi là người Trung Quốc!”

Lam Thần cẩn thận đánh giá người bạn cùng phòng này, có lẽ là hơn một mét tám mươi, diện mạo có thể gọi là anh tuấn, là diện mạo điển hình của nam sinh ở Hàn. Lam Thần nhìn cậu trai kia mỉm cười, Hàn Tại Đông thấy thế, đỏ mặt, xoay người đi!

Đến trưa, Hàn Tại Đông chủ động dẫn Lam Thần đi tham quan khắp nơi. Hai người đi xung quanh khuôn viên trường một vòng rồi tiếp tục đi đến các nơi khác, thấy người bạn này nhiệt tình như vậy, Lam Thần cũng không muốn phá vỡ hứng của y. Sau khi ghé vào nhà ăn dùng cơm trưa quá giờ, Lam Thần đi một mạch về phòng, ngủ bù giấc ngủ trưa của mình. Ngày mai là ngày mà cậu bắt đầu bước vào cuộc sống ba năm đại học, quản lý doanh nghiệp, đây là chuyên ngành đứng đầu ngành học của cậu, Lam Thần phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định chọn ngành này.

Nhập học được một tháng, Hàn Tại Đông phát hiện người bạn cùng phòng này của mình rất trầm tĩnh, không lắm lời, không thích la cà các hộp đêm hay uống rượu, hút thuốc như những nam sinh khác, mỗi ngày ngoại trừ đi học còn lại đều ở trong phòng đọc sách. Có đôi lúc trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, Hàn Tại Đông từng thử mời cậu ra ngoài vài lần nhưng mỗi lần như thế đều bị cự tuyệt. Trừ ngày đầu tiên mới đến cậu còn thấy Lam Thần cười vài lần, sau này cũng không thấy nữa, thật là một người sống nội tâm!

“Lam Thần, tối nay mọi người hẹn nhau đi uống cà phê, cậu cũng đi nha?”

Lam Thần ngay cả đầu cũng chưa ngước lên, mắt nhìn chăm chăm vào sách, “Ngại quá, tôi không muốn đi!”

“Mỗi ngày đều đọc sách như vậy, cậu không thấy chán sao?”

“Đời người ngắn ngủi, khi có thời gian nhất định phải học nhiều một chút!”

“Thật hết nói cậu luôn, tớ đi đây!”

“Ừm, đi chơi vui về!”

Lam Thần thấy tên kia ra khỏi phòng, đặt sách xuống, mở máy vi tính lên! Từ khi đến Hàn Quốc tới nay, cậu vẫn chưa liên lạc với Vũ Lam, không biết dạo này y thế nào rồi. Nếu không phải vì người bạn này, Lam Thần sẽ không bỏ tiền ra mua máy vi tính! Đăng nhập vào MSN nhưng không thấy Vũ Lam online, Lam Thần vẫn chờ như thế, vừa chờ vừa đọc sách! Quả nhiên, một tiếng sau, Vũ Lam đã lên mạng.

< xin="" chào,="" vũ="" lam,="" đã="" lâu="" không="" gặp.="">

< xin="" chào,="" lam="" vũ,="" mấy="" tháng="" nay="" sao="" bạn="" không="" login,="" đang="" bận="" chuyện="" gì="" à?="">

< mình="" mới="" vào="" đại="" học="" nên="" hơi="" bận="" chút!="">

< thì="" ra="" là="" thế!="" bạn="" học="" đại="" học="" ở="" đâu?="">

< hàn="" quốc!="">

< sao="" không="" học="" trong="" nước?="">

< mình=" học=" tiếng=" hàn=" nên=" muốn=" đến=" đây=" học=" thêm=" một=" chút,=" với=" lại=" học=" phí=" ở=" đây=" cũng=" không=" cao=" lắm!=" ">

< sống=" một=" mình=" ở=" bên=" ngoài=" phải=" chú=" ý=" sức=" khỏe=" đó!=" ">

< mình=" biết=" rồi,=" cảm=" ơn=" bạn.= " gần=" đây=" cuộc=" sống=" tốt=" không?=" ">

< vẫn=" như=" trước,=" mỗi=" ngày=" đều=" bận=" rất=" nhiều=" việc!=" ">

< đã=" trẻ=" rồi,=" mình=" phải=" đi=" ngủ,=" mai=" còn=" đi=" học!=" ">

< được=" rồi,=" bạn=" ngủ=" sớm=" đi,=" mỗi=" ngày=" mình=" đều=" login,=" bạn=" rảnh=" thì=" tìm=" mình!=" ">

< được,=" tạm=" biệt!=" ">

< tạm=" biệt=" ">

Lam Thần tắt máy tính, mỉm cười, Vũ Lam vẫn rất biết quan tâm người khác như thế, một người bạn trên mạng mà có liên lạc nhiều năm như vậy, đúng là kì tích!

Lam Thần vừa tắm rửa xong, nghe tiếng đập cửa, bước nhanh ra ngoài.

“Cậu không mang chìa khóa sao?”

“Xin lỗi, đã phá giấc ngủ của cậu.”

“Không sao, tôi cũng chưa ngủ!”

Hàn Tại Đông ngượng nghịu dời tầm mắt, đi một hơi vào toilet. Vừa rồi lực tác động đánh vào mắt cậu thật sự quá lớn. Lam Thần vừa mới tắm xong, trên người còn quần khăn tắm, toàn thân đều phỉm hồng, nước trên tóc còn rỉ xuống từng giọt, nhìn vào vô cùng gợi cảm. Hàn Tại Đông chỉ biết cười khổ, tự nhủ thầm, cậu không biết bản thân cậu dễ khơi lên dục vọng tội lỗi của người khác hay sao mà lại không mặc thêm một ít quần áo? Bình tĩnh một lát, Hàn Tại Đông bước trở ra, lúc này Lam Thần đã nằm xuống ngủ, Hàn Tại Đông đứng một bên nhìn về mặt đang ngủ say của người trước mặt một hồi.

Một năm trước, Hàn Tại Đông mới biết được tính hướng của mình, cậu thích con trai, người đã khiến cậu ngay lần gặp đầu tiên đã rung động: Lam Thần. Vào cái khắc mở cửa ra nhìn thấy Lam Thần, cậu cảm giác như tìm mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng tính cách của Lam Thần rất lạnh nhạt, không biết người như vậy phải theo đuổi thế nào đây, hướng chi đồng tính luyến ái không phải ai cũng có thể chấp nhận! Lam Thần vừa đến trường thì hôm sau đã có rất nhiều nữ sinh đến nhờ cậu gửi thư tình, nhưng ngay cả xem, Lam Thần cũng chưa xem qua mà đã kêu cậu đem bỏ hết. Trong lòng cậu mừng lắm, cho nên sau này, hàng trăm lá thư tình gửi đến, cậu đều tự ý dọn dẹp luôn.

Kết thúc một ngày học, Lam Thần đang định đi tắm rửa thì thấy Hàn Tại Đông một tay nhét vào túi quần, bộ dáng do dự.

“Lam Thần, tối nay tớ có thể mời cậu ra ngoài không?”

Lam Thần vẫn đi về phía toilet, “Lý do!”

“À.....hôm nay là sinh nhật tớ!”

Lam Thần dừng lại, quay đầu nhìn, “Chờ tôi một lát, tôi đi rửa mặt!”

Hàn Tại Đông rất ngạc nhiên, không ngờ cậu đã lo lắng, khẩn trương, tập luyện nửa ngày mà vừa mới nói có một câu, Lam Thần đã dễ dàng đồng ý như thế! Không phải cả buổi sáng suy ngẫm của cậu đều uống phí hết rồi sao? Một lát sau, Lam Thần vừa cầm khăn lau mặt vừa đi ra, đến bên giường nhanh chóng thay quần áo, làn da trắng nõn kết hợp với đường cong hoàn mỹ, xem chút nữa làm cho Hàn Tại Đông chảy máu mũi.

“Được rồi, đi thôi!”

“Ờ!”

Hai người vừa bước ra cửa, phía trước có hai, ba nam sinh khác đang đợi, nhìn thấy hai người đi tới, cũng nói cười ầm ĩ lên. Lam Thần không nói gì, cúi đầu đi phía sau. Nếu không phải nể mặt người bạn cùng phòng này ngày thường cũng không tệ, cậu tuyệt đối sẽ không tham gia mấy vụ hội họp này! Từ nhỏ đã quen sống một mình, nên Lam Thần rất chán ghét những nơi đông đúc ồn ào!

Suốt đường đi cho đến lúc vào phòng karaoke, Lam Thần vẫn không nói gì. Hàn Tại Đông ngồi bên cạnh uống chút rượu rồi gọi mấy cô gái ăn mặt thật đẹp tới, mấy nam sinh khác vô cùng phấn khích, mỗi người kéo một cô ngồi xuống cạnh mình.

“Lam Thần, thích người nào? Hôm nay tớ mời!”

Lam Thần ngược đầu lên đánh giá mấy cô gái đang nhìn mình liếc mắt đưa tình một chút rồi dứt khoát, “Không cần!”

“Đừng khách khí, để tớ chọn cho cậu một em nha!”

Hàn Tại Đông không để Lam Thần mở miệng cự tuyệt, nhanh chóng chỉ một cô tới. Cô gái được gọi tới lập tức lại dựa sát vào Lam Thần, mùi nước hoa bay vào mũi khiến cậu vô cùng khó chịu, cuối cùng cậu nhíu mày, rồi dịch sang kế bên để tránh cô gái kia. Tất cả những động tác này đều rơi vào trong mắt của Hàn Tại Đông, y nhích lại, khẽ nói vào tai Lam Thần, “Lam Thần, cậu không thích sao?”

“Tôi rất ghét phụ nữ, nếu cậu thích thì cậu ngồi với cô ta đi!”

“Xin lỗi, bạn tôi không thích lắm, các người ra ngoài đi!”

Hàn Tại Đông đuổi cô gái kia ra ngoài, mấy người đang ôm người đẹp còn lại cũng bắt đầu nháo loạn cả lên. Lam Thần ngồi một bên, không ca hát cũng không uống rượu mà chỉ ăn một ít trái cây.

“Lam Thần, uống một chén đi!”

Lam Thần nhìn ly rượu vang được đưa tới trước mặt mình, “Ngại quá, tôi uống rượu sẽ bị dị ứng, để tôi lấy nước ngọt kính cậu một ly, sinh nhật vui vẻ!”

Hàn Tại Đông huých Lam Thần một cái rồi ngửa đầu uống cạn ly rượu, “Cám ơn!”

Lam Thần ngồi một bên nghĩ, tại sao mình lại ghét phụ nữ như thế, còn chán ghét các cô ấy giống như chán ghét Lý Văn nữa chứ! Cậu nhìn mấy nam sinh đối diện ôm ôm ấp ấp, trong lòng cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên, con trai thích con gái là chuyện rất bình thường, xem ra vấn đề là ở trên người mình! Trong mấy tiếng này, tâm tư của Lam Thần đều đặt vào vấn đề giữa nam và nữ, cho nên Hàn Tại Đông có ở cạnh bên cậu huyền thuyên gì đó cậu cũng không nghe lọt.

10. Chương 10

Lúc trở về phòng đã hơn nửa đêm, Hàn Tại Đông uống không ít rượu, đi đứng không vững ngã tới ngã lui. Nhưng được cái mấy nam sinh kia cũng đưa cậu ta về tới phòng rồi mới trở về. Lam Thần nhìn thoáng qua Hàn Tại Đông đang ngã trên giường một chút rồi cầm khăn đi vào phòng tắm.

Hàn Tại Đông nằm trên giường nghe tiếng nước ào ào, cảm thấy cơ thể mình ngày càng nóng lên. Lam Thần không thích nữ giới khiến cậu rất vui, xem ra người này và mình là cùng một loại! Lam Thần vừa bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Hàn Tại Đông đang tựa vào đầu giường ngáy ngốc nhìn mình! [có một em lợt hổ pé Thần nhà ta rùi nhưng đáng tiếc cho em là tình yêu này sẽ ko đc đáp lại đâu vì Thần giờ chỉ có 1 mối quan tâm duy nhất là trả thù thui!!!]

“Lam Thần, cậu không thích con gái sao?”

“Ừ, sao vậy?”

“Vậy là cậu thích con trai?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

Lam Thần đứng cạnh giường không thèm để ý, vừa lau tóc vừa nói chuyện. Hàn Tại Đông nhìn thấy cảnh này không khỏi nuốt nước miếng một chút rồi đi tới phía sau Lam Thần, nói khẽ vào tai cậu, “Bởi vì tớ cũng thích con trai!”

Động tác của Lam Thần bỗng chốc ngừng lại, cậu cảm thấy có một luồng nhiệt khí thổi vào tai mình. Nói thật, đối với chuyện con trai đến gần mình, cậu cũng không phản cảm cho lắm, “Vậy thì sao?”

“Lam Thần, chẳng lẽ cậu không phát hiện, tớ thích cậu!”

Lam Thần xoay người, nhìn thẳng vào ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, cho đến khi cảm thấy không thoải mái mới thôi, “Thích con người hay thích vẻ bề ngoài của tôi?”

“Đều thích!”

“Cám ơn, có lẽ tôi quả thật thích con trai hơn! Nhưng hiện giờ, tạm thời tôi lại không có cảm giác với cậu, cho nên, thật ngại quá!”

Câu nói của Lam Thần vốn rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Hàn Tại Đông phải rầu rĩ, vuốt vuốt tóc, “Không sao cả, tớ sẽ làm cho cậu thích tớ, bắt đầu từ ngày mai tớ sẽ theo đuổi cậu!”

Trán Lam Thần nổi lên hai sợi gân xanh, nheo mắt, để lại một câu, “Tùy cậu vậy!” Sau đó xoay người lên giường ngủ.

Vốn tưởng rằng Hàn Tại Đông chỉ nói đùa nhưng không ngờ hôm sau cậu ta lại theo đuổi Lam Thần y như đang cua gái. Tuy nhiên, phương pháp của cậu nhóc này cũng rất ngây thơ, Lam Thần nhìn một bàn ăn sáng cùng vẻ mặt tươi cười của tên ngốc đó đành bất đắc dĩ thở dài một hơi. Về sau, Hàn Tại Đông quả thật trở thành một bảo mẫu, vừa dọn dẹp phòng vừa phụ trách lo cơm nước!

“Hàn Tại Đông, cậu không cần phải làm như vậy, tôi thật sự không có cảm giác với cậu!”

“Không phải người Trung Quốc các cậu có câu: ‘Tình thành sở chí kim thạch vi khai’ (tương tự như câu có công mài sắt có ngày nên kim bên mình á) hay sao? Tớ muốn dùng hành động của mình làm cậu cảm động!”

“Toàn bộ tâm trí của tôi đều dành cho việc học, không có thời gian nói chuyện yêu đương, cậu muốn làm gì thì làm đi!”

Lam Thần dành hết tâm tư của mình cho việc học, không thèm để ý đến tên ngốc kia. Tình cảm, hừ, tình cảm thì đáng mấy đồng? Nếu tôi vẫn xấu như trước, nói không chừng cậu trốn tôi còn không kịp, tôi sẽ không bao giờ tin vào thứ tình cảm vô giá trị đó đâu!

Chớp mắt đã đến thời điểm nghỉ đông, Lam Thần không có nơi để về nên phải ở lại trường. Sau khi đuổi tên Hàn Tại Đông kia đi, Lam Thần tự nhốt mình trong căn phòng vắng lặng. Những việc Hàn Tại Đông làm mấy tháng nay, cậu đều nhìn thấy, nhưng cậu cũng sẽ không tin vào tình cảm, huống chi đối với Hàn Tại Đông, một chút cảm giác cậu cũng không có!

< lam="" vũ="" bạn="" sắp="" nghỉ="" đông="" rồi="" phải="" không?="">

< ừ="" đã="" nghỉ="" rồi!="">

< vậy="" bạn="" chuẩn="" bị="" về="" nước="" chưa?="">

< không="" về="" mình="" ở="" lại="" trường="" học!="">

< sao="" lại="" không="" về="" chẳng="" lẽ="" bạn="" không="" nhớ="" nhà="" sao?="">

< mình="" không="" có="" nhà="" trở="" về="" làm="" gì="" chứ?="">

< mình="" biết="" cha="" mẹ="" bạn="" không="" quan="" tâm="" tới="" bạn="" nhưng="" sắp="" đến="" tết="" mà="" chẳng="" lẽ="" bạn="" định="" ăn="" tết="" ở="" bên="" ngoài="" sao?="">

< bạn="" biết="" mình="" lâu="" như="" vậy="" có="" năm="" nào="" mình="" không="" ăn="" tết="" một="" mình="" đâu!="" mình="" đã="" quen="" rồi="" có="" thời="" gian="" rảnh="" mình="" muốn="" học="" thêm="" một="" ít="" kiến="" thức!="">

< bạn="" thật="" không="" muốn="" mình="" đến="" hàn="" quốc="" gặp="" bạn="" sao?="">

Lam Thần trầm mặc một lát

< không="" cần="" bạn="" còn="" phải="" ở="" nhà="" cùng="" người="" thân="" của="" mình="" cảm="" ơn="" bạn="" nhiều="" lắm!="">

< được="" rồi="" vậy="" bạn="" phải="" bảo="" trọng="" thân="" thể="" nha!="">

< ừm="" mình="" biết="" rồi!="">

< chúng="" ta="" là="" bạn="" bè="" mà="" có="" gì="" khó="" khăn="" cứ="" nói="" với="" mình!="">

< cảm="" ơn="" bạn="" mấy="" năm="" nay="" nếu="" không="" có="" bạn="" chắc="" mình="" đã="" bị="" chúng="" trầm="" cảm="" rồi!="">

Lam Thần tắt máy, nhìn ra bầu trời khuya bên ngoài, miệng gọi lên một nụ cười yếu ớt. Không biết bộ dáng của Vũ Lam như thế nữa, nhất định y là một người rất ôn nhu. Hai người đều rất giống nhau, đều không đề nghị mở webcam lên xem đối phương. Lam Thần rất coi trọng người bạn này, có tâm sự gì cũng đều kể với y, lòng lại vô cùng cảm kích, dù sao trong lúc mình cô độc nhất, người này đều làm bạn, chia sẻ với mình.

Lam Thần gối hai tay lên đầu, hồi tưởng lại những chuyện trước kia, thật không thể nhớ nổi bao nhiêu đêm ba mươi cậu đứng cô độc một mình trong phòng, cũng không biết bao nhiêu lần Vũ Lam login lên nói với cậu câu: “Năm mới vui vẻ!”, còn nhớ đó là những đêm mùa đông lạnh giá nhưng khi đó cậu không hề cảm thấy lạnh chút nào, bởi vì cậu đã được đối phương chia cho một chút ấm áp.

Hôm hai mươi chín năm đó, Lam Thần đi siêu thị mua một ít đồ ăn. Hàn Quốc và Trung Quốc có cùng ngày Tết âm lịch, cho nên đến lúc đó sợ là sẽ mua không được đồ! Xách lĩnh kính gối lớn gối nhỏ trở về phòng, không ngờ vừa vào lại nhìn thấy Hàn Tại đông!

“Lam Thần, cậu về rồi à!”

“Không phải cậu đã trở về Busan rồi sao?”

Hàn Tại Đông đón lấy mấy túi lớn nhỏ, nhìn nhìn, bánh mì, bánh bích-quy, mì ăn liền, “Sao cậu lại ăn mấy thứ này nữa, muốn suy dinh dưỡng hay sao?”

“Không sao cả, miễn ăn no là được!”

“Tớ là cố ý trở về để đón cậu, về nhà tớ ăn Tết đi!”

“Đừng phiền phức như thế, tôi.....”

“Lam Thần, ba mẹ tớ cũng hy vọng cậu đến, nhà tớ không có người nào khác, sẽ không làm ồn đâu! Chỉ cần nghĩ đến cảnh cậu ở đây ăn Tết một mình, tớ cảm thấy rất khó chịu. Về với tớ, được không?”

Lam Thần còn định nói gì nữa nhưng nhìn thấy ánh mắt chân thành kia, lại không đành lòng cự tuyệt, “Cậu ngồi xe xa như vậy là muốn trở về đón tôi sao?”

“Đúng vậy! Nếu cậu không đi với tớ, tớ sẽ không về nhà, tớ ở lại đây với cậu luôn!”

“Ừ, được rồi, tôi đi với cậu!”

“Thật vậy sao? Tốt quá! Vậy nhanh thu ít dọn đồ rồi đi thôi!”

Hàn Tại Đông hưng phấn đến muốn bay lên, từ lúc ra khỏi phòng đã bắt đầu lôi lôi kéo kéo Lam Thần chạy nhanh đến nhà ga! Hai người ngồi trên xe suốt mấy tiếng đồng hồ, mãi cho đến khi trời tối đen mới đến nơi!

“Đến rồi, đây là nhà mình!” Hàn Tại Đông vừa nói vừa ấn chuông. Tức khắc, có người mở cửa ra.

“Hoan nghênh đến chơi, mời vào nhà!”

Sự nhiệt tình của mẹ Hàn Tại Đông khiến Lam Thần cảm thấy ấm áp. Nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, cha của Hàn Tại Đông cũng bước ra, Lam Thần vội vàng cúi người chào hỏi hai người! Ba mẹ Hàn Tại Đông

có ấn tượng tốt với cậu bé người Trung Quốc này lắm, tuy nhiên hình như hơi gầy một chút, nhìn thế nào cũng không giống mười tám tuổi.

Nhà của Hàn Tại Đông không lớn nhưng trang hoàng rất tốt, nhìn thấy gia đình ba người họ hòa thuận, lại vô cùng nhiệt tình, không ngừng gấp đồ ăn cho mình, Lam Thần thầm nghĩ: có lẽ đây là bữa cơm ấm áp nhất của cậu từ trước đến nay.

11. Chương 11

Hàn gia chỉ có hai gian phòng ngủ nên đến tối Lam Thần đành phải ngủ cùng một phòng với Hàn Tại Đông. Nhìn chiếc giường đôi trước mặt, Lam Thần thật không biết phải làm như thế nào mới tốt!

“Lam Thần, nếu cậu không thích ngủ chung với người khác, tớ sẽ ngủ dưới đất, cậu phải cố gắng nghỉ ngơi một chút mới được!”

“Sao có thể để cậu ngủ dưới đất chứ, cùng ngủ trên giường đi! Nhưng nếu đến khuya tôi ngủ mơ đá cậu xuống đất, cậu cũng đừng giận nha!”

“Ha ha! Không có đâu!”

Nói thật, Lam Thần đúng là không quen ngủ chung với người khác, nhưng nếu để ý ngủ dưới đất thì đúng là không được ổn lắm! Tắt đèn xong, hai người đều nằm xuống một bên giường, cách nhau thật xa. Lam Thần cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng đã ngồi xe mệt mỏi cả ngày rồi nên vừa đặt lưng xuống, lập tức ngủ ngay!

Hàn Tại Đông thì không được tốt như vậy rồi, cậu vốn có cảm giác với Lam Thần. Hiện tại, hai người còn ngủ chung trên một chiếc giường, cậu làm sao có thể kháng được lực hấp dẫn to lớn đó chứ, thành ra cứ lần qua lộn lại nửa ngày không ngủ được! Nghe tiếng hít thở đều đều, rõ ràng là Lam Thần đã ngủ. Cậu cẩn thận ngồi dậy, ngắm khuôn mặt của Lam Thần, lúc cậu ấy ngủ giống hệt như một đứa trẻ, trên mặt còn hiện lên vẻ hiền hòa, thật không giống với khuôn mặt lạnh lùng, không chút biểu tình như thường ngày! Đột nhiên, Lam Thần mở mắt ra!

“Nhìn gì vậy?”

Hàn Tại Đông cũng bị dọa không ít, “Đúng, xin lỗi, tớ chỉ muốn nhìn cậu một lát thôi, tớ cũng chưa làm cái gì nha!”

“Cậu không ngủ được sao?”

“Không ngủ được!”

“Haizz, tôi cũng không mệt lắm, vậy chúng ta tâm sự đi!”

Hàn Tại Đông cảm thấy rất vui, bởi vì tuy là hai người đã quen biết nhau lâu như vậy, nhưng trước giờ vẫn chưa hề ngồi tán gẫu với nhau!

“Được đó, cậu muốn nói chuyện gì?”

“Hàn Tại Đông, ba người nhà cậu rất nhiệt tình, làm tôi cảm thấy rất ấm áp!”

“Ừ, tình cảm của cha mẹ tôi tốt lắm, đối với tôi cũng tốt nữa! Lam Thần, sao Tết đến mà cậu lại không về nhà?”

“Tôi ... tôi không có nhà!”

Hàn Tại Đông thấy Lam Thần hạ mi xuống, sợ là đã nhớ tới chuyện đau lòng gì rồi, “Cha mẹ cậu đâu?”

“Bọn họ? ha ha! Bọn họ không cần tôi!”

“Lam Thần, có đôi lúc tớ cảm thấy cậu rất lạnh nhạt, nhưng cũng có đôi lúc tớ cảm thấy cậu thật cô đơn!”

“Tôi chỉ không thích nói chuyện thôi!”

“Tớ có thể ôm cậu một lát không?”

Lam Thần giương mắt lên nhìn tên ngốc kia, bộ dáng của y đúng là ngượng ngùng chết đi được, “Nếu cậu muốn thì cứ ôm đi!”

Lúc này Hàn Tại Đông thật kích động, cậu nhích người sát qua rồi kéo Lam Thần vào lòng mình. Không ngờ cậu ấy lại gầy như vậy, ôm vào lòng cảm giác thật mềm yếu!

“Cám ơn cậu đã cho phép tớ ôm!”

“Nhưng tôi cũng nói trước, để sau này cậu không phải đau khổ! Kì thật, tôi vẫn không có cảm giác với cậu!”

“Nhưng rõ ràng cậu đã nói mình thích con trai!”

“Cũng không phải gặp ai sẽ thích người đó, tôi hỏi cậu một câu nha, hiện giờ tim cậu đập nhanh lắm phải không?”

“Nhanh, giống như muốn nhảy cả ra ngoài luôn!”

“Nhưng tôi lại không có phản ứng gì hết, tôi không ghét chuyện cậu ôm tôi nhưng tôi cũng không có cảm giác khiến tim đập nhanh như thế.”

“Ừ, tớ hiểu rồi, tớ không ép cậu yêu tớ nhưng cậu cũng không thể ngăn cản tớ theo đuổi cậu được!” [tinh thần cố gắng ko ngại khó khăn tốt]

“Hơi, cậu đúng là hết thuốc chữa, tôi buồn ngủ quá, ngủ ngon!”

Lam Thần nói xong, nhắm mắt lại ngủ trong khi tim của Hàn Tại Đông vẫn đập như sắp chạy ra ngoài. Cậu ấy cứ ôm người trong lòng như vậy, nhìn khuôn mặt người đó cho đến hừng đông!

Cái Tết năm nay Lam Thần quả thật trải qua rất vui vẻ, cha mẹ của Hàn Tại Đông đối xử với cậu tốt lắm, mỗi bữa cơm đều làm thêm rất nhiều món đãi cậu, mãi cho đến sáng mừng bốn, Lam Thần mới lên xe trở về trường. Hàn Tại Đông muốn đưa cậu về nhưng lại bị Lam Thần cự tuyệt, cuối cùng y đành phải chấp nhận đưa Lam Thần ra ga xe, nhìn thấy Lam Thần đi khỏi mới an tâm.

Về tới phòng, trời cũng đã xế chiều. Lam Thần chợt nhớ tới mấy ngày nay không lên mạng, vội vàng mở máy tính ra, quả nhiên trên MSN đã có một chuỗi các tin nhắn offline thật dài còn có cả đồng thư điện tử!

< lam="" vũ="" cuối="" cùng="" bạn="" cũng="" login.="">

< vũ="" lam="" năm="" mới="" vui="" vẻ!="">

< năm="" mới="" vui="" vẻ="" sao="" mấy="" ngày="" nay="" bạn="" không="" login="" làm="" mình="" tưởng="" là="" bạn="" bị="" bệnh?="">

< không="" có="" bạn="" cùng="" phòng="" rủ="" mình="" đến="" nhà="" cậu="" ấy="" ăn="" tết="" cho="" nên="" mình="" mới="" đến="" đó="" chơi="" mấy="" hôm!="" không="" lẽ="" mấy="" ngày="" nay="" bạn="" đều="" online.="">

< ừ="" mình="" rất="" lo="" cho="" bạn="" dù="" sao="" cũng="" chỉ="" có="" một="" mình="" bạn="" ở="" trường="" lỡ="" như="" sinh="" bệnh="" không="" ai="" hay="" thì="" biết="" làm="" thế="" nào?="">

< xin="" lỗi="" là="" tại="" mình="" đi="" mà="" không="" nói="" trước="" với="" bạn="" một="" tiếng!="">

< chỉ="" cần="" bạn="" không="" sao="" thì="" tốt="" rồi!="" ở="" nhà="" bạn="" học="" ăn="" tết="" cảm="" giác="" như="" thế="" nào?="">

< người="" nhà="" của="" cậu="" ấy="" rất="" nhiệt="" tình="" đây="" là="" cái="" tết="" vui="" nhất="" mà="" mình="" đã="" trải="" qua!="">

< vậy="" là="" tốt="" rồi="" so="" với="" phải="" một="" mình="" đón="" năm="" mới="" thì="" tốt="" hơn="" nhiều!="">

Khi vào học lại, Lam Thần càng cố gắng học tập hơn nữa, mỗi ngày cậu đều đọc sách đến khuya mới chịu đi ngủ, dù sao số tiền còn lại cũng không được bao nhiêu, cho nên nhất định phải hoàn thành học phần trong

thời gian ngắn nhất. Hàn Tại Đông thấy Lam Thần chăm chỉ như vậy đương nhiên cũng không có không biết xấu hổ đi quấy rầy người ta, ngược lại luôn lặng lẽ làm rất nhiều chuyện cho Lam Thần. Mỗi lần Lam Thần có quần áo bẩn đều bị Hàn Tại Đông giành mang đi giặt, tới giờ ăn cơm thường rình một bàn ăn nóng hổi trở về, bởi vậy mấy tháng qua Lam Thần chưa hề bước chân tới nhà ăn!

“Hàn Tại Đông, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Hàn Tại Đông đặt cây lau nhà qua một bên rồi ngẩng đầu cười, “Được, cậu muốn nói chuyện gì?”

“Ngồi xuống đây!”

“Ồ!”

Lam Thần nhìn người đối diện mình, vẻ mặt tươi cười, người này diện mạo không tệ, tuy nhiên, “Hàn Tại Đông, sau này đừng vì tôi mà làm nhiều việc như thế có được không?”

“Cậu đừng nghĩ nhiều, tất cả đều là tứ tự nguyện!”

“Tôi biết cậu thích tôi, nhưng tôi không thể chấp nhận cậu, hơn nữa sau khi tốt nghiệp tôi sẽ về nước, chúng ta sẽ không có cơ hội gặp mặt! Cậu nên dồn tâm tư của mình vào việc học đi!”

“Tớ có thể đi Trung Quốc với cậu.”

Lam Thần mở to hai mắt, người này đúng là cứng đầu nha, “Hàn Tại Đông, tôi cũng nói thật với cậu, tôi định dùng thời gian hai năm này để hoàn thành hết học phần, bởi vì khi trở về nước còn một chuyện rất quan trọng đang chờ tôi làm, cho nên trước khi làm xong tôi không muốn bàn đến chuyện tình cảm!”

“Chuyện gì?”

“Báo thù!”

“Báo thù?”

“Đúng vậy! Trong lòng tôi có một mối thù rất lớn, còn về nguyên nhân tôi không thể nói cho cậu biết được! Cậu cảm thấy một người như tôi có tư cách nói chuyện yêu đương sao? Với lại hiện giờ tôi cũng không có cảm giác với cậu, cậu không cần lãng phí tâm tư của mình trên người tôi!”

Hàn Tại Đông nhìn vào khuôn mặt chứa đầy thù hận của Lam Thần, trong nháy mắt còn tỏa ra sát khí, hoàn toàn không giống với Lam Thần của ngày thường.

“Lam Thần, cậu không gạt tớ chứ?”

“Tôi không cần thiết phải gạt cậu! Bình thường tôi cố gắng học tập nhiều như vậy là vì báo thù, tôi muốn trong một thời gian ngắn nhất học được nhiều kiến thức, cho nên dù có được nghỉ tôi cũng không ra ngoài làm thêm!”

Hàn Tại Đông cúi đầu nhìn ngón tay của mình, cậu phát hiện, dường như cho tới bây giờ cậu chưa từng hiểu người này. Suy nghĩ một lát, cuối cùng kiên định nói một câu, “Lam Thần, trừ phi có một ngày tớ không còn thích cậu nữa, bằng không tớ sẽ không buông tay!”

Lam Thần vỗ vỗ lên trán mình, “Không nói với cậu nữa, cậu muốn sao thì tùy cậu vậy!”

Lam Thần cảm thấy nói đạo lý với người này thật sự rất khó khăn, không thèm để ý tới tên ngốc đó nữa, chuyên tâm đọc sách còn tốt hơn. Trong lòng Hàn Tại Đông thâm quyết tâm: sẽ không buông tay, cậu sẽ phải cố gắng theo đuổi Lam Thần

12. Chương 12

Những tháng ngày đại học quả thật trôi qua rất nhanh, Lam Thần cảm thấy thời gian mỗi ngày đều không đủ dùng. Thường thì cậu chỉ ngủ ba, bốn giờ, thời gian còn lại đều điên cuồng học tập. Những lúc cảm thấy mệt mỏi, Lam Thần lại lấy chiếc khăn tay kia ra xem, nhìn thấy nó, nỗi hận trong lòng cũng bùng phát lên. Vì thế, Lam Thần chỉ tốn thời gian một năm rưỡi để học xong chương trình ba năm đại học. Tất nhiên, cậu

cũng nhanh chóng trở thành thần thoại trong trường! Thậm chí hiệu trưởng còn tự tay trao bằng chứng nhận cho cậu sinh viên ưu tú này!

Trước hôm về nước một ngày, Hàn Tại Đông lúc nào cũng ở cạnh Lam Thần, thậm chí thức cả đêm không ngủ. Lam Thần quả thật nói được làm được, cậu mặc kệ người kia cố gắng vì mình làm những gì, càng không nghĩ tới đã vậy mà cậu còn làm bài nhanh hơn mọi khi.

“Hàn Tại Đông, nếu hai năm nay không có cậu lo lắng cho tôi, chỉ sợ tôi không thể hoàn thành chương trình học nhanh như vậy, cảm ơn cậu!”

“Không cần cảm ơn, tất cả đều là tố tình nguyện!”

Lam Thần đặt hành lí xuống đất, nhìn phi cơ đang bay trên bầu trời ở phía đằng xa, thở dài một hơi, “Có một chuyện tôi đã gạt cậu!”

“Chuyện gì?”

“Kì thật, năm nay tôi mới mười tám tuổi!”

Hàn Tại Đông trợn to, nói như vậy lúc hai người biết nhau Lam Thần chỉ mới mười sáu tuổi, khó trách dù có nhìn thế nào cũng không ra người mười tám, “Cậu mới mười tám tuổi?”

“Phải! Cảm ơn cậu, tôi đi đây!”

“Lam Thần, tớ có thể đến Trung Quốc tìm cậu không?”

“Hãy quên tôi đi, thật đó, chỉ như vậy mới tốt cho cậu, có lẽ sau này khi gặp lại tôi, tôi đã trở thành một người rất xấu!”

“Tớ.....Tớ hiểu rồi, tớ sẽ không đến đó làm phiền cậu, nhưng nếu cậu muốn thì có thể gọi cho tớ bất kì lúc nào, hoặc nếu có gặp khó khăn thì có thể đến chỗ của tớ, tớ nhất định sẽ giúp cậu!”

“Cảm ơn cậu, tôi phải vào làm thủ tục rồi, tạm biệt!”

“Cậu có thể cho tớ ôm một cái không?”

Lam Thần suy nghĩ một chút rồi đặt hành lí xuống, chủ động ôm Hàn Tại Đông, “Cảm ơn cậu!”

“Thuận buồm xuôi gió!”

Lam Thần xách hành lí, nhìn Hàn Tại Đông, nở nụ cười chân thành, xoay người đi vào cửa soát vé!

Lúc Lam Thần bước xuống máy bay, cậu cảm thấy bước chân thật nặng nề, hai năm qua thành phố này vẫn không có gì thay đổi, thứ thay đổi, có lẽ chỉ có lòng người mà thôi. Lam Thần thăm thềm với lòng rằng, cho dù phải trả giá lớn như thế nào, cậu cũng nhất định phải đoạt lại hết toàn bộ những thứ thuộc về mình! [trở về rồi, cả nhà Đinh gia cứ từ từ mà chờ cơn thịnh nộ của pé Thần nhà ta đi]

Lam Thần ở khách sạn hai ngày, điều chỉnh thật tốt tâm tình mới bước chân ra ngoài, bỏ ra một ít tiền tìm người làm giấy tờ giả! Mấy hôm nay cậu lên mạng thấy công ty của cha cậu đang thông báo tuyển người, nếu muốn trả thù ông ta, nhất định phải vào công ty đó làm!

Một tuần sau, Lam Thần cầm sơ yếu lí lịch, đi vào tòa nhà cao tầng của Đinh thị! Tòa nhà này là do Đinh Lập Hiến thiết kế vào tám năm trước, bên trong trang hoàng vô cùng xa hoa, phong cách cũng hoàn toàn chiếu theo sở thích của Đinh Lập Hiến. Lam Thần vào thang máy, đi thẳng một hơi đến bộ phận nhân sự ở tầng hai mươi, vừa ra thang máy thì nhìn thấy có rất nhiều người đang chờ vào phỏng vấn ở bên ngoài! Lam Thần tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn những người kia đang lần lượt đi vào, có lẽ phải đợi thêm hai tiếng nữa mới đến lượt mình.

Bước vào trong phòng, thấy bên trong có bảy tám người ngồi, Lam Thần không nhận ra ai trong số đó cả, có lẽ chức vụ của họ cũng không cao lắm. Lam Thần phỏng vấn chính là ngành tài vụ, bởi vì tập đoàn Đinh thị cùng Hàn quốc thường xuyên lui tới làm ăn, cho nên dù là nhân viên tài vụ, họ cũng muốn tuyển người am hiểu tiếng Hàn nhiều một chút. Về điểm này, Lam Thần tất nhiên vượt trội, cậu giới thiệu rất lưu loát, tám người kia nghe thấy gật gật đầu rồi truyền nhau đọc sơ yếu lí lịch. Sau đó bảo cậu về nhà chờ tin tức, thế là kết thúc buổi phỏng vấn hôm nay!

Trở về khách sạn đợi hai ngày nhưng cũng không thấy có ai gọi cho mình, Lam Thần bắt đầu lo lắng, xem ra phải nghĩ cách khác tiếp cận Đinh thị rồi. Nhưng đến sáng ngày thứ ba lại bất ngờ nhận được điện thoại của công ty.

“Xin chào, cho hỏi là Lam tiên sinh phải không?”

“Phải, ngài là?”

“Tôi là nhân viên của tập đoàn Đinh thị!”

Lam Thần không khỏi hưng phấn, “À, xin chào, xin hỏi có việc gì không?”

“Sơ yếu lí lịch của cậu đã được thông qua, trước mười giờ mời cậu đến công ty tiếp nhận đợt phỏng vấn thứ hai!”

“Được, tôi sẽ đến đúng giờ!”

Lam Thần buông điện thoại xuống, mừng thầm. Tuy nhiên, cậu lại không ngờ công ty lại tuyển người nghiêm khắc như vậy, phải vượt qua hai lần phỏng vấn mới có thể vào làm. Lam Thần chuẩn bị sơ một chút rồi đi ra khỏi khách sạn.

Người có diện mạo đẹp bất kể là đi đến đâu cũng rất được chú ý, mấy vị lãnh đạo của công ty nhìn thấy Lam Thần dĩ nhiên rất hài lòng, dù sao nhân viên tuyển dụng cũng phải coi được một tí, tránh làm ảnh hưởng đến hình tượng công ty.

Lam Thần cũng nghĩ vào Đinh thị sẽ gặp lại Đinh Lập Hiên, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy! [lần đầu gặp lại, kẻ thù như xưa còn em Thần của ta đã khác!!!!]

“Chào Đinh tổng!”

Lam Thần quay lưng về phía cửa nên không nhìn thấy người bước vào, nhưng thấy mấy vị lãnh đạo kia cung kính chào hỏi người ngoài cửa cũng biết là ai rồi! Lam Thần cố gắng trấn tĩnh rồi xoay người lại, nhìn người ngoài cửa. Lúc Đinh Lập Hiên nhìn thấy Lam Thần, sửng sốt một chút. Không biết tại sao đối với một người chưa từng gặp mặt, y lại cảm thấy rất quen thuộc? Lam Thần mỉm cười nhìn người kia không nói gì, tuy bề ngoài rất bình tĩnh nhưng trong lòng đã âm ỉ sóng cuộn, nếu không phải cực lực khống chế, có lẽ mắt cậu đã bắn ra mấy tầng sát khí rồi! Mấy năm không gặp, phụ thân cũng không có gì thay đổi, vẫn phong độ, vẫn anh tuấn ngút trời, dường như năm tháng không hề lưu lại trên mặt y dấu vết gì cả!

Đinh Lập Hiên nhìn Lam Thần vài giây, một tay nhét vào túi quần đi đến bên bàn, nhìn sơ qua sơ yếu lí lịch của Lam Thần, “Trợ lý Dương, ra ngoài với tôi một lát!”

“Vâng, Đinh tổng!”

Lam Thần nhìn phụ thân bước ra cửa, thầm thở ra một hơi. Một lát sau, trợ lý Vương mở cửa bước vào, sửa sửa kính mắt, “Cậu đã thông qua cuộc phỏng vấn, ngày mai đến làm đi!”

“Cám ơn!”

Tuy rằng không biết tại sao lại thông qua nhanh như vậy, nhưng chỉ cần có thể vào công ty này làm là tốt rồi! Lam Thần cười lạnh một tiếng, điều chỉnh thần sắc thật tốt, nói tiếng cảm ơn rồi rời khỏi ngay!

Lam Thần vào công ty Đinh thị vô cùng thuận lợi, tuy nhiên tài vụ là một ngành rất quan trọng nên nhân viên mới vào làm đương nhiên sẽ không có chức vụ gì cao. Lúc này Lam Thần chỉ là một nhân viên bình thường, cậu hiểu rất rõ, nếu muốn cho cấp trên chú ý thì phải cố gắng làm việc đạt hiệu quả cao, đồng thời cũng phải giữ chút thủ đoạn.

Mỗi ngày Lam Thần đều là người cuối cùng rời khỏi công ty, có lúc còn làm việc đến mười hai giờ khuya mới tắt đèn trở về. Hầu hết những người trong công ty đều cho rằng Lam Thần là loại người kiếm tiền đến không cần cả mạng!

“Lam Thần, tan sở rồi cậu còn chưa về sao?”

“Tiểu Lưu, cậu về trước đi, tôi làm xong bảng thống kê này mới về nhà!”

“Vậy tôi về trước, mai gặp!”

“Mai gặp!”

Tất cả các nhân viên tài vụ đều ra về, Lam Thần tắt đèn trần, chỉ để lại một cái đèn bàn cạnh máy tính, cũng không chú ý phía sau có một người đang đi tới! Sở dĩ Lam Thần có thể thuận lợi vào làm trong công ty này đều là do tổng giám đốc trực tiếp phê chuẩn. Thứ nhất là y cảm thấy người này rất quen, thứ hai là hình tượng của người này cũng không tồi. Từ lúc Lam Thần vào công ty tới giờ, Đinh Lập Hiên đã mấy lần thấy Lam Thần tăng ca làm thêm việc, tự nhiên ấn tượng cũng tốt hơn vài phần.

Trong lúc vô tình, Lam Thần nhìn lên màn hình, thấy có bóng người ở phía sau mình, ngón tay đang đánh chữ tạm ngừng một chút rồi lập tức khôi phục lại, tiếp tục làm việc. Đinh Lập Hiên nhìn nhìn một chút, không nói gì, xoay người đi ra ngoài! Lam Thần thảnh thơi dài một hơi, quay đầu lại nhìn, rồi mở MSN trên máy tính ra! Tin nhắn offline quả thật sắp dài như tấu sớ, Lam Thần kéo từ trên xuống dưới, tất cả đều là những lời thăm hỏi của Vũ Lam. Bất chợt, cậu thấy lòng mình ấm lên.

< vũ=" lam,=" xin=" lỗi,=" đến=" giờ=" mới=" liên=" lạc=" với=" bạn!=" mình=" đã=" tốt=" nghiệp=" đại=" học=" rồi,=" hiện=" tại=" đang=" đi=" làm=" cho=" một=" công=" ty=" ở=" vân=" hải,=" gần=" đây=" công=" việc=" bề=" bộn=" quá=" nên=" không=" có=" thời=" gian=" login,=" bạn=" có=" khỏe=" không?=" ">

Đánh xong, Lam Thần tắt khung chat, làm tiếp bảng thống kê! Hơn hai mươi phút sau, vừa định tắt máy tính thì Vũ Lam đột nhiên lên mạng.

< lam=" vũ,=" mình=" còn=" tưởng=" bạn=" mất=" tích=" luôn=" rồi=" chứ!=" ">

< ha=" ha,=" ngại=" quá!=" ">

< về=" nước=" lúc=" nào=" thế?=" ">

< một=" tháng=" trước.=" ">

< công=" việc=" hiện=" tại=" có=" thuận=" lợi=" không?=" ">

< ừ,=" rất=" thuận=" lợi!=" ">

< đang=" ở=" nhà=" sao?=" ">

< mình=" đang=" tăng=" ca,=" còn=" một=" số=" việc=" vẫn=" chưa=" làm=" xong!=" ">

< bắt=" kể=" là=" học=" tập=" hay=" làm=" việc,=" bạn=" cũng=" đều=" chăm=" chỉ=" như=" vậy!=" ">

< ha=" ha,=" quá=" khen!=" ">

Hai người nói chuyện hơn nửa giờ, Lam Thần nhìn đồng hồ rồi tạm biệt Vũ Lam, bắt xe trở về nhà trọ của mình! Căn phòng này cậu vừa thuê mấy hôm trước, tuy diện tích không lớn lắm nhưng tất cả các vật dụng linh tinh đều đầy đủ cả. Nằm trên giường, Lam Thần tháo cà-vạt ra, có lẽ mấy năm nay đã quen thức khuya dậy sớm, không đến nửa đêm một, hai giờ thì không ngủ được. Mà người vừa rồi đứng sau lưng cậu, có lẽ chính là Đinh Lập Hiên!

13. Chương 13

Vì muốn sớm leo lên vị trí cao, hiện tại Lam Thần làm việc còn cố gắng hơn cả những lúc đọc sách, có đôi lúc còn ngủ luôn ở công ty, vừa siêng năng vừa có chất lượng về năng suất, không có một chút sai lầm gì. Hai tháng sau, một công văn điều chức đặt ngay trên bàn của Lam Thần! Lam Thần mở ra xem, trong lòng có chút ngạc nhiên, tuy rằng có thể xem như thăng chức nhưng hình như khác hẳn so với dự tính của cậu. Cầm công văn trong tay, Lam Thần lập tức đi đến phòng quản lý tài vụ.

“Quản lý, công văn này.....”

Quản lý ngừng bút, ngẩng đầu lên nhìn Lam Thần, “Công văn này do Đinh tổng đích thân hạ xuống, cậu không muốn đi sao? Là thăng chức đó nha!”

“Nhưng chuyên ngành của tôi là tài vụ!”

“Công việc của trợ lý tuy rằng không giống với tài vụ nhưng không phải ai muốn làm là được, Đinh tổng đòi hỏi rất cao ở chức vụ này, cậu mau thu dọn một chút rồi lên tầng hai mươi lăm đi!”

Lam Thần đành phải thu dọn đồ đạc lên tầng hai mươi lăm làm bí thư cho Đinh Lập Hiên, muốn đùa cái gì đây, cậu sợ mình sẽ kiểm chế không được mà độc chết ông ta nha [cứ ra tay đi ta ủng hộ hết mình]. Thì ra trợ lý Vương bị điều tới một chi nhánh ở một thành phố khác nhậm chức, lúc Lam Thần đến nơi thì thấy y đang thu xếp đồ đạc, lúc nhìn thấy Lam Thần rõ ràng còn trưng ra bộ mặt không cam lòng. Y đã làm việc bên cạnh Đinh tổng ba năm, không biết vì chuyện gì lại đột nhiên điều y đi, còn cho một người mới lên! Trợ lý Vương bàn giao công việc cho Lam Thần một cách qua loa rồi nhanh chóng ôm đồ đạc đi vào thang máy!

Tầng hai mươi lăm là tầng lầu cao nhất của Đinh thị, tầng này chỉ có một phòng của tổng giám đốc và một phòng hội nghị mà thôi. Phòng Tổng giám đốc có hai gian, gian ngoài là văn phòng của bí thư, gian trong là văn phòng của Đinh tổng, trải thảm da dê cao cấp, tường khảm pha lê, nhìn vào đều toàn đồ cao cấp! Lam Thần thu xếp gọn lại một chút rồi đi qua gõ cửa!

Cốc! Cốc! Cốc!

“Mời vào!”

Lam Thần đẩy nhẹ cửa ra, lúc này ánh mắt của Lam Thần cùng Đinh Lập Hiên giao nhau, sau vài giây trầm mặc, Lam Thần khẽ cắn răng một chút, đóng cửa đi lên phía trước, “Đinh tổng!”

“Cậu tên là Lam Thần phải không?”

“Vâng!”

“Ngồi đi!”

“Cám ơn!”

Lam Thần ngồi đối diện với Đinh Lập Hiên, lúc này trước mặt hai người là một bàn làm việc rất to. Đinh Lập Hiên đánh giá người đối diện với mình một chút, khéo miệng câu ra một nụ cười, “Biết tại sao tôi lại điều cậu đến làm trợ lý cho tôi không?”

“Không biết!”

“Cậu làm việc rất nghiêm túc, tôi rất hài lòng, công việc của trợ lý lại rất rườm rà, cần phải có một người tỉ mỉ đảm nhận!”

“Tôi hiểu rồi!”

“Còn nữa, làm trợ lý cho tôi phải biết nhanh nhạy một chút, những gì không cần nói thì tuyệt đối không được nói lung tung, cậu hiểu chưa?”

Lam Thần nhú mi, “Tôi đã hiểu, tổng giám đốc còn có gì căn dặn không?”

Đinh Lập Hiên gõ lên mặt bàn vài cái, Lam Thần lập tức hiểu ý, đứng dậy pha trà, cung kính đặt trước mặt ông chủ! Đinh Lập Hiên gật gật đầu, “Không còn việc gì nữa, cậu ra ngoài trước đi!”

“Vâng!”

Lam Thần lui về sau hai bước rồi xoay người đi ra ngoài! Đinh Lập Hiên nhìn người mới vừa rời đi, nâng ly trà lên uống một ngụm, mỉm cười!

Công việc của trợ lý rất đơn giản, không phải chỉnh sửa mấy con số tài vụ đau đầu nhức óc, làm cả người Lam Thần thoải mái không ít! Tuy nhiên, cậu vẫn cẩn thận, tỉ mỉ làm mọi việc một cách rất hoàn mỹ, cậu ghi hết cả trăm số điện thoại thường dùng vào đầu, tư liệu của những công ty thường hay lui tới làm ăn, cũng tìm hiểu kỹ càng trong một thời gian ngắn. Những khi Đinh tổng ngẫu nhiên hỏi, cậu có thể nhanh chóng nói ra, vì thế mà Đinh Lập Hiên ngày càng hài lòng với cách làm việc này của Lam Thần!

Hôm nay đã hơn mười giờ tối, Đinh Lập Hiền còn chưa về, Lam Thần đành phải tiếp tục ở bên ngoài. Đã trễ thế này không biết ông ta còn đang làm gì trong đó nữa, hôm nay hình như không có công việc gì gấp lắm nha!

Đinh!!! (tiếng chuông)

“Đinh tổng có gì phân phó?”

“Chuẩn bị xe!”

“Vâng!”

Lam Thần buông điện thoại xuống, cầm lấy di động kế bên gọi cho tài xế, bảo ông ấy lái xe đến trước cửa tòa nhà! Vừa buông điện thoại xuống thì thấy Đinh Lập Hiền bước ra!

“Cậu đi với tôi ra ngoài một chuyến!”

“Vâng!”

Lam Thần thật không thích đứng bên cạnh Đinh Lập Hiền, chỉ cần nhìn thấy mặt người này thì cơn tức trong bụng lập tức trào lên, bây giờ còn bảo cậu ra ngoài với ông ta? Lam Thần điều chỉnh thần sắc, ấn thang máy đi xuống. Mãi cho đến khi ngồi lên xe, hai người vẫn chưa nói gì!

“Đinh tổng muốn đi đâu?”

“Bắt Dạ Thiên!”

“Vâng!”

Lái xe xoay tay lái điều khiển xe di chuyển trên đường. Lam Thần thầm thở dài, còn tưởng là ông muốn đi đâu, thì ra là đến vũ trường! Đến vũ trường thì dẫn trợ lý như ta theo làm gì chứ? Lam Thần chống tay nhìn những ngọn đèn đường bên ngoài kính xe, tâm tư không biết trôi đến tận đâu, thế nên Đinh Lập Hiền nhìn mình nửa ngày Lam Thần cũng không phát hiện!

Đinh Lập Hiền nhìn chằm chằm Lam Thần đánh giá, tại sao mỗi lần nhìn thấy người này, y đều cảm thấy quen thuộc như vậy, rốt cuộc là đã gặp qua ở đâu? Thiếu niên thanh tú như vậy chỉ cần gặp một lần y nhất định sẽ không quên! Nhưng tại sao đã nghĩ nhiều ngày như vậy mà vẫn không nhớ ra! [ta khuyên ông ko nên cố nhớ ra làm gì sự thật sẽ khiến ông có thể sốc nặng đó cứ từ từ mà chờ cơn thịnh nộ của pé Thần thui!!] Mãi cho đến khi tới cửa vũ trường Lam Thần mới phục hồi tinh thần lại, vừa quay qua lập tức nhìn thẳng vào mắt của Đinh Lập Hiền, Lam Thần có chút xấu hổ, vội vàng dời sang chỗ khác!

Đi sát theo Đinh tổng vào vũ trường. Vừa mới bước vào cửa thì thấy một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, hói đầu, tươi cười đến bắt tay với Đinh Lập Hiền! [ta để ý ai thành đạt cũng hói, mập như heo... chỉ có nhvật chính là đẹp toàn diện thui nha]

“Ôi chà, Đinh tổng, đã lâu không gặp!”

“Trương tổng, đã lâu không gặp!”

Hai người chào hỏi khách sáo vài câu rồi đi lên tầng trên, mấy nhân viên phục vụ hai bên đều cẩn thận tránh sang một bên, cung kính chào hỏi khách! Cho đến khi bước vào phòng VIP 208, hai người mới ngừng nói chuyện! Lúc này, trên ghế lô đã ngồi sẵn hai vị khách, Lam Thần bước vào quan sát một phen, hai người này chưa từng gặp, nhưng xem bộ dáng hẳn là giám đốc gì đó. Thấy Đinh tổng bước vào phòng, hai người đó vội vàng đứng dậy bắt tay với y!

Đinh Lập Hiền ngồi xuống, khoát hai tay lên sofa, thấy Lam Thần còn đang đứng ở cửa, mắt liếc qua vị trí bên cạnh mình, “Trợ lý Lam, ngồi xuống đi!”

“Vâng!” Lam Thần gật đầu một cái rồi đi tới sofa, ngồi xuống. Tuy nhiên, hai người vẫn cách một khoảng khá xa!

“Đinh tổng mới đổi trợ lý sao?”

“Ừm, vừa mới đổi thôi!”

Gã ngồi đối diện nhìn Lam Thần đánh giá một chút, trong mắt còn chứa ý cười ám muội làm Lam Thần cảm thấy vô cùng khó chịu! Quản lý vũ trường dẫn mấy vị tiểu thư mặc váy mỏng xẻ tà cao vào, Đình tổng nhìn quét qua một vòng!

“Đổi!”

“Vâng, Đình tổng, xin chờ một chút!”

Trong lòng Lam Thần nhủ thầm, ông đúng là khủng hoảng nha, mấy cô đó nhìn còn đẹp hơn cả mấy cô ở Hàn Quốc, vậy mà ông còn chưa vừa lòng! lát sau, quản lý lại dẫn mấy tiểu thư khác đến, Đình tổng lướt nhìn bọn họ một lát rồi giơ ra một ngón tay ngoắc một người trong số đó lại. Cô gái mặc sườn xám được chọn lập tức hớn hờ bước tới, ngồi chen vào giữa Đình tổng và Lam Thần, ba người kia thấy Đình tổng chọn xong, mỗi người cũng chọn một cô!

Đình Lập Hiên nhìn vẻ mặt không yên của Lam Thần, khoe miệng cười lên, “Trợ lý Lam thích người nào?”

“Không cần!”

“Nếu không ưng ý có thể đổi nhóm khác!”

“Cám ơn Đình tổng, tôi thật sự không cần!”

Đình Lập Hiên cũng không bắt buộc, y giơ tay lên đuổi những người còn lại ra ngoài! Vừa đóng cửa phòng lại, không khí cũng bắt đầu náo nhiệt lên. Trong phòng vừa có tiếng nhạc đinh tai nhức óc vừa có tiếng vui đùa tán tỉnh làm Lam Thần cảm thấy rất khó chịu! Đình Lập Hiên một tay ôm tiểu thư, một tay bưng ly rượu lên nhấp một ngụm!

“Em tên gì?”

Cô gái kia dịu dàng tựa vào ngực y, “Em tên Tiểu Tuyết!”

“Ha ha, khó trách cả người em đều mặc đồ trắng!”

Lam Thần chưa bao giờ nghe cha mình dùng giọng điệu này nói chuyện, nhất thời da gà da vịt nổi lên hết, ngụm trà đang uống xém chút cũng sặc trở ra: Ông ta còn đang sờ khắp người cô gái đó nữa nha! Thân thể Lam Thần run lên một chút, rút một điều thuốc trên bàn ra, đứng dậy ra khỏi phòng! [cái em chưa bít còn nhiều nha] Tựa vào bức tường trước cửa, Lam Thần hạ mắt nhìn điều thuốc trên tay, nở nụ cười, cười nhạt chính mình, con người đúng thật là biết biến hóa theo hoàn cảnh, mình biết hút thuốc khi nào chứ! Một nhân viên phục vụ đi tới, lấy bật lửa trong túi ra mời thuốc cho khách, Lam Thần hút một ngụm, khụ vài tiếng!

“Cám ơn!”

“Đừng khách khí!”

Haizz, mình quả nhiên không hợp với thuốc lá! Điều thuốc trên tay cháy đến một nửa mà Lam Thần cũng không hút tiếp một ngụm, cậu vẫn tựa vào tường, nhìn mọi người đi qua lại trước mặt! Trường hợp thế này đúng là không thích hợp với mình, ồ chết được!

14. Chương 14

Lam Thần ở bên ngoài một lát rồi quẳng tàn thuốc vào thùng rác, xoay người vào toilet. Đứng trước gương nhìn vào gương mặt của mình, thật sự không giống với mình trước kia một chút nào cả, rõ ràng chỉ phẫu thuật có ba lần sao lại có thể trở nên xa lạ như thế? Hèn gì cha cậu lại nhận không ra, hừ, ngay cả cậu còn nhận không ra mình hướng chỉ là người vô tâm như ông ta! [suy nghĩ này của Thần sao buồn và cô đơn quá]

“Trợ lý Lam sao không trở về phòng?”

Thu hồi suy nghĩ miên man lại, quay đầu nhìn người tới, thì ra là người vừa nãy nhìn cậu chăm chăm, dường như gọi là, “A, Mục tổng!”

“Sao thế? Trợ lý Lam không thích những trường hợp thế này sao?”

“Là không thích cho lắm!”

Mục tổng vừa nói vừa tới gần Lam Thần, mùi rượu xông vào mũi làm Lam Thần cảm thấy buồn nôn, lui về sau mấy bước, “Mục tổng nên trở về nhanh đi, tiểu thư của ngài còn đang chờ ngài đó!”

“Không vội, tôi ở đây nói chuyện với cậu một lát nha?” [ta thấy cái tên Mục tổng gì đó có cái gì ko đúng nha, khi ko chạy ra bắt chuyện cùng Thần]

“Cám ơn ý tốt của Mục Tổng, xin ngài trở về phòng đi!”

Mắt của Mục Tổng lóe qua bên cạnh, thấy toilet không có ai nên bạo gan hơn nữa, trực tiếp ép sát tới ôm lấy eo Lam Thần, Lam Thần kinh hoảng lấy tay đẩy hắn ra, “Mục tổng xin ngài tự trọng một chút!” [bít ngay mà bọn nhà giàu đều là con heo háo sắc]

Sắc mặt Mục tổng lập tức thay đổi, hừ lạnh một tiếng, “Chỉ là một trợ lý nho nhỏ mà thôi, nếu tôi mở miệng nói muốn với Đinh tổng thì y nhất định sẽ giao em cho tôi!”

“Mục tổng, ngài uống say rồi, rửa mặt cho tỉnh táo chút đi!”

Lam Thần tức giận nghiêng người né sang một bên, vừa định đá cửa ra ngoài thì bị Mục tổng giữ chặt, “Mời ngài buông tay!”

“Tôi xem trọng em là phúc ba đời của em rồi, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Vừa dứt lời, cửa toilet đã bị đẩy ra, Đinh Lập Hiền sắc mặt âm trầm nhìn Mục tổng, khiến hắn không khỏi chân tay bủn rủn. Đinh Lập Hiền đi tới vài bước, đặt tay lên vai Lam Thần, bán ôm cậu ra ngoài, để lại một mình Mục tổng trong toilet xấu hổ vô cùng! [ăn đậu hủ kìa aaaaa.....cái ông cha này đúng là có vấn đề rồi mà vấn đề cũng ko nhỏ nha]

“Cậu không sao chứ?”

Lam Thần vắn cúi đầu, “Không có gì! Đinh tổng, tôi hơi khó chịu, có thể cho tôi về trước một chút không?”

Đinh Lập Hiền vỗ vỗ lên vai cậu, “Vừa lúc tôi cũng vui đủ rồi, cùng nhau về thôi!”

“Vâng”

Lúc này Lam Thần mới phát hiện tay y còn đang khoắc trên vai mình, vừa định đi nhanh về trước lại bị Đinh tổng kéo lại, cho đến lúc vào trong xe Đinh Lập Hiền mới buông tay!

“Trợ lý Lam, cậu không thích những trường hợp như thế này sao?”

“Chỉ là có chút không quen mà thôi!”

“Trong giao thiệp việc này là khó tránh khỏi, về sau lại càng không thiếu!”

“Tôi hiểu rồi!”

“Cậu ở đâu? Tôi bảo tài xế đưa cậu về?”

Lam Thần ngửa đầu lên nhìn Đinh tổng, “Không cần đâu, về tới công ty tôi sẽ tự đón xe về nhà!”

“Cũng được!” Vừa rồi thấy Mục tổng trêu ghẹo Lam Thần, Đinh Lập Hiền vô cùng khó chịu [ý nghĩ mờ ám quá nhaaaaaa], trước kia bởi vì chuyện làm ăn mà từng tặng cho hắn ta một thiếu niên, thế là hắn ta cứ nghĩ chỉ cần hắn muốn thì y nhất định sẽ tặng! Nhưng dù sao hai người cũng là đối tác làm ăn, Đinh Lập Hiền đương nhiên cũng không vì chuyện này mà trở mặt với hắn!

Về tới công ty, Lam Thần vội vàng xuống xe, đợi đến khi nhìn thấy xe Đinh tổng rời khỏi mới xoay người trở về nhà mình! Xem ra mọi chuyện cũng không đơn giản như mình đã nghĩ, cho dù mình có đoạt lại hết toàn bộ tài sản Đinh gia, nhưng với tính cách của mình liệu có thể ứng phó với những trường hợp như thế này không? Không, không làm được thì có thể học, trên thế giới này không có chuyện gì là không làm được, mình làm sao có thể để cho chút chuyện con con này đánh bại được? Tuy nhiên, khuôn mặt xinh đẹp này cũng mang đến cho mình không ít phiền toái rồi nha!

Vài ngày sau lại xảy ra một chuyện đã để Lam Thần phát hiện một mặt khác của cha mình, điều mà y không muốn người khác biết tới. Chiều nay, Lam Thần đang đánh văn kiện bỗng có một thiếu niên diện mạo tuấn mỹ đi đến, xem ra cũng cỡ khoảng 18, 19 tuổi mà thôi, khuôn mặt thanh thuần, có thể gọi là đẹp. Sau khi bước vào, liếc Lam Thần một cái rồi đi về phía phòng tổng giám đốc!

“Xin lỗi, ngài có hẹn trước không?”

“Hẹn trước cái gì, tôi đến tìm Đinh tổng có chuyện!”

Lam Thần ngăn cửa lại, “Xin lỗi, không có hẹn trước thì không thể vào!”

Thiếu niên kia bực tức gắt lên, “Tôi gặp Đinh tổng chưa bao giờ phải hẹn trước cả, cậu tránh sang một bên đi!”

“Tiên sinh, nếu ngài còn tiếp tục làm ồn tôi sẽ gọi bảo an! Mời ngài ra ngoài!”

Thiếu niên kia đẩy Lam Thần sang một bên, vừa mở miệng định nói gì đó, thấy Đinh Lập Hiên mở cửa, lập tức thay đổi sắc mặt bỏ nhào vào lòng y, “Hiên, em nhớ anh lắm!” [sắc!! tình nhân nhiều quá nha, tìm đến tận công ty lun]

“Tiểu Vũ, sao em lại tới đây?”

Lam Thần sững sốt, bây giờ là tình huống gì? Đinh Lập Hiên vỗ vỗ vai Tiểu Vũ, nhẹ nhàng kéo cậu ta ra, sờ lên cái mũi cậu ta, “Trợ lý Lam, đừng để người nào vào trong!”

“Vâng, Đinh tổng!”

Lam Thần đóng cửa phòng lại, nửa ngày chưa hồi phục tinh thần, cậu trai đó cậu chưa gặp lần nào, hơn nữa cậu ta còn gọi cha cậu là Hiên, bọn họ không phải là quan hệ đó chứ? Chẳng lẽ cha cậu thích cả nam lẫn nữ? Hèn gì ngay ngày đầu tiên đến nhận việc, ông ta lại bảo làm trợ lý phải biết giữ mồm giữ miệng, những việc không nên nói thì không được phép nói! Hừ, thì ra ông cũng có nhiều bí mật không để người khác biết như vậy!

Hôm nay không biết là ngày gì mà lại náo nhiệt đến thế, Lam Thần vừa mới ngồi xuống thì thấy Lý Vân cầm túi xách bước ra khỏi thang máy! [vợ đến đúng lúc thật, bắt gian đi ta muốn xem chuyện vui - vợ bé và tình nhân của chồng búp nhau viễn cảnh tốt đẹp quá]

“Chào bà Đinh!”

Lý Vân nhìn vị trợ lý mới này một chút, “Đinh tổng đâu?”

“Đinh tổng vừa mới ra ngoài!” Lam Thần cố ý tăng âm lượng, hy vọng người bên trong có thể nghe thấy!

Lý Vân có chút không tin nhìn thoáng qua cửa, “Vậy tôi vào trong chờ anh ấy!”

“Bà Đinh, lúc tổng giám đốc đi, có nói tối nay sẽ không trở lại đây mà trực tiếp về nhà!”

“À, là như vậy sao? Vậy khỏi đi, cậu mới đến sao?”

“Vâng, bà Đinh!”

Lý Vân nở nụ cười đầy quyến rũ, rút trong túi ra một tờ chi phiếu nhét vào tay Lam Thần, “Về sau nếu như có chuyện gì nhớ báo cho tôi biết, tôi sẽ không bạc đãi cậu!”

Trong lòng Lam Thần cười lạnh nhưng bề ngoài lại giả thành bộ dáng nghe lời, “Bà Đinh cứ yên tâm!”

Lý Vân hài lòng gật gù đầu rồi xoay người đi ra ngoài, “Bà Đinh đi thông thả!” Lam Thần nhìn tờ chi phiếu trong tay, ha ha, lúc đó còn tưởng là bọn họ rất ân ái, hóa ra bên trong còn chứa nhiều ẩn tình như vậy, nói không chừng trước đây trợ lý Vương từng lén cáo mật với Lý Vân, nên mới bị Đinh tổng điều đi! [làm ta quê quá, cứ tưởng có kịch xem rùi]

Trong văn phòng, Đinh Lập Hiên đang ôm Tiểu Vũ, động tác trên tay cũng không ngừng lại nhưng cuộc đối thoại vừa nãy ở bên ngoài y đều nghe rất rõ. Văn phòng này được thiết kế rất đặc biệt, người bên ngoài nói chuyện bên trong có thể nghe thấy, nhưng bên trong nói chuyện người bên ngoài lại chẳng thể nghe!

“Hiên, vợ anh tới?”

Đình Lập Hiên cúi đầu hôn cậu ta một cái, “Không có gì! Sao em lại đến công ty?”

“Người ta nhớ anh!”

“Ha ha, có phải đã xài hết tiền rồi không?”

Mặt Tiểu Vũ đỏ lên, “Đã nói là nhớ anh rồi mà!”

“Cái miệng nhỏ nhắn của em thật là ngọt!”

Lúc Tiểu Vũ trở ra ngoài cũng đã hơn hai giờ sau, Lam Thần cười lạnh một tiếng, nhìn tướng đi của cậu ta cho dù người mù cũng có thể nhìn ra được hai người đã ở bên trong làm cái gì! Đình Lập Hiên đưa Tiểu Vũ đến cửa thang máy, quay đầu lại nhìn Lam Thần, nở nụ cười ám muội!

15. Chương 15

Lam Thần làm như không phát hiện gì cả, cung kính mở cửa văn phòng ra.

“Lát nữa chuẩn bị theo tôi đến Tần thị!”

“Vâng, Đình tổng!”

Đã vào thu, buổi tối trời cũng bắt đầu lạnh hơn. Vì trong xe có mở điều hòa, độ ẩm trong ngoài chênh lệch nên trên kính xe đã đọng một tầng sương mỏng, Lam Thần ngồi dựa vào cửa, nhìn cảnh vật mờ lung bên ngoài.

Xe chạy trên đường cao tốc hết bốn giờ, lúc đến Tần thị trời cũng bắt đầu nhá nhem tối! Tài xế lái xe đến bãi đỗ xe của một khách sạn năm sao cao cấp, bước xuống xe, Đình Lập Hiên nghĩ nghĩ gì đó rồi quay đầu lại nói với tài xế một câu, “Hình như nhà của ông cũng ở Tần thị thì phải, vậy tối nay sẵn về thăm nhà một chuyến đi!”

“Cám ơn Đình tổng!”

“Nhớ rõ sáng mai phải đến đón tôi đúng giờ!”

Tâm trạng của tài xế đang rất tốt nên âm lượng cũng nâng cao rất nhiều, “Vâng thưa Đình tổng, chúc ngài ngủ ngon!”

Chỉ còn hai người vào khách sạn, nhân viên tiếp tân vừa thấy Đình Lập Hiên lập tức tươi cười, “Chào Đình tổng!”

“Ừm, đã chuẩn bị phòng chưa?”

“Chỉ còn một phòng!”

Đình Lập Hiên đương nhiên có chút tức giận, “Công ty không báo các người chuẩn bị phòng trước sao?”

“Xin lỗi Đình tổng, gần đây có hội nghị khai thác than, nên lúc nào khách sạn cũng hết phòng, lúc tổng công ty gọi điện đến cũng chỉ còn một phòng thôi! Ngay cả phòng VIP cũng đã có người lấy rồi!”

Đình Lập Hiên quay đầu lại nhìn Lam Thần, “Bỏ đi, đưa chìa khóa phòng cho tôi!”

“Vâng!”

Mở cửa phòng 1808, Lam Thần nhìn vào đơ cả người, phòng này tuy rằng rất lớn nhưng chỉ có một cái giường đôi, “Đình tổng nghỉ ngơi sớm đi, tôi ra ngoài tìm khách sạn khác ở là được rồi!”

Đình Lập Hiên cởi áo khoác ra, quay đầu lại nhìn Lam Thần còn đang đứng ở cửa, “Gần đây đang có hội nghị khai thác than đá, toàn bộ khách sạn trong thành phố đều chật cứng cả rồi, cố chịu chút đi, vào đây!”

“A? Vâng!”

Lam Thần đành phải đóng cửa phòng lại, ngồi xuống sô pha! Đinh Lập Hiên giống như không hề nhìn thấy sự tồn tại của người này, hào phóng cởi hết quần áo, cuối cùng chỉ chừa lại một cái quần đùi, để lộ thân hình trắng kiện, cầm điều khiển mở TV lên, xoay người đi vào phòng tắm! Nam giới hơn ba mươi tuổi mà còn giữ được dáng người tốt như vậy đúng là rất ít. Đinh Lập Hiên rất chú trọng việc giữ gìn vóc dáng, y thường xuyên đi tập luyện thể hình, thể cho nên hiện giờ trên người y không có một khối thịt mỡ nào dư thừa, thậm chí còn có sáu múi cơ bụng. [thân hình lý tưởng thật làm máu sôi trong ta sôi trào nha trông mong cảnh chảy máu mũi aaaa tỉnh lại thui đi quá xa rồi]

Lam Thần ngồi một bên xấu hổ vô cùng, trong lòng thầm mắng tại sao khách sạn này lại xây phòng tắm trong suốt như thế, hơn nữa sô pha cũng theo kiểu hai người ngồi. Đúng rồi, khách sạn này cũng là tài sản của Đinh Lập Hiên, cho nên hoàn toàn thiết kế theo sở thích của y. Lam Thần bất an tựa vào sô pha, cầm điều khiển chuyển sang kênh khác!

Lúc Đinh Lập Hiên tắm xong bước ra, trên người đang quấn một chiếc khăn tắm, vừa lau tóc vừa nói với Lam Thần: “Cậu cũng vào tắm một chút đi!”

“Được!”

Lam Thần đặt điều khiển xuống bàn, vừa kéo cà-vạt vừa đến ngăn tủ lấy một bộ đồ ngủ, đi vào phòng tắm!

Phòng tắm trong khách sạn này được thiết kế rất tiện nghi, riêng cái bồn tắm to ở đằng kia thôi cũng có thể chứa cùng lúc cả ba người rồi. Kế bên còn có một gian tắm vòi sen dành cho một người, đầy đủ các thiết bị, hơn nữa còn là đồ tốt nhất, ngay cả xà phòng rửa tay cũng là hàng hiệu!

Đinh Lập Hiên nằm trên giường nhìn về phía phòng tắm, trên lớp kính đã phủ một tầng hơi nước, từ bên ngoài nhìn vào có thể bóng dáng mờ ảo bên trong[con sói này háo sắc ko kém ta chút nào nha]. Lam Thần không cao lắm, khoảng chừng 1m72, dáng người thon gọn nhìn vào cảm giác rất yếu đuối, tuy trên sơ yếu lý lịch viết là hai mươi mốt tuổi, nhưng nhìn khuôn mặt kia thấy thể nào cũng chỉ khoảng mười tám. Tình nhân của Đinh Lập Hiên rất nhiều, y cũng rất thích những thiếu niên, thiếu nữ xinh đẹp nhưng y vẫn có nguyên tắc riêng của mình: những người ở bên cạnh làm việc cho y, y sẽ không đụng tới. Sở dĩ y điều Lam Thần đến bên người mình là bởi vì cậu ta rất vừa mắt!

Khuôn mặt của Lam Thần quả thật rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn Vũ Kiệt gấp mấy lần. Lam Thần tắm một hồi lâu sau mới mặc đồ ngủ bước ra ngoài, đồ ngủ của khách sạn đều có cùng một kích cỡ, nên đương nhiên sẽ rộng hơn đồ của Lam Thần rất nhiều. Lam Thần vừa lau tóc vừa bỏ quần áo vào tủ, sau đó quay lại lấy bộ âu phục của Đinh tổng xếp gọn gàng. Cậu nhìn xuống ngăn tủ phía dưới thấy có một bộ chăn gối dự trữ, lấy ra đặt xuống một bên giường! May là giường này rộng hơn hai mét, cho nên hai người cùng nằm cũng không quá chật!

Đinh Lập Hiên liếc nhìn Lam Thần đang đứng bên giường, “Ngủ sớm đi, mai còn phải họp nữa!”

“Vâng!”

Mỗi lần Lam Thần ngồi xe đường dài đều cảm thấy rất mệt mỏi, nên vừa đặt lưng xuống một lát đã thiếp đi! Đinh Lập Hiên thấy cậu ngủ cũng tắt TV nằm xuống, lúc này giữa hai người có một khoảng cách khá xa. Đến nửa đêm, đột nhiên Đinh Lập Hiên nghe được tiếng thút thít, y mở mắt ra cẩn thận xem xét một chút rồi vội vàng bật đèn bàn bên cạnh lên. Vừa nhìn sang người bên cạnh, không khỏi sửng sốt, Lam Thần rúc cả người vào chăn run rẩy, hai tay giữ chặt góc chăn, nước mắt rơi đầy trên mặt, hai mắt nhắm chặt, rõ ràng là đang mơ thấy ác mộng!

“Ba ba, ba ba!” [tội Thần quá bao năm rồi mà em còn.... thằng cha khốn nạn, cả nhà họ Đinh đi chết hết đi]

Tiếng khóc chứa đầy bi thương khiến Đinh Lập Hiên mủi lòng, thử lay người đang khóc vài cái, “Lam Thần, Lam Thần!”

Lam Thần vẫn không có phản ứng gì, nước mắt cũng không ngừng chảy, “Ba ba, đừng bỏ con, ba ba!”

Tiếng khóc khe khẽ làm cho người nghe không khỏi thương cảm, lúc này Lam Thần không còn bộ dáng lạnh lùng như thường ngày, mà giống như một đứa nhỏ bị người ức hiếp, mặt mày nhăn lại, khóc đến cái mũi đỏ

cả lên! Đinh Lập Hiền nhìn thấy, đau lòng, y nhích sang bên cạnh, cẩn thận nâng đầu Lam Thần dậy đặt lên tay mình, kéo đứa nhỏ này vào lòng!

Không ngờ thân thể của Lam Thần lại nhỏ bé, gầy yếu đến vậy, thậm chí còn đang không ngừng phát run. Đinh Lập Hiền vỗ nhẹ vào lưng đứa nhỏ này một chút, một lát sau Lam Thần mới dần dần bình tĩnh lại, giống như giữa mùa đông giá lạnh tìm được nơi ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng nép sát vào ngực Đinh Lập Hiền, “Ba ba, sao người lại không cần con?”

Đinh Lập Hiền nuốt nuốt nước bọt, cậu bé trong lòng y rõ ràng là đang nói mớ, không biết đứa nhỏ này đã từng trải qua những chuyện gì mà ngay cả lúc nằm mơ cũng đều khóc thành như vậy, “Ngoan, ba ba sẽ không bỏ con!”

Cậu bé trong lòng y dường như nghe được y nói, bắt đầu nín khóc, nở một nụ cười yếu ớt nhưng đầy thỏa mãn! Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã tuần tú giờ lại tươi cười không khỏi làm cho người ta phải động tâm. Từng đợt nhiệt khí không ngừng phả vào ngực kéo theo một trận nhiệt lưu xông thẳng xuống thân dưới, Đinh Lập Hiền biết tình hình không ổn, y có cảm giác với Lam Thần! Ôm chặt cậu bé vào lòng, Đinh Lập Hiền cố gắng thật lâu mới có thể áp xuống dục hỏa, cũng may hồi chiều đã làm một lần, bằng không e là y cũng không thể khống chế nổi!

Cho đến thời điểm này y mới quan sát Lam Thần ở một góc độ gần như vậy, đứa nhỏ này thật sự rất đẹp, thân thể cũng rất mềm mại. Đinh Lập Hiền tắt đèn bàn, trong bóng đêm, Lam Thần giống như một con thỏ nhỏ hoảng loạn lui sát vào ngực y. Đinh Lập Hiền mỉm cười, hôn nhẹ lên trán chú thỏ bé nhỏ này một chút!

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Đinh Lập Hiền đã vào phòng tắm rửa mặt, Lam Thần ngồi ngây bên giường một hồi, đã lâu rồi cậu không mơ thấy giấc mơ đó, tại sao tối qua lại thấy nữa? Là bởi vì có ông ta ở bên cạnh nên gọi lại những chuyện trong quá khứ sao? Hình như trong mơ còn nghe thấy cha cậu nói với cậu, đúng là không thể tin nổi. Lam Thần thở dài một hơi, thấy Đinh lập Hiền bước ra, vội vàng điều chỉnh tốt tâm tình lại!

“Chào buổi sáng, Đinh tổng!”

“Chào buổi sáng!”

Lam Thần cúi đầu đi ngang qua Đinh Lập Hiền, vào phòng tắm. Từ trong gương có thể nhìn thấy những giọt nước mắt còn sót lại trên khóe mi, chẳng lẽ tối qua mình đã khóc? Hy vọng ông ta không phát hiện! Cậu nhanh chóng rửa mặt rồi bước ra ngoài, kéo ngăn tủ lấy quần áo ra thay, Đinh Lập Hiền vô tình quay đầu lại vừa lúc thấy Lam Thần cởi áo ngủ ra, không ngờ nước da người này lại trắng đến vậy, thậm chí có thể nói là tái nhợt, người cũng khá gầy đến nỗi mấy cái xương sườn đều hiện ra rõ ràng! [diễn tả cứ như Thần của ta trong suốt ấy]

Hai người thay quần áo xong, bước ra cửa, ấn thang máy xuống nhà hàng ở tầng hai. Một nhân viên lễ tân mặc sườn xám dẫn hai người đến một gian thoáng mát, bình thường khách sạn không có chuẩn bị bữa sáng cho khách nhưng hôm nay ông chủ đến nên phải chuẩn bị tốt một phen!

“Đinh tổng, xin hỏi ngài muốn dùng món Trung Quốc hay dùng cơm Tây?”

“Lam Thần, cậu muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được!”

“Vậy cho hai phần cơm Tây!”

“Xin chờ một chút!”

Lam Thần còn đang mãi suy nghĩ về giấc mơ tối qua, từ nhỏ đến lớn cơn ác mộng kia đã không ngừng tra tấn cậu, cho đến lúc sang Hàn Quốc mới không mơ thấy nữa. Tất cả những lời nói tuyệt tình của cha cậu đều được lặp lại một lần nữa trong mơ, tàn nhẫn như vậy, khiến người tuyệt vọng như vậy, làm Lam Thần siết chặt hai tay dưới bàn! Đinh Lập Hiền vẫn đang quan sát Lam Thần, sắc mặt của đứa nhỏ này nhìn không tốt lắm, chẳng lẽ trong nhà đã xảy ra biến cố gì?

Cho đến khi nhân viên phục vụ dọn xong bữa sáng, Lam Thần vẫn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Đinh Lập Hiên rót một ly sữa đưa đến trước mặt cậu, “Lam Thần, ăn cơm đi!”

Lam Thần sững sốt, phục hồi tinh thần lại, đưa tay nhận lấy, “Cám ơn Đinh tổng!”

Đinh Lập Hiên lấy một miếng bánh mì, cho một ít nước cốt hoa quả lên rồi đưa cho Lam Thần, “Cậu rất gầy, nên ăn nhiều một chút đi!”

Lam Thần không khỏi chua xót, “Vâng” một tiếng, nhận lấy miếng bánh cắn một ngụm! Lớn đến từng tuổi này vậy mà đây mới là lần đầu tiên được cha đưa đồ ăn như vậy, trước đây cậu từng mong mỗi cảnh này như thế nào, mong mỗi cha cậu cười với cậu, mong mỗi ông ấy quan tâm cậu một chút. Tại sao ông thà đối đãi với người ngoài như thế cũng không chịu đối xử tốt một chút với con ông? Sao ông lại có thể khiến tôi hận ông nhiều như thế?

16. Chương 16

Tần thị là một thành phố ven biển, có đến hơn 40 khu du lịch hấp dẫn, hàng năm có thể thu hút mấy trăm ngàn du khách trong và ngoài nước đến đây tham quan. Hai năm trước Đinh Lập Hiên đã mua một làng du lịch ở gần bờ biển và bắt đầu xây dựng lại, hiện tại công trình đã bước vào giai đoạn lắp đặt trang trí phòng ốc. Việc trang trí ở bên ngoài đã hoàn tất, lúc này các công nhân liên tục ra ra vào vào vác các vật dụng vào bên trong!

Thấy Đinh Lập Hiên bước vào đại sảnh, kiến trúc sư cùng một số người phụ trách công trình vội vàng đi tới.

“Chào Đinh tổng!”

“Ừm, công trình tiến triển đến đâu rồi?”

“Rất thuận lợi, hiện đang trang trí phòng khách!”

“Đi xem!”

“Vâng!”

Mọi người cùng nhau vào thang máy lên tầng ba, vừa bước ra khỏi thang máy, Đinh Lập Hiên bắt đầu cẩn thận quan sát, từ cánh cửa đến công tắc điện trên tường đều xem xét rất kỹ càng. Khi bước vào trong một gian phòng mà mấy công nhân đang ráp đầu giường lại, Đinh Lập Hiên cẩn thận quan sát đầu giường này một chút, chất liệu gỗ lim thoát nhìn rất cao cấp, nhưng Đinh Lập Hiên lại nhíu mày, xoay người đi vào phòng tắm kiểm tra các thiết bị hết một lần, kể đó lại đi thêm mười mấy phòng, mỗi phòng đều quan sát rất lâu! Lam Thần vẫn luôn đi theo phía sau, ghi lại những nơi Đinh tổng đã xem qua!

“Đến phòng họp!”

“Vâng!”

Người phụ trách công trình đi nhanh lên phía trước ấn thang máy, suốt dọc đường sắc mặt Đinh Lập Hiên vẫn âm trầm, làm mấy người kia không khỏi bồn chồn. Khi đến văn phòng, Đinh Lập Hiên quay lại nhìn Lam Thần đang ở phía sau, duỗi tay ra, Lam Thần lập tức đưa bản ghi chép cho y! Bảy tám người ở xung quanh đều khấn trương đến nỗi thở cũng không dám thở mạnh!

“Đầu giường đó là ai chọn?”

Một người phụ trách vội vàng đáp lời, “Là tôi chọn, tất cả đều dựa theo yêu cầu của Đinh tổng, chọn loại gỗ lim tốt nhất!”

Đinh Lập Hiên chau mày, “Dở xuống toàn bộ!”

“Sao?”

Những người ở chung quanh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Tôi cần chính là loại gỗ lim đặc sản của Đông Nam Á, tất cả những thứ trên lầu đều là sản phẩm trong nước, anh cho là tôi nhìn không ra sao? Tôi bỏ

tiền ra để mua sản phẩm trong nước thay vì hàng nhập khẩu, anh cho là tiền của tôi để lừa lắm à? Hạn cho anh trong một thời gian ngắn nhất phải đổi hết tất cả!”

Người nọ nuốt nuốt nước bọt, “Vâng, Đinh tổng!”

“Vòi sen trong phòng tắm có vấn đề, đường nối chỗ bồn rửa tay quá cẩu thả, công tắc trên tường cũng không đủ tiêu chuẩn,.....” [con mắt anh công này ghê quá cứ như kính hiển vi soi cái là bít liến, bái phục]

Đinh Lập Hiền liền tiếp chỉ ra một lô lốc các vấn đề, khiến cho mấy người kia đều cứng miệng nói không được gì, trước khi đi còn quay đầu lại phán một câu, “Lần sau nếu để tôi kiểm tra ra vấn đề gì, tất cả các người đừng làm nữa!”

Mọi người cười gượng tiễn Đinh Lập Hiền ra xe, cho đến khi thấy ông chủ đã đi khuất hẳn mới dám lau mồ hôi lạnh. Mắt của Đinh tổng thật sự quá lợi hại, làm việc cho y muốn qua loa một chút cũng không được, còn nếu muốn ở sau lưng y ăn chặn bớt vật liệu thì quả thật là đang nằm mơ!

Trên đường trở về, Lam Thần chau mày suy nghĩ, không ngờ ánh mắt của cha cậu lại tinh tế đến thế, hơn nữa còn rất hiểu về chất liệu cũng như chất lượng của những thứ đó, dường như cậu còn quá non nớt rồi. Sau này cậu phải cố gắng học tập ở cha cậu thật nhiều mới được, bằng không cho dù cậu có lấy lại được giang sơn của Đinh gia cũng không thể ngồi được lâu! [đúng vậy phải nói 1 câu là "hồ phụ sinh hồ tử" rất chịu khó học hỏi mặc dù ông "phụ" này có cũng như ko]

Sau khi rời khỏi làng du lịch, tài xế lái xe đưa hai người về khách sạn. Lam Thần cùng Đinh Lập Hiền trở về phòng 1808, lúc này phòng ốc cũng đã được thu dọn sạch sẽ. Đinh Lập Hiền bước vào phòng, cởi áo khoác, ngồi xuống sofa, xoa xoa trán. Lam Thần mở tủ lạnh lấy một chai nước khoáng đưa đến trước mặt y!

Đinh Lập Hiền mở chai ra uống một ngụm rồi nâng đồng hồ lên nhìn, “Xuống dưới ăn cơm đi!”

“Vâng!”

Lam Thần đặt văn kiện lên bàn rồi mở cửa theo Đinh Lập Hiền ra ngoài. Thang máy dừng tại nhà hàng Trung Quốc ở tầng ba, nhân viên lễ tân sớm đã chờ ở cửa, dẫn hai người đến một gian thoáng mát. Lam Thần thấy gian nhà ăn có hơi quá lớn này không khỏi thở dài, phòng VIP dành cho hai mươi người mà chỉ có hai người ngồi ăn không phải quá lãng phí hay sao?

Nhân viên phục vụ cung kính rót loại trà tốt nhất cho hai người, Lam Thần ngửi sơ qua hương vị kia, quả nhiên là cố ý chuẩn bị cho Đinh Lập Hiền, hoàn toàn giống với loại trà mà y thường dùng!

“Lam Thần, cậu muốn ăn gì?”

“Gì cũng được!”

Đinh Lập Hiền trả menu lại cho nhân viên phục vụ, “Bảo đầu bếp tự sắp xếp đi, đừng quá nhiều dầu mỡ là được!”

“Vâng, xin hỏi Đinh tổng có dùng rượu không?”

“Cho một chai Hautbrion!”

“Vâng! Xin chờ một chút!”

Nhân viên phục vụ lui ra ngoài, Đinh Lập Hiền nhìn nhìn Lam Thần bên cạnh, “Lam Thần, trong nhà cậu có mấy người?”

Lam Thần liếc nhìn y một cái, nhỏ giọng nói: “Tôi ... tôi là một cô nhi!” [cứ nghe những gì tương tự như thế này là ta lại muốn giết người]

Đinh Lập Hiền nhíu mày, “Cô nhi? Không lẽ cậu không biết cha mẹ mình là ai sao?”

Lam Thần cúi đầu nắm chặt tay mình, “Đã quên rồi!”

Hai người trầm mặc một hồi, cho đến khi nhân viên gõ cửa bưng đồ ăn tiến vào mới đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này! Đầu bếp trưởng đã chuẩn bị năm món ăn nổi tiếng nhất ở đây, nhìn vào đúng là đầy đủ cả

sắc, hương, vị. Nhân viên phục vụ rót vào ly Đinh Lập Hiên một ít rượu rồi lại quay sang cầm lấy ly của Lam Thần, “Tôi không uống rượu!”

“Uống một ít cũng không sao, hương vị của loại rượu này cũng không tệ lắm!”

Lam Thần nhìn Đinh Lập Hiên mỉm cười, “Vây rót một ít đi!”

“Vâng!”

Sau khi nhân viên phục vụ chuẩn bị xong đồ ăn và rượu, Đinh lập hiên bảo cô lui ra ngoài, rồi bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, “Lam Thần, ăn nhiều một chút đi, mấy món này đều là những món nổi tiếng ở đây, mùi vị cũng không tệ đâu!”

“Ừm, cảm ơn Đinh tổng!”

Đinh Lập Hiên vừa ăn vừa nhìn người bên cạnh, Lam Thần uống chỉ mới vào hai ngụm rượu mà mặt đã đỏ bừng lên. Y cảm thấy lúc mặt đỏ như thế trông đẹp hơn nhiều, nhìn cứ giống như đang thẹn thùng.

Bởi vì từ nhỏ cơ thể đã rất suy nhược nên Lam Thần chưa bao giờ uống rượu, hai năm học ở Hàn Quốc mặc kệ người khác nói như thế nào cậu cũng quyết không đụng vào một giọt rượu. Hôm nay là lần đầu tiên cậu uống rượu, tuy rằng chỉ là một ít rượu vang nhưng cậu vẫn cảm thấy dường như hơi rượu đã dần dần xông lên não, mặt nóng vô cùng, đầu cũng bắt đầu choáng váng!

Dùng cơm xong hai người trở về phòng, Lam Thần chạy nhanh vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt một phen. Tại sao mặt mình lại đỏ thành như vậy? Vội vàng cởi quần áo ra nhìn thì thấy toàn thân đều đỏ lên. Lam Thần thấy vậy bèn dùng nước lạnh tắm rồi lấy đồ ngủ đặt kế bên mặc vào. Lúc ra khỏi phòng tắm nhìn thấy Đinh Lập Hiên đang ngồi trên sofa hút thuốc.

Lam Thần có chút thẹn thùng, nói một câu, “Đinh tổng, ngại quá, tôi cảm thấy đầu hơi choáng, tôi ngủ trước nha!”

“Ừ, ngủ đi, sáng mai còn phải về Vân Hải!”

“Vây Đinh tổng cũng nên nghỉ ngơi sớm đi!”

“Ừm!”

Đầu Lam Thần bắt đầu quay cuồng lên, cậu ngã lên giường rúc vào chăn, một lát sau cũng bị hơi men gọi đi! Đinh Lập Hiên dập tắt điếu thuốc đang hút, cởi quần áo bước vào phòng tắm, lúc trở ra Lam Thần cũng đã ngủ say. Đinh Lập Hiên đứng bên giường cẩn thận quan sát cậu bé này, khuôn mặt vẫn đỏ ửng đến giờ chưa giảm xuống. Y nhẹ nhàng xoa xoa lên, không ngờ ngực cậu bé cũng hồng hồng lên như vậy, nhìn vào vô cùng mê người! [con sói háo sắc kia chưa đc em nó cho phép là ko đc chấm dứt gì đó]

Toàn thân bắt đầu mãnh liệt kích động, dưới tác dụng của cồn, dục vọng càng trường thêm một chút! Đinh Lập Hiên tắt đèn ngủ, kéo Lam Thần đang ngủ say vào trong lòng, nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngủ của cậu, vuốt ve làn da trơn mịn, không ngờ thân thể người này lại nóng ấm như thế, càng chạm vào càng không thể dứt ra. Cuối cùng, Đinh Lập Hiên không thể không được mà bắt đầu vuốt ve xuống thân dưới!

“Ừm!”

Lam Thần mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, trong bóng đêm rõ ràng có một bàn tay di chuyển tới lui trên người mình, cảm giác lạnh lạnh khiến cậu rất thoải mái, cho nên Lam Thần vẫn cứ mê man không biết chuyện gì xảy ra. Đinh Lập Hiên thấy cậu bé trong lòng mở mắt ra nhìn nhưng không có đẩy mình ra, trong lòng không khỏi vui vẻ, cúi đầu hôn xuống, môi của Lam Thần vừa nóng, lại vừa mềm mại, ướt át làm cho hạ thân Đinh Lập Hiên lại trường lên mấy vòng! Qua một hồi, Lam Thần mới tỉnh táo lại, vội vàng giãy giụa, ý đồ đẩy người đang áp mình ra!

“Ừ!”

Đầu lưỡi ướt át mang theo vị bạc hà nhẹ nhẹ chui vào trong miệng, hôn kĩ cao siêu, thiếu chút nữa đã đoạt đi tâm trí Lam Thần. Vừa lúc đó có một âm thanh không ngừng nói với cậu, y là cha cậu, bất kể thế nào cũng không thể làm như vậy! Cho đến khi Lam Thần sắp ngất đi, Đinh Lập Hiên mới chịu buông ra, đưa

tay luồn vào trong chăn mân mê cặp mông mê người. Lam Thần có thể cảm giác được hạ thể của người này sưng và đỉnh lên người mình, trong lòng bối rối, chết tiệt nhất là không hiểu sao tim cậu lại đập nhanh hơn!

Cố gắng trấn định lại xao động trong lòng, Lam Thần dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Đỉnh tổng, mời ngài buông!”

“Lam Thần, tôi biết hiện tại em cũng có cảm giác, chẳng lẽ em không muốn sao?”

“Không muốn! Nếu như Đỉnh Tổng muốn, tôi có thể giúp ngài gọi một người đến, nhưng tôi thì không được, mời ngài buông ra!” [định lực thật là cao quá]

Đỉnh Lập Hiên do dự một chút rồi lui khỏi cơ thể người dưới thân. Nhưng lúc này, y vẫn ôm chặt cậu bé vào lòng như trước, khiến Lam Thần khẩn trương đến thiếu chút nữa tim nhảy cả ra ngoài, vịn vịn cơ thể muốn thoát ra!

Thanh âm khàn khàn của Đỉnh Lập Hiên vang lên bên tai cậu, “Đừng nhúc nhích, nếu không em sẽ hối hận!”

Lam Thần không dám lộn xộn, tiếp tục duy trì tư thế đó, đến nỗi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh! Đỉnh Lập Hiên chưa bao giờ bắt buộc người khác, y thích cảm giác nhìn trúng con mồi sau đó từ từ bắt nó tới tay. Trải qua quá trình truy đuổi như thế, đến lúc có được sẽ làm cho người ta cảm thấy cực kì thỏa mãn, cho nên đối với chuyện bị Lam Thần cự tuyệt, y chẳng những không giận mà còn khơi dậy dự vọng chinh phục của y, xem ra mấy tháng kể tiếp y đã có món đồ chơi thú vị mới rồi!

Lúc Lam Thần bình tĩnh lại mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: lần trước bị Hàn Tại Đông ôm vào lòng, thân thể cậu rõ ràng không có bất cứ phản ứng gì, nhưng tại sao lần này cậu lại có cảm giác với cha mình, còn là cảm giác rất mãnh liệt, là bởi vì uống rượu sao? Không ngờ ông ấy lại nảy sinh dự vọng với mình, tuy nhiên.....trong lòng Lam Thần cười lạnh một tiếng, nếu đã như vậy tôi cũng không ngại dùng thân thể để đạt được mục đích, dù sao tôi cũng không phải phụ nữ nên cũng chẳng cần phải coi trọng trinh tiết gì cả, nếu ông đã có cảm giác với tôi, tôi cũng không cần thiết phải để ý đến luân lí gì nữa! Tuy nhiên những thứ có được dễ dàng sẽ không đáng tiền, tôi sẽ không để ông có được tôi dễ dàng đâu! Thứ tàn nhẫn nhất trên thế gian này không phải là gạt tiền tài, của cải của người khác mà là bị người mình tin yêu nhất lừa gạt, lúc đó mới có thể chân chính cảm nhận được cái gì là sống không bằng chết! Ha ha, tôi sẽ bỏ ra chút thời gian từ từ chơi đùa với ông! [coi chừng đùa với lửa có ngày phỏng tay]

Trong lòng hai người đều toan tính cho chặng đường kế tiếp của mình, một lát sau, cuộc chiến thầm lặng lặng lẽ phủ xuống màn che!

17. Chương 17

Sáng hôm sau, hai người tỉnh dậy gần như cùng lúc. Lúc này, hai người vẫn duy trì tư thế ôm như trước, Lam Thần vẫn bình tĩnh như không có gì xảy ra, đi vào phòng tắm! Đỉnh Lập Hiên nhìn bóng dáng mờ ảo bên trong lớp thủy tinh mà thầm cảm than: chẳng lẽ sức quyến rũ của mình đã giảm xuống? Tại sao cậu ta lại bình tĩnh đến ngay cả một chút thẹn thùng cũng không có!

Sau khi trở về Vân Hải, Lam Thần xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra, vẫn duy trì thái độ lạnh lùng, bình tĩnh như trước đây làm cho người khác rất khó tới gần. Đỉnh Lập Hiên cũng tập trung vào mục tiêu mới này của mình, y đối xử với Lam Thần ngày càng ân cần, ngay cả lúc nói chuyện cũng vô cùng ôn nhu, phát huy phong độ thân sĩ của mình đến mức tối đa. Nếu là những thiếu niên trước đây, có lẽ đã sớm bị đánh động nhưng Lam Thần thì lại khác, cậu vẫn giữ thái độ đúng mực, không nóng không lạnh.

Hôm đó, Tiểu Vũ lại đến công ty, cậu ta mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, nhìn rực rỡ như ánh mặt trời! [tình nhân thì chưa giải quyết mà muốn kua em Thần nhà ta sao] Lúc bước ra thang máy, cậu ta liếc xéo Lam Thần một cái rồi đi vào bên trong, Lam Thần đứng dậy chắn ở cửa.

“Xin lỗi, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

“Cậu không biết tôi là ai sao? Còn dám hỏi tôi có hẹn trước hay không, tránh qua một bên đi!”

Trợ lý trước kia chỉ cần gặp qua Tiểu Vũ một lần sẽ không dám ngăn không cho cậu ta vào nữa, nên thái độ của Lam Thần khiến Tiểu Vũ rất khó chịu, hung hăng trừng tên khó ưa đang đứng trước mặt mình.

Lam Thần hừ lạnh một tiếng, “Đinh tổng có dặn, bất kể là người nào đến đây đều phải hẹn trước, nếu ngài có việc gấp, tôi sẽ gọi điện thoại hỏi giúp ngài một tiếng!”

Lam Thần cầm điện thoại kể bên lên, ấn phím.

“Xin chào, Đinh tổng, có một thiếu niên tên Tiểu Vũ tìm ngài, xin hỏi ngài có muốn gặp cậu ấy không?”

Đinh Lập Hiên ở bên trong đã sớm nghe hết tất cả, “Để cậu ấy vào đi!”

“Vâng!”

Lam Thần buông điện thoại xuống, gõ cửa, làm một tư thế mời.

Tiểu Vũ trợn mắt một cái rồi xoay người, thay đổi bộ dáng tươi cười, đi đến bên người Đinh Lập Hiên. Lam Thần vẫn điềm đạm hỏi một câu, “Đinh tổng, tạm thời không tiếp khách phải không?”

Đinh Lập Hiên nhìn Tiểu Vũ trong lòng mình lại nhìn trợ lý ngoài cửa [muốn coi em ăn giấm hay giấm dỗi bỏ đi!!], “Ừm, tạm thời đừng cho bất cứ kẻ nào tiến vào!”

“Vâng!”

Nhìn thấy cửa phòng đóng lại, Đinh Lập Hiên có chút bực bội, cậu ta thế nhưng không có một chút phản ứng gì, ít nhất phải có một chút biểu hiện không vui mới đúng chứ! [anh này ăn dưa bỏ nhiều quá]

“Hiên, anh đang nghĩ gì vậy?”

“Ồ, không có gì, sao em lại tới đây?”

“Lâu rồi anh không có tìm em!”

Đinh Lập Hiên lơ đãng đáp một câu, “Gần đây anh rất bận!”

“Vậy sao?”

Hôm nay Đinh Lập Hiên không muốn cậu bé này, không có đồ vật nào là hoàn hảo, cho nên khi nhìn ở những góc độ khác nhau sẽ thấy nó khác nhau. Tiểu Vũ này là một sinh viên, lúc mới biết cậu ta cảm giác cũng không tệ lắm, sau đó y cũng bỏ một ít công sức theo đuổi. Cứ tưởng cậu ta thật tình khiết, đáng tiếc cuối cùng cũng vì tiền mà bán đi thân thể của mình, một trăm ngàn cũng không tính là nhiều, vậy mà chỉ có thể Tiểu Vũ đã ngoan ngoãn cởi hết quần áo của mình. Đứa nhỏ này cũng đã chơi đùa mấy tháng, hiện giờ Đinh Lập Hiên đã có mục tiêu mới nên khi nhìn lại một chút cảm giác cũng không có. Đối với những thứ vô dụng, Đinh Lập Hiên chưa bao giờ lãng phí thời gian cùng sức lực của mình.

Ôm Tiểu Vũ trong lòng một hồi, Đinh Lập Hiên xác định mình đã không còn cảm giác gì với người này nữa, mới lấy chi phiếu một trăm ngàn trong túi ra, nhét vào tay Tiểu Vũ.

“Sau này cậu không cần đến đây nữa!”

Lúc Tiểu Vũ nhìn thấy tờ chi phiếu quả nhiên cảm thấy rất vui nhưng khi nghe câu nói tiếp theo lòng chợt lạnh đi, “Hiên, ý anh là sao?” [là bị đá chứ sao]

Đinh Lập Hiên nhẹ nhàng đẩy cậu ta ra, “Tôi đã không còn cảm giác với cậu!”

“Nhưng rõ ràng anh đã nói thích em!” [nhưng giờ hết thích rồi]

“Nhưng dường như cậu chỉ thích tiền!”

Tiểu Vũ nghe đến câu kia thì cứng họng không nói được gì, nhẹ nhàng ngồi xuống, áp mặt mình vào tay Đinh lập Hiên, rơi xuống vài giọt nước mắt, “Hiên, em thật sự thích anh!”

Đinh Lập Hiên cảm thấy đứa nhỏ này quá giả dối, cầm tiền trong tay như thế mà còn bảo thích y, tiện tay cầm điện thoại lên, ấn một cái.

“Đinh tổng, ngài có gì phân phó?”

“Đưa Tiểu Vũ ra ngoài!”

“Vâng!”

Lam Thần buông điện thoại xuống, mở cửa bước vào, thấy Tiểu Vũ rơi lệ đầy mặt, bước tới, “Mời theo tôi!”

Tiểu Vũ còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Đinh Lập Hiên không dám nói gì thêm, chậm rãi bước ra khỏi phòng. Lam Thần đưa cậu ta đến thang máy, trong lòng cười lạnh một tiếng, Đinh Lập Hiên quả nhiên tuyệt tình, đối với người hay đồ vật vô dụng lập tức vứt bỏ ngay, không một chút lưu luyến, giống như năm đó đã đối với cậu!

Tối hôm sau, Đinh Lập Hiên bước ra khỏi văn phòng, phủ thêm áo khoác.

“Ra ngoài với tôi một lát!”

“Vâng!”

Lam Thần khép văn kiện lại, ấn cửa thang máy. Lúc lên xe, Đinh Lập Hiên phân phó tài xế chạy đến nhà hàng Pháp, Lam Thần vốn nghĩ rằng y muốn đi gặp khách, kết quả lúc đi vào lại thấy cả nhà hàng trống không.

“Đinh tổng, tất cả đã chuẩn bị theo chỉ thị của người!”

“Được rồi!”

Ánh đèn mờ ảo cùng tiếng nhạc nhẹ nhàng, không khí thoát nhìn rất lãng mạn, giữa bàn còn đặt một ngọn nến, bên cạnh là một chai rượu vang.

“Lam Thần, mời ngồi!”

Lúc này Lam Thần mới hiểu được dụng ý của người này, tự nhiên ngồi xuống đối diện với Đinh Lập Hiên, nhân viên phục vụ rót rượu cho hai người xong, lặng lẽ lui xuống!

“Thế nào? Có thích không?” [sử dụng chiêu này với em nó là ko có tác dụng đâu]

Ngẩng đầu lên nhìn cha mình, nở nụ cười ôn nhu, “Đinh tổng, đây là ý gì?”

Đinh Lập Hiên khoát tay lên ghế, bưng ly rượu vang lên nhấp một ngụm, “Đây là tôi cố ý chuẩn bị cho em!”

“Cám ơn Đinh tổng!”

Lam Thần không hề cảm thấy vui chút nào, bao cả nhà hàng Pháp, ha ha, ý của ông là muốn theo đuổi tôi sao? Hai người dùng một ít đồ ăn nhẹ, Đinh tổng vỗ tay sang bên cạnh một cái, một nhân viên phục vụ lập tức bưng một chiếc khay tinh xảo đi đến. Đinh Lập Hiên nhận lấy chiếc hộp trên khay, nhẹ nhàng mở ra, đưa đến trước mặt Lam Thần.

“Lam Thần, đồng hồ này tặng cho em!”

Lam Thần tiếp lấy chiếc đồng hồ Thụy Sĩ khảm kim cương, nhìn thoáng qua rồi khép lại, đưa trở về.

“Xin lỗi, Đinh tổng, vô công bắt thụ lộc, vật quý báu như vậy tôi không thể nhận được!”

Đinh Lập Hiên cảm thấy có chút ngạc nhiên, mỉm cười nhìn Lam Thần, “Không thích cũng không sao, vậy em thích thứ gì? Nói cho tôi biết, tôi sẽ tặng cho em!” [ông này coi trọng đồng tiền quá, đúng là tiền thì cái gì cũng mua đc nhưng riêng Lam Thần là ko mua đc đâu nha]

Lam Thần hạ mi mắt, trong lòng thầm nói tôi muốn toàn bộ gia sản của ông, ông dám tặng tôi sao?

Trên bàn có một bình hoa nhỏ, bên trên cắm một cành hồng màu lam, vừa nhìn thấy nó Lam Thần lại nhớ tới trước đây [hoa hồng lam - nỗi đau trong tim em, đúng là sai lầm lớn mà]. Chỉ vì mấy cành hồng kia mà cậu bị người đổ oan, cha cậu còn cho cậu một cái tát thật mạnh, giờ khắc này nhìn thấy đóa hoa màu lam kia giống như thấy lại tình cảnh cùng nỗi đau đớn trên mặt ngày trước. Lam Thần nhẹ nhàng cầm cành hồng lên, bẻ một cây gai, mỉm cười nhìn Đinh Lập Hiên!

“Cám ơn Đinh tổng đã chiêu đãi, đã khuya rồi, tôi phải về nhà!”

Cắm cành hồng vào túi trước ngực, đứng lên, xoay người ra khỏi nhà hàng. Đinh Lập Hiền nhìn theo bóng dáng Lam Thần, khoe miệng cười lên nụ cười, đồng hồ Thụy Sĩ quý báu không cần mà lại muốn một cành hoa hồng lam, ha ha, có ý nghĩa, người này quả nhiên rất thú vị!

Trên đường từ nhà hàng trở về nhà, Lam Thần lấy đóa hoa hồng trên túi ra, nhìn một chút, đột nhiên hung hăng vò nát trong tay!

Sáng hôm sau, Lam Thần đến công ty làm việc, vừa mới bước vào văn phòng đã thấy trên bàn làm việc của mình có đặt một bình hoa thủy tinh phía trên là một cành hoa hồng lam thật xinh đẹp. Dưới ánh mặt trời chiếu vào, cành hoa vô cùng chói mắt, Lam Thần cầm lên nhìn, hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống ghế bắt đầu làm việc! Khoảng mười phút sau Đinh Lập Hiền đến, mỉm cười nhìn đóa hồng trên bàn, tiện tay cầm lấy, đưa lên mũi ngửi một chút, cắm trở vào bình!

Lam Thần mở cửa, nghiêng người mời y vào, trên mặt vẫn là biểu tình điềm đạm như cũ! Sau này, mỗi buổi sáng, Lam Thần đều thấy trên bàn mình có một cành hoa hồng lam! Lam Thần cũng không cự tuyệt, bởi vì khi nhìn thấy những đóa hồng lam kia cũng như nhìn thấy lại mối hận của mình!

18. Chương 18

Chớp mắt đã đến Giáng Sinh, mỗi năm đến ngày này Lam Thần lại ăn nhiều thêm vài phần để giải bớt mối hận trong lòng mình. Hôm nay mừng lễ, Đinh Lập Hiền mời mấy người bạn thân đến biệt thự mở tiệc. Đến tối, trước khi tan ca cũng đã mời Lam Thần đến, Lam Thần vốn không thích những trường hợp như thế này, nhưng không biết tại sao cậu lại muốn đến xem căn biệt thự đó, vì thế đã vui vẻ nhận lời mời. [khi nhỏ ko cho em lên nhà trên vì sợ mất mặt giờ lại mời em nó về nhà chơi - đúng là chuyện cười ra nước mắt mà]

Lúc cùng Đinh Lập Hiền bước vào biệt thự, bên trong sớm đã có mấy người chờ. Thấy Đinh Lập Hiền về tới, bọn họ đều đứng dậy chào hỏi.

“Lam Thần, cậu tự nhiên tìm chỗ ngồi đi, tôi lên thay quần áo rồi xuống liền!”

“Vâng, Đinh tổng!”

Mấy năm không trở về, căn nhà này cũng không có gì thay đổi, cách bày trí vẫn giống như lúc trước. Lam Thần ngồi trên sofa đơn, người hầu ở gần đó cũng nhanh chóng cung kính dâng trà và xung quanh cậu chính là tiếng cười nói tán gẫu của mấy người khách. Còn nhớ trước đây cậu từng ao ước lớn thật nhanh, vì khi đó cậu nghĩ sau khi lớn lên cậu có thể chơi đùa cùng bọn họ, nhưng đến lúc đó liệu có được không? Lúc nhỏ không hiểu chuyện nên mỗi ngày đều trải qua rất vui vẻ, nhưng đến khi trưởng thành, hiểu thế nào là đẹp, thế nào là xấu, thế nào là giàu, thế nào là nghèo, càng hiểu lại càng không vui!

Quản gia và những người hầu trong Đinh gia đều không thay đổi, vẫn là những người của trước kia, nhưng ai cũng không thể ngờ vị trợ lý xinh đẹp mà Đinh tổng dẫn về hôm nay lại chính là nhị thiếu gia Đinh gia đã mất tích mấy năm nay.

Đinh Lập Hiền đổi một bộ đồ trắng, lúc đi xuống lầu thì thấy Lam Thần cầm tách trà ngẩn người. Phải rồi, hình như cậu ta không thích những nơi náo nhiệt! Đinh Lập Hiền đi đến bên cạnh Lam Thần, cúi người xuống, khoát tay lên sofa, nói khẽ vào tai Lam Thần: “Có phải ồn ào lắm không? Hay tôi đưa cậu đến phòng sách ngồi nghỉ một lát?”

Lam Thần nhanh chóng khôi phục tinh thần lại, nhẹ giọng đáp, “Được!”

Đinh Lập Hiền mỉm cười, dẫn Lam Thần đi thẳng lên phòng sách ở lầu hai. Lúc này Lam Thần mới phát hiện mỗi đồ vật trong nhà này đều có thể gợi lại những đau khổ trong lòng cậu, những kí ức này rất tàn khốc, khiến người ta không cách nào quên được, xem ra cậu vẫn chưa đủ lão luyện nên chưa thể khống chế được tâm trạng của mình. Lam Thần cắn chặt răng, đi vào phòng sách.

“Muốn uống gì?”

“Cà phê!”

“Được, chờ một chút!”

“Vâng!”

Thấy Đinh Lập Hiền đã đi ra ngoài, Lam Thần mới quan sát xung quanh một chút. Hai bên tường đều là giá sách, ở giữa đặt một chiếc bàn làm việc, đối diện là sofa cao cấp, trước kia dường như cậu chưa bao giờ bước vào căn phòng này! Lam Thần đặt tay lên mép bàn, cầm khung hình lên xem, đó là ảnh chụp một nhà ba người họ! Trong ảnh chụp, ba người cười rất tươi, rất hạnh phúc. Lam Thần hừ lạnh một tiếng, buông khung hình xuống, nhìn xung quanh, lấy một quyển album trên giá ra.

Lam Thần ngồi xuống sofa lật từng trang xem, trong này có ảnh của Lý Vân, Đinh Vũ Kiệt, Đinh Lập Hiền, còn có cả ảnh của một số người lạ nữa nhưng lại không có ảnh của Đinh Vũ Khuynh. Từ nhỏ đến lớn ngoại trừ lần chụp ảnh làm giấy chứng minh cùng họ chiếu ra, Lam Thần cũng chưa từng chụp bất kì tấm ảnh nào.

Đinh Lập Hiền bưng hai tách cà phê đến, đặt trên bàn trà nhỏ trước mặt Lam Thần, ngồi xuống bên cạnh cậu, với thân hình cao lớn của y và tư thế ngồi như vậy dường như có thể dễ dàng phủ lấp thân thể Lam Thần.

“Đây là con tôi!” chỉ vào ảnh Đinh Vũ Kiệt, Đinh Lập Hiền nhẹ nhàng nói.

“Con của Đinh tổng thật đẹp!”

Đinh Lập Hiền choàng tay lên vai Lam Thần, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cậu bé, “Nhưng em lại đẹp hơn rất nhiều!”

Lam Thần quay đầu lại nhìn Đinh Lập Hiền, khoe miệng cười lên, “Đinh tổng quá khen, tôi làm sao có thể so sánh với thiếu gia!”

“Tôi nói thật đó!”

Lam Thần bưng tách cà phê lên uống một ngụm, trong lúc vô ý đã vươn đầu lưỡi lên liếm khoe miệng một chút, động tác mờ ám này khiến người bên cạnh run lên, thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mình!

“Đinh tổng có mấy người con?”

“Một người!” [câu nói này ta rất ghét còn ghét hơn khi ông ta đối xử ko tốt với Thần nữa rất muốn hỏi ”ông thật sự chỉ có 1 người con sao hả???”]

Câu trả lời không chút do dự khiến Lam Thần chấn động, do dù đã sớm biết y sẽ nói như vậy nhưng cậu vẫn không thể khống chế được tinh thần của mình, Lam Thần siết tay lại thật chặt!

“Lam Thần, làm sao vậy, cảm thấy không khỏe sao?”

“À, không có gì! Có Đinh tổng ngồi cạnh nên có chút khấn trương thôi!”

Đinh Lập Hiền mỉm cười, một tay không chịu ở yên bắt đầu vuốt ve sau lưng Lam Thần. Lam Thần liếc mắt sang người cạnh bên, thân hình màu cổ đồng trắng kiện, áo sơ mi trắng mở hai nút thắt, có thể nhìn thấy rõ ràng lồng ngực đang phập phồng, nhìn vào gợi cảm như vậy, hấp dẫn như vậy, đáng tiếc.....Lam Thần dời tầm mắt sang quyển album trong tay.

Đối với đụng chạm của y, Lam Thần cũng không có cự tuyệt gì. Cậu luôn giữ thái độ đúng mực, ngẫu nhiên cũng sẽ cho y ăn một chút đậu hủ, nhưng nếu y có những hành động quá phận khác Lam Thần lập tức tránh né ngay. Cảm giác này giống như thấy rất gần nhưng lại rất xa, càng khiến cho người ta cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn! Lam Thần cũng không cự tuyệt những hành động theo đuổi từ phía y, đôi khi cũng sẽ nhận lời đi dùng cơm khi y hẹn, nhưng dĩ nhiên ngoài chuyện này ra cậu không hề đáp lại gì nữa. Trong suy nghĩ của Đinh Lập Hiền Lam Thần giống như một cơn gió khó nắm bắt! Cũng giống như chiếc lông vũ tinh xảo khảy vào trái tim y, cảm giác đó rất kì diệu, có lẽ là ngứa ngáy riết thành nghiện, lại còn cảm thấy có một chút thoải mái!

Ngay khi hô hấp của Đinh Lập Hiền ngày càng dồn dập, cửa phòng sách đột nhiên mở ra. Lý Vân bước vào phòng thấy hai người đang trong tư thế mờ ám, sắc mặt lập tức trầm xuống!

“Khách khứa dưới lầu đều đang đợi anh, anh ở trong này làm gì vậy?”

Đinh Lập Hiên quay đầu lại liếc một cái, “Lát nữa tôi sẽ xuống, cô ra ngoài trước đi!”

Ánh mắt chứa đầy oán hận của Lý Vân liếc qua Lam Thần, xoay người đi ra ngoài. Con đàn bà phiền phức này, không khí vừa rồi đã bị cô phá hỏng hết rồi, Đinh Lập Hiên thở dài một hơi, “Em ngồi đây đi, lát nữa tôi sẽ trở lại!”

“Được!”

Nhìn thấy cửa phòng sách đóng lại, trong lòng Lam Thần cười lạnh một tiếng, lật mấy trang album cuối cùng xem. Xem xong, cậu rút tấm ảnh ba người cùng chụp chung nhét vào trong túi mình. [vòng quay trả thù bắt đầu, ta mặc dù ko ủng hộ truyện trả thù nhau lắm nhưng ta rất ủng hộ tác giả xây dựng truyện cho Thần trả thù nhà họ Đinh nha tuy hơi mâu thuẫn chút xíu vì theo ta đời nghiệt ngã và con người có máu có nước mắt có đau đớn hận ý, trên hết con người ko phải thánh, mà cái gì cũng có thể bỏ qua @\$%>>>!!! / xin lỗi mọi người ta lại xàm]

Lúc rời khỏi Đinh gia cũng đã hơn nửa đêm, Đinh Lập Hiên kiên quyết phải cho lái xe đưa Lam Thần về nhà mới an tâm!

Trưa hôm sau, Lý Vân vào công ty, liếc Lam Thần một cái, “Chào bà Đinh, hiện giờ Đinh tổng không có ở đây!”

Lý Vân không nói gì, đẩy cửa ra, quả nhiên bên trong không có ai, đóng cửa lại, nhìn Lam Thần hừ lạnh một tiếng, xoay người vào thang máy. Lam Thần nhún vai bất đắc dĩ, xem ra bà ta đã đoán được quan hệ giữa hai người!

Sau này Lý Vân cũng thường xuyên đến công ty đi tới đi lui hơn, mà dạo này Lam Thần cũng có cảm giác như có ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình, xem ra Lý Vân đã sai tới giám thị cậu. Những lúc như thế, Đinh Lập Hiên cũng chịu không ít phiền phức.

Ả đàn bà này đúng là đáng ghét, ả rất vướng víu, xem ra phải giải quyết người này trước mới được! Tối đó, Lam Thần đến một quán bar, đó là một quán bar nhỏ và khá hẻo lánh, người bên trong cũng không nhiều lắm. Trước kia Lam Thần rất hay đến nơi này, nên cậu biết ở đây có một số phục vụ nam chuyên đảm nhận những công việc đặc thù!

Bước vào quán bar, Lam Thần đi đến một góc khuất ngồi xuống, quan sát những người tới lui bên ngoài. Cho đến khi thấy một thanh niên có diện mạo đặc biệt anh tuấn mới vừa lòng nở nụ cười, nhẹ nhàng làm động tác chào với y, thanh niên kia nhìn thấy lập tức bưng ly rượu đi tới.

Y ngồi xuống cạnh Lam Thần, cụng vào ly Lam Thần một cái, “Tôi tên Hải, không biết nên xưng hô với cậu thế nào?”

“Chỉ cần trả đủ tiền, bất kể là nam hay nữ anh đều chấp nhận phải không?”

“Đúng vậy!”

“Tốt lắm, có thể đưa một người phụ nữ lên giường và chụp lại vài tấm ảnh hay không?”

Hải nhướn mày, do dự một chút, “Đương nhiên là có thể, nhưng có hơi phiền phức!”

“Nói đi, anh muốn bao nhiêu?”

“Năm mươi ngàn!”

“Khoảng bao lâu thì được?”

“Một tháng!”

Lam Thần lấy tấm ảnh của Lý Vân trong túi ra đưa cho Hải, Hải cầm lấy nhìn một chút, vừa lòng gật gật đầu, “Người phụ nữ này cũng không tồi!” [ta rất muốn bít vợ bé thì chung thủy tới đâu]

“Ngày mai ả sẽ đến thẩm mỹ viện Kelly, chỉ cần anh nghĩ cách làm quen được với ả, tôi sẽ đưa trước cho anh mười ngàn tiền cọc, sau khi nhận được ảnh chụp tôi sẽ giao nốt bốn mươi ngàn còn lại!”

“Cũng được, nhưng tôi phải liên lạc với cậu thế nào?”

“Cho tôi số di động của anh, tôi sẽ chủ động liên lạc!”

“Được!”

Lam Thần lấy số điện thoại của y rồi ra khỏi quán bar. Hôm sau là ngày nghỉ, Lam Thần thay một bộ đồ đi dạo, đội mũ, đeo kính râm ra cửa gọi một chiếc taxi chạy đến trước cửa thẩm mỹ viện Kelly. Quả nhiên không đến một giờ sau, cậu thấy Lý Vân bước xuống xe, dằn dồ tài xế mấy tiếng rồi đi vào thẩm mỹ viện.

Lam Thần đợi ở cửa gần hai giờ mới thấy Lý Vân trở ra, đi thẳng đến siêu thị! Cậu xuống xe bám theo Lý Vân, cho đến khi ả đi vòng vo mấy giờ, mua một đồng hồ đặc linh tinh mới chịu trở về. Vừa ra tới cửa, ả đụng vào ngực một nam nhân cao lớn, giày cao gót lệch sang một bên. Lam Thần ở xa thấy Lý Vân vừa định nổi giận nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt người nam kia hơi sững sốt một chút, nhanh chóng làm ra bộ mặt dịu dàng, người nam đó vừa đỡ Lý Vân vừa xách mớ đồ, xem ra rất là phong độ! Lam Thần cười, quả nhiên cậu không chọn sai người, người tên Hải này đúng là rất có kinh nghiệm, mới đó mà đã có thể quyến rũ được ả!

19. Chương 19

“Ngại quá, vừa rồi đã sơ ý làm cô bị thương, chân còn đau không?”

Giọng nói dịu dàng của chàng thanh niên kia làm tim Lý Vân đập mạnh vài cái, thầm nghĩ mình đã hơn ba mươi tuổi rồi mà còn có thể may mắn gặp được một người như thế này. [đúng là thứ chuyên đi cướp chồng người khác thì tốt tới đâu chứ thấy trai là 2 con mắt sáng như đèn neon]

“Không có gì, đã hết đau rồi”

Hải cẩn thận đỡ Lý Vân ngồi xuống ghế đá trước cửa siêu thị, nhìn cô ả đang vịn vịn đôi giày cao gót

“Cô mới mua giày phải không? Hay là đổi luôn đi”

“Để tôi tự mang là được rồi”

Lý Vân vừa định lấy đôi giày cao gót trong túi ra. Hải đã ngăn lại, y ngồi xổm xuống dưới chân ả, lấy một đôi giày mới trong túi ra, cẩn thận mang vào, cảm giác giống như hoàng tử mang giày thủy tinh vào cho công chúa, vừa dịu dàng vừa thương tiếc. Xem ra chỉ cần là phụ nữ đều không thể chống đỡ được nhu tình như vậy

“Chân của cô đi lại không tiện, hay là để tôi đưa cô về nhà?”

“A, không cần đâu, lát nữa sẽ có xe tới đón tôi”

“Vậy cũng được, hôm nay tôi còn có việc gấp phải đi trước, tôi để lại số điện thoại cho cô, nếu chân cô có gì không ổn thì lập tức gọi điện cho tôi, tôi nhất định sẽ chịu tiền thuốc men”

Hải nói chuyện rất dịu dàng khiến người nghe cảm thấy ấm áp, y đúng là người vừa nhã nhặn lại vừa đúng mực, Lý Vân nhìn y một chút rồi cất danh thiếp vào túi

“Vậy tôi đi trước nha”

“Được, tạm biệt”

Hải mỉm cười, xoay người rời đi, Lý Vân lấy danh thiếp ra xem lần nữa, nếu ông chồng của mình mà có thể dịu dàng giống như y thì thật tốt! Nhưng cái tên kia rất trắng hoa, chỉ biết ở ngoài chơi gái, giờ lại còn thêm tạt gheo trai nữa chứ. [bắt đầu so sánh là mầm mống tan vỡ gia đình cũng bắt đầu phát triển, Thần ơi phá banh nhà nó đi]

Lam Thần ở một góc bí mật gần đó nhìn thấy hết mọi chuyện. Đến tối, cậu hẹn Hải ở quán bar, thanh toán số tiền đặt cọc mười ngàn trước cho y

Trưa hôm sau, Lý Vân lại đến công ty, Lam Thần ngăn ả lại bên ngoài “Chào bà Đinh, Đinh tổng đang họp, tạm thời không thể quấy rầy”

“Tôi muốn gặp chồng mình còn chờ cậu cho phép hay sao? Tránh ra”

“Xin lỗi bà Đình, Đình tổng có dặn, không thể để người khác vào” Lam Thần cố ý làm ra vẻ thật kiên quyết

Lý Vân vốn không ưa Lam Thần, lúc này lại bị người này cản lại nên cục tức to thêm mấy phần, thuận tay cầm tách trà trên bàn hất thẳng vào mặt Lam Thần. Lam Thần không hề né khiến âu phục ướt một mảng thật lớn, chính vì đã sớm biết đó là nước ấm nên Lam Thần không hề tránh né! Lý Vân vừa tạt xong thì thấy Đình Lập Hiên đi ra khỏi phòng họp, cúi đầu nhìn Lam Thần, quần áo ướt một mảng lớn, vẻ mặt ủy khuất, nhất thời nổi nóng lên

“Cô tới đây quậy cái gì?”

Tiếng hét lớn kia làm Lý Vân hoảng vía, nói không ra lời “Em...!”

“Từ nay về sau cô không được phép tới công ty nữa, mau về nhà đi”

Lý Vân hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi! Đình Lập Hiên tới cạnh Lam Thần, rút khăn giấy ra lau mặt cho cậu.

“Em không sao chứ, có bỏng hay không?”

“Cám ơn Đình tổng, tôi không sao”

Lam Thần cầm lấy khăn tự mình lau chùi vài cái rồi cởi âu phục ra để trên ghế. Đình Lập Hiên biết người này đang ầm ức nhưng để lại để trong lòng không chịu nói ra. Y đi tới vỗ đầu cậu, an ủi “Tôi vào họp một lát, em đi thay quần áo đi”

“Vâng, Đình tổng, người đi trước đi”

Lam Thần mỉm cười nhìn Đình Lập Hiên, Đình Lập Hiên thấy thế mới an tâm trở vào họp! Lam Thần thâm cười, nếu như đoán không lầm thì ả Lý Vân đang hờn dỗi kia nhất định sẽ chạy đi tìm người kể khổ.

Lý Vân ầm ức chạy ra khỏi công ty, chồng mình thế nhưng vì một tên trợ lý nho nhỏ mà bảo mình cút, mình đường đường là bà Đình vậy mà lại không bằng cả một tên trợ lý! Lúc này không hiểu tại sao ả lại nghĩ đến chàng thanh niên ôn nhu hôm qua! Lý Vân lấy danh thiếp trong túi ra do dự một hồi cuối cùng quyết định gọi điện thoại cho người này. Hải biết là “con mồi” gọi đến bèn vội vàng nhận lời, mời Lý Vân đi ăn cơm xem như đền bù! Một người lạnh lùng, một người ôn nhu, trong nháy mắt Lý Vân đã bị mê hoặc mà vui vẻ nhận lời mời.

Hải nhanh chóng phát huy phong độ thân sĩ đến cực hạn, có lần đầu tiên ắt có lần thứ hai, thứ ba, hơn nữa Đình Lập Hiên càng ngày càng hay kiểm chuyện vô cớ với Lý Vân, thường xuyên nổi cáu. Lúc tâm trạng Lý Vân không tốt sẽ nhớ tới người tên Hải này, thường xuyên qua lại...

Một tháng sau, Hải mang theo một phong thư, đến quán bar gặp Lam Thần

“Mọi chuyện thế nào?”

“Rất thuận lợi, đây là thứ mà cậu muốn, hai mươi tám ảnh và phim gốc”

Lam Thần nhận lấy phong thư rút hình ra xem, chụp không tồi, hài lòng gật gật đầu “Đây là bốn mươi ngàn còn lại”

Hải cầm lấy tiền, không thèm đếm lại mà cất thẳng vào túi! Kế tiếp lại lấy ra một cuốn băng nho nhỏ “Đây là quà tặng kèm, không tính phí”

Lam Thần mỉm cười tiếp nhận rồi lấy mười ngàn trong túi ra đưa cho y “Đây là phần thưởng, số điện thoại của anh tôi sẽ nhớ kỹ, sau này còn nhiều vụ làm ăn còn nhờ anh giúp đỡ”

Hải không ngờ Lam Thần hào phóng như vậy, mỉm cười nhận lấy tiền

“Được, về sau nếu có vụ làm ăn nào cứ đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp”

“Ok, tạm biệt” Lam Thần đứng dậy, mỉm cười rồi xoay người ra khỏi quán bar. Sáng mấy ngày sau, Lam Thần vừa mới đến công ty thì nghe thấy nhân viên lễ tân gọi mình lại

“Trợ lý Lam, có bưu kiện gửi cho Đình tổng, phiền anh mang lên giúp”[các bạn đoán thử xem trong phong bì có gì ???...]

Lam Thần nhận lấy bưu kiện “Được, cảm ơn cô”

Mặt nhân viên lễ tân lập tức đỏ lên “Không cần khách khí như vậy đâu trợ lý Lam”

Lúc Đinh Lập Hiên đến công ty, thấy một bưu kiện đặt trên bàn mình, cởi áo khoác đặt một bên, mở bưu kiện nhìn thoáng qua, không có địa chỉ người gửi, xé bao bì, đổ những thứ bên trong ra ngoài! Thì ra đó là ảnh chụp vợ mình đang trần truồng ôm một tên đàn ông khác. Từ góc độ chụp của ảnh không thể nhìn rõ mặt tên đàn ông đó nhưng mỗi tấm đều có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt của Lý Vân! Đinh Lập Hiên càng xem càng tức, bên trong còn có một tờ ghi chú đánh bằng máy.

Đinh Lập Hiên tức giận vỗ lên bàn một cái, tiếng vang lớn đến nỗi ngay cả Lam Thần ở ngoài cửa cũng nghe thấy. Cậu im lặng nghe ngóng tình hình, một lát sau thấy Đinh Lập Hiên mắt đầy lửa giận mở cửa bước ra.

“Lam Thần, bưu kiện kia từ đâu đến?”

“A...là lấy từ quầy lễ tân! Sao vậy Đinh tổng?” [giả ngu kìa]

“Bỏ đi, không có gì”

Đinh Lập Hiên trở vào mặc áo khoác, cầm mấy bức ảnh, bước ra khỏi cửa

“Đinh tổng, người muốn đi đâu?”

“Tôi về nhà một lát, có việc gì em cứ điện thoại cho tôi”

“Vâng, Đinh tổng đi thông thả”

“Ừm”

Lam Thần thấy y bước vào thang máy, vội vàng bảo tài xế chuẩn bị xe. Buông điện thoại xuống đi đến bên cửa thấy Đinh Lập Hiên lên xe rời đi, trong lòng cười lạnh một tiếng, xem ra là cha cậu đang định về nhà tìm Lý Vân tính sổ.

Đinh Lập Hiên về đến nhà, tức tốc đi ngay vào phòng ngủ, Lý Vân còn chưa biết đầu đuôi đã bị y đánh một cái ngã xuống đất “Sao anh đánh tôi”

“Hừ, đây là chuyện tốt mà cô đã làm” Đinh Lập Hiên vút mấy tấm ảnh lên người Lý Vân, nhìn thấy mấy tấm ảnh đó lòng Lý Vân không khỏi lạnh xuống

“Ông xã, em bị người ta bỏ thuốc, có người muốn hại em, anh phải tin em, em không làm chuyện có lỗi với anh” Lý Vân ôm chân Đinh Lập Hiên không ngừng cầu xin

“Cút ngay”

Đinh Lập Hiên đá Lý Vân một cước, lấy điện thoại ra gọi cho Lam Thần

“Chào Đinh tổng”

“Bảo Trương luật sư phác thảo một bản hiệp nghị ly hôn”

“Ly hôn?”

“Nhanh lên”

“Vâng, Đinh tổng”

Lý Vân nghe thấy hoảng hồn lên “Ông xã, đừng...đừng ly hôn với em, em thật sự không có làm chuyện có lỗi với anh”

“Hừ, tôi nói cho cô biết, tôi đã quyết định ly hôn, hơn nữa một phen tiền cô đừng hòng có”

20. Chương 20

Đình Lập Hiên không thèm quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, “Rầm” một cái đóng cửa lại, bỏ một mình Lý Vân lệ rơi đầy mặt nằm trên thảm! Đêm hôm đó Đình Lập Hiên không về nhà mà ở lại trong văn phòng của mình. Lam Thần nhẹ nhàng gõ cửa, bước vào.

“Đình tổng, sao người chưa về nhà!”

Đình Lập Hiên ngẩng đầu lên, “Lam Thần, lại đây!”

“Sao?”

Lam Thần vừa bước tới mấy bước lập tức bị người kia kéo vào lòng, “Đình tổng, người.....!”

“Đừng nhúc nhích, cho tôi ôm em một lát là được rồi!”

Lam Thần không phản kháng, để y tùy tiện ôm mình, xem ra lúc này phụ thân đang rất mất mát hơn nữa còn rất tức giận! Đàn ông là vậy đó, cho dù hai người không còn tình cảm gì với nhau nữa nhưng họ cũng tuyệt đối không cho phép người phụ nữ của mình giúp mình cảm thêm cặp sừng. Họ xem bản thân là trụ cột gia đình cho nên dù họ có ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ thể nào cũng được và cũng không phải vì thế mà họ có thể tha thứ cho chuyện bị vợ phản bội cho dù chỉ là một chút.

Ngày hôm sau, Trương luật sư chuẩn bị xong hiệp nghị ly hôn đi đến biệt thự Đình gia. Lý Vân thấy Đình Lập Hiên đã ký vào đơn mà trên đó lại để không cho ả bất kì một tài sản nào dù chỉ là một phân tiền, sắc mặt ả tối sầm lại. Hiện tại Lý Vân đã gần bốn mươi tuổi rồi, mất đi Đình gia đồng nghĩa với mất đi tất cả, cho nên ả nhất quyết không chịu ký tên.

“Bà Đình, nếu bà không ký tên, tòa án vẫn sẽ dựa vào sổ ảnh kia làm bằng chứng xử hai vị ly hôn, đến lúc đó e là bà còn phải bồi thường phí tổn thương tinh thần cho ông Đình!”

“Không, không, tôi không ký tên!”

Lý Vân hốt hoảng chạy về phòng gọi điện thoại cho Vũ Kiệt. Đương nhiên ả cũng không nói mình đã làm ra chuyện tốt gì mà chỉ khóc lóc kể lể vài câu!

Buông điện thoại xuống, Đình Vũ Kiệt lập tức gọi điện thoại quốc tế đường dài cho cha mình. [à thì ra thên con đi nước ngoài nha mấy hôm nay cứ théc méc ko biết nó ở đâu]

“Ba ba!”

“Vũ Kiệt hả? Có chuyện gì không?”

“Ba, sao ba lại li hôn với mẹ?”

“Việc này con đừng lo tới, chuyên tâm học đi!”

“Không, con không muốn hai người ly hôn, nếu hai người ly hôn con sẽ về nước ngay bây giờ, không học nữa!”

“Hừ, con cái mọc đủ lông đủ cánh rồi quay sang cãi cha cãi mẹ phải không? Dám uy hiếp cả ba? Ba nói cho con biết, cứ ở đó mà chuyên tâm học đi, chuyện trong nhà không tới phiên con lo!”

Đình Lập Hiên rống lên một câu rồi cúp máy, lửa giận bốc ngàn ngọn, không ngờ con đàn bà kia lại dám nhờ con trai xin dùm! Vừa lúc này Lam Thần đi đến.

“Đình tổng!”

Đình Lập Hiên ngẩng đầu lên nhìn thấy Lam Thần, cơn giận nhanh chóng vơi đi một nửa [giờ nhìn thấy thì vơi giận chứ trước kia đâu phải vậy nhỉ], “Chuyện gì?”

“Dưới lầu vừa chuyển đến một bưu kiện!”

Đình Lập Hiên vội vàng đi tới vài bước khóa cửa lại, nhận lấy bưu kiện rồi đẩy Lam Thần ra ngoài, “Đừng cho bất kì kẻ nào tiến vào!”

“A? Vâng!”

Đinh Lập Hiền đóng hết cửa lại mới dám mở bưu kiện ra. Bên trong là một cái máy ghi âm nhỏ, phía trên thân máy có một cái nút, ấn vào, lập tức phát ra đoạn đối thoại của một đôi nam nữ!

< em="" có="" yêu="" anh="" không?="">

< yêu!="" rất="" yêu!="">

< nhưng="" em="" có="" chồng="" rồi!="">

< sớm="" muộn="" gì="" em="" cũng="" sẽ="" ly="" hôn="" thôi,="" anh="" có="" thể="" đợi="" em="" vài="" năm="" không?="">

< em="" không="" yêu="" hẳn="" ta="" sao?="">

< hẳn="" ta="" ích="" kỉ="" như="" vậy="" ai="" thêm="" yêu="" chứ,="" năm="" đó="" sở="" dĩ="" em="" chịu="" gã="" cho="" hẳn="" cũng="" không="" phải="" vì="" yêu="" hẳn!="" nếu="" không="" vì="" hẳn="" ta="" có="" tiền,="" em="" cũng="" sẽ="" không="" sinh="" con="" cho="" hẳn="" ta="" đâu!="">

< nếu="" đã="" không="" yêu="" vậy="" nhanh="" rời="" khỏi="" hẳn="" ta="" đi,="" anh="" nuôi="" em!="">

< không,="" em="" đã="" theo="" hẳn="" ta="" hơn="" hai="" mươi="" năm,="" nhất="" định="" em="" phải="" lấy="" được="" một="" nửa="" tài="" sản="" đình="" gia,="" bằng="" không="" hai="" mươi="" cái="" xuân="" xanh="" này="" không="" phải="" đã="" hi="" sinh="" lãng="" phí="" rồi="" sao!.....="">

Đinh Lập Hiền càng nghe càng tức, cho dù hiện tại hai người không còn tình cảm gì nữa nhưng năm đó y quả thật có yêu Lý Vân, thậm chí còn vì ả mà thiếu chút nữa đã đoạn tuyệt quan hệ với cha mình. Không ngờ cho tới hôm nay mới biết được người này căn bản không yêu mình, tất cả đều chỉ vì tiền! Đến lúc này Đinh Lập Hiền mới cảm thấy được mình thất bại cỡ nào, giống như một con khỉ bị bỏ vào lồng sắt, cứ tưởng bản thân ở trong lồng xem trò cười bên ngoài, không ngờ mình mới chính là người đang làm trò cười cho thiên hạ.

Đinh Lập Hiền ở trong phòng trầm mặc một lát, ánh mắt dần dần trở nên rét lạnh, sau cùng là đứng dậy khoác áo lên đi ra cửa! Lam Thần thấy sắc mặt âm trầm của y, biết ngay là liều thuốc kích thích này đã có tác dụng, nếu chỉ là ly hôn thì không phải quá dễ dàng cho Lý Vân kia sao. Lam Thần bước tới, trưng vẻ mặt thân thiết, giọng điệu cũng biến thành dịu dàng.

“Đinh tổng, người đi đâu?”

“Tôi về nhà làm chút chuyện!”

“Đinh tổng, tâm tình người không tốt lắm? Hay để tôi về cùng với người!” [về nhà thu hoạch thành quả thui]

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy quan tâm cùng giọng điệu dịu dàng của Lam Thần, lửa giận đang ngùn ngụt của Đinh Lập Hiền cũng dịu đi không ít, nhẹ nhàng kéo Lam Thần vào lòng, “Lam Thần, cũng chỉ có em là tốt với tôi!”

“Đinh tổng, tay người thật lạnh, có phải thấy trong người không khỏe không?”

Lam Thần kéo tay y áp lên mặt mình, làm cho lòng Đinh Lập Hiền ấm lên, “Đi thôi, về nhà với tôi!”

“Ừm!”

Lam Thần cười thâm trong lòng, có náo nhiệt đương nhiên phải nhanh chân đến xem rồi, để xem hôm nay con đàn bà kia sẽ có kết cục như thế nào!

Suốt dọc đường đi Đinh Lập Hiền đều nắm tay Lam Thần, nắm thật chặt, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ không nói câu nào. Sống hơn ba mươi sáu năm, đây là lần đầu tiên Đinh Lập Hiền bị đùa giỡn tình cảm như vậy.

Năm đó người phụ nữ này vì y mà suýt nữa đã tự sát, cứ nghĩ rằng ả đối với mình là thật lòng, không ngờ tất cả đều chỉ vì tiền! [buồn cho a quá Nhưng đúng là đáng đời]

Về tới biệt thự Đình gia, luật sư còn đang ngồi ở phòng khách, thấy Đình Lập Hiên bước vào lập tức đứng dậy chào hỏi.

“Đình tổng, bà Đình vẫn chưa chịu ký tên!”

Đình Lập Hiên cởi áo khoác ngoài ra, ngồi xuống sofa thào cà vạt, “Lưu quản gia!”

“Ông chủ có gì cần dặn?”

“Ông dẫn tất cả người hầu ra sau nhà, không có lệnh của tôi, không ai được phép vào! Còn nữa, gọi mấy bảo tiêu đến!”

“Vâng, ông chủ!”

Chưa bao giờ thấy chủ mình lộ ra bộ mặt u ám như thế, mọi người sợ là chạy trốn còn không kịp nữa chứ đừng nói là lại gần! Bốn, năm bảo tiêu bước vào, cung kính đứng trước mặt Đình Lập Hiên!

“Đi lên lầu lôi con đàn bà đó xuống đây!” [đúng là hết tình rồi người ta có thể làm ra nhiều chuyện ko ngờ nha, sử dụng tới bảo tiêu thì ko còn cứu vãn đc òi]

“Dạ!”

Mấy bảo tiêu được lệnh vội vàng đi lên lầu ba, Lam Thần nghe thấy tiếng đập cửa, sau nữa là “Rầm” một cái, ắt hẳn là có người đá cửa xông vào, ngay sau đó là tiếng la hét của người phụ nữ đó. Một lát sau, quả nhiên thấy Lý Vân bị kéo xuống lầu, để trực tiếp trên mặt thảm.

“Nhanh kí vào!”

Lý Vân ngẩng đầu lên, cổ dùng ánh mắt thâm lương nhìn chồng mình, “Ông xã, sao anh lại đối xử với em như vậy, em thật sự không có làm chuyện gì có lỗi với anh, em bị người ta hãm hại!”

“Hãm hại?” Đình Lập Hiên cười lạnh, rút điều thuốc ra hút một hơi, “Hừ, Những lời này là cô nói phải không? Không phải cô rất muốn ly hôn với tôi sao? Sao giờ lại không chịu kí tên? Chẳng lẽ là vì chưa có được một nửa tài sản Đình gia?”

Trong tích tắc mặt Lý Vân trở nên trắng bệch, sao hắn ta lại biết mấy câu này, chẳng lẽ, chẳng lẽ đã bị người ta ghi âm lại? “Không, Không! Ông xã, em chưa bao giờ nghĩ phải rời khỏi anh, ông xã, em xin anh, tha thứ cho em một lần đi!”

“Không chịu kí tên phải không? Đánh ả, đánh tới khi nào ả chịu kí mới thôi!” [wao!! đánh lun kìa / đánh chết con mẹ đó đi, đánh mạnh vô ta ủng hộ các anh đánh nó tới cùng]

“Vâng!”

“Bốp, bốp, bốp, bốp!.....”

Mấy bảo tiêu kéo tóc Lý Vân lên tát mấy bạt tay làm Lý Vân choáng váng, khóe miệng còn chảy ra tơ máu.

“Kí hay không kí?”

Lý Vân cúi đầu, bụm mặt, “.....Tôi kí!”

“Trương luật sư!”

“A, vâng!”

Trương luật sư phục hồi tinh thần lại, vội vàng đem đơn ly hôn và bút đưa tới trước mặt Lý Vân, hai tay Lý Vân không ngừng run rẩy, cuối cùng ả ai oán ngược lên nhìn Đình Lập Hiên một cái, nghẹn ngào kí tên mình vào. Trương luật sư cầm đơn ly hôn lên nhìn một chút, “Đình tổng, thỏa thuận ly hôn đã có hiệu lực, bắt đầu từ giờ phút này hai vị đã chính thức ly hôn!”

“Ừm, những chuyện còn lại, Đình luật sư, ông tự xử lí đi, đi thông thả, không tiễn!”

“Vâng, vậy tôi đi trước!”

Lam Thần tiễn Trương luật sư ra ngoài, khóa cửa lại cẩn thận rồi đi trở vào, đến bên cạnh Đình Lập Hiên! Đình Lập Hiên hút một hơi, nhìn Lý Vân cười lạnh.

“Lý Vân, cô lừa tôi hai mươi năm, món nợ này tôi nên tính thế nào với cô đây?”

Lý Vân cả kinh, chẳng lẽ Đình Lập Hiên còn chưa chịu buông tha mình, “Ông xã, em không có lừa anh, em thật sự rất yêu anh, xin anh tin em!”

“Hừ, tin? Tôi vì quá tin cô mà năm đó thiếu chút nữa đã trở mặt với gia đình. Vợ tôi vừa chết, chuyện đầu tiên tôi làm là cưới cô vào nhà, mấy năm nay tôi đối với hai mẹ con cô thế nào cô hẳn là rất rõ, kết quả hôm nay lại đổi lấy một câu của cô”

Lý Vân bị sắc mặt âm trầm của Đình Lập Hiên dọa không nhẹ, lệ rơi đầy mặt, không ngừng lắc đầu.

“Đánh thật mạnh cho tôi!”

“Dạ!”

Mấy bảo tiêu nghe lệnh kéo Lý Vân lại đánh đấm liên tục, tiếng khóc, tiếng thét vang lên vô cùng thê thảm.

Lam Thần mặt không chút đổi sắc đứng cạnh Đình Lập Hiên xem hết những gì đang diễn ra trước mắt. Trước đây cậu từng bị Lý Vân đánh rất nhiều lần, lúc đó cậu vẫn còn ở trong biệt thự và chỉ mới hai, ba tuổi mà thôi. Thế mà hễ Lý Vân thấy không vừa mắt là lập tức tới xán mấy bạt tay, những gì hôm nay xem như đã trả đủ cả vốn lẫn lời. Lam Thần cười lạnh, bị trừng phạt là đáng tội!

Lý Vân bị đánh đến mặt mũi bầm dập, hai tay ôm ngực, xem ra có lẽ đã bị đá đến gãy xương sườn rồi! Ước chừng đánh khoảng hơn một giờ, Đình Lập Hiên mới nguôi cơn tức.

“Tôi hận nhất người khác gạt tôi, hôm nay chỉ đánh cô một chút xem như đã quá dễ dãi cho cô rồi, nếu không phải vì Vũ Kiệt, tôi đã xé thịt cô ra để người cơn giận, cô liệu hồn, từ nay về sau đừng để cho tôi nhìn thấy mặt! Vứt ả ra ngoài cho tôi!”

“Dạ!” mấy bảo tiêu kéo Lý Vân đang chật vật không đường tả ra ngoài. Đình Lập Hiên thở dài một hơi, vừa rồi nếu không phải y áp chế lửa giận lại, thật muốn đánh ả cho đến chết mới thôi. Dù sao ả cũng là mẹ của Vũ Kiệt, vì không muốn đứa con hận mình, y mới chừa lại cho ả một con đường sống!

21. Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Căn biệt thự rộng lớn giờ chỉ còn lại hai người. Đình Lập Hiên ngồi hút một hơi mấy điều thuốc rồi quay đầu nhìn người từ đầu đến giờ vẫn im lặng đứng cạnh mình, vẻ mặt của cậu ấy vẫn bình đạm như trước, giống như không có chuyện gì xảy ra!

“Lam Thần, lại đây!”

“Vâng!”

Lam Thần mới đi tới vài bước đã bị Đình Lập Hiên kéo vào lòng, “Lam Thần, em nói xem, mấy người đó đều vì tiền mới thích tôi hay sao?”

“Tôi không biết!”

“Vậy em có thích tôi không?”

Lam Thần sững sốt, không ngờ người này lại hỏi trực tiếp như vậy, “Không thích cũng không ghét!” [mà là cực kỳ hận]

Đinh Lập Hiên mỉm cười, y chưa bao giờ gặp người không thích nịnh hót mình như vậy. Cậu bé này quả thật rất khác với những người mà y từng gặp trước đây, nhìn ánh mắt của cậu ấy đúng là không phải đang nói dối.

“Sao em lại không thích tôi?”

“Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng!”

Đinh Lập Hiên đưa tay nâng cằm Lam Thần Lên, trong mắt lộ ra thần sắc kì quái, “Em từng làm chuyện đó với người nam nào chưa?”

“Chưa!”

“Vậy với nữ?”

“Cũng chưa!”

“Vậy em chính là xử nam?”

Mặt Lam Thần đỏ lên, thẹn thùng nhìn sang chỗ khác, khẽ gật đầu.

“Lam Thần, cho tôi lần đầu tiên của em được không? Em muốn bao nhiêu tiền, chỉ cần em đồng ý tôi đều có thể chi cho em!” [lại là tiền! hết thuốc chữa]

Lam Thần đứng phắt dậy, khôi phục lại ánh mắt lạnh như băng, nhủ thầm, ông luôn dùng tiền mua người khác như thế, thử hỏi có người nào chịu yêu ông thật lòng, “Đinh tổng, trên thế giới này có nhiều thứ không phải dùng tiền là có thể mua được!”

Đinh Lập Hiên vô cùng ngạc nhiên, không ngờ người này lại có phản ứng lớn như vậy, mỉm cười. Tất cả mọi người đều thích tiền, thậm chí còn vì tiền mà bán đi mọi thứ, y không tin dùng tiền lại không thể mua được một đêm tình!

“Hai trăm ngàn.....Năm trăm ngàn.....Một triệu.....Hai triệu.....Năm triệu.....!”

Lam Thần vẫn duy trì tư thế đưa lưng về phía y. Lúc này Đinh Lập Hiên đã nâng giá lên tới bảy triệu nhưng Lam Thần vẫn không quay đầu lại. Càng mua không được Đinh Lập Hiên càng không cam lòng, mặc kệ là tốn bao nhiêu tiền, hôm nay y nhất định phải mua cho bằng được người này, “Mười triệu!” [bán liền]

Lam Thần đột nhiên xoay người lại, mỉm cười. Đinh Lập Hiên hưng phấn lên, tôi biết nhất định sẽ có một cái giá có thể mua được em mà. Lam Thần vừa cười vừa đi đến trước mặt Đinh Lập Hiên, quỳ một gối xuống sô pha, gác một tay lên chỗ dựa, thối nhẹ vào tai Đinh Lập Hiên, cả người Đinh Lập Hiên tê dại đi, chẳng lẽ Lam Thần đang cảm dỗ mình?

“Đinh tổng, chi bằng tôi đưa người mười triệu để mua lần đầu tiên phía sau của người, có được không?”

Đinh Lập Hiên như lò than nóng hừng hực bị dội vào chậu nước lạnh, trán nổi lên mấy sợi gân xanh! Lúc này y thật muốn đè tiểu mỹ nhân trước mặt xuống liên tục cường bạo, chà đạp. Cơn tức không ngừng tăng lên, nhưng ngay khi Đinh Lập Hiên sắp phát giận, không ngờ Lam Thần lại vươn đầu lưỡi khẽ liếm lên vành tai y, hại y chút nữa đã mất mặt bắn ra ngoài, toàn thân đều nhuyển xuống, muốn phát giận cũng phát không được! Lam Thần cười khẽ lui về sau hai bước.

“Đinh tổng, hôm nay của người tâm tình không tốt, chi bằng ngủ sớm một chút, tôi về công ty trước!” Lúc này Đinh Lập Hiên mới hiểu được thế nào là vô quyết dày có móng tay nhọn, đối với cậu bé trước mắt này y không thể nào phát giận được! Điều chỉnh lại thần sắc, thở dài một hơi.

“Lam Thần, hôm nay em đừng về công ty, ở lại đây với tôi!”

“Ngại quá,.....”

“Em cứ yên tâm, tôi không đụng vào em đâu, tâm trạng tôi không tốt nên muốn tìm người tâm sự thôi!” [mới đòi mua lần đầu của em nó giờ bảo ko làm gì - khó tin quá]

Lam Thần nhìn vẻ mặt của Đinh Lập Hiên, biết người này không nói dối, “Được rồi!”

Đinh Lập Hiên vui mừng nở nụ cười, kéo tay Lam Thần đi lên phòng khách ở lầu ba. Sau khi vào phòng, y để Lam Thần ngồi xuống sofa “Chờ tôi một chút, tôi đi tắm cái đã!”

“Ừm!”

Lam Thần đứng dậy nhìn một lượt khắp phòng rồi đến bên cửa sổ nhìn xuống phía sau nhà. Ở góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy căn phòng trước kia cậu từng ở mười mấy năm, thậm chí còn có thể từ cửa sổ nhìn thấy máy tính bên trong. Đối một góc độ khác xem cùng một sự vật thật sự rất khác, trước kia đứng ở đó nhìn lên lầu ba, cảm thấy cha cậu rất cao, rất xa vời, hiện tại đứng ở chỗ này nhìn xuống dưới, tất cả mọi thứ kể cả con người đều trở nên thật nhỏ bé!

Đinh Lập Hiên ra khỏi phòng tắm thấy Lam Thần tựa vào kính cửa, mắt mờ mịt nhìn ra bên ngoài, trên gương mặt cậu còn đọng buồn giống như đang nghĩ đến chuyện gì đó rất thương tâm.

“Đang nhìn gì vậy?”

Lam Thần vẫn không nhúc nhích, nhỏ giọng hỏi: “Phòng kia là của ai thế?”

“Một bé trai!”

“Còn ở đó không?”

“Nó, mất tích rồi!”

Đinh Lập Hiên kéo bức rèm nặng nề lại, lúc này căn phòng trở nên tối đen. Hai người cùng nằm xuống giường, Đinh Lập Hiên đưa tay kéo Lam Thần vào lòng, trong bóng đêm không thể nhìn thấy gì, thứ duy nhất có thể nghe được chính là tiếng hít thở của hai người. Lam Thần nằm gối lên ngực Đinh Lập Hiên, cảm giác thật vững chắc, trước kia đều là nằm mơ, bây giờ mới là hiện thực.

“Lam Thần, kể cho tôi nghe, trước khi vào Đình thị, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

“Chưa từng!”

“Vậy tại sao vừa nhìn thấy em tôi lại cảm thấy rất quen thuộc?”

“Quen thuộc thế nào?”

“Cảm giác, một cảm giác rất kì lạ, giống như trước kia chúng ta từng quen biết nhau!”

Lòng Lam Thần xao động một chút, chúng ta đương nhiên quen biết, hơn nữa còn quen biết mười mấy năm, “Chuyện này cũng không có gì kì lạ, khoa học có nói: có đôi khi con người sẽ nằm mơ thấy được chuyện tương lai, có lẽ là người đã từng thấy tôi trong mơ!”

“Ha ha, lý giải này thật thú vị! Lam Thần, kể với tôi về chuyện lúc nhỏ của em được không?”

“Chuyện lúc nhỏ?”

“Ừm, đêm ở Tần thị, trong lúc nằm mơ em đã khóc, trông rất tội nghiệp, hơn nữa còn luôn miệng gọi ba ba nữa!”

“A, chỉ là mơ thấy ác mộng mà thôi!”

“Trước đây em đã từng trải qua những chuyện gì?”

Lam Thần trầm mặt một lát, “Mẹ tôi chết, cha lại không cần tôi, chỉ đơn giản có vậy!”

“Em có hận cha mình không?”

“.....Hận!”

Lam Thần nắm chặt tay lại, thân thể bỗng nhiên không khống chế được mà run lên. Đinh Lập Hiên cũng cảm nhận được phản ứng của cậu, lập tức ôm chặt cậu vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng. Trong lòng y đột nhiên phát ra một thanh âm như đang tự chất vấn chính mình, con cái bị cha mẹ vứt bỏ đều sẽ như vậy sao? Vậy Vũ Khuynh – đứa con bị y vứt bỏ kia có phải cũng sẽ giống như Lam Thần hay không? Đứa nhỏ kia đã mất tích hơn ba năm rồi thì phải? Từ sau khi nó mất tích y cũng rất ít khi nhớ tới nó, tuy rằng đứa nhỏ đó cũng là con ruột của y nhưng y lại không thể nào có hảo cảm với nó được. Thế cho nên từ nhỏ đến lớn y

chưa bao giờ quan tâm đến nó, những lúc bất chợt nghĩ tới cũng không nhớ được đứa nhỏ này có bộ dạng thế nào, chỉ nhớ trên mặt nó có một cái bớt đỏ! Ất hẳn Vũ Khuynh cũng sẽ hận người làm cha như y lắm?

“Lam Thần, từ trước đến giờ em chỉ sống một mình sao?”

“Phải!”

“Có phải rất cô đơn không?”

“Rất cô đơn! Cảm giác đó giống như bị nhốt trong một thế giới tối đen nhìn không thấy một chút ánh sáng, nghe không được tiếng gì, dưới chân không có đường cũng không có phương hướng mà bạn đồng hành với mình chỉ có hắc ám khôn cùng, mờ mịt cùng sợ hãi!”

Trong lòng Đinh Lập Hiên dâng lên cổ đau xót, y hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm trạng lúc đó của Lam Thần, cô đơn tịch mịch thậm chí là sống không bằng chết. Thân thể trong lòng y cũng không ngừng run rẩy, giống như đã thấy cơn ác mộng ngày hôm đó.

“Ngoan, đừng sợ, sau này em sẽ không cô đơn nữa! Tôi ở cùng em, được không?” [nỗi sợ đó là ai ban cho vậy ta]

“Người? Ở cùng tôi?”

“Lam Thần, tôi thích em! Tôi sẽ không để một mình em chịu đựng cô đơn như thế nữa đâu!”

Câu thổ lộ cùng hứa hẹn này khiến Lam Thần chấn động, một cảm giác khác thường cũng theo đó bốc lên, làm Lam Thần vô cùng hoảng sợ!

“Đinh tổng, thích tôi?”

“Đúng, tôi thích em.”

“Nhưng dường như người không có lý do gì để thích tôi cả?”

“Thích một người cần phải có lý do sao?”

“Có phải là bởi vì khuôn mặt của tôi?”

Đinh Lập Hiên nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt Lam Thần, “Bề ngoài không quan trọng, chủ yếu là cảm giác, không hiểu sao những khi có em ở cạnh, tôi cảm thấy rất an tâm.”

An tâm? Lúc ở cạnh cha, mình cũng có cảm giác này, chẳng lẽ là do quan hệ huyết thống sao? Lần trước cậu phát hiện mình có cảm với chính cha ruột của mình, hiện giờ cảm giác này lại ăn sâu dần vào tim cậu, chẳng lẽ, chẳng lẽ cậu đã yêu ông ta? Không, không, sao cậu lại có thể yêu chính kẻ thù của mình, huống chi ông ta còn là cha của cậu, cậu đã từng thề phải trả thù, sao giờ lại có thể yêu ông ta chứ?

“Lam Thần, em có mệt không?”

“Mệt!”

“Vậy ngủ đi!”

“Không phải Đinh tổng muốn trò chuyện sao?”

“Chỉ cần có em bên cạnh, tôi đã cảm thấy đỡ hơn rồi, cho tôi ôm em ngủ có được không?”

“Được!”

Đinh Lập Hiên thỏa mãn nhắm mắt lại, chỉ cần ôm Lam Thần vào lòng y sẽ cảm thấy rất an tâm, đúng là một cảm giác kì diệu. Xem ra y đã thật sự nảy sinh tình cảm với người này rồi, có lẽ, đúng là như vậy!

Cái cảm giác chân thật này khiến Lam Thần không thể giã ra được, giống như chỉ cần tựa vào ngực cha mình thì cậu có thể buông xuống tất cả gánh nặng, từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ. [ta đã nói đùa với lửa sẽ có ngày bị cháy theo, giờ Thần bị cháy theo mà ko hay rồi]

Lúc này, giữa hai người đã dần dần nảy sinh biến hóa, có lẽ đã không còn là trò chơi đơn giản như vậy nữa!

22. Chương 22

Hai người ngủ một giấc đến trời tối đen mới thức dậy. Lam Thần không chịu ở lại, cuối cùng Đinh Lập Hiên đành phải lái xe đưa cậu bé ngang bướng này về nhà.

Về đến nhà, Lam Thần ngã ngay lên giường, buồn bực một chút rồi ngồi dậy mở máy tính lên. Tính ra cũng đã lâu rồi không nói chuyện với Vũ Lam, không ngờ vừa mở MSN ra thì thấy Vũ Lam đang online.

< lâu="" rồi="" không="" gặp,="" lam="" vũ!="">

< vũ="" lam,="" dạo="" này="" khỏe="" không?="">

< cũng="" bình="" thường,="" bạn="" sao="" rồi,="" công="" việc="" có="" thuận="" lợi="" không?="">

< vẫn="" rất="" thuận="" lợi,="" mình="" có="" thể="" hỏi="" bạn="" một="" chuyện="" không?="">

< nói="" đi!="">

< lúc="" thích="" một="" người="" sẽ="" có="" cảm="" giác="" như="" thế="" nào?="">

< giờ="" nào="" phút="" nào="" cũng="" nghĩ="" đến="" y,="" nhìn="" thấy="" y="" chỉ="" muốn="" nhào="" tới="" ôm="" y,="" hôn="" y,="" muốn="" giữ="" y="" bên="" người,="" vĩnh="" viễn="" không="" cho="" y="" rời="" khỏi="" tầm="" mắt="" mình,="" cái="" này="" chính="" là="" thích.="">

< vậy="" sao?="">

< sao="" vậy?="" bạn="" thích="" người="" ta="" rồi="" hả?="">

< mình="" không="" biết="" nữa!="">

< đời="" người="" ngắn="" ngủ,="" nếu="" thích="" thì="" nên="" theo="" đuổi="" người="" ta="" đi,="" bằng="" không="" sẽ="" hối="" hận="" đó!="">

< nhưng="" nếu="" là="" yêu="" phải="" một="" người="" không="" nên="" yêu="" thì="" phải="" làm="" thế="" nào?="">

< người="" không="" nên="" yêu?="">

< chẳng="" hạn="" như.....họ="" hàng="" gần!="">

<="" có="" người="" sẽ="" tuân="" theo="" luân="" lý="" đạo="" đức,="" nhưng="" nếu="" là="" mình,="" mình="" sẽ="" làm="" theo="" cảm="" giác="" của="" mình,="" có="" sao="" đâu="" chứ,="" tại="" sao="" phải="" khiến="" cho="" mình="" đau="" khổ?="">

< bạn="" có="" yêu="" ai="" chưa?="">

< hiện="" tại="" mình="" đang="" yêu="" một="" người.="">

< người="" đó="" có="" yêu="" bạn="" không?="">

< không="" biết="" nữa,="" cảm="" giác="" thật="" mong="" lung.="">

< tình="" cảm="" thật="" đáng="" sợ.="">

< bạn="" sợ="" bị="" tổn="" thương="" sao?="">

< ừm!="">

< tìm="" một="" bác="" sĩ="" tâm="" lý="" trò="" chuyện="" đi!="">

< cảm="" ơn="" đề="" nghị="" của="" bạn,="" mình="" sẽ="" cân="" nhắc="" thật="" kĩ!.....="">

Hai người nói chuyện một hơi đến ba tiếng đồng hồ, tắt máy tính, Lam Thần cảm thấy thoải mái một chút, quả thật cậu nên tìm một bác sĩ tâm lý. Vào một buổi trưa của mấy ngày sau, Lam Thần có hẹn trước với một bác sĩ tâm lý nên vội vàng ăn chút gì đó rồi đến phòng khám.

Bác sĩ tâm lý này chắc khoảng hơn ba mươi tuổi, mang kính mắt viền vàng, nghe nói người đến tìm y rất nhiều, phòng khám cũng rất thoải mái. Lam Thần đi tới ngồi đối diện với bác sĩ.

“Xin chào, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho cậu?”

Lam Thần cúi đầu, cắn cắn môi, “Tôi gặp vấn đề về tình cảm!”

“Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật cho bệnh nhân của mình!”

“Tôi có thể đã yêu một người không nên yêu.”

“Ừm, đừng khẩn trương, nói tiếp đi!”

“Tôi có cảm giác với cha của mình!”

“Trên phương diện thân thể?”

“Lúc bắt đầu là thân thể, hiện tại là tinh thần!”

“Trước đây cậu luôn dựa dẫm vào cha mình phải không?”

“Trước kia cha tôi đối xử với tôi rất tệ, nhưng tôi lại rất sùng bái ông ấy.....”

Nói chuyện với bác sĩ hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng bác sĩ đưa ra kết quả điển hình là một phần của hội chứng “electra complex”, “Oedipus complex” mà dịch ra có nghĩa là “Luyện phụ tình kết”. Những người từ nhỏ thiếu thốn tình cảm của cha mẹ luôn có cảm giác không an toàn, do đó thường thích những người thân lớn tuổi hơn mình rất nhiều.

Sau khi nghe bác sĩ phân tích, Lam Thần mới phát hiện, thì ra trước đây tình cảm của cậu dành cho cha đã vượt qua mức sùng bái rồi, chẳng lẽ ngay từ nhỏ cậu đã thích y? Có một số việc không xem xét kỹ lưỡng thì không thể hiểu rõ được. Quả thật cậu đã yêu cha mình, hơn nữa còn yêu từ lúc rất nhỏ, nhưng loại tình cảm này cũng không phải dễ dàng khống chế. Lúc rời khỏi phòng khám, chẳng những tâm trạng nặng nề của Lam Thần không giảm đi mà còn trở nên mờ mịt hơn, tình cảm kia giống như một thùng dầu, chỉ cần có một tia lửa sẽ không cách nào dập tắt! [vậy cho nó cháy lun đi]

Quan trọng là người này lại là kẻ thù mà cậu hận nhất, cậu không thể bỏ qua việc trả thù y, hiện giờ y đối xử tốt với cậu chẳng qua cũng là vì khuôn mặt này, cậu đã cố gắng nhiều năm như vậy không phải vì muốn trả thù y hay sao? Cậu chịu đựng phẫu thuật đau đớn như thế không phải vì muốn có một ngày phá hủy y sao? Tình cảm thì tính là gì, cậu đã sớm thề với lòng, cậu muốn đoạt lại hết tất cả những thứ thuộc về cậu, cậu sẽ không vì chút cảm tình này mà buông bỏ tất cả.

Lam Thần đứng ở ven đường suy nghĩ rất nhiều, đến lúc trở về, dường như ánh mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, gương mặt lạnh như băng.

Đinh Lập Hiên cảm thấy rất kì quái, có đôi lúc Lam Thần dịu dàng như nước, có thể nhìn thấy rõ ràng cậu ta cũng có tình cảm với y, nhưng cũng có lúc lại lạnh như băng, bất kể y làm gì cậu ta vẫn trở ra như đá, thật là khó theo đuổi! Trước kia y cứ nghĩ bất kì người nào cũng sẽ có cái giá của nó, nhưng y đưa ra mười triệu mà Lam Thần vẫn không chấp nhận, mười triệu này phỏng chừng cũng đủ để mua một đêm của các diễn viên nổi tiếng rồi còn gì! Có lẽ cậu ấy thật sự không cần tiền, hơn nữa Đinh Lập Hiên cũng phát hiện càng ngày mình càng không muốn rời khỏi cậu bé tên Lam Thần này. Một ngày không nhìn thấy cậu, y sẽ nhớ đến chịu không nổi. Chỉ cần cậu ấy nhìn y cười một chút, y cũng đã vui mừng một hồi lâu, cảm giác này dường như chưa từng xảy ra trong cuộc sống suốt hai mươi mấy năm nay của y?

Tối hôm nay, Đinh Lập Hiên ra ngoài bàn chuyện làm ăn với mấy vị giám đốc. Dừng cơm xong mọi người lại cùng nhau đến vũ trường, lúc này Lam Thần vẫn đi theo phía sau Đinh Lập Hiên. Tối vũ trường, quần lí lập tức dẫn đến rất nhiều người đẹp, nhìn mà hoa cả mắt. Đinh Lập Hiên trộm liếc qua Lam Thần đang ngồi bên cạnh mình một chút, đưa tay kéo một cô lại. Ngoài Lam Thần ra, bảy tám người còn lại mỗi người đều chọn cho mình một cô thật đẹp. [ôm gái mà còn trộm nhìn em làm gì]

“Lam Thần, cậu không gọi người nào sao?”

Lam Thần lắc đầu, “Không cần!”

Lam Thần không thích gần nữ sắc Đinh Lập Hiên đương nhiên rất vui, y phát tay bảo mấy cô còn lại lui xuống. Lúc này trong phòng cũng náo nhiệt hẳn lên, ca ca hát hát, lắc lắc súc súc, còn có người ôm nhau sở sàng, riêng Lam Thần lại ngồi một bên chiến đấu với đĩa trái cây! Đinh Lập Hiên nhìn cô gái trong lòng, một tay chuyển xuống eo của cô nàng bóp nhẹ một cái khiến cô gái kia cười khúc khích không ngừng. Xong, y lại lén liếc nhìn Lam Thần một cái, cậu ta thể nhưng ngay cả một chút phản ứng cũng không có, thậm chí không thèm ngó qua nhìn y một cái! Đinh Lập Hiên tức điên lên! [thì ra là thử phản ứng hử, ông Đinh này lớn rùi mà còn ấu trĩ quá]

Lam Thần vẫn không thể thích ứng với những trường hợp ồn ào, náo nhiệt như thế này. Cậu ngồi một hồi cảm thấy không ổn lắm nên mở cửa đi ra ngoài, đứng ở một góc cạnh cầu thang nhìn ra cảnh đêm bên ngoài. Lúc này bỗng nhiên có một thanh niên khá phong độ đi tới, người này vừa nhìn thấy Lam Thần lập tức phát hiện cậu và y là cùng một loại. Y đi tới, lấy gói thuốc trong túi áo ra, rút một điếu, đưa tới trước mặt Lam Thần. [trai đẹp tới làm quen nha]

“Cám ơn, tôi không hút thuốc!”

“Tôi tên Long, xin hỏi nên xưng hô với cậu thế nào?”

Lam Thần giương mắt lên nhìn người mới tới này, cái này xem như làm quen sao, “Thần!”

“Cậu đi một mình sao?”

“Coi như là vậy đi!”

Đinh Lập Hiên đợi nửa ngày cũng không thấy Lam Thần trở về, trong lòng ngày càng khó chịu, cuối cùng chịu không nổi đứng dậy, bước ra cửa. Không ngờ vừa đi tới cầu thang thì thấy Lam Thần tựa vào cửa, đứng sát bên cậu là một thanh niên rất trẻ, hai người vừa cười vừa nói trông rất vui vẻ, cơn tức của Đinh Lập Hiên lập tức xông lên.

“Lam Thần, lại đây!” [đúng là gây ông đập lưng ông]

Giọng điệu vừa mạnh vừa lớn làm cả hai người đang mải mê nói chuyện giật nảy mình. Lam Thần nhìn lên phía cầu thang tầng trên thấy Đinh Lập Hiên, lúc này ánh mắt của người này giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, “Ngại quá, tôi đi trước đây!”

Nói một câu đơn giản với người kế bên rồi bước lên tầng trên, không ngờ vừa mới lên tới đã bị Đinh Lập Hiên kéo mạnh vào lòng, “Người quen?”

“Không quen, tùy tiện tâm sự thôi!”

Đinh Lập Hiên quay đầu lại nhìn chàng thanh niên còn đứng ở cầu thang tầng dưới bằng một ánh mắt cực kỳ nguy hiểm, ánh mắt kia giống như đang nói : người của tôi mà cậu cũng dám đụng, muốn chết! Làm Long ớn lạnh cả người, cúi đầu, vội vã đi xuống lầu.

Đinh Lập Hiên ôm Lam Thần trở về phòng, đến lúc ngồi xuống sofa rồi mà y vẫn còn ôm eo cậu. Cô gái bên cạnh thấy ông chủ mình đã trở vào, lập tức chạy đến bên cạnh y, Đinh Lập Hiên khó chịu nhíu mày, lấy một sắp tiền ra đưa cho cô nàng, “Hết chuyện của cô rồi, ra ngoài đi!”

“Dạ, cám ơn ông chủ!” Cô gái cầm lấy tiền đi nhanh ra ngoài.

Đinh Lập Hiên ôm cậu bé bên cạnh không chịu buông tay, hơn nữa còn rất dùng sức, Lam Thần chịu đau nhăn mặt lại, “Đinh tổng, người không hài lòng? Hay là để tôi giúp người gọi một cô khác đến?”

“Không cần.....Lam Thần, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, em không được phép đi đâu cả!” [giám đồ đầy phòng rùi]

“A? Vâng, Đinh tổng!”

Sau đó, Đinh Lập Hiên vừa ôm Lam Thần vừa uống hết ly này đến ly khác. Càng nghĩ y lại càng thấy giận, rõ ràng y muốn tìm người chọc giận cậu ta, cuối cùng lại thấy cậu ta nói nói cười cười với người khác làm

y giận muốn phát điên lên, chẳng lẽ cảm giác này chính là ghen hay sao? Xem ra y đã thật sự yêu cậu bé này rồi!

23. Chương 23

“Đinh tổng, người uống nhiều lắm rồi!”

Mất say lơ đãng nhìn Lam Thần, Đinh Lập Hiền cười khê một tiếng, cầm ly rượu, ngửa đầu uống một hơi, “Bây nhiêu rượu thì đáng cái gì!”

Mấy người đối diện thấy Đinh tổng ôm cậu trợ lý, trong lòng đều hiểu là đã xảy ra chuyện gì. Chuyện Đinh tổng thích đùa giỡn những cô gái đẹp đồng thời cũng thích cả mấy chú nhóc xinh trai ai nấy đều biết, phạm là người mà bị y nhìn trúng thì y nhất định sẽ tìm mọi cách đoạt tới tay. Lần đầu tiên nhìn cậu trợ lý này, mấy giám đốc biết Đinh tổng nhất định rất coi trọng cậu ta, huống chi lúc này trong mắt của Đinh tổng lại đang tràn ngập lửa dục thể kia, xem ra hôm nay cậu trợ lý này chạy không thoát rồi!

“Đinh tổng, tôi có việc, phải về trước một chút!” [đúng là dân làm ăn phải nhạy bén và phải biết xem sắc mặt]

Đinh Lập Hiền vẫn không nhúc nhích, buông ly rượu xuống, phát tay, “Đi thông thả!” Có người mở đầu, mấy người tiếp theo cũng đều lấy cớ chuẩn ra khỏi phòng, căn phòng thật to cuối cùng chỉ còn lại hai người.

Lam Thần thầm nghĩ: mấy người này đúng là biết nhìn sắc mặt làm việc nha, chạy nhanh thật! Tiếng nhạc đinh tai nhức óc vẫn không ngừng vang lên, khiến Lam Thần bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Đinh tổng, tôi đưa người về nhà được không?”

“Em nói gì?”

Lam Thần đành phải tiến gần đến bên tai Đinh Lập Hiền lặp lại một lần, “Đinh tổng, tôi đưa người về nhà nha?”

Luồng nhiệt khí thổi nhẹ vào tai làm cả người Đinh Lập Hiền run lên một chút, nghiêng mặt qua nhìn người kia, khỏe miệng câu lên, cầm ly rượu lên uống một ngụm, mạnh mẽ hôn lên. Lam Thần vội vàng giãy giụa mong thoát ra, nhưng môi cậu lại bị ép mở ra nuốt vào ngụm rượu, đầu lưỡi ướt át liếm lộng đoạt lấy xung quanh. Lam Thần cảm thấy hô hấp của mình ngày càng dồn dập, dần dần mất đi khả năng khống chế, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng thoát ra ngoài. Đinh Lập Hiền từ từ rời đi đôi môi thơm lừng, ở trên cao nhìn xuống, thấy hai gò má nhè khuôn mặt nhẵn trắng nõn của Lam Thần đỏ lựng lên, ánh mắt mê ly, mông mông lung lung tràn ngập hơi nước, giọt rượu vang theo khóe miệng còn đang chảy xuống cằm. Nhìn thấy cảnh này, Đinh Lập Hiền như bị mê hoặc tâm trí, cúi đầu vươn lưỡi ra liếm từ cằm dọc lên khóe miệng, nuốt giọt rượu kia vào bụng. [báo động đỏ em Thần sắp mất mất lần đầu tiên rồi]

Tiếp theo, y lại cúi đầu, cắn thật mạnh lên cổ cậu bé một cái. Lam Thần cảm thấy mình như người côi chết mới vừa được hồi sinh, đến khi cảm nhận được cơn đau trên cổ mới khôi phục lại thần trí. Đinh Lập Hiền thấy người dưới thân ngoan ngoãn không nhúc nhích không khỏi mừng thầm, hung hăng hôn xuống, không ngờ lúc này Lam Thần đột nhiên phản kháng mạnh mẽ, “Đinh tổng, buông tôi ra!”

Đinh Lập Hiền không thể khống chế được bản thân, mạnh mẽ hôn lên đôi môi mê người kia. Lam Thần phát hiện tình huống không ổn, tuyệt đối không thể kéo dài nữa, nhấn tâm cắn một cái, Đinh Lập Hiền lập tức buông người dưới thân ra, liếm liếm môi, vị máu tràn khắp khoang miệng, trong mắt dần dần cháy lên lửa giận. Lam Thần đẩy người trên thân ra, đứng dậy, xoay người bước đi, nào ngờ lại bị người phía sau chụp lấy quăng xuống sofa. Đinh Lập Hiền ngồi khóa trên người Lam Thần, giữ chặt hai tay cậu.

“Đinh tổng, xin người buông tay!”

“Em cũng dám cắn tôi?”

Trong mắt Đinh Lập Hiền chứa đầy lửa giận làm Lam Thần không khỏi sợ hãi, “Buông!”

“Em cho rằng tôi thích em thì em muốn làm gì cũng được sao? Nhẹ nhàng không chịu, em đừng ép tôi phải dùng đến sức mạnh!”

Lam Thần dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa, “Buông ra!”, nhưng thân thể nhỏ nhỏ kia sao lại có thể là đối thủ của Đinh Lập Hiên, những đợt công kích của Lam Thần chẳng khác nào đang gãi ngứa cho y. Lam Thần giãy dụa nhiều lần cũng không thoát khỏi trói buộc, cuối cùng kéo tay y qua cắn một cái. Đinh Lập Hiên chịu đau vội vàng nới lỏng tay ra, giờ tay lên nhìn thấy cổ tay có một loạt dấu răng rớm máu. Lúc này y thật sự rất tức giận, tròng mắt lên, bàn tay quát mạnh xuống! [my god !! ông này có máu bạo lực hả dám đánh Thần của ta

Lam Thần cảm thấy bên tay ông ông một tiếng, đầu óc choáng váng, mặt nghiêng qua một bên nửa ngày không quay lại được. Đồng thời, cái tát này cũng khiến Đinh Lập Hiên tỉnh rượu hơn phân nửa, ngậy ngốc nhìn bàn tay của mình, vội vàng cúi xuống kéo mặt Lam Thần trở qua, sắc mặt Lam Thần vẫn không có gì thay đổi, nhưng từ trên khóe mi của cậu bắt đầu chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Xin lỗi! Lam Thần, là tôi uống quá chén!”

Đinh Lập Hiên vừa giải thích vừa vuốt lên gò má sưng đỏ, “Xin lỗi, xin lỗi, Lam Thần!”

Nói hơn nửa ngày mà Lam Thần cũng không có chút phản ứng, ánh mắt ngày càng lạnh đi, Cậu đẩy nhẹ người kia ra, ngồi dậy, không nói tiếng nào, đứng lên mở cửa đi ra ngoài. [color=#808080][rất bình tĩnh! rất lạnh!! ngẫu quá Thần ơi!!!!

“Lam Thần!”

Phanh!

Đinh Lập Hiên ngậy người ra nhìn theo một loạt động tác của Lam Thần, mắt thấy cậu muốn ra ngoài vội vàng hô lên một tiếng, nhưng cửa vẫn phịch một cái, đóng lại. Đinh Lập Hiên lấy tay đỡ trán, thở dài một hơi, y không đuổi theo, bởi vì hai người đều cần bình tĩnh một chút.

Đinh Lập Hiên mang theo tâm tình phiền muộn lên xe trở về nhà. Suốt một đêm y đều nghĩ tới Lam Thần, mới sáng sớm y đã vội vàng xuống giường đến công ty. Y ở trong văn phòng đứng ngồi không yên lắng nghe tiếng động bên ngoài, nhưng mãi vẫn không nghe thấy tiếng gì cả, cuối cùng chịu không nổi mở cửa ra. Bên ngoài không có ai, đã hơn một giờ rồi mà vị trí Lam Thần thường ngồi vẫn trống không, Đinh Lập Hiên nổi giận, một trợ lý nhỏ nhỏ như thế mà dám ỷ vào sự sủng ái của y dành cho cậu ta mà bắt đầu không xem ai ra gì. Hôm qua mới cãi nhau một chút mà hôm nay đã giận dữ không thèm đi làm, em thật sự cho rằng không có em, tôi sẽ sống không nổi hay sao?

Đinh Lập Hiên bực tức xoay người trở vào văn phòng. Hôm sau Lam Thần vẫn không xuất hiện, cơn tức của Đinh Lập Hiên lại càng bốc cao hơn nữa, lúc vào họp không ngừng cau gắt, tóc tai lại bèo nhèo làm mấy vị giám đốc phân ngành ai cũng hoảng hồn. Lúc ra khỏi phòng họp, thấy bàn làm việc vẫn còn trống không, Đinh Lập Hiên tự nhủ với lòng, ngày mai nếu em vẫn không đến làm việc tôi sẽ trực tiếp đuổi việc em!

Mặc kệ là nam hay nữ xinh đẹp cỡ nào, y chỉ cần vài ngày là có thể nắm gọn trong tay, nhưng chỉ có cậu bé Lam Thần này y đã theo đuổi suốt mấy tháng trời mà vẫn không có kết quả gì. Tuy lần này là lỗi của y nhưng không ngờ tên trợ lý nhỏ nhỏ này lại kiêu căng đến vậy khiến cho người luôn luôn xem mình là số một như Đinh Lập Hiên không thể chấp nhận được.

Chín giờ sáng ngày thứ ba, Đinh Lập Hiên vẫn ngồi trong văn phòng như thế. Hôm nay Lam Thần vẫn không tới, Đinh Lập Hiên bắt đầu thấy hoảng hốt, cúi đầu nhìn dấu răng trên cổ tay mình, sờ rồi lại sờ, tim như đau thắt lại, rõ ràng không phải y cố ý ép buộc cậu ấy, chỉ là rượu vào loạn tính thôi, nhưng Lam Thần có thật sẽ ra đi không trở lại hay không? [sợ rùi] Nếu thật sự không quay lại nữa, có phải là sau này y sẽ không thể thấy cậu ấy nữa? Sao y lại thấy đau lòng như thế, giống như ngàn mũi kim đâm vào tim, đau đớn không ngừng. Tuy y có số điện thoại của Lam Thần, nhưng y lại không thể buông bỏ kiêu ngạo của mình gọi điện cho cậu ta.

Đinh Lập Hiên ngồi trong văn phòng suy nghĩ miên man, mãi cho đến mười một giờ trưa mới buộc chính mình bình tĩnh lại, nhấc điện thoại lên, ấn ấn.

“Xin chào Đinh tổng!”

“Bộ phận nhân sự phải không ? Nhanh sắp xếp cho tôi một trợ lý!”

“Vâng, Đinh tổng!”

Quản lí bộ phận nhân sự buông điện thoại xuống, trên mặt hiện lên dấu chấm hỏi không hiểu đang xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay trợ lý Lam không đến làm việc, chẳng lẽ đã bị ông chủ đuổi việc? Ông cũng không dám hỏi nhiều, nhanh chóng xem danh sách các phân ngành khác, điều một trợ lý khác lên. Triệu Phong cảm thấy rất vui khi biết mình được điều đến tầng hai mươi lăm, cậu nhanh chóng thu xếp đồ đạc rồi đi ngay. Lên tới nơi, Đinh tổng bảo cậu vào căn dặn vài câu rồi cho cậu lui ra ngoài. Đến chiều, toàn bộ sức lực của Đinh Lập Hiên đều dồn hết vào việc xử lý công vụ. Vừa xử lý xong một chồng văn kiện, tiện tay cầm điện thoại lên, ấn một cái.

“Lam Thần, vào đem văn kiện ra ngoài đi!”

“A, vâng!”

Buông điện thoại xuống, Triệu phong biết tổng giám đốc do gọi quen miệng chưa sửa lại được nên không nói gì, gõ cửa vào văn phòng. Đinh Lập Hiên vội vàng xử lý văn kiện nên cũng chưa ngẩng đầu lên.

“Lam Thần, đưa mấy văn kiện này xuống dưới đóng dấu đi!”

“Đinh tổng, tôi là Tiểu Triệu!”

Ngẩng đầu lên nhìn trợ lý mới của mình, sững sốt hai giây, điều chỉnh lại thần sắc, “Ra ngoài đi!”

“Vâng, Đinh tổng!”

Triệu Phong cẩn thận đi ra ngoài, Đinh Lập Hiên buông bút trên tay xuống đỡ cái trán, buồn bực một hồi. Trong lòng thầm an ủi chính mình, chỉ là nhất thời không quen mà thôi.

Đến ngày thứ ba.

“Đinh tổng có gì phân phó?”

“Lam Thần, đem tư liệu của công ty Trung Hải vào cho tôi!”

Nói xong lại đặt điện thoại xuống, Triệu Phong thở dài lấy sắp tư liệu trong ngăn tủ ra, gõ cửa bước vào.

“Đinh tổng, tư liệu mà người cần!”

Đinh Lập Hiên vẫn không ngẩng đầu lên, đưa tay nhận lấy tư liệu, thuận miệng hỏi một câu, “Lam Thần, số điện thoại của Dương tổng công ty Trung Hải là bao nhiêu?”

“Á, Đinh tổng, tôi là Tiểu Triệu!”

Đinh Lập Hiên ngẩng đầu lên, khe thở dài, “Số điện thoại của Dương tổng công ty Trung Hải là bao nhiêu?”

“Xin lỗi Đinh tổng, tôi ra ngoài tra lại một chút!”

“Có mấy số điện thoại cũng không nhớ được, cậu làm trợ lý thế nào vậy? Nhanh ra ngoài tra lại cho tôi!”

“Vâng, Đinh tổng!”

Triệu Phong chạy nhanh ra ngoài, Đinh Lập Hiên đặt bút xuống bàn, ngửa đầu lên nhắm mắt lại. Còn nhớ ngày thứ hai Lam Thần đến làm trợ lý đã thuộc hết tất cả các số điện thoại, chỉ cần tùy tiện hỏi cậu ấy cũng chưa trả lời sai lần nào, mấy trăm số điện thoại cùng những tư liệu của công ty đều thuộc lòng, cậu ta thật sự là một trợ lý tốt. Đã qua nhiều ngày như vậy mà Lam Thần vẫn không đến làm, chẳng lẽ cậu ấy thật sự không muốn gặp lại y nữa hay sao? Ngay cả chính y cũng không biết hình bóng Lam Thần lại in sâu vào tim mình đến thế, đã qua nhiều ngày như vậy mà khi mở miệng ra là gọi tên Lam Thần, chẳng những không quên được mà ngày càng nhớ nhiều thêm, ngay cả lúc nằm mơ y cũng mơ thấy cậu ấy! [em đã thành công bước đầu]

24. Chương 24

Đang miên man suy nghĩ thì tiếng chuông đột nhiên vang lên làm Đinh Lập Hiên hoảng thần, cầm lấy điện thoại bực bội hỏi một câu.

“Chuyện gì?”

“Đinh tổng, Lam Thần đến đây, cậu ấy nói có việc muốn gặp người!”

Đinh Lập Hiền nghe thấy tâm trạng cũng vui vẻ hẳn lên, “Để cậu ta vào!”

“Vâng!”

Đinh Lập Hiền buông điện thoại xuống, điều chỉnh tâm tình lại, cầm bút trên bàn lên, ra vẻ như đang làm việc. Lam Thần gõ cửa vài cái rồi đi vào, đứng trước bàn làm việc không nói gì. Đinh Lập Hiền chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua khuôn mặt không chút thay đổi của Lam Thần, đặt bút xuống bàn, dựa vào ghế, cố ý dùng thanh âm bình tĩnh che giấu sự bối rối của mình.

“Ngồi đi!”

“Cám ơn Đinh tổng!”

“Tìm tôi có việc gì?”

Lam Thần lấy trong áo ra một phong thư, đặt trước mặt y, “Bộ phận nhân sự nói thư từ chức của tôi phải được người phê chuẩn, cho nên làm phiền Đinh tổng kí vào đây một chữ!” [cái này theo ta là lùi 1 bước tiến cả chục bước nha]

Đinh Lập Hiền cả kinh, vốn tưởng rằng cậu ta suy nghĩ kĩ rồi đi làm lại, không ngờ cậu ta lại muốn từ chức. Y nhìn phong thư, thấy ba chữ “Thư từ chức” ngay trước mặt, đúng là vô cùng chóng mặt.

“Sao phải từ chức?”

Lam Thần cúi đầu nhìn xuống hai tay mình, mười ngón giao nhau, hai ngón cái xoay vòng vòng. Đây là thói quen từ nhỏ đến giờ của cậu, chỉ cần là lúc căng thẳng hay buồn bã cậu đều sẽ làm như vậy. Nếu trước đây, Đinh Lập Hiền chịu khó quan sát đứa nhỏ này nhiều một chút, y sẽ rất dễ dàng phát hiện con mình có thói quen làm động tác như thế!

“Tôi bỏ việc năm ngày, dựa theo quy định của công ty là đã tự ý rời khỏi cương vị công tác, phiền Đinh tổng kí giúp một chữ, tôi sẽ đến bộ phận nhân sự làm thủ tục!”

Đinh Lập Hiền cắn chặt răng, nhìn chằm chằm cậu bé trước mặt. Trong lúc vô ý, y nhìn thấy dấu hôn nhàn nhạt trên cổ cậu, chợt nhớ tới chuyện hôm đó, cơn giận trong lòng lập tức lui đi một nửa.

“Lam Thần, em thật sự muốn đi sao?”

“.....Phải!”

“Tại sao? Là bởi vì chuyện hôm đó?”

Lam Thần cúi đầu không nói gì, xem như đồng ý.

“Hôm đó là do tôi uống say, tôi có lỗi với em!” [xuống nước nhận sai + nhận lỗi thành khẩn vào cho em nó vui đi rồi em nó trở về]

Lam Thần cắn nhẹ lên môi mình. Đinh Lập Hiền thở dài một hơi, đứng dậy đi đến phía sau Lam Thần, đưa cổ tay cho cậu xem, “Em xem, em cũng cắn tôi bị thương đây này, xem như mình huề nhau được không?”

Một vòng dấu răng hồng hồng đã kết vảy cho thấy khi đó cậu đã hạ khẩu nặng bao nhiêu. Lam Thần cảm thấy mấy dấu vết kia thật chóng mặt, dường như cậu còn cảm thấy có chút đau lòng, cắn cắn môi không biết nên nói gì mới tốt. Đinh Lập Hiền đứng cạnh bên thấy mũi Lam Thần hồng hồng, trong lòng kinh hoảng, chẳng lẽ cậu ta khóc? Y vội vàng cúi đầu nhìn kĩ một chút, tuy rằng vẫn chưa khóc ra nhưng trên khóe mi đã có một ít nước mắt, bộ dáng kia thoạt nhìn vừa ủy khuất lại vừa đáng yêu, cho dù y có muốn phát giận đi nữa cũng không phát được. Y nâng cằm Lam Thần lên, mỉm cười.

“Lam Thần, trở về làm có được không?”

“Tại, tại sao?”

“À, bởi vì em là trợ lý của tôi!”

Lam Thần nhìn sang chỗ khác, “Nhưng người đã có trợ lý mới rồi!”

“Ồ..... chỉ có em tốt nhất, cậu trợ lý mới này ngay cả số điện thoại cũng nhớ không được, vừa rồi tôi hỏi cậu ta số điện thoại của Dương tổng công ty Trung Hải vậy mà cậu ta cũng không biết!”

“131XXXXX155! Đọc vài lần là có thể nhớ được!”

Đinh Lập Hiên nhất thời nghẹn lời, “.....Lam Thần, tôi vẫn quen với việc em làm trợ lý cho tôi.”

“Tôi đã bỏ việc năm ngày, dựa theo quy định tôi đã tự ý rời khỏi cương vị công tác!”

“Tháng trước em không có xin nghỉ, mấy ngày nay xem như em nghỉ phép đi có được không?”

Lam Thần cắn môi không nói gì, Đinh Lập Hiên nghĩ nghĩ rồi đi tới lấy thư từ chức, xoạt xoạt mấy cái xé thành nhiều mảnh, vứt vào thùng rác.

“Lam Thần, tôi không cho phép em từ chức!” Lam Thần ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm người trước mặt, làn mi cong cong, ánh mắt sáng sủa như hơi nước trong sương mù, thoát nhìn là quyến rũ như vậy, động lòng người như vậy. Hạ phúc Đinh Lập Hiên cũng theo đó mà căng thẳng lên, suýt nữa lại không khống chế được, âm thầm cắn chặt răng đưa tay kéo Lam Thần lại, ôm vào lòng.

“Lam Thần, trở về đi, mấy ngày nay tôi rất nhớ em!”

Lam Thần không hề cự tuyệt Đinh Lập Hiên ôm ấp, cậu tựa vào ngực y nghe tiếng tim đập ngày càng nhanh. Và ở một góc độ mà cha cậu không nhìn thấy, nở một nụ cười lạnh thấu xương. [âm mưu, quá âm mưu!! em Thần thâm quá]

Thấy Lam Thần tựa vào người mình, Đinh Lập Hiên nhẹ nhàng thở ra, những bức dọc mấy hôm nay trong khoảng khắc cũng tan thành mây khói, giờ phút này y mới biết được Lam Thần có bao nhiêu quan trọng với mình, y đã thật sự yêu người này rồi. Cảm giác mất đi mà có lại làm cho người ta chỉ cần nghĩ đến là thấy sợ, sợ không được nhìn thấy người kia nữa, sợ mình thật sự mất đi cậu ấy mãi mãi!

Đinh Lập Hiên vuốt nhẹ lên tóc Lam Thần, ôm mãi không chịu buông, cho đến khi bên ngoài có tiếng gõ cửa, hai người mới nhanh chóng tách ra, điều chỉnh lại thần sắc.

“Vào đi!”

“Đinh tổng, số điện thoại của Dương tổng công ty Trung Hải là.....”

“Không cần, tôi đã biết rồi, còn nữa, cậu ra ngoài thu dọn đồ đạc trở về bộ phận nhân sự đi!”

Triệu Phong nhìn Lam Thần, lại nhìn Đinh tổng, “Vâng, Đinh tổng!” Cẩn thận lui ra ngoài. Cậu làm trợ lý cho tổng giám đốc mới ba ngày đã bị trả trở về, cũng đúng thôi, trợ lý Lam đã quay lại, trên dưới công ty có ai không biết trợ lý Lam làm việc rất tỉ mỉ, cậu không bằng cậu ấy cũng là chuyện bình thường thôi!

Lam Thần ra khỏi văn phòng thu xếp lại bàn làm việc một chút rồi bắt đầu làm việc, trận phong ba nhỏ này đã kết thúc bằng việc Đinh Lập Hiên chủ động đầu hàng! Đến tối, Đinh Lập Hiên vội vàng xử lý xong công việc, khoác áo lên, đi ra ngoài.

“Lam Thần, ra ngoài với tôi một lát!”

“Vâng!”

Trong xe, Lam Thần ngồi cách Đinh Lập Hiên rất xa, suốt dọc đường đều nhìn ra cửa sổ không nói gì, mãi cho đến trước cửa nhà hàng, hai người xuống xe, Đinh lập Hiên bảo lái xe đi trước rồi dẫn Lam Thần vào nhà hàng Pháp.

“Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được!”

Đinh Lập Hiên nở nụ cười xấu xa, đưa menu cho nhân viên phục vụ, “Cho một phần cơm tình nhân!”

Lam Thần sững sốt, lại thấy biểu tình ngạc nhiên của nhân viên phục vụ kia, mặt lập tức đỏ lên, “À, vâng, xin hỏi tiên sinh muốn uống rượu gì?”

“Không uống rượu!”

“Tiên sinh chờ một lát!”

Ngay cả việc bỏ rượu Đinh Lập Hiên cũng đã từng nghĩ tới. Có một tiểu mỹ nhân ở bên cạnh y, lúc bình thường còn muốn không khống chế nổi, uống rượu vào càng phiền phức thêm. Nếu một ngày nào đó thật sự dọa cậu ấy chạy mất, sợ là khó bắt trở lại.

Một người bạn thường thức sắc đẹp, một người bạn đỏ mặt, hai người ai cũng mang theo suy nghĩ riêng mà ăn đến hết bữa cơm. Lúc đang chuẩn bị về nhà thì Đinh Lập Hiên nhận được một cú điện thoại, phía chi nhánh bên Mỹ có văn kiện khẩn cấp cần y lập tức trở về xử lý ngay, xem ra tối nay không thể về nhà mà phải ở lại công ty tăng ca rồi.

Hai người vội vàng lên xe trở về công ty, đến nửa đêm mới làm xong hết công việc, Đinh Lập Hiên nhìn nhìn đồng hồ.

“Đinh tổng, để tôi gọi lái xe đưa người về nhà?”

“Không cần, hôm nay tôi ở lại công ty!”

“Vậy tôi về trước!”

Đinh Lập Hiên đứng dậy giữ chặt Lam Thần, “Đừng về, ngủ lại đây đi!”

Lam Thần lộ ra vẻ mặt khó xử, “Tôi, về nhà sẽ tốt hơn!”

“Em yên tâm, tôi sẽ không làm gì cả!”

Lam Thần do dự một lát rồi khẽ gật đầu, đi theo Đinh Lập Hiên vào phòng ngủ. Phòng này rất ít khi dùng đến, chỉ đơn giản là để cho Đinh Lập Hiên vào nằm nghỉ trưa một chút, cả căn phòng ngủ này trang hoàng còn sa hoa hơn cả khách sạn, đặc biệt giường ở bên trong cũng là giường đôi. Kéo Lam Thần ngồi xuống sofa, rồi cởi quần áo đi vào phòng tắm, tắm sơ một chút.

“Lam Thần, tắm một chút đi!”

“Ừm!”

Lam Thần vừa ngáp vừa đi vào phòng tắm, đồng hồ sinh học của cậu đến nửa đêm bắt đầu mệt mỏi. Cậu tắm rửa qua loa rồi bước ra phòng tắm, lúc này Đinh Lập Hiên đã chuẩn bị xong đồ ngủ cho cậu, áo ngủ thật to mặc lên người cậu vừa dài vừa rộng nhìn rất buồn cười. Cậu vừa xoa xoa mắt vừa leo lên giường.

“Mệt lắm phải không, ngủ đi?”

“Ừm”

Sau khi tiến vào chăn, Lam Thần đưa lưng về phía Đinh Lập Hiên. Người phía sau vừa động một chút Lam Thần lập tức khẩn trương nhắm chặt mắt lại, Đinh Lập Hiên tiến sát lại, đặt tay lên vai Lam Thần, xoay người cậu lại, sờ sờ lên má.

“Hôm đó đau lắm phải không?” [xót sao, quá khứ ông cũng tát 1 cái trời giáng mà có thấy ông an ủi gì đâu giờ lại thấy ông Đinh này đáng đánh]

Lam Thần hạ mi mắt, “Không sao cả, đã hết đau rồi!”

“Xin lỗi!”

Lam Thần khẽ lắc đầu, mỉm cười.

“Lam Thần, cho tôi ôm em ngủ được không?”

Lam Thần nhìn sắc mặt người kia một chút, khẽ gật đầu. Đinh Lập Hiên vui mừng, vội vàng kéo người nhỏ bé này vào lòng, đưa tay tắt đèn bàn. Lòng ngực ấm áp rắn chắc ôm chặt lấy mình làm Lam Thần cảm thấy rất an tâm, một lát sau cậu ngủ thiếp đi. Tiếng hít thở vững vàng cho Đinh Lập Hiên biết cậu đã tiến vào mộng đẹp, cơn buồn ngủ cũng bắt đầu kéo đến, y thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

“Ba ba!”

Đinh Lập Hiên giật mình, biết chắc là Lam Thần lại nói mớ, một tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cậu, “Ngoan!”

“Ba ba, đừng bỏ con!”

“Ngoan, ba ba không bỏ con đâu!”

Người trong lòng dần giãn đôi mày đang nhú chặt rạ, nở một nụ cười thỏa mãn. Đinh Lập Hiên cúi đầu hôn lên trán Lam Thần một cái, ôm chặt cậu vào lòng. Lúc ngủ Lam Thần rất đáng yêu, giống như một con thỏ nhỏ, hoàn toàn không có bộ mặt lạnh nhạt như ngày thường, có đôi lúc Đinh Lập Hiên nghĩ: không biết người nào mới thật là cậu? Thậm chí y còn hoài nghi không biết Lam Thần có phải là người đa nhân cách hay không, người như vậy quả thật rất khó nắm giữ. [ta xem phim thấy nhiều em đa nhân cách đáng sợ lắm nên Thần mà đa nhân cách là ông đi châu ông bà từ sớm rồi á]

25. Chương 25

Làng du lịch ở Tần thị đã trang trí xong, qua vài ngày nữa sẽ tổ chức lễ khai trương bắt đầu kinh doanh. Đinh Lập Hiên, Lam Thần cùng một số giám đốc trong công ty đã đến đó trước vài ngày để chuẩn bị.

Làng du lịch này được xây theo tiêu chuẩn năm sao, cả mười hai tầng lầu đều có mặt ngoài hướng biển, mỗi phòng đều có thể tùy thích nhìn cảnh biển mênh mông. Từ trên ban công nhìn xuống, đập vào mắt chính là màu lam của nước biển, ánh vàng của bờ cát, màu xanh ngọc bích của những ốc đảo phía xa, tất cả như hòa quyện lại thành một bức tranh bảy sắc cầu vồng tuyệt đẹp. Trong làng du lịch có đầy đủ các hình thức giải trí, đặc biệt nhất là khuôn viên khách sạn với diện tích khoảng 1500 mét vuông để đón tiếp các quan khách, tổ chức yến tiệc. Nơi này được thiết kế rất độc đáo, cả khuôn viên có trồng các loại thực vật nhiệt đới, sắp xếp xen kẽ vào nhau, rất thích hợp. Ở giữa có tháp phun nước, nước chảy róc rách, cỏ xanh tươi tốt, chim chóc đến hót rộn ràng, mái đình in dấu rêu phong, nhìn vào giống như phong cảnh sông nước Giang Nam, mang đậm sắc thái miền Nam tươi mát. Tần thị thuộc phương Bắc nên rất ít khi có thể nhìn thấy các loại cây nhiệt đới, phong cách kiến tạo như vậy đã tạo nét độc đáo riêng cho nơi này, mặt dù chưa khai trương nhưng cũng đã thu hút không ít sự chú ý của du khách.

Đinh Lập Hiên cùng các giám đốc cấp cao đến Tần thị kiểm tra lại toàn bộ các thiết bị trong làng du lịch một lần nữa, nhằm bảo đảm có thể khai trương đón du khách trong trạng thái tốt nhất, Lam Thần cũng không thể không khâm phục khả năng kinh doanh của Đinh Lập Hiên. Cậu đi theo phía sau y dạo quanh làng du lịch một vòng, lúc đi cậu thường hay bị cảnh đẹp phía trước hấp dẫn, trong hoa viên làng du lịch này thế nhưng còn nuôi cả khổng tước và hươu sao.

Lúc làm việc Đinh Lập Hiên rất chuyên tâm, mọi việc đều cẩn thận tỉ mỉ, Lam Thần phát hiện khi Đinh Lập Hiên chuyên chú như vậy quả thật rất có sức quyến rũ, cũng rất hấp dẫn người khác. Đến tối, Đinh Lập Hiên mở tiệc chiêu đãi toàn bộ các công nhân ở làng du lịch, y đặt năm mươi bàn tiệc ở nhà hàng Trung Quốc, mỗi bàn Đinh Lập Hiên đều đến uống một ly với các công nhân, cũng may là tấu của lượng y không tồi, nếu không với mấy chục bàn này, khi uống xong cũng đã say bí tỉ. Cẩn thận đưa Đinh Lập Hiên trở về phòng VIP trong “Hải Thiên Nhất Sắc”, Lam Thần đỡ y ngồi lên ghế gia chủ rồi bưng một tách trà đến.

“Đinh tổng, uống chút trà đi!”

Đinh Lập Hiên nhìn Lam Thần mỉm cười rồi cầm tách trà lên uống một hớp.

“Đinh tổng, tôi kính anh một ly!”

“Được!”

Lam Thần vội vàng ngăn lại, “Đinh tổng, người uống nhiều lắm rồi!”

“Vậy chi bằng trợ lý Lam uống thay Đinh tổng đi?”

“Cũng được!”

Lam Thần ra vẻ như chuẩn bị tiếp lấy ly rượu kia, Đinh Lập Hiên thấy thế vỗ nhẹ lên tay cậu một cái, “Trợ lý Lam uống rượu vào sẽ bị dị ứng, đừng ép cậu ấy! Nào, Vương phó tổng, hai ta uống một ly!” [nói như vậy người ta sẽ lên tường ra nhiều thứ lắm nha]

“Được, tôi cạn trước, Đình tổng cứ tùy ý là được rồi!”

Đình Lập Hiên nâng ly lên uống với người kia một ngụm. Lam Thần ngồi bên cạnh nhấp một ngụm nước trà, nhìn Đình Lập Hiên uống hết ly này đến ly khác với những người xung quanh, Lam Thần thầm nghĩ, có lẽ cậu cũng nên luyện một chút tửu lượng, sau này cậu còn phải tham gia rất nhiều tiệc tùng, trong khi mấy trợ lý khác đều thay ông chủ uống rượu, nhưng Đình tổng lại phải tự mình uống. Sau khi buổi tiệc kết thúc, Đình Lập Hiên đã say đến đi nghiêng ngả, lúc này Lam Thần lại phải đỡ y về phòng khách.

Cẩn thận cởi bỏ âu phục giúp y, “Đình tổng, người nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

“Ừm!”

“Vậy tôi về phòng trước nha?”

“Đi đi!”

“Đình tổng, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Lam Thần khép cửa lại, trở về căn phòng kế bên. Tắm rửa xong, cậu tiện tay mở cửa sổ ra, một cơn gió biển mát dịu nhẹ thổi vào. Cảnh đêm ở đây cũng thật dễ làm say lòng người, thật ứng với câu “Trên mặt biển trăng sáng treo cao”. Nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát, cùng tiếng hải âu bất chợt kêu to thật sự làm cho người ta cảm thấy tâm hồn mình cô đơn, trống trải. Đường như đã thiếu đi thứ gì đó.

“Ding dong!”

“Ai đó?”

“Lam Thần, là tôi!”

Lam Thần vội vàng bước ra mở cửa. Bấy giờ, Đình Lập Hiên mặc một bộ áo ngủ màu đen, lộ ra xương quai xanh, trên tóc còn dính nước, nhẹ nhàng rơi xuống làn da màu cổ đồng, chảy dọc xuống cổ. [ta ghét a công lắm nhưng phải công nhận a ấy rất đáng mơ ước nha]

“Ngủ chưa?”

“Vẫn chưa, Đình tổng có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn tìm em tâm sự!” Nói xong cũng không đợi Lam Thần mở miệng mà nghiêng người đi thẳng vào. Vừa thấy cửa sổ mở, y vội vàng đi tới đóng cửa lại.

“Lam Thần, vừa mới tắm xong không thể để gió biển thổi trúng, sẽ cảm lạnh đó!”

“Ồ? Tôi hiểu rồi! Đình tổng uống trà nha?”

“Ừm!”

Lam Thần đặt hai tách trà lên bàn, “Đình tổng, mời người dùng trà!” Cậu vừa đặt ly trà xuống đã bị Đình Lập Hiên giữ chặt, ôm vào lòng. Lam Thần lập tức khẩn trương lên, dường như.....cái thứ cứng cứng đó đang cọ vào mình.... Cậu không cần đoán cũng biết thứ đó là gì rồi! Tức khắc, mặt Lam Thần đỏ cả lên, vội vàng giẫy ra.

“Lam Thần, đừng nhúc nhích, cho tôi ôm em một chút nha!”

“Đình tổng uống nhiều rượu như vậy, hẳn là người nên nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Em cảm thấy tôi như vậy có thể ngủ sao?”

“Đình tổng có muốn tìm tiểu thư [bên mình gọi là gà á ^^] không? Tôi đến trung tâm Massage gọi cho người một cô?”

Đình Lập Hiên thở dài một hơi, càng ôm chặt Lam Thần hơn, “Lam Thần, em thật không thích tôi sao?”

Lam Thần nhìn sang chỗ khác, do dự một hồi rồi thấp giọng trả lời, “Không phải không thích!”

“Vậy tại sao em lại không chịu chấp nhận tôi?”

“Tôi.....”

Cắn cắn môi, Lam Thần thật không biết nên trả lời thế nào. Đinh Lập Hiền vươn ngón tay vuốt từ vành tay dọc xuống gáy, động tác nhẹ nhàng này làm Lam Thần căng thẳng lên, cảm giác khác thường lại xuất hiện. Đinh Lập Hiền cảm thấy thân thể cậu bé trong lòng biến hóa, cúi đầu hôn lên môi cậu, tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên hôn người này, nhưng y vẫn cảm thấy mãnh liệt như vậy. Môi Lam Thần thật nóng, thật mềm mại, chỉ cần chạm vào sẽ không muốn rời đi. Lam Thần vẫn ngậm chặt khớp hàm, rõ ràng có chút kháng cự, bàn tay đang đặt trên lưng cậu ấn nhẹ vài cái, Lam Thần cảm thấy cả người tê dại, xụi lơ xuống. Đầu lưỡi vừa ẩm vừa nóng mang theo mùi thuốc lá lập tức tiến công vào, nhẹ nhàng lướt qua từng góc ngách trong khoang miệng.

“Ừm!”

Không hề có sự thô bạo như lần trước, lần này lại quá mức dịu dàng khiến Lam Thần nhanh chóng trầm mê vào vực sâu tình ái, dần dần mất đi khả năng khống chế hành động của mình. Trong lòng cậu rất muốn đẩy y ra, nhưng tay cậu lại túm chặt lấy quần áo người ta, thân thể ngày càng nóng, hạ phúc ngày càng căng, đợi đến lúc Lam Thần khôi phục thần trí, cậu đã bị Đinh Lập Hiền áp lên giường.

“Lam Thần, tôi thật sự rất thích em, rất muốn em!”

Lam Thần nhìn thấy dục vọng mãnh liệt trong mắt y, cảm giác như y đang cố gắng kiềm chế bản thân. Quả thật lúc này cậu cũng rất muốn làm tiếp với người này, bởi vì cảm giác của cậu cũng rất mãnh liệt, nhưng.....Lam Thần nuốt một chút nước bọt, cổ trắn tĩnh lại, “Đinh tổng, chúng ta, không thể!”

“Tại sao? Lam Thần, rõ ràng em cũng có cảm giác!”

“Có lẽ, có lẽ người sẽ hối hận!”

Đinh Lập Hiền đương nhiên không hiểu được hai từ “hối hận” này có ý nghĩa gì, “Tôi không hối hận, Lam Thần, cho tôi được không?”

“Cho tôi thêm chút thời gian được không?”

“Nhưng tôi nhịn không được, Lam Thần, em cảm nhận xem, tôi thật sự sắp nhịn không được!”

Hạ thể cứng rắn cọ cọ lên người Lam Thần, người dưới thân rõ ràng run lên, “Đinh tổng, tôi, tôi lấy tay giúp người được không?”

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng ít ra lần này cũng có tiến bộ. Đinh Lập Hiền vội vàng xoay người tựa vào đầu giường, để Lam Thần ngồi khóa trên người mình, “Lam Thần, lại đây!”

Liếm liếm đôi môi khô khốc, kéo lấy tay Lam Thần đặt lên vật cứng rắn của mình. Vừa chạm vào, cả người Đinh Lập Hiền lập tức run lên, bàn tay nhỏ bé kia rõ ràng đang do dự, Đinh Lập Hiền lại kéo mạnh về đặt lên hạ thể của mình. Lam Thần nhắm mắt lại buộc mình phải trấn tĩnh, bắt đầu vuốt ve lên xuống cây đại bồng.

“A, Lam Thần, Lam Thần, nhanh lên!”

Động tác tuy có hơi lóng ngóng nhưng vẫn khiến Đinh Lập Hiền thích đến sắp mất đi lí trí. Y liên tục gầm lên hưng phấn, nhanh chóng cởi quần lót ra, cự vật thô to kia lập tức bật ra. Lam Thần không khỏi cả kinh, không ngờ vật kia của phụ thân lại lớn như vậy, cổ họng cậu khô rát, cậu vội vàng nhắm mắt lại không dám nhìn. Đôi tay chà sát rõ ràng cảm nhận được độ nóng cùng những tơ máu không ngừng đập lên, Đinh Lập Hiền vừa há miệng hô hấp dồn dập, vừa chỉ dẫn Lam Thần tiếp tục vuốt ve.

“A, thật thoải mái!”

Thị giác và xúc giác cùng lúc kích thích khiến Đinh Lập Hiền cảm nhận được một loại khoái cảm mà trước nay chưa hề có. Trong lòng y suy nghĩ, chỉ mới được cậu ấy vuốt ve mà đã cảm thấy thích như vậy, nếu tiến vào thân thể cậu ấy, cảm giác đó chắc hẳn là muốn mạng người. Haiz, cảm giác của y đối với cậu ta đúng là càng ngày càng mãnh liệt hơn rồi.

Vì tác dụng của rượu nên Lam Thần phải xoa nắn thật lâu Đinh Lập Hiền mới xuất ra, cả hai cánh tay cậu đều mỏi nhừ, Đinh Lập Hiền ngã xuống giường thở hổn hển, kéo Lam Thần vào lòng.

“Lam Thần, cảm ơn em, rất thoải mái!”

Lam Thần đỏ mặt không nói gì, Đinh Lập Hiên vừa xoa xoa tay cho cậu vừa hôn khẽ lên má cậu vài cái. Y có thể cảm giác được Lam Thần cũng có cảm giác mãnh liệt với mình, tuy rằng hiện giờ Lam Thần còn chưa chịu phát sinh quan hệ với y, nhưng hai người cũng đã thân mật hơn trước kia rồi, điều này làm Đinh Lập Hiên cảm thấy rất vui. Một tháng nay, y sống cuộc sống cảm dục, mỗi lần tự giải quyết y đều nghĩ đến gương mặt Lam Thần, ảo tưởng lúc mình đặt Lam Thần dưới thân, y cảm thấy như vậy còn tốt hơn cùng người khác làm rất nhiều [thật là biến thái].

Đến nửa đêm, Đinh Lập Hiên cảm thấy cậu bé bên cạnh run lên, mở to mắt ra sờ sờ người trong lòng, hoảng hồn, vội vàng bật đèn bàn lên, lại phát hiện mặt Lam Thần đỏ bừng, nhiệt độ trên cơ thể rất cao. Y lấy tay áp lên trán cậu xem thử độ nóng, không xong, nhất định là bị cảm rồi!

“Lam Thần! Lam Thần!”

Cậu bé trong lòng vẫn không phản ứng, Đinh Lập Hiên bắt đầu nôn nóng, cầm điện thoại lên ấn ấn.

“Xin chào, đây là trung tâm khách sạn!”

“Có thuốc cảm không?”

“Xin lỗi Đinh tổng, ngày mai được phẩm mới được chuyển tới khách sạn!”

“Gọi quản lý chạy nhanh ra ngoài mua, không, trực tiếp gọi bác sĩ đến đây!”

“Dạ, dạ!”

Làng du lịch này cách nội thành rất xa, cho dù có lái xe đi phòng chừng cũng phải mất một giờ mới trở về được. Y cẩn thận kéo Lam Thần vào lòng, dùng chăn quấn chặt cậu lại. Lam Thần cảm giác có gì đó dính chặt trên người mình, hai tay túm lấy quần áo người kia.

“Lam Thần, Lam Thần!”

“Lạnh, lạnh quá!”

Đinh Lập Hiên đau lòng, ôm chặt cậu bé vào trong lòng mình, “Lam Thần, bác sĩ sắp đến rồi!” Lam Thần mơ mơ màng màng mở to mắt, mông mông lung lung nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cha cậu, rất an tâm, “Ba ba, ba ba con lạnh quá!”

Đinh Lập Hiên sửng sốt, chẳng lẽ sốt đến nói sảng rồi, vỗ vỗ lưng cậu, “Ngoan, ba ba đang ở đây!” [ông già!!! phải chỉ khi xưa ông đối tốt với Thần chút thì em nó đâu phải khổ như vậy]

26. Chương 26

Hơn một giờ sau, quản lý khách sạn mới gấp rút dẫn một bác sĩ đến, gõ cửa phòng. Đinh Lập Hiên định ra mở cửa nhưng Lam Thần cứ nắm chặt lấy quần áo y không chịu buông ra, cuối cùng y đành phải lấy di động gọi điện cho người bên ngoài tự mở cửa vào

Lúc quản lý bước vào không khỏi sửng sốt. Đinh tổng đang ôm chặt một thiếu niên, vẻ mặt lo lắng. Bác sĩ cẩn thận kiểm tra một lượt, là trúng phải gió biển nên nhiễm phong hàn, cần tiêm một liều thuốc. Đinh Lập Hiên phải cố hết sức kéo hai tay Lam Thần ra, gỡ chăn lên để bác sĩ tiêm thuốc, lúc mũi kim châm vào làm Lam Thần lộ ra biểu tình khó chịu

“Hư!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhăn lại khiến Đinh Lập Hiên thấy mà vô cùng đau lòng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu “ngoan, sắp xong rồi”

Quản lý đứng bên cạnh kinh ngạc nửa ngày, người này rốt cuộc là trợ lý hay là con của Đinh tổng? [cả 2]

“Khi nào thì cậu ấy mới khỏe lại?”

“Thuốc này rất nhanh, qua khoảng nửa giờ là có hiệu quả”

“Quản lí, cậu sắp xếp một phòng khác cho bác sĩ ở, chờ đến khi cậu ấy hết bệnh rồi hãy đi”

“Dạ, Đình tổng!”

Hai người rời khỏi phòng, cẩn thận khép cửa lại, Đình Lập Hiên lập tức đi tới ôm Lam Thần vào lòng, không biết người nhỏ bé này đã ngủ từ khi nào rồi. Trong khoảnh khắc đó, quả thật Đình Lập Hiên đã xem Lam Thần là con mình, cái cảm giác đau lòng này còn cao hơn cả tình cảm bình thường, bên trong hòa lẫn cả thân tình. Còn chuyện Lam Thần gọi y là ba, Đình Lập Hiên cảm thấy rất tự nhiên, dù sao y cũng lớn hơn y nhiều như vậy, hơn nữa nếu cậu ấy là con y thì tốt biết bao? Ít nhất với mối quan hệ này sẽ khiến cho cả đời cậu không cách nào rời khỏi y

Sáng hôm sau tỉnh lại, Lam Thần thấy cha vẫn đang ôm mình, tựa vào đầu giường nhắm mắt lại. Lại thấy trên cánh tay mình có dán băng cá nhân, cậu lập tức hiểu ngay là đã xảy ra chuyện gì, lúc đó cậu thật có chút cảm động cũng có một chút cảm giác thỏa mãn, vui vẻ nở nụ cười, cậu cảm thấy mình vẫn thích cảm giác này hơn. Vừa nhúc nhích một chút, Đình Lập Hiên đã thức dậy

“Lam Thần, có đỡ hơn không?”

Lam Thần mở to mắt “ Ừm, cảm ơn Đình tổng”

Đình Lập Hiên cúi đầu, hôn lên trán cậu một cái “Không cần nói cảm ơn, chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi”

Lam Thần mặt đỏ lên

“Đình tổng, đêm qua người không có nghỉ ngơi tốt phải không?”

“Không có gì”

“Vậy người nhanh nghỉ ngơi chút đi”

“Ngày mai khách sạn khai trương, hôm nay còn có rất nhiều chuyện phải làm, không ngủ được”

Đình Lập Hiên bước xuống giường, Lam Thần vội vàng ngồi dậy

“Tôi...!”

“Em không được phép đi đâu cả, hôm nay cứ ngoan ngoãn ở trong này nghỉ ngơi đi” Nói xong liền ấn cậu trở vào chăn, đắp lại

“Đình tổng, tôi không sao cả”

Đình Lập Hiên cúi xuống hôn lên mặt cậu một cái “Ng ngoan, lát nữa tôi bảo người đem cơm tối cho em”

“Ồ”

Lam Thần không kiên trì nữa mà ngoan ngoãn chui vào chăn, Đình Lập Hiên chỉnh chỉnh lại quần áo, nhìn cậu mỉm cười rồi mở cửa đi ra ngoài. Một lát sau nhân viên phục vụ đem điểm tâm sáng đến. Lam Thần nhìn thấy bên cạnh điểm tâm có một ly nước sôi cùng hai viên thuốc cảm

“Đình tổng có dặn, ngài dùng cơm xong nhất định phải nhớ uống thuốc”

“Ừm, cảm ơn anh”

“Đừng khách khí, chúc ngon miệng”

Món ăn Trung Quốc cũng vậy, bữa tối cũng thế, tất cả những thứ mang đến đều là những món ăn mà Lam Thần thích ăn, còn có hai viên thuốc cảm. Lam Thần biết nhất định những thứ này đều do Đình Lập Hiên cố ý căn dặn nhà bếp làm, trên môi cậu nở nụ cười thỏa mãn

Hôm nay khách sạn khai trương nên có rất nhiều lãnh đạo đến chúc mừng, rất nhiều giám đốc của các công ty khác cũng đến tham gia, buổi lễ tổ chức vô cùng hoành tráng, những chiếc limousine đậu chật ních cả làng du lịch. Tiệc giữa trưa có đến hơn ba trăm bàn, tiệc tối cũng đến gần hai trăm, trong hôm nay Đình Lập Hiên đã uống hết bao nhiêu rượu e rằng chính y cũng không nhớ rõ. Lam Thần quả thật rất bội phục tửu lượng của y, uống nhiều rượu như vậy mà vẫn chưa thấy say nha

“Đinh tổng, tửu lượng của người thật tốt” Lam Thần ở bên cạnh vừa giúp y mở khóa phòng vừa nói

“Ha ha, những thứ đó điều là nước, nếu không cả ngày hôm nay uống nhiều rượu như vậy, tôi còn không uống tới chết hay sao?”

“Nước?”

Đinh Lập Hiên ngồi xuống sofa, rút caravat ra, mỉm cười

“Em không thấy quản lí khách sạn cầm hai bình rượu sao, một bình là rượu thật còn bình kia là nước mà thôi”

“Àh, thì ra là thế”

“Lam Thần, lại đây”

Lam Thần đi nhanh lại, “Có chuyện gì, Đinh tổng” lập tức rơi vào một cái ôm ấm áp

“Hết bệnh chưa?”

“Ừm, đã khỏe nhiều rồi”

“Vậy là tốt rồi, sau này nhớ kĩ : sau khi tắm xong không được mở cửa sổ”

“Ừm”

Đinh Lập Hiên cúi đầu, hôn một cái

“Hôm nay đã mệt lắm rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mami còn phải trở về Vân Hải nữa”

“Được, vậy tôi trở về phòng”

“Ừm, ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Vừa định đứng dậy lại bị Đinh Lập Hiên kéo trở về, y thật sự là không đành lòng để cho người này đi, nhưng Lam Thần vừa mới khỏi bệnh y thật không muốn xuống tay với cậu. Hai người đối diện trầm mặc hai ba giây, Đinh Lập Hiên thâm ổn định tinh thần lại cẩn nhẹ lên môi Lam Thần một cái

“Ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

[chăm sóc kỹ quá ha, có phải bây giờ quá trễ rồi ko???]

Lam Thần đỏ mặt chạy ra ngoài, Đinh Lập Hiên nhìn theo bóng dáng cậu, cười trộm, xem ra quan hệ của hai người ngày càng tiến gần hơn rồi, Lam Thần đã dần dần quen với việc bị y hôn môi

Lam Thần trở về phòng, ngã lên giường, ấn tay lên ngực mình, tim cậu cứ đập bang bang liên tục nửa ngày không hết, dường như cậu càng ngày không thể cự tuyệt nụ hôn của y. lại nâng tay mình lên nhìn, tối đó cậu còn giúp cha làm cái kia, chỉ cần nghĩ đến là khuôn mặt trắng nõn vừa mới khôi phục lại đỏ lên. Cha cậu đã yêu cậu thật rồi, cảm giác của y với cậu mãnh liệt như vậy, nếu có một ngày y biết được sự thật, không biết y có phản ứng như thế nào nhỉ? Lam Thần dùng nước lạnh rửa mặt, nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ trong gương, nở nụ cười tà ác!

Sáng hôm sau, vẻ mặt của hai người đều mỗi mệt, tinh thần trạng thái không tốt, rõ ràng đêm qua ngủ không ngon giấc! Vội vàng ăn điểm tâm, sau đó cùng bảy tám chiếc xe của tổng công ty về Vân Hải. Đinh Lập Hiên nhìn Lam Thần ngồi bên cạnh không ngừng ngáp, trong lòng cười trộm một chút, xem ra cậu ta cũng giống như mình

“Lam Thần, tối qua ngủ không ngon sao?”

“A, không được tốt lắm”

“Còn bốn giờ nữa mới tới Vân Hải, em ngủ một chút đi”

“Không cần”

Đinh Lập Hiên đưa tay kéo Lam Thần vào lòng, đặt đầu cậu gối lên đùi mình

“Nằm xuống ngủ một lát đi, đến nơi tôi sẽ gọi em”

“A?”

Kéo mớ tóc phía trước sang một bên, y nhìn Lam Thần bằng ánh mắt cương chiêu

“Nhắm mắt lại”

“Ừm” Lam Thần thỏa mãn nhắm mắt lại, trên mặt cậu nở nụ cười nhàn nhạt. Đinh Lập Hiên cứ như vậy mà nhìn chăm chăm cậu, y cảm thấy dù có nhìn nhiều thế nào đi nữa cũng không đủ. Và rồi, ánh nắng ấm áp chiếu vào khuôn mặt kia, chiếu đến thật trong suốt, thêm vào đó làn mi cong cong nhìn thật là đẹp. Ngẫu nhiên kéo tay cậu bé qua phát hiện trên tay cậu có mấy vết sẹo nhỏ, không biết tại sao lại bị như thế. Đinh Lập Hiên chưa bao giờ cảm thấy lộ trình bốn giờ lại ngắn như thế, thật là nhìn không đủ nha!

Y vỗ nhẹ lên bả vai người đang ngủ “Lam Thần, Lam Thần”

“Ừh” Lam Thần chớp chớp lông mi, từ từ mở to mắt ra, ngồi dậy xoa xoa

“Đinh tổng, tối rồi phải không?”

“Ừ, tối rồi, ngủ có ngon không?”

Lam Thần quay đầu lại, nhìn thấy xe đã tới trước cửa công ty

“Ừm, ngon lắm, cảm ơn Đinh tổng”

“Gì cũng được nhưng không được nói cảm ơn, xuống xe đi”

“Được”

Lúc Đinh Lập Hiên xuống xe, cơ thể y rõ ràng lung lay một chút, Lam Thần chạy nhanh đến dìu y, thấy y xoa xoa đùi mình, cậu cảm thấy có chút ầy ả, xem ra vừa rồi cậu đã làm chân y tê rần cả rồi

“Xin lỗi, Đinh tổng?”

“Ngốc quá”

Đinh Lập Hiên dẫm chân vài cái rồi đi vào, lúc ra khỏi thang máy Lam Thần sưng sốt một chút, có một người đang ngồi trên ghế của cậu

“Ba ba” [con mới xuất hiện rồi xử con mẹ rồi giờ là tới con con nha và cuối cùng là....]

Đinh Lập Hiên cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng nhìn thấy Vũ Kiệt trở về y đương nhiên rất vui

“Vũ Kiệt, con về khi nào vậy?” Vừa nói vừa kéo đứa con vào lòng, vỗ vỗ lên vai cậu ta

Nhìn thấy cảnh hai cha con họ ôm nhau thân thiết, Lam Thần cảm thấy thật chướng mắt. [cưng con quá -_-] Cậu ở phía sau quan sát người anh này, đã vài năm không gặp, Vũ Kiệt quả thật cao lên không ít, đôi mắt có chút giống với Đinh Lập Hiên, nhìn thật anh tuấn, phong độ. Hai người nói nói cười cười đi vào văn phòng. Đinh Lập Hiên quay đầu lại nói với cậu một câu “Lam Thần, tạm thời không tiếp khách”

“Vâng, Đinh tổng” nhìn thấy cửa phòng đóng lại, Lam Thần cảm giác mình lại giống như lúc trước bị một nhà ba người bọn họ nhốt bên ngoài biệt thự, trong lòng bỗng thấy thật cô đơn

“Ba ba, con đã hoàn thành học phần, đây là bằng tốt nghiệp của con”

Đinh Lập Hiên cầm lấy giấy chứng nhận, hài lòng gật gật đầu

“Được lắm, không hổ là con của ta, không tồi”

“Ba ba, ba hẳn là nên giải thích chuyện ly hôn với mẹ một chút đi?”

Đinh Lập Hiên đặt giấy chứng nhận lên bàn, sắc mặt trở nên rất khó xem

“Mẹ con ở bên ngoài ngoại tình còn bị người khác chụp ảnh, con nói ba có nên ly hôn với ả hay không?”

Vũ Kiệt cả kinh, không ngờ cha cậu lại nói thẳng như vậy, lý do này quả thật rất đầy đủ

“Hiện giờ mẹ con ở đâu?”

“Không biết, ba đã đuổi ả ra khỏi Đình gia rồi”

“Ba à, cho dù mẹ có lỗi với ba nhưng ba không thể tuyệt tình như vậy?”

“Hừ, con đang giáo huấn ba sao?”

Ngữ khí âm trầm làm Vũ Kiệt không khỏi hoảng hốt, cúi đầu không dám nói lung tung

“Xin lỗi ba”

“Về nhà thì nên cố gắng nghỉ ngơi vài ngày, làng du lịch ở Tần thị mới vừa khai trương, con đến đó quản lý đi”

“Dạ ba ba”

Lúc ở Anh quốc biết cha mẹ ly hôn Vũ Kiệt rất muốn quay về ngay, nhưng trước lúc xuất ngoại cha cậu từng nói, nếu cậu không lấy được bằng thì sẽ không cho cậu thừa kế gia sản. Lúc ấy cũng đang là lúc làm luận văn tốt nghiệp, Vũ Kiệt là một người rất thật tế, đối với cậu ta mà nói thì phần gia sản kia còn quan trọng hơn mẹ mình nhiều! [đúng là người trong 1 gia đình có khác, trong cái đầu bà đậu chỉ nghĩ đc tiền thui hả]

Hai người nói chuyện rất lâu, Vũ Kiệt mới ra khỏi văn phòng, vừa rồi không để ý, cha cậu thế nhưng lại đổi một trợ lý thanh tú như vậy. Lam Thần mặt không thay đổi giúp cậu ta ăn thang máy

“Cậu là trợ lý của cha tôi?”

“Đúng vậy, thiếu gia”

“Tên gì?”

“Lam Thần”

Vũ Kiệt nhướn mày, đánh giá một chút, giọng nói của người này dường như nghe quen quen

“Thiếu gia, mời”

“Ừ”

Cửa thang máy từ từ khép lại, hai người đứng đối diện ở khe cửa thang máy nhìn nhau. Trong lúc đó, Vũ Kiệt đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, ánh mắt của cậu trợ lý kia nhìn cậu dường như có chút...cái đó không biết nên gọi là gì nhỉ, hận ý hay sát khí? Vũ Kiệt âm thầm cười nhạo tính đa nghi của mình, chắc cậu lại suy nghĩ quá nhiều rồi

Tất cả những thứ thuộc về tôi đều bị đứa con riêng như anh cướp đi, Lam Thần thầm nhủ với lòng, xử lý xong mẹ anh rồi, kế tiếp...nên đến phiên anh!

27. Chương 27

Vũ Kiệt chỉ ở nhà nghỉ ngơi mười ngày rồi lập tức đến Tần thị tiếp quản làng du lịch vừa mới khai trương. Cậu ta đương nhiên rất hiểu tính của cha mình, nếu cậu ta làm việc không thể khiến y hài lòng, sau này y sẽ không giao những việc làm ăn khác cho cậu nữa. Khoảnh khắc bước vào làng du lịch cậu ta đã thầm hạ quyết tâm, nhất định phải khiến cho việc làm ăn ở làng du lịch phát triển hơn. Sau vài ngày tìm hiểu, Vũ Kiệt phát hiện nhà hàng và khách sạn ở làng du lịch kinh doanh vẫn rất tốt, nhưng dường như vũ trường lại kém một chút. Dù sao nơi này cũng không phải trung tâm thành phố, buổi tối khách có ra ngoài chơi cũng sẽ không muốn chạy xa đến như thế.

Vũ Kiệt gọi điện thoại cho cha mình nói muốn đổi quản lý vũ trường hiện giờ, thay bằng một quản lý khác có thể hút khách nhiều hơn, Đình Lập Hiền cũng rất tán thành với ý định này, nên toàn bộ đều giao cho cậu

ta xử lý. Vài ngày sau, có một thanh niên vô cùng anh tuấn, phong độ đến làng du lịch xin ứng làm quản lý. Vũ Kiệt rất vừa lòng với bề ngoài của người này, nên trực tiếp bảo y đến thử việc vài ngày. Hứa quản lý mới đến này đúng là cũng có chút bản lĩnh, vừa mới nhậm chức vài ngày mà việc làm ăn ở vũ trường rõ ràng tốt lên rất nhiều, Vũ Kiệt quan sát vài lần, thấy những người khách tới đây hầu hết đều có quen biết với Hứa quản lý.

“Tổng giám đốc, tôi có mấy người bạn ở bên trong, cậu vào đây, tôi giới thiệu cho cậu!”

“Được!”

Vũ Kiệt cùng Hứa quản lý bước vào phòng, bên trong có rất nhiều khách, sương khói lượn lờ, hơn nữa còn có âm nhạc đỉnh tai nhức óc khiến người ta phải hoảng thần. Hứa quản lý giới thiệu với Vũ Kiệt một chút, những người này thoạt nhìn đều rất có lai lịch, tiêu tiền như nước, có lẽ là công tử nhà giàu gì đó.

“Tổng giám đốc Đình, thật là tuổi trẻ đầy hứa hẹn nha!”

“Không dám nhận!”

Mấy người kia đều khen ngợi Vũ Kiệt, nâng cậu ta lên tận trời xanh đến muốn choáng váng đầu. Trong lúc vô tình, cậu nhìn thấy trên bàn có một gói thuốc màu cam, Vũ Kiệt không biết đó là gì nên quay qua hỏi Hứa quản lý.

“Đó là thứ gì vậy?”

“Thuốc lắc!”

Vũ Kiệt cả kinh, cậu là thiếu gia được Đình Lập Hiền bảo vệ kín cổng cao tường nên tự nhiên là chưa từng tiếp xúc với mấy thứ này rồi.

“Cái này không phải phạm pháp hay sao?”

Hứa quản lý cười xấu xa, “Khách đến vũ trường chơi đều thích dùng mấy thứ này, với lại nó không gây nghiện. Ở những vũ trường khác, mỗi ngày đều có khách đến đặt mua hết, thuốc này chỉ kích thích khiến tinh thần hưng phấn một chút, những người khách đã dùng thuốc này cho dù là chỉ uống chút rượu cũng sẽ cho tiền bo rất nhiều. Hơn nữa, chỗ của chúng ta trang hoàng đủ xa hoa, chỉ cần bọn họ đến đây cảm thấy vui vẻ thì cam đoan về sau lại dẫn nhiều bạn bè đến đây hơn!”

“À, thì ra là thế!”

“Tổng giám đốc, cậu cũng dùng thử một viên đi, xem thử cảm giác thế nào?”

“Không cần, nghe nói thứ này sẽ gây nghiện.”

Hứa quản lý che miệng cười khế, “Thứ này không phải thuốc phiện, căn bản sẽ không nghiện, chỉ là trợ hứng mà thôi! Cậu không thấy cô gái bên kia cũng dùng hay sao? Nếu nghiện thì cô ấy sẽ không để bản thân mình dùng đâu.”

“Vậy à? Nhưng tôi vẫn không muốn dùng.”

Hứa quản lý cũng không miễn cưỡng cậu ta, y lấy một viên thuốc trong gói ra nhét vào túi Vũ Kiệt, “Khi nào tổng giám đốc thích thì dùng thử một viên, sau khi uống vào sẽ rất thoải mái.”

Vũ Kiệt cũng không cự tuyệt ý tốt của y, cậu đứng dậy mở cửa phòng, đến quầy bar hỏi một chút. Mấy vị khách đó quả thật tiêu tiền rất nhiều, toàn là những thứ rất đắt, lại còn thuê phòng ở trên lầu. Mặc kệ bọn họ vui đùa thế nào, chỉ cần có thể đem lại lợi nhuận cho làng du lịch là được.

Làm xong công việc, Vũ Kiệt trở về phòng của mình, trước kia mỗi ngày cậu đều cùng bạn bè tụ họp vui vẻ, giờ ở bên ngoài một mình thật sự là quá nhàm chán. Nằm trên giường xem TV, Vũ Kiệt lấy viên thuốc lắc kia ra xem, rất thoải mái? Do dự một lát rồi bỏ vào miệng! [chúc mừng nha em sắp tiêu rồi nhưng ta chỉ thấy hã hê chứ ko hề thấy tiếc hay thương cảm em gì cả mà ta nghĩ chắc em chỉ cần tiền thương cảm thui chứ đâu cần người nào quan tâm ha] Nửa ngày không có phản ứng gì, cậu đứng dậy mở máy lên mạng, một lát sau thuốc bắt đầu có hiệu quả. Máy tính ngày càng lơ mơ, giống như sắp bay lên, cơ thể cậu cũng cảm thấy ngày càng thoải mái, giống như lơ lơ lửng lửng trong không trung. Cảm giác này đúng là trước

giờ cậu chưa từng trải qua, đầu cũng bắt đầu choáng choáng, có chút không thoải mái, Vũ Kiệt bèn lấy di động trong túi ra gọi cho Hứa quản lý. Hứa quản lý vừa nghe giọng nói của cậu ta bên kia biết nhất định cậu đã dùng thuốc, buông điện thoại chạy lên xem.

“Tổng giám đốc, tôi đỡ cậu đến phòng bạn tôi thuê nha.”

“Được!”

Bước chân của Vũ Kiệt như bay bổng, bất kể là cậu đứng hay ngồi cũng đều rất thoải mái. Hứa quản lý đưa Vũ Kiệt đến phòng thuê, tiếng nhạc đinh tai nhức óc lập tức làm Vũ Kiệt hưng phấn lên, chỉ chốc lát cậu ta đã hòa nhập vào trong nhóm người kia! Mọi người chơi đùa đến hừng sáng mới quay về phòng nghỉ ngơi. Nằm ở trên giường nhưng hiệu lực của thuốc vẫn còn chưa hết, nhắm mắt lại, lại muốn những thứ khác. Hứa quản lý gọi một tiểu thư lên ở cùng Vũ Kiệt, dưới tác dụng của thuốc, Vũ Kiệt nhanh chóng cùng tiểu thư kia ôm nhau lên giường!

Khoảng thời gian kế tiếp có rất nhiều khách đến làng du lịch chơi, mỗi lần đều đặt mua thuốc kích thích. Để có thể thu vào nhiều tiền hơn, Hứa quản lý đã tranh thủ sự đồng ý của Vũ Kiệt, cố ý giới thiệu những người chuyên buôn bán loại thuốc này đến làng du lịch, thanh danh nơi này cũng dần dần truyền ra ngoài, việc làm ăn càng ngày càng tốt, doanh thu tháng này so với tháng trước cao hơn năm lần! Lúc Đinh Lập Hiên nhận được bản báo cáo công việc, y cũng gật đầu hài lòng. [theo ta cái làng du lịch này sớm muộn gì cũng sụp dưới bàn tay của con trai cưng của pạn Đinh]

Lúc nói chuyện điện thoại với cha, được y tán dương mấy câu, tâm tình của Vũ Kiệt rất tốt. Trong khoảng thời gian này, cậu ta rất có hứng thú với thuốc lắc, K phiến, ma quả và cuối cùng là bắt đầu dùng đến chất gây nghiện.

“Đinh tổng, có gì phân phó?”

“Đặt hai vé máy bay đi Seoul, ngày mai em cùng tôi đi Hàn Quốc.”

Lam Thần cả kinh, nếu xuất ngoại thì nhất định phải dùng giấy chứng nhận thật, mà hộ chiếu cùng giấy chứng minh của cậu đều tên là Đinh Vũ Khuynh, “Tôi nhất định phải đi sao?”

“Sao vậy, em không muốn đi?”

Lam Thần cười gượng, “Tôi thường hay say máy bay.”

“Không sao cả, uống thuốc vào là tốt rồi, đi chuẩn bị một chút, lần này có thể phải ở Hàn Quốc bảy ngày.”

“À, tôi hiểu rồi!”

Lam Thần rời khỏi văn phòng buồn bực một hồi lâu, thật ra cậu phải dùng cách nào mới có thể tránh được tâm mất y đây? Sáng sớm hôm sau hai người vốn hẹn gặp tại sân bay, nhưng Đinh Lập Hiên đợi nửa ngày cũng không thấy Lam Thần đến.

“Này, Lam Thần, sao em còn chưa tới?”

“À, Đinh tổng, người vào trước đi, chỗ tôi đang kẹt xe, có lẽ hơi trễ chút mới có thể đến được.”

“Được rồi, vậy tôi vào trong chờ em.”

“Được, tạm biệt!”

Lam Thần đã đến từ rất lâu, cũng đã sớm làm xong thủ tục đăng kí, nhưng cậu lại tìm một nơi kín đáo nấp vào. Nhìn thấy Đinh Lập Hiên vào cửa, cậu mới thở dài nhẹ nhõm, đợi thêm một lát rồi mới vào kiểm tra. Lam Thần mang theo một chiếc vali có mã khóa, bỏ tất cả các giấy tờ vào đó khóa lại, điều chỉnh lại thần sắc, bước vào máy bay.

“Đinh tổng, xin lỗi, tôi đã tới chậm.”

Đinh Lập Hiên đang nhìn nhìn đồng hồ, nghe thanh âm vội vàng quay đầu lại, “Cuối cùng em cũng tới.”

“Đinh tổng, đã khiến người đợi lâu rồi phải không?”

“Không có!”

Lúc này radio lại truyền đến thanh âm đăng kí của hành khách, Lam Thần tận lực kéo dài thời gian ở phía sau một hồi, vì tên trên thẻ đăng kí kia ghi là tên thật của cậu. Lam Thần cảm thấy cậu chưa bao giờ khẩn trương như hôm nay, giây phút nào cũng phải phòng bị, sợ cha cậu nhìn thấy cái tên kia. Chuyến bay ngắn ngủi kia đã kết thúc, cho đến lúc tới quầy lễ tân ở khách sạn phải đưa chứng minh đăng kí, Lam Thần ở phía sau do dự không biết phải tránh đi như thế nào.

“Lam Thần, lấy giấy chứng minh ra nữa.” [à giờ ta hiểu rồi! muốn xuất ngoại phải sử dụng chứng minh thật]

“A, Đinh tổng, người lên lầu trước đi, tôi muốn đi toilet một chút.”

“Được, vậy tôi lên phòng chờ em.”

“Ừm!”

Lam Thần vừa chạy vừa nói, xong thì không thấy bóng dáng đâu nữa, Đinh Lập Hiên buồn bực, hôm nay dường như Lam Thần có chút kì quái. Trông thấy cha mình bước vào thang máy, Lam Thần mới quay về quầy lễ tân đăng kí, sau đó lại cất toàn bộ giấy tờ vào vali, khóa thật kĩ, mới an tâm đi lên phòng.

Đến tối, Đinh Lập Hiên hẹn đối tác bàn việc làm ăn, địa điểm là ở trong một nhà hàng gần đó. Lúc đến nơi, đối phương đã đến sớm hơn, Đinh Lập Hiên đi tới lần lượt bắt tay với họ.

“Lam Thần!”

Lam Thần ngẩng đầu lên, sững sốt, người tiếp đón cậu không phải ai khác mà chính là người bạn cùng phòng thời đại học của cậu: Hàn Tại Đông, “Hàn Tại Đông!” [tình địch với a cha tới rồi]

Hàn Tại Đông thấy Lam Thần, mừng đến rồi rít lên, đi nhanh tới ôm chầm lấy cậu, “Lam Thần, đã lâu không gặp, cậu có khỏe không?”

“Tôi khỏe lắm, còn cậu?”

“Khỏe, tớ rất muốn đến Trung Quốc tìm cậu, nhưng lại không biết địa chỉ, không ngờ hôm nay lại gặp cậu ở đây.”

Biểu hiện của Hàn Tại Đông quá mức kích động, Đinh Lập Hiên vừa liếc mắt một cái đã biết ngay tên nhóc này có ý với Lam Thần. Nhìn thấy hai người họ ôm nhau, y cảm thấy vô cùng bực bội.

“Lam Thần, vị này chính là?”

“À, cậu ấy là bạn thời đại học của tôi, Hàn Tại Đông!”

“Xin chào Đinh tổng, hoan nghênh ngài đến Hàn Quốc!”

“Xin chào!”

Hàn Tại Đông bắt tay với Đinh Lập Hiên một cái, sau đó mọi người vừa nói vừa ngồi xuống. Trên bàn ăn, Hàn Tại Đông vô cùng hưng phấn, ngồi bên cạnh Lam Thần ôn lại chuyện xưa. Đinh Lập Hiên cũng bàn chuyện làm ăn với mấy người khách, lâu lâu lại lên nhìn hai người bọn họ một chút, càng nhìn y càng thấy không thoải mái, bữa cơm này xem ra ăn không vô chút nào. Hàn Tại Đông vẫn huyền thuyên không ngớt cho đến khi kết thúc bữa tiệc, cậu vừa muốn kéo Lam Thần ra ngoài tán gẫu một lát, không đợi cho Lam Thần trả lời, Đinh Lập Hiên đã từ chối ngay!

28. Chương 28

Đêm tối, Đinh Lập Hiên tắm rửa xong bước ra ngoài, vừa lau khô tóc vừa hỏi Lam Thần

“Lam Thần, em và Hàn Tại Đông kia có quan hệ gì?” [ghen nha, dăm đổ tùm lum]

“Bạn cùng phòng, sao vậy?”

“Tôi cảm thấy dường như cậu ta có ý với em” [tinh ý thật, chúc mừng anh đoán đúng rồi]

Lam Thần đang xem tv, lơ đãng nói một câu “Lúc còn ở trường, cậu ta đã theo đuổi tôi hai năm”

Trong lòng Đinh Lập Hiên hoảng hốt “Hai người từng kết giao rồi sao?”

“Không có”

Làm rơi khăn tắm xuống đất, xoay người đặt Lam Thần dưới thân “Lam Thần, em thích cậu ta sao?”

Lam Thần thầm nghĩ, đây là thái độ gì, chẳng lẽ là ghen tị “Cũng có thể”

Cánh tay kia rõ ràng siết chặt hơn một chút, sắc mặt Đinh Lập Hiên vô cùng không tốt

“Lam Thần, tôi không cho phép em thích người khác, em chỉ có thể thích một mình tôi”

“Đinh tổng, người thật đúng là bá đạo”

Đinh Lập Hiên cúi đầu hôn xuống “Lam Thần, em là của tôi” Lam Thần đỏ mặt đẩy y ra

“Đinh tổng, đã khuya rồi, ngủ đi”

“Được, tôi ôm em ngủ”

“Rõ ràng có đến hai cái giường”

Đinh Lập Hiên không thèm để ý, nhấc chân lên phủ hai người lại. Trong chăn đen tối chỉ nghe được tiếng hít thở của hai người, không khí bắt đầu trở nên ám muội. Ánh mắt Lam Thần dần dần thích nghi với đêm tối, cậu thấy hầu kết của cha cậu nhấp nhô cao thấp, thoát nhin vô cùng gợi cảm, cậu trộm nuốt nước bọt, không ngờ động tác này lại lập tức châm lên dục vọng của Đinh Lập Hiên. Một tay y đặt lên lưng của cậu, nhược điểm trên cơ thể của Lam Thần y đã sớm biết, chỉ cần ấn ấn trên lưng một chút cậu sẽ nhuyển xuống ngay

“Ừ”

“Lam Thần, Lam Thần”

Thanh âm nhẹ nhàng trầm thấp vang lên bên tai, khiến Lam Thần động tâm, hạ thể cũng lập tức ngạnh lên. Đinh Lập Hiên cảm giác thân thể người trong lòng biến hóa, trong lòng vui sướng, trộm cởi bỏ áo ngủ để lộ ra làn da trắng nõn của cậu, y vươn đầu lưỡi khẽ liếm lên! Hai điểm nổi lên trước ngực bị người kia ngậm trong miệng cắn mút, khiến Lam Thần cảm thấy như mất hồn

“Ừm, đừng...đừng”

Động tác của Đinh Lập Hiên chẳng những không dừng lại mà càng thêm khiêu khích hơn nữa. Y len lén nhìn qua, Lam Thần ngửa cổ ra sau, hai tay nắm chặt ra giường, hô hấp dồn dập, hầu kết nho nhỏ trượt lên trượt xuống. Y không kiềm chế nổi, vươn đầu lưỡi lên hầu kết mê người này liếm lộng vài cái

“Ừm”

“Lam Thần, cho tôi được không”

“Lấy tay được không?”

Đinh Lập Hiên cười xấu xa “Dùng chân giúp tôi đi”

Lam Thần hiện ra biểu tình nghi hoặc “Chân, chân dùng như thế nào?”

“Em dùng nhúc nhích, để tôi làm là được rồi”

Đinh Lập Hiên đè lên người Lam Thần, vừa hôn nhẹ xuống cổ người dưới thân vừa từ từ cởi bỏ quần lót, tách châm Lam Thần ra một chút, đặt vật cứng rắn của mình lên gốc đùi Lam Thần! Lam Thần khản trương đến độ thiếu chút nữa tim đã nhảy cả ra ngoài, nơi đó của cha cậu thật nóng, thật cứng. Đinh Lập Hiên kẹp chặt hai chân Lam Thần lại bắt đầu khởi động lên xuống. Làn da mềm mại ma sát với hạ thể của y tuy rằng không thoải mái như ở bên trong nhưng ít ra với tư thế này y có thể nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của Lam Thần, thật sự là làm cho người ta vô cùng kích thích

“Ừm”

“A, thật thoải mái, Lam Thần, kẹp lại, kẹp chặt chút nữa”

Động tác của Đinh Lập Hiên ngày càng nhanh, thỉnh thoảng chạm nhẹ vào phía sau Lam Thần, y thật muốn đẩy mạnh một cái cắm vào trong luôn. Thân thể và tinh thần y vô cùng phấn khởi, toàn thân đổ bừng lên, giống như y đã rơi vào vực thăm cực lạc. Lam Thần có thể cảm nhận được thứ nóng cứng đó đang ma sát vào người mình. Và cậu cũng cảm thấy hưng phấn, thân thể cậu không còn tự chủ được, lắc lư theo động tác của Đinh Lập Hiên. Lam Thần chủ động như thế khiến Đinh Lập Hiên càng thêm hưng phấn, động tác ngày càng nhanh, sau một trận kịch liệt trều sấp, y vội vàng rút phân thân cứng rắn ra, gầm nhẹ một tiếng bắn lên hạ thể Lam Thần, thở hổn hển mây hơi rồi bắt đầu dùng chất lỏng của mình xoa nắn phân thân nho nhỏ kia

“A, mau buông tay, tôi chịu không nổi”

“Bảo bối, muốn bắn cứ bắn ra, ngoan”

“A...”

Thủ pháp cao siêu của Đinh Lập Hiên khiến Lam Thần chịu không được, một tia bạch quang lóe lên, bắn ra ngoài, cậu cảm thấy đầu óc trống rỗng, thất thần một hồi lâu! Đinh Lập Hiên ngã xuống người Lam Thần, thở hổn hển, y cảm thấy thật thỏa mãn, bộ dáng Lam Thần lúc cao trào khi nãy thật đẹp. Y từng chơi đùa nhiều tuần nam mỹ nữ như vậy nhưng cũng chưa từng gặp được người nào có biểu tình động lòng người như thế! Lúc Lam Thần ngồi dậy cả khuôn mặt đều biến thành màu đỏ, ánh mắt tránh né không dám nhìn thẳng người kia. Đinh Lập Hiên cười cười, cọ cọ trên người cậu hai cái, yêu dịch của hai người bị vẽ loạn một mảng lớn, ầm ụt dính dính

“Lam Thần, sao lại thẹn thùng như vậy, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên của em?”

“Tôi...ừm!”

Đinh Lập Hiên sững sốt, y chỉ thuận miệng hỏi như vậy thôi ai ngờ là thật “Em chưa dùng tay làm bao giờ sao?”

“Không, không có”

Câu này làm Đinh Lập Hiên cứng cả người, thật không ngờ Lam Thần còn đơn thuần như vậy, khó trách tiểu phân thân kia lại nhìn phần nộn như thế, cậu ấy cũng chưa từng dùng tay làm lần nào, thật sự là rất đáng yêu

“Lam Thần, em quả thật rất đáng yêu” Y cúi đầu, hung hăng hôn Lam Thần một cái

“Làm lại một lần nữa được không?”

Lam Thần không chút do dự cự tuyệt ngay “Không được” Vừa rồi thiếu chút nữa cậu bị ma sát tróc cả da ra, không thể tiếp tục được nữa

Đinh Lập Hiên cũng không muốn ép buộc, cúi đầu xuống hôn vài cái, thâm đề nén dục vọng lại

“Tôi ôm em đi tắm”

“Để tôi tự làm được rồi”

“Nghe lời”

Đinh Lập Hiên bắn ra ánh mắt không thể kháng nghị, khiến Lam Thần không thể cự tuyệt, đành phải để y ôm cậu vào phòng tắm. Vừa chạm chân xuống đất lập tức nhũn xuống, Đinh Lập Hiên vội vàng kéo cậu vào lòng

“Em xem, như thế này còn có thể tự mình tắm sao, ôm chặt eo tôi, ngoan”

“A?”

Lấy sữa tắm vẽ loạn khắp người Lam Thần, mỗi một tác da thịt trên người cậu đều bị người kia sờ loạn không biết bao nhiêu lần. Dáng người Lam Thần nhỏ gầy, làn da bóng loáng, Đinh Lập Hiên càng nhìn càng thích, đôi mắt dã thú không biết cường gian cậu mấy trăm lần? Cho đến khi Lam Thần mệt đến nỗi không mở mắt nổi nữa, Đinh Lập Hiên mới chịu kết thúc màn tắm rửa này, y lau khô thân thể rồi ôm người trong

lòng trở về giường! Gối lên bờ vai mềm mại của cha mình, một lát sau Lam Thần đã ngủ say. Đinh Lập Hiền nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Lam Thần đang say ngủ, cúi đầu vài cái mới thỏa mãn nhắm mắt lại

Sáng sớm hôm sau, hai người mới bước ra khỏi cửa khách sạn đã thấy Hàn Tại Đông từ trong xe bước ra

“Chào buổi sáng, Lam Thần”

“Chào buổi sáng”

“Công ty phải tới đến đón hai người, lên xe đi”

“Vậy sao, cảm ơn cậu”

Hàn Tại Đông mở cánh cửa phía trước ra, cậu vừa định kéo Lam Thần vào, lại bị Đinh Lập Hiền giữ chặt lại, bán ôm Lam Thần đẩy mạnh ra phía sau. Y quay đầu lại nhìn Hàn Tại Đông, ánh mắt muốn bắn ra mấy phi đao, lúc này Hàn Tại Đông mới hiểu được, hèn gì hôm qua ông ta không cho cậu dẫn Lam Thần ra ngoài [cái này gọi là thể hiện quyền sở hữu]. Đinh Lập Hiền cười lạnh một tiếng xoay người vào trong xe, nắm chặt tay Lam Thần, khiến Lam Thần rút nửa ngày cũng không rút ra được. Suốt đoạn đường đi, Hàn Tại Đông thường nhìn vào kính chiếu hậu xem hai người ở phía sau, tự nhiên cũng thấy rõ hai tay kia đang nắm chặt nhau, trong lòng vô cùng khó chịu

“Lam Thần, ở Trung Quốc có tốt không? Nếu thấy không hài lòng cứ đến Hàn Quốc đi”

“Không có gì không hài lòng cả, công việc cũng tốt”

“Cha mẹ tớ luôn nhắc đến cậu”

“Thật à, cô chú có khỏe không?”

“Ừm, rất khỏe! Lam Thần, có rảnh đến nhà tớ chơi vài ngày đi”

“Lần này không được rồi, thời gian gấp lắm”

Hàn Tại Đông từ kính chiếu hậu nhìn nhìn Đinh Lập Hiền “Yên tâm, nhà tớ gần đây mới sửa lại, lần này cậu tới không cần ngủ cùng giường với tớ đâu”

Đinh Lập Hiền nghe xong câu này như muốn nổi điên lên, bàn tay đang nắm chặt tay Lam Thần cũng siết chặt hơn. Lam Thần thấy hơi đau, nhìn lại sắc mặt cha cậu, đó là biểu tình gì, chẳng lẽ là đang ghen? [chính xác 100%] Suốt dọc đường Hàn Tại Đông thường hay nhắc lại những chuyện cũ với Lam Thần, hai người ở chung một phòng gần hai năm, đương nhiên có rất nhiều kỷ niệm, Đinh Lập Hiền nghe mà trong lòng rất khó chịu, cả ngày tâm tình cũng không tốt lên nổi

29. Chương 29

Buổi tối trở về khách sạn, Đinh Lập Hiền kéo Lam Thần lại, ôm vào lòng không chịu buông ra. Lam Thần cười thầm trong lòng, không ngờ hũ dấm chua của cha cậu lại lớn như vậy, nhưng có thể khiến y ăn dấm chua cũng thật thú vị nha. Trước khi ngủ, Đinh Lập Hiền còn ôm Lam Thần hôn loạn khắp nơi, đến khi phủ đầy ấn ký của mình lên người nhỏ bé này mới cảm thấy thỏa mãn! [thấy a cha của em bất an ta thấy em nó rất thỏa mãn và hưởng thụ nha]

Mấy ngày kế tiếp ở Hàn Quốc, Đinh Lập Hiền một tắc cũng không rời, khóa chặt Lam Thần bên người khiến Hàn Tại Đông không tìm được cơ hội ở cùng với Lam Thần. Hàn Tại Đông cũng không còn cách nào khác, ai bảo Đinh Lập Hiền là đối tác mà công ty cậu không thể đắc tội được. Mãi cho đến lúc sắp lên máy bay, Đinh Lập Hiền vẫn còn nắm chặt tay Lam Thần.

“Đinh tổng, tôi có thể nói riêng với Lam Thần vài câu không?”

“Ngại quá, chúng tôi phải vào làm thủ tục ngay!”

Lam Thần quay đầu lại nhìn sắc mặt cha mình, cười gượng, “Đinh tổng, người vào trước đi, tôi nói vài câu với cậu ấy rồi lập tức trở vào ngay!”

Về mặt khẩn cầu kia hại Đinh Lập Hiền không thể cự tuyệt, “Được rồi, tôi vào trong chờ em!”

“Ừm, nói xong tôi sẽ vào ngay!”

Lam Thần nhìn y cười cười, Đinh Lập Hiên vỗ vỗ đầu cậu rồi cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng, thậm chí y còn cố ý vươn lưỡi liếm lên bờ môi của Lam Thần một tí mới xoay người đi! Lúc này Hàn Tại Đông thật muốn đánh cho tên đàn ông đó một quyền, cậu cố gắng dần xuống cơn tức nhìn hắn ta đi khỏi.

“Lam Thần, cậu và ông ta?”

“Sao vậy?”

“Cậu thích ông ta?”

Lam Thần cúi đầu do dự một lát rồi khẽ gật đầu, “Phải!” [thẳng thắn quá, thật ko ngờ em sẽ thừa nhận dễ dàng như vậy]

Tâm của Hàn Tại Đông trong phút chốc lạnh xuống rồi, xem ra cậu và Lam Thần thật không có chút cơ hội nào. Từ lúc Lam Thần đi, Hàn Tại Đông vẫn không thể quên được người này, nhưng cậu cũng biết Lam Thần không thích mình, hai người căn bản sẽ không có khả năng. Nhưng lại không ngờ người khiến cho Lam Thần động tâm lại là một gã như thế, tuy rằng ông ta rất anh tuấn, nhưng tuổi tác của hai người gấp đôi nhau, nói ông ta là cha của Lam Thần cũng còn được.

“Lam Thần, nghe nói ông ta sắp bốn mươi rồi!”

“Có sao đâu, chuyện tình cảm rất khó nói!”

“Aiz, Lam Thần, chúng ta thật sự không có cơ hội sao? Cậu biết tớ vẫn rất thích cậu mà!” [tinh thần của anh Đông rất đáng đc tuyên dương nha, xin cho tràng pháo tay an ủi tinh thần]

Lam Thần thở dài một hơi, “Xin lỗi, hãy quên tôi đi!” Hàn Tại Đông bắt đầu gãi gãi đầu, cố gắng giấu đi tâm trạng của mình. Qua một lát sau cậu mới miễn cưỡng nở nụ cười, “Lam Thần, chúc cậu hạnh phúc!”

“Cám ơn, cậu cũng vậy nha!”

“Sau này có đến Hàn Quốc nhất định phải liên lạc với tớ, được không?”

“Được, gọi lời thăm hỏi của tôi tới cô chú nha!”

“Ừm!”

“Vậy, tôi đi đây!”

“Thuận buồm xuôi gió!”

“Tạm biệt!”

Lam Thần giơ tay ra nắm tay Hàn Tại Đông một chút, nở một nụ cười ngọt ngào rồi xoay người bước vào cửa soát vé. Hàn Tại Đông vẫn đứng đó nhìn theo bóng dáng người kia cho đến khi khuất hẳn mới mang theo biểu tình mất mát xoay người trở về.

Thấy Lam Thần đi tới, Đinh Lập Hiên mới an tâm, kéo Lam Thần ngồi xuống bên cạnh mình. Tay y vẫn đặt trên lưng Lam Thần, nhìn chăm chăm cậu giống như muốn nuốt luôn người này vào bụng. Bị y nhìn như thế, Lam Thần cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Đinh tổng, sao vậy? Sao lại nhìn tôi như thế?”

Đinh Lập Hiên sờ sờ lên mái tóc người nhỏ bé này, giọng điệu vô cùng kiên định, “Lam Thần, em là của tôi!”

Lam Thần không nói gì, dời tầm mắt sang chỗ khác, trong lòng cười thầm.

Vừa xuống máy bay trở về công ty cũng là lúc sắp hết giờ làm việc. Đinh Lập Hiên vừa vào tới văn phòng thì nhận được một cú điện thoại báo ở làng du lịch đã xảy ra chuyện, vũ trường bị cục cảnh sát niêm phong, hiện tại đang cường chế tạm ngừng kinh doanh! Buông điện thoại xuống, Đinh Lập Hiên vội vàng khoác áo vào, đi ra văn phòng.

“Đinh tổng, có chuyện gì vậy?”

“Lam Thần, theo tôi đến Tần thị!”

“Ồ? Được!”

Thấy vẻ mặt cha cậu kích động Lam Thần cũng không hỏi nhiều, vừa ấn thang máy vừa lấy điện thoại gọi tài xế lái xe đến. Mãi cho đến lúc ngồi vào trong xe, Lam Thần mới mở miệng hỏi.

“Đình tổng, đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Chân mày Đình Lập Hiên lập tức nhăn lại, trên mặt rõ ràng hiện lên vẻ tức giận, “Vũ trường ở làng du lịch bị niêm phong!” [chuyện này là sớm muộn thôi]

“Sao có thể như vậy?”

“Tôi cũng không biết, cụ thể đã xảy ra chuyện gì e là còn phải đến đó mới biết rõ được!”

Lam Thần nắm lấy tay y, “Đình tổng, đừng lo lắng, chắc không có chuyện gì lớn đâu!” Đình Lập Hiên trở tay nắm chặt tay Lam Thần lại, kéo cậu đến hôn lên môi một cái, “Lại đây, để tôi ôm một lát!”

“Nha?” Lam Thần nhích qua một chút, lập tức bị Đình Lập Hiên kéo vào lòng, vuốt ve mái tóc. Y nhìn ra cây cối đang lờ mờ thoáng qua bên đường, suốt dọc đường đi cả hai người đều im lặng không lên tiếng. Hơn bốn giờ sau, xe đã đến trước tòa nhà ở làng du lịch, Đình Lập Hiên tới nơi này hoàn toàn không nói cho kẻ nào biết, y đi tới trước quầy lễ tân gọi quản lý ra ngoài hỏi chuyện!

“Chào Đình tổng!”

“Tổng giám đốc của các người đâu?”

“Tổng giám đốc đang ở vũ trường!”

Đình Lập Hiên xoay người đi tới vũ trường, mấy nhân viên phục vụ thấy cấp trên đến đều hoảng hốt. Tất cả những phòng khác đều trống không, chỉ còn một phòng có tiếng nhạc vang lên, Đình Lập Hiên đi tới đẩy cửa ra, cảnh tượng đập vào mắt khiến y nổi trận lôi đình. Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, khắp phòng chướng khí mù mịt, Vũ Kiệt mặc một cái áo sơ mi, nút mở toang vài cái, cậu ta đang đứng ở giữa ôm một cô gái không ngừng lắc đầu, mấy cô gái khác đứng cạnh cũng đều có bộ dáng như thế, đúng là chơi đến điên rồi! Y lại nhìn thấy trên bàn toàn là mấy bình rượu ngoại đắt tiền nhất, ngoài ra còn có một gói thuốc màu cam cùng một túi bột trắng, xung quanh còn có mấy dụng cụ bằng thủy tinh. Đình Lập Hiên liếc mắt một cái lập tức nhận ra gói màu cam đó là thuốc lắc, túi màu trắng là thuốc phiện, lửa giận trong lòng y lại mạnh thêm mấy phần. Y đứng ở chỗ này lâu như vậy mà những người trong phòng này đến giờ vẫn chưa phát hiện ra! [cảnh tượng thật kích thích nha ^o^ mà phải công nhận a cha định lực tốt thật chứ ta coi phim thấy những trường hợp như vậy mấy a cha hay ôm ngực, mặt đỏ lên, ngã xuống rồi mọi người hốt hoảng xúm lại đưa đi bệnh viện xin lỗi ta hay nhầm]

Đình Lập Hiên bật công tắc bên cạnh cửa, đèn trong phòng tức khắc sáng lên, đến lúc này mấy người kia mới phát hiện sự hiện diện của người đang đứng ở cửa.

“Đình Vũ Kiệt!” Đình Lập Hiên hét lớn một tiếng. Vũ Kiệt từ từ xoay người lại, thấy người tới cũng không hoảng hốt, cười hi hi ha ha, lắc lắc tiêu sái đi tới, sau đó bổ nhào vào người cha mình, nâng tay sờ sờ mặt y, “Đẹp trai nha!”

Đình Lập Hiên giận đến mức hai mắt sắp phun cả lửa ra, gơ tay lên tát xuống một cái thật mạnh. Vũ Kiệt té xuống đất bắt đầu tỉnh táo lại một chút, lắc lắc đầu ngược lên nhìn, hoảng vía, hoang mang rối loạn từ dưới đất đứng lên, “Ba, ba ba!” Đình Lập Hiên bước tới trước mặt cậu ta, hung hăng trừng mắt.

Mấy cô gái kia thấy Đình tổng tới, vội vàng chạy ra ngoài. Lam Thần ở phía sau nhìn thấy hết thấy, cậu cầm điều khiển tắt nhạc đi.

“Mày cũng dám đùa tới mấy thứ này?” Đình Lập Hiên cầm mấy gói thuốc trên bàn ném mạnh vào mặt Vũ Kiệt, lửa giận càng lúc càng lớn, y túm cổ áo cậu ta lên đánh liên tiếp mấy bạt tay.

“Ba, ba, con, con sai rồi!” Vũ Kiệt bị vẻ mặt giận giữ của cha mình dọa không nhẹ, bụm mặt xin tha. Đình Lập Hiên xô cậu ta qua một bên rồi xoay người bước ra cửa, tiện tay kéo một nhân viên phục vụ qua.

“Đi, gọi phó tổng đến cho tôi!”

“Dạ!”

Đinh Lập Hiền mở cửa một phòng trống bước vào, ngồi xuống sô pha. Lam Thần đến quầy bar lấy một chai nước khoáng đến, mở nắp ra đưa cho y, “Đinh tổng, đừng tức giận!”

Đinh Lập Hiền uống một ngụm nước, dần xuống cơn tức, “Không sao đâu, nếu em mệt cứ nghỉ ngơi trước đi!”

Lam Thần lắc đầu, “Tôi ở lại với người!” [cái này... em ở lại hình như để xem chuyện vui thì phải]

“Ừm!”

Phó tổng hoang mang khần trương chạy vào, hồi chiều ông mới gọi cho Đinh tổng không ngờ y lại tới nhanh như vậy, “Chào Đinh tổng!”

“Ngồi đi!”

“Vâng!”

“Sao lại thế này, mau kể rõ cho tôi biết!”

Phó tổng lau lau trán, do dự một chút rồi kể chi tiết ra, “Dạ, nghe nói sở dĩ vũ trường bị niêm phong là có người mật báo. Tối hôm trước, cảnh sát tự nhiên đến kiểm tra, lúc đó hầu như tất cả các phòng khách đều có thuốc kích thích.....cảnh sát đã lục soát được rất nhiều thuốc lắc và á phiện.”

“Là khách tự mang tới sao?”

“Là tổng giám đốc cho người mua về!”

“Cái gì? Cho người mua về?”

“Dạ, tôi cũng có khuyên tổng giám đốc, nhưng cậu ấy nói chỉ cần có thể thu được tiền lời là được! Tôi khuyên cậu ấy không được, cũng may lúc ấy những người bán thuốc đều chạy hết, không thì đúng là to chuyện.”

“Khi nào thì Vũ Kiệt bắt đầu dùng mấy thứ đó?”

“Cụ thể bắt đầu từ khi nào tôi cũng không rõ, chỉ biết là thời gian gần đây mỗi ngày tổng giám đốc đều ở trong phòng thuê chơi đùa cả đêm.”

Đinh Lập Hiền xoa xoa trán, thở dài một hơi, “Mang Vũ Kiệt về phòng đi, trông chừng nó, đợi khi nào hiệu lực của thuốc hết tác dụng thì báo cho tôi biết.”

“Dạ, Đinh tổng!”

Phó tổng ra ngoài gọi hai nhân viên phục vụ khiêng Vũ Kiệt về phòng. Đinh Lập Hiền ngồi trên sô pha buồn bực không thôi, ngàn vạn lần không thể ngờ tới con mình lại trở thành như vậy, mới tiếp nhận công việc hơn hai tháng mà đã xảy ra chuyện lớn, đã thế còn không biết hồi cái cùng một đám con gái ở trong này phát điên.

Đinh Lập Hiền kị nhất là mấy thứ thuốc phiện kia, bản thân y trước giờ cũng không đụng vào, lại càng không cho phép con mình chạm tới. Hiện giờ đứa con mình đặc ý nhất chẳng những hút thuốc phiện mà còn cả gan dám bán mấy vật phẩm độc hại này. Trong lòng y rất tức giận, nếu không phải Đinh Lập Hiền có quan hệ rộng lớn, sợ rằng ngay cái hôm niêm phong vũ trường họ cũng đã bắt cả Vũ Kiệt đi rồi.

30. Chương 30

Sau khi trở về phòng, Đinh Lập Hiền kéo Lam Thần vào lòng, thở dài.

“Đinh tổng, đừng tức giận, người đã mệt mỏi cả ngày rồi, nghỉ sớm chút đi!”

“Ngaoan, em ngủ trước đi!”

Lam Thần ngẩng đầu lên hôn người kia một cái, “Vậy tôi ngủ trước nha!”

“Ủm, ngủ ngon!” Đinh Lập Hiền giúp Lam Thần kéo chăn lại, nhìn thấy người trong lòng từ từ tiến vào mộng đẹp, trong lòng y thầm nghĩ, nếu y có đứa con ngoan như vậy thì tốt quá rồi! Trước giờ y luôn dồn hết toàn bộ hy vọng gởi gắm trên người Vũ Kiệt, hy vọng nó có thể làm được, không ngờ đứa con này lại kém đến vậy, ngay cả một làng du lịch nho nhỏ cũng không quản lý tốt, sau này việc làm ăn của Đinh gia làm sao có yên tâm thể giao cho nó đây? Đinh lập Hiền trằn trọc suốt một đêm, không cách nào ngủ được. [ta phải công nhận 1 điều là anh nhìn người cực kém a Đinh à bảo bối thì xem như cục đất bên đường còn cục đất thì cứ tưởng là kim cương mà giữ gìn]

Mãi cho đến gần sáng được hiệu của Vũ Kiệt mới hết, phó tổng vội vàng báo cho Đinh Lập Hiền hay. Buông điện thoại xuống, Đinh Lập Hiền bước nhẹ xuống giường, đắp lại chăn cho Lam Thần, thay đổi quần áo rồi đi ra ngoài.

Lúc bước vào, Vũ Kiệt còn đang hoang mang cúi đầu ngồi trên sô pha. Đinh Lập Hiền đuổi phó tổng ra ngoài, cố gắng dần xuống cơn tức, nhìn đứa con đang ở trước mặt mình.

“Cậu khiến tôi quá thất vọng!”

“Ba ba, xin lỗi!”

“Xin lỗi? Tôi tốn nhiều tiền cho cậu đi học như vậy, là bảo cậu đi học hút thuốc phiện hay sao?”

“Ba à, mấy thứ đó không phải thuốc phiện, cũng sẽ không gây nghiện.”

Lửa giận của Đinh Lập Hiền lại tăng lên, lập tức giáng xuống một bạt tay. [ta lại cảm thấy a Đinh này có khuynh hướng bạo lực quá, cứ ko hài lòng là bộp bộp...] Vũ Kiệt trúng một tát té ngã trên mặt đất, nửa ngày không đứng lên nổi, vẻ mặt ủ rũ, mắt cũng thâm đen lại. Dùng thuốc một thời gian dài không nghỉ ngơi đầy đủ khiến cơ thể của cậu ta trở nên rất gầy yếu, nhìn vào giống y như một người nghiện ma túy, Đinh Lập Hiền nhìn thấy bộ dáng con mình như vậy lại càng thêm tức giận.

“Cậu mau cút về nhà, đóng cửa tự suy ngẫm lại cho tôi!”

“Ba ba, con sai rồi, sau này con sẽ không dùng mấy thứ thuốc đó nữa .”

“Về nhà suy ngẫm lại, không có sự cho phép của tôi, cậu không được phép ra ngoài, cút ngay!”

Sắp xếp xe xong, y bảo hai bảo an trực tiếp tổng Vũ Kiệt vào xe rồi đuổi về Vân Hải. Mặt khác, y lại gọi điện thoại báo cho bảo tiêu trong nhà phải cố mà trông chừng đại thiếu gia, không cho cậu ta bước ra khỏi biệt thự Đinh gia nửa bước. Đến lúc này, Vũ Kiệt đã hoàn toàn bị cha mình giam lỏng.

Khi trở phòng Lam Thần vẫn chưa thức dậy. Vừa nhìn thấy người này, cho dù Đinh Lập Hiền có tức bao nhiêu đi chăng nữa cũng sẽ nguôi xuống hết, y cởi quần áo rồi chui vào trong chăn, cẩn thận kéo người nhỏ bé này vào lòng!

Lam thần mơ mơ màng màng mở mắt ra, “Ủm, Đinh tổng, người đi đâu vậy?”

“Không có gì, ngủ thêm lát nữa đi.”

“Ủm!”

Lam thần nghe lời nhắm mắt lại, chui vào lòng người kia cũng cũng. Đinh Lập Hiền nhìn thấy động tác đáng yêu này không khỏi cười khẽ một chút, lửa giận ngập trời khi nãy cũng tan theo mây khói.

Chuyện trong làng du lịch còn chưa giải quyết xong thì tổng công ty ở Vân Hải lại có chuyện khẩn cấp cần phải giải quyết ngay, lúc này Đinh Lập Hiền không thể không trở về công ty. Lam Thần thấy vậy đã chủ động xin ở lại giải quyết vụ việc trong làng du lịch, Đinh Lập Hiền cũng rất tín nhiệm Lam Thần, trực tiếp giao toàn bộ công việc trong làng du lịch lại cho cậu xử lý. Sau khi Đinh Lập Hiền rời khỏi, Lam Thần cũng bắt tay vào công việc, lần trước lúc làng du lịch khai trương, cậu đã thăm ghi nhớ tất cả các tư liệu về những người khách hôm đó ở trong đầu, vừa lúc này lại cần đến. [Thần của ta pờ - rõ quá]

Lam Thần tới lui gặp mấy nhân vật quan trọng, tặng một ít “lễ vật nho nhỏ” cho họ, không tới mấy ngày sau họ đã giải bỏ lệnh cấm ở vũ trường, cho phép kinh doanh bình thường lại. Lam Thần lại đến gặp một số người dốt mồi, dẫn về một số tiểu thư xinh đẹp, chỉ trong một thời gian ngắn việc làm ăn ở vũ trường lại khôi phục như ban đầu.

Lam thần ở Tần thị hơn nửa tháng mới trở về Vân Hải. Đinh Lập Hiên rất hài lòng với phương thức xử lý của Lam Thần, y muốn thăng chức cho cậu nhưng lại bị cậu cự tuyệt. Không phải Lam Thần không muốn thăng lên vị trí cao, nhưng vị trí kia lại không đúng như cậu đã tính toán. Đinh Lập Hiên khuyên nửa ngày không được, cuối cùng đành phải tăng tiền lương lên gấp đôi cho cậu.

Tối hôm đó, Lam Thần lại vào quán bar nọ, vừa bước vào đã thấy ngay một bóng dáng quen thuộc ngồi trong góc lén trước. Lam Thần kéo nón xuống đi tới bắt tay với người kia một chút.

“Ngại quá, hại anh phải đợi nhiều ngày như vậy!”

“Không có gì! Chuyện cậu căn dặn tôi đã làm xong hết rồi!”

“Làm rất tốt, tôi rất vừa ý!”

Người này không phải ai khác mà chính là Hứa quản lý đã biến mất ở làng du lịch vào tháng trước, cũng chính là người đã đưa Lý Vân vào bẫy, Hải! [Thần thật là thâm nho, báỉ phục, sừừ phụựự...]

Lam Thần lấy trong áo ra một phong bì giao cho Hải, “Đếm lại đi, một trăm ngàn!”

Hải mở ra nhìn nhìn một chút, không hề đếm lại mà cho vào túi ngay, “Cám ơn!”

“Thuốc đó, khi nào mới có hiệu quả?”

“Có lẽ là vài ngày nữa, lúc đó tôi đưa cho cậu ta hai gói thuốc, chờ cậu ta hút xong sẽ thấy hiệu quả ngay.”

Khóe miệng Lam Thần câu lên một nụ cười lạnh, “Cám ơn, sau này có việc tôi sẽ liên lạc anh!”

“Cũng được, tôi sẽ không đổi số điện thoại, có việc cứ gọi cho tôi!”

“Ừm, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Ngay lúc Lam Thần xoay người đi, Hải đột nhiên gọi lại, “À.....”, Lam Thần quay đầu lại nghi hoặc, “Còn có việc gì sao?”

Hải do dự một chút rồi mỉm cười, “Không có gì, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Sau khi ra khỏi quán bar, Lam Thần đi dạo trên đường rất lâu, suy nghĩ rất nhiều, cậu không phải chưa từng do dự: cậu làm như vậy có phải đã quá độc ác hay không, nhưng vô độc bất trượng phu, nếu cậu không nhẫn tâm thì người thua sẽ chỉ là chính mình. Trước khi rời khỏi làng du lịch, Hải đã đưa hai gói thuốc kia cho Vũ Kiệt, cũng chính mắt thấy Vũ Kiệt rút vài điếu ra hút. Mặt khác, trước khi bị Đinh Lập Hiên tịch thu hết toàn bộ, Vũ Kiệt đã giấu hai gói thuốc đó vào trong hành lý của mình, Đinh Lập Hiên lại không chú ý tới túi hành lý này, xem ra số thuốc đó sớm hay muộn gì cũng sẽ bị Vũ Kiệt hút hết! Kì thật lúc Vũ Kiệt bị đuổi về Vân Hải, cậu ta cũng đã bị nhiễm độc nghiện, chỉ là lúc đó vẫn chưa có ai phát hiện, họ đều cho rằng vì cậu ta dùng thuốc lác nhiều quá nên mới có thần sắc mỗi mệ̣t như thế.

Lam Thần về đến nhà, ngã lên giường suy nghĩ rất lâu rồi ngồi dậy mở máy tính, tính ra cũng đã lâu rồi cậu không nói chuyện với Vũ Lam. Mà cũng kì lạ là dạo này Vũ Lam cũng không gởi cho cậu tin nhắn nào? Chẳng lẽ y đang bận? Lam Thần đánh vài câu thăm hỏi rồi gởi đi. Cậu đứng dậy bước vào phòng tắm, lúc bước ra lại thấy Vũ Lam login!

< bạn="" có="" khỏe="" không="" vũ="" lam?="">

< không="" ổn="" lắm,="" gần="" đây="" xảy="" ra="" quá="" nhiều="" chuyện!="">

< mình="" cũng="" vậy,="" lúc="" nào="" cũng="" bận="" rộn!="">

< tình="" cảm="" của="" bạn="" giải="" quyết="" thế="" nào="" rồi?="">

< càng="" ngày="" càng="" loạn,="" tình="" cảm="" đúng="" là="" thứ="" mà="" con="" người="" không="" thể="" không="" chế="" được.="">

< bạn="" nói="" rất="" đúng!="="" chỉ="" cần="" làm="" theo="" cảm="" giác="" thôi,="" một="" khi="" đã="" yêu="" thì="" không="" được="" buông="" tay.="">

< ừ,="" mình="" biết="" rồi,="" còn="" bạn?="" chuyện="" tình="" cảm="" của="" bạn="" thế="" nào="" rồi?="">

< xem="" như="" thuận="" lợi,="" mình="" nghĩ="" người="" đó="" đã="" thích="" mình!="="">

< chúc="" mừng="" bạn!="="">

Hai người giống như hai người bạn già nhiều năm không gặp, nói chuyện với nhau đến khuya, Lam Thần cảm thấy chỉ có lúc này cậu mới có thể mở rộng cửa lòng mình, không cần phải mang lên chiếc mặt nạ cuộc sống! Mỗi ngày đối mặt với cha cậu, cảm giác rất kì lạ, Lam Thần có thể xác định mình đã yêu y, nhưng lại không thể từ bỏ chuyện trả thù y, có lẽ bản thân cậu rất ích kỉ! Nếu có một ngày mọi chuyện được phơi bày, cha cậu sẽ có phản ứng thế nào đây, thái độ của y với cậu sẽ như thế nào? Có lẽ sẽ giống như y đã từng nói, “Tôi hận nhất là người khác lừa gạt tôi” vì thế mà y sẽ hận cậu cả đời, thậm chí.....giết cậu!

Mới đó đã qua một tuần, ngày hôm đó Đinh gia đã xảy ra một chuyện động trời. Từ lúc trở về Vũ Kiệt luôn nhốt mình trong phòng, ngoại trừ lên mạng và hút thuốc ra cậu ta không làm gì nữa. Mỗi lần Lưu quản gia bước vào phòng đều ngửi thấy một mùi thuốc rất kì quái, mà Vũ Kiệt đang nằm trên sofa ánh mắt như mơ màng, vẻ mặt lại như rất thoải mái, cũng không tranh cãi âm ỉ hay kêu đói. Mãi cho đến hôm nay, Vũ Kiệt bảo quản gia ra ngoài mua thuốc, rõ ràng chính là loại thuốc đó, nhưng Vũ Kiệt hút thế nào cũng bảo không đúng, thân thể ngày càng khó chịu, đến cuối cùng thì bắt đầu đập phá đồ đạc trong phòng, khóc nháo hăn lên, thậm chí còn ôm đầu lăn lộn dưới đất, bảo tiêu phát hiện sự tình ngày càng không thích hợp, lập tức gọi điện báo cho Đinh Lập Hiên hay. [đọc xong ko biết mọi người có cảm nhận sao: tội cho Kiệt, thấy Thần ác quá... nhưng ta thấy thấy hả dạ chỉ có thể nói "tự làm tự chịu, ác đã ác báo" (ko biết có pạn nào nghĩ như ta ko ha, mong là có ^^)]

Đinh Lập Hiên nghe điện thoại xong vội vàng cùng Lam Thần lên xe trở về nhà. Còn chưa bước vào biệt thự đã nghe tiếng la khóc âm ỉ, chạy nhanh tới lầu hai, lúc đẩy cửa ra y bị cảnh tượng trước mắt dọa đến phát kinh lên. Bộ dáng của Vũ Kiệt lúc này gầy đến không thể tả, đôi mắt thâm đen, sắc mặt tái nhợt, trông còn thảm hơn khi còn ở làng du lịch, giống như suốt thời gian qua không ai cho cậu ta ăn cơm. Mỗi lần cậu ta khóc rống lên là mỗi lần nước mắt nước mũi không ngừng chảy ra ngoài, bên cạnh cậu ta còn có mấy bảo tiêu giữ chặt cậu ta lại, sợ cậu ta đập đầu vào tường.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ông chủ, mấy hôm trước đại thiếu gia vẫn còn rất tốt, hôm nay không biết tại sao lại như vậy, cả người đều phát đau, la khóc âm ỉ!”

“Có gọi bác sĩ Vương tới không?”

“Đang trên đường đi, lát nữa sẽ tới!”

Lam Thần đứng ngoài cửa không bước vào, đôi mắt lạnh lùng nhìn Vũ Kiệt đang chật vật trong kia. Bác sĩ Vương cầm hòm thuốc chạy tới, ông vào trong kiểm tra một chút rồi đi ra.

“Đinh tổng, đại thiếu gia đã bị nhiễm độc nghiện.”

Tim Đinh Lập Hiên đập mạnh lên, “Độc nghiện?”

“Chính là hê-rô-in, xem bệnh trạng của cậu ấy hẳn là mới bị mấy tháng nay thôi, tôi sẽ tiêm cho cậu ấy một mũi thuốc an thần, nhưng muốn trị hết hẳn e là phải đến trại cai nghiện thôi!”

Đinh Lập Hiên ngơ ngác đứng một bên nửa ngày không phản ứng, bác sĩ Vương lấy ống tiêm ra, còn chưa kịp tiêm vào thì Đinh Lập Hiên đã chạy tới túm lấy áo Vũ Kiệt, hai mắt như sắp phun ra lửa, hung hăng tát một cái xuống.

“Mày khi nào thì nhiễm độc nghiện, nói?”

Vũ Kiệt căn bản không hề cảm thấy đau, cố gắng bò dậy, “Ba ba, cho con một liều thuốc đi, con khó chịu lắm!”

“Lần trước uống thuốc lắc, lần này lại hút thuốc phiện, các người cả đồng người trông chừng nó như vậy, chẳng lẽ không phát hiện nó hút thuốc phiện hay sao?”

Đinh Lập Hiên hét rất lớn tiếng khiến cho những người hầu cùng bảo tiêu ở xung quanh đều cúi đầu, không ai dám lên tiếng. Đinh Lập Hiên vô cùng tức giận, xô Vũ Kiệt ra, ngồi sụp xuống sô pha, thở dài một hơi. Bác sĩ Vương vội vàng kéo tay Vũ Kiệt, tiêm cho cậu ta một mũi thuốc.

Vũ Kiệt bắt đầu an tĩnh lại, cả căn phòng nhiều người thế nhưng không ai mở miệng nói chuyện, cả bầu không khí giống như đọng lại, khiến cho người ta cảm giác như không thể nào thở nổi.

31. Chương 31

Đối với thuốc lắc, chỉ cần không đụng vào nữa, chịu khó vài ngày thì có thể dễ dàng từ bỏ nhưng hê-rô-in lại không giống như vậy, nhìn dáng vẻ của Vũ Kiệt đúng là đã bị nghiện rồi, muốn từ bỏ đúng là rất khó khăn, hơn nữa người hút thuốc phiện cũng dễ dàng mất đi ý chí chiến đấu. Đinh Lập Hiên cảm thấy Vũ Kiệt đã bị hủy hoại hoàn toàn rồi, đứa con y dụng tâm bồi dưỡng mười mấy năm thế nhưng lại bị hủy như thế, cảm giác này đúng là làm cho người ta như sắp điên mất, giống như chỉ trong chốc lát đã già đi mấy tuổi. [đúng là phải công nhận đứa con trai yêu của a vô dụng và yếu kém thật]

Lam Thần tựa vào cửa nghiêng đầu nhìn cha mình, trong lòng cậu đang không ngừng hỏi y, khó chịu lắm phải không? Nhất định rất khó chịu, thương tâm lắm phải không? Tôi rất hiểu cái cảm giác này, bởi vì tôi cũng đã từng trải qua mười mấy năm sống trong khó chịu thương tâm như thế, không phải ông rất xem trọng đứa con này sao? Ông không phải vẫn xem anh ta như bảo bối sao? Tôi muốn xem lúc anh ta biến thành bộ dáng như vậy ông còn có thể xem anh ta như bảo bối nữa hay không? Nhìn bộ dáng ngủ say của Vũ Kiệt đau lòng lắm phải không? Còn nhớ trước đây ông từng đánh tôi một tát hay không? Đây là trả lại cho ông! [sao ta thấy Thần tội tội sao ấy, cô đơn nữa]

Thời gian trong căn phòng này giống như ngừng lại, Đinh Lập Hiên ngồi ngây ngốc ở đó rất lâu nhìn con mình.

“Bác sĩ Vương, ông mau tìm mấy bác sĩ chuyên nghiệp đến đây cai nghiện cho Vũ Kiệt!”

“Đinh tổng, hay là mang cậu ấy đến trại cai nghiện đi!”

Đinh Lập Hiên đi tới cửa, ngừng lại một chút, “Ở nhà cai đi!”

“Dạ, Đinh tổng, tôi đi sắp xếp ngay!”

Nói xong y bước ra ngoài, trở về phòng ngủ ở lầu ba. Lam Thần nhìn chăm chăm theo bóng dáng của y, cho đến khi khuất hẳn mới thu ánh mắt lại, lạnh lùng nhìn vào phòng một chút rồi xoay người đi xuống lầu.

Mãi đến chiều bác sĩ Vương mới dẫn mấy bác sĩ chuyên về cai nghiện đến. Đinh Lập Hiên bước ra khỏi phòng, sắc mặt trở nên tiêu sái, toàn thân đầy mùi thuốc, có lẽ y đã ở trong phòng hút thuốc giải sầu từ trưa đến giờ! Đinh Lập Hiên đưa Vũ Kiệt đến căn phòng phía sau, sắp xếp mấy bảo tiêu trông coi. Lam Thần vẫn đi theo phía sau y, nhưng cậu lại không hề bước vào căn phòng kia, mặt cậu vẫn không chút thay đổi nhìn những gì đang diễn ra trước mắt. Đinh Lập Hiên sắp xếp xong rồi lại trở về biệt thự tự nhốt mình trong phòng. Lam Thần thấy thế vội kéo bác sĩ Vương ra ngoài nói chuyện.

“Bác sĩ Vương, các ông định cai nghiện cho đại thiếu gia như thế nào?”

“Hiện tại có ba phương pháp cai nghiện thông dụng, thứ nhất là phương pháp cai nghiện tự nhiên: Chính là không dùng thuốc, khuyết điểm là rất thống khổ. Thứ hai là phương pháp cai nghiện bằng thuốc hay còn gọi là trị liệu tiêu độc. Chính là cho người nghiện dùng một loại thuốc khác thay thế, từ từ giảm dần, giảm dần, phương pháp này có thể giảm bớt thống khổ cho người nghiện, từ từ có thể hoàn toàn cai được. Cuối cùng là phương pháp châm cứu, vật lý trị liệu kết hợp với thả lỏng tâm lý, phương pháp này rất tốn thời gian, hơn nữa cũng có thể không trị dứt điểm được.

Lam Thần suy nghĩ một lát, “Ông hẳn là biết Đinh tổng rất xem trọng đại thiếu gia, xảy ra việc này chắc chắn y sẽ rất khó chấp nhận, cho nên các ông phải nhanh chóng cai nghiện cho đại thiếu gia, tốt nhất là không nên dùng thuốc, bản thân thuốc vốn đã có đến ba phần độc!”

Bác sĩ Vương hiểu ngay, thời gian phải nhanh, lại không thể dùng thuốc, vậy chỉ có thể áp dụng phương pháp thứ nhất, “Tôi đã hiểu!”

“Còn nữa, trong quá trình cai nghiện các ông phải giúp đại thiếu gia điều dưỡng tốt thân thể, tuyệt đối đừng để cậu ấy mắc bệnh gì!”

“Cứ yên tâm, tôi sẽ lo liệu tốt!”

Sở dĩ để bác sĩ chọn phương pháp thứ nhất cũng không phải vì suy nghĩ cho Vũ Kiệt, mà là muốn cho cậu ta chịu khổ nhiều thêm một chút. Lam Thần ám chỉ với bác sĩ xong rồi lại liếc nhìn Vũ Kiệt trong phòng, cười lạnh một tiếng rồi lên xe ra khỏi Đình gia.

Tối hôm đó, Đình Lập Hiên đứng ở cửa sổ lầu ba nhìn về phía căn phòng ở phía sau. Vũ Kiệt lại lên cơn nghiện, la khóc rất lớn tiếng, giọng điệu ai oán, thống khổ, mấy bác sĩ đề cậu ta xuống giường, lăn qua lăn lại rất lâu. Đình Lập Hiên thở dài một hơi rồi thay quần áo, lên xe trở về công ty.

Sáng hôm sau, Lam Thần đến công ty thấy áo khoác Đình Lập Hiên vắt trên ghế, cậu nhẹ nhàng đi tới, mở cửa phòng ngủ ra, quả nhiên thấy y nhắm mắt nằm trên giường. Lam Thần ngồi xuống bên giường, nhìn gương mặt của y rất lâu. Ngay cả lúc ngủ mà chân mày còn nhăn lại thành như vậy, trong lòng nhất định là rất khó chịu? Cũng khó trách, đứa con yêu quý nhất của mình đột nhiên biến thành như vậy, ai chịu được. Thấy lông mi y giật giật, cậu vội vàng điều chỉnh lại thần sắc, mỉm cười!

“Chào buổi sáng, Đình tổng!”

Đình Lập Hiên mở mắt ra thấy Lam Thần, tâm tình thả lỏng xuống một chút, vươn tay kéo người kia vào lòng, “Lam Thần, nếu tôi có đứa con ngoan như em thì tốt rồi!” [nghe xong câu này ta chỉ muốn thịt a cha này thui]

Trong lòng Lam Thần cười lạnh, nếu như ông nói, không phải chính là khi có không biết quý trọng, đến lúc mất đi rồi mới cảm thấy hối tiếc hay sao? Năm đó tại sao ông lại không biết quý trọng tôi?

“Đình tổng thật biết nói đùa, người không phải đã có con rồi sao?”

“Đừng nhắc đến tên nghịch tử kia nữa, nó thật quá kém cỏi, nếu nó có được một nửa nhu thuận như lúc còn nhỏ thì tôi đã mừng rồi!”

“Đình tổng vẫn còn trẻ, người còn có thể sinh một đứa con khác mà!”

Đình Lập Hiên thở dài, xoa xoa trán, “Tôi vẫn chưa nói với bất kì ai, kì thật tôi vẫn còn một đứa con!” [giờ mới nhớ ra sao, có còn kịp ko????] Kì lạ là người trong lòng cũng không có biểu hiện gì là kinh ngạc lắm.

Lam Thần nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi, “Lần trước người có nói ở căn phòng phía sau có một đứa nhỏ, chẳng lẽ đó là con người hay sao?”

“Sao em biết?”

“Tôi đoán! Đình tổng, tại sao người không nói cho người khác biết người vẫn còn một người con nữa? Chẳng lẽ cậu ấy là con riêng không thể ra ngoài gặp người khác?”

“Không phải, tính ra thì Vũ Kiệt mới là con riêng, đứa nhỏ kia là con của tôi và vợ chính thức, nhỏ hơn Vũ Kiệt một tuổi!”

“Đình tổng, kể tôi nghe chuyện về cậu bé đó đi!”

Đình Lập Hiên trầm mặt rất lâu, không phải y không muốn nói, mà đến lúc này y mới đột nhiên phát hiện, dường như từ trước đến giờ y chưa hề biết gì về Vũ Khuynh, ấn tượng của y về đứa nhỏ này thật mơ hồ. Rõ ràng đã ở gần nhau mười sáu năm, tại sao ấn tượng của y với đứa nhỏ này lại nhạt như vậy.

“Đứa nhỏ đó tên Vũ Khuynh!”

“Có giống Đình tổng không?”

“Nó.....Tôi không nhớ rõ bộ dáng của nó, rất mơ hồ, lúc nó sinh ra có một cái nốt đỏ trên mặt, dường như tôi chỉ nhớ được nhiều đó!”

Lam Thần cúi đầu, rúc vào trong ngực Đinh Lập Hiên, hung hăng cắn lên môi mình, khuôn mặt đã bị lửa giận đốt đến đỏ bừng, “Lần trước, sao tôi không thấy hình của cậu ấy trong album?”

Đinh Lập Hiên đột nhiên nhớ hình như từ nhỏ đến lớn đứa nhỏ kia cũng chưa từng chụp ảnh, trong lòng y không ngừng tự hỏi bản thân tại sao lại không chụp ảnh cho đứa nhỏ đó? Không phải cha mẹ vẫn thường thích chụp ảnh cho con mình sao? Trong lòng y lại bắt đầu dâng lên cảm giác tội lỗi!

“Dường như từ trước đến giờ nó chưa từng chụp ảnh!”

“Đinh tổng, kể với tôi về chuyện lúc nhỏ của cậu bé đó đi!”

“Lúc nhỏ nó.....”

“Phải nha, cha mẹ đều biết rất rõ chuyện của con mình lúc nhỏ, có phải rất nghịch ngợm hay không, hay là thích khóc nhè?”

Lúc nhỏ, đứa nhỏ đó có bộ dáng như thế nào? Tại sao y lại không nhớ được chút nào hết? Ở trong nhà bất kể là chuyện của quần gia hay người hầu y đều nhớ rõ, tại sao y lại nhớ không ra chuyện về đứa con của mình?

“Bảo mẫu nói đứa nhỏ đó rất ngoan, rất hiểu chuyện, thầy dạy nó học nói nó rất thông minh.”

“Tại sao đều là người khác nói, trong trí nhớ của Đinh tổng đứa nhỏ đó có bộ dáng như thế nào?”

Sắc mặt Đinh Lập Hiên trở nên rất khó xem, mặt mày nhăn lại, “Tôi, tôi không biết!”

Lam Thần bật cười, ngẩng đầu lên nhìn Đinh Lập Hiên bằng ánh mắt kì quái, “Đinh tổng, người thật biết nói giỡn, người sao lại không biết chuyện về con mình, nếu như vậy chẳng phải đứa nhỏ kia cũng giống một cô nhi như tôi, không có cha mẹ quan tâm.”

Hai chữ “cô nhi” này làm Đinh Lập Hiên chấn động, nó rõ ràng có cha sao lại là cô nhi, nhưng cha nó ngay cả hình dáng của nó như thế nào cũng không nhớ rõ, vậy nó có khác gì một cô nhi, con y thật sự cũng không bằng một cô nhi sao? Càng nghĩ y lại càng khó chịu, cảm giác tội lỗi cũng theo đó tăng lên.

Lam Thần chăm chú theo dõi biểu tình của Đinh Lập Hiên, mỗi một biến hóa đều quan sát thật kĩ, lúc này mới thật thống khoái nha, cuối cùng cậu cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt áy máy, hối hận của cha mình.

“Đinh tổng, đứa nhỏ kia đâu rồi?”

“Không biết, nó đã mất tích hơn ba năm, tôi có đi tìm nó nhưng cũng không có chút manh mối.” [với tài lực của a nếu thật sự muốn tìm đã tìm ra rồi]

Trong lòng Lam Thần hừ lạnh một tiếng, “Đinh tổng ở Vân Hải nhất hô bách ứng, muốn tìm một người thì có gì khó khăn.....Đã đến giờ rồi, Đinh tổng, tôi đi làm việc trước.”

Bỏ lại những lời này, Lam Thần đứng dậy đi ra khỏi phòng, để lại một mình Đinh Lập Hiên nằm trên giường trầm mặt rất lâu.

[thật ra ta ko thích truyện ngược cho lắm nhưng có những truyện ngược hay đến ko thể cưỡng lại nổi nên ta cứ đâm đầu vô mặc dù đôi khi đọc ngược là lòng rất nặng, nước mắt chảy ra mà ko hay.....như những lúc như thế này ta hơi nhảm chút]

Cuộc nói chuyện buổi sáng có ảnh hưởng rất lớn với Đinh Lập Hiên, suốt một ngày y cứ nằm mãi trong phòng không chịu ra ngoài. Đến tối, Đinh Lập Hiên lấy di động ra gọi điện cho Lưu quần gia.

“Ông chủ có gì căn dặn?”

“Lưu quần gia, ông còn số điện thoại của bảo mẫu kia hay không?”

“Ông chủ muốn hỏi bảo mẫu nào, bảo mẫu hầu hạ đại thiếu gia hết thấy có bốn người.”

“Không, tôi muốn hỏi bảo mẫu chăm sóc nhị thiếu gia.”

“Nhị thiếu gia? À, bảo mẫu đó là Tần tỷ, tôi có ghi lại số điện thoại của bà ấy.”

“Cả thầy dạy tại nhà cho nhị thiếu gia nữa!”

“À, có, thầy đó họ Dương.”

“Được, ông bảo hai người đó đến công ty, tôi muốn gặp bọn họ.”

“Vâng, tôi lập tức đi tìm!”

Lưu quản gia hồ hồ đồ đồ buông điện thoại xuống, không biết hôm nay ông chủ phát điên gì nữa, sao tự dưng lại nhớ tới nhị thiếu gia? Cũng may trước kia ông có ghi lại số điện thoại của bọn họ, mà cũng đã nhiều năm như vậy không biết họ có đổi số khác không, có lẽ nên đi tìm danh bạ kiểm tra lại một chút xem sao.

Trưa hôm sau, Lam Thần đang chỉnh sửa lại tư liệu, một người từ trong thang máy bước ra, Lam Thần ngẩng đầu lên, kinh ngạc đến mức ngay cả bút cũng rơi xuống, cậu ngậy ra một hồi mới điều chỉnh lại thần sắc.

“Xin chào, tôi muốn gặp Đinh tổng!”

“Được, được, bà chờ chút!”

Lam Thần gõ gõ cửa, “Đinh tổng, có một người phụ nữ muốn gặp người!”

Đinh Lập Hiên nhìn ra ngoài, “Mời người đó vào, còn nữa, tạm thời không tiếp bất kì kẻ nào!”

“Vâng!”

Lam Thần nghiêng người mời người kia vào, đóng cửa lại, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, người đó không ai khác chính là dì Tần, người đã chăm sóc cậu mười năm. Tám chín năm không gặp dì ấy đã già đi rất nhiều, hôm nay Đinh Lập Hiên tìm dì ấy tới làm gì?

Dì Tần nhận được điện thoại của Lưu quản gia cũng rất bất ngờ, ông ấy nói Đinh tổng muốn gặp bà, bà vốn cũng không có ấn tượng gì tốt với vị Đinh tổng này, căn bản là không thêm nhớ, nhưng lại nghe nói Sưu Nhi đã mất tích mấy năm rồi, bà cảm thấy không yên lòng nên mới nhận lời đi tới nơi này một chuyến.

“Đinh tổng, xin hỏi ông tìm tôi có việc gì?”

Dì Tần ngồi xuống đối diện Đinh Lập Hiên, lạnh lùng hỏi một câu mà kì lạ là Đinh Lập Hiên cũng không hề tức giận, “Chị Tần, chị có thể kể cho tôi nghe chuyện lúc nhỏ của Vũ Khuynh hay không?”

Dì Tần sửng sốt, hiển nhiên là có chút bất ngờ, “Đinh tổng, tôi nghe nói Vũ Khuynh đã mất tích, sao lại có chuyện như vậy?”

“Tôi cũng không rõ, hôm nay tôi tìm chị đến chính là muốn biết những chuyện lúc trước của đứa nhỏ này.”

Dì Tần biết đây là chuyện trong nhà y, nghĩ thầm trong bụng, nói không chừng Sưu Nhi không chịu nổi cuộc sống ở đó nên mới bỏ nhà đi, “Được rồi, Đinh tổng muốn biết chuyện gì?”

“Tất cả mọi chuyện!”

“Aiz, tôi đã chăm sóc đứa nhỏ này mười năm, kể ra đúng thật là dài.....”

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đinh Lập Hiên im lặng lắng nghe những lời mà dì Tần kể, câu chuyện thật dài, bắt đầu từ lúc một tuổi cho đến lúc Sưu Nhi lớn lên, từng chi tiết dì Tần đều nhớ rất rõ ràng, thậm chí mỗi một câu nói dì Tần cũng chưa từng quên. Đinh Lập Hiên càng nghe càng cảm thấy bức rút, tựa vào ghế, một tay đỡ trán che đi hai mắt của mình, mỗi một chuyện đều khiến y phải đau lòng, mỗi một câu nói đều khiến y phải khổ sở! [chỉ mới nghe kể mà ông lại thấy khổ sở vậy còn cậu bé ngày xưa đã trải qua như thế nào hả, ông thật khốn khiếp mà - đáng đánh]

“Bốn tuổi năm ấy tôi hỏi cậu ấy: con thích ba ba lắm sao? Cậu ấy nói rất thích, tôi lại hỏi: ba con xử tệ với con như thế sao con còn thích ông ta? Vũ Khuynh nói: ba ba tốt với con lắm, có một lần tay con dơ ba ba còn cho con một cái khăn lau tay! Nói xong, cậu ấy chui xuống sàn lấy một chiếc hộp ra, đó là chiếc hộp mà cậu ấy dùng để cất giấu bảo vật của mình, bên trong có hai ngăn, một ngăn chứa đồ chơi mà tôi tặng còn một ngăn chính là chứa chiếc khăn tay mà ông đã cho. Có lẽ nói ông cũng không tin, vì để bảo quản tốt chiếc khăn đó, cậu ấy thế nhưng lại dùng năm cái khăn khác bao bọc ở bên ngoài. Sau đó còn giấu kĩ vào trong hộp, cũng giống như thế, vào tết năm đó cậu cho cậu ấy một trăm đồng lì xì.....”

Bởi vì trước đây Đinh Lập Hiền vô tình nhấn tâm, cho nên lúc này y không nói được gì. Cho đến lúc này y mới biết trên thế giới này vẫn còn một đứa nhỏ xem thứ mà y tùy tiện đưa cho như bảo vật cất giấu! Bản thân y luôn than thở vì sao không có ai yêu thương y thật lòng mà chỉ yêu thích tiền của y thôi, nhưng thực tế luôn có một người yêu thương y hết lòng, ở trong mắt đứa nhỏ ấy cha của nó chính là toàn bộ thế giới, nhưng người làm cha như y lại nhấn tâm ném đứa nhỏ đó ra ngoài, mười mấy năm không hề quan tâm tới, y.....có còn là người hay không? [tại sao Thần của ta phải chịu khổ sở như vậy chứ, biết vì sao ko?? - vì em nó có một người cha như ông đó!!!]

Cuộc nói chuyện này kéo dài đến hơn tám giờ mới chấm dứt, dì Tần nhìn sắc mặt của Đinh Lập Hiền, y một tay đỡ trán, nhìn không rõ lúc này có biểu tình gì, nhưng khẳng định là rất khó chịu. Dì Tần không hề ngắt đi suy nghĩ của y mà đứng dậy, lặng lẽ ra khỏi phòng. Lam Thần vẫn chờ ở bên ngoài, thấy dì Tần đi tới, vội vàng đứng dậy.

“À, Đinh tổng, ông ấy.....?”

Dì Tần thuận miệng nói một câu, “Đinh tổng của các người đang tự phản tỉnh ở bên trong, tôi đi trước!”

“À, có thể để lại địa chỉ của bà không?”

“Tại sao?”

“Ồ, để sau này tiện liên lạc, những người từng đến công ty tôi đều ghi lại, cho nên làm phiền bà một chút nha!”

Lam Thần nói chuyện rất rõ ràng, dì Tần cũng có ấn tượng rất tốt với cậu nên bà chủ động viết lại số điện thoại và địa chỉ của mình. Lam Thần nở một nụ cười ngọt ngào, ấn thang máy rồi nhìn bà bước vào, lúc cửa thang máy từ từ đóng lại, Lam Thần nhìn dì Tần rồi trịnh trọng cúi người xuống, chân thành nói một câu, “Cám ơn!”

Nhìn theo khe cửa thang máy đang đóng lại, dì Tần cảm thấy có chút kì lạ. Lam Thần cẩn thận cất lại địa chỉ của dì Tần, gõ cửa đi vào văn phòng. Lúc này, Đinh Lập Hiền đang đứng bên cửa sổ, đưa lưng về phía cửa, không biết đang suy nghĩ gì, Lam Thần nhẹ nhàng đi phía sau y.

“Đinh tổng!”

Nghe được giọng nói ở phía sau, Đinh Lập Hiền đưa tay kéo Lam Thần vào lòng, nâng đầu Lam Thần tựa vào vai mình, giữ tư thế này rất lâu. Lúc buông ra, Đinh Lập Hiền lập tức quay mặt sang chỗ khác.

“Lam Thần, em về trước đi!”

“À, vậy Đinh tổng cũng phải về nghỉ ngơi sớm chút nha!”

“Ừm!”

Lam Thần do dự một chút rồi xoay người ra văn phòng, lúc vào thang máy vô tình chạm lên bả vai mình thấy âu phục cậu đã ướt một mảng lớn. Lam Thần dựa vào tường đứng ngây ngốc một hồi, đến khi thang máy xuống tới tầng một, cửa mở rồi lại đóng, qua một hồi lâu Lam Thần mới bước ra ngoài!

Khi còn ở Hàn Quốc, trong những đêm không ngủ được cậu vẫn thường hy vọng, hy vọng có một ngày có thể thấy được bộ dáng thất bại của cha cậu, thấy cha cậu thương tâm, đau khổ đến rơi nước mắt, nhưng tại sao hôm nay khi nhìn thấy y khóc, cậu lại không cảm thấy vui vẻ? Tại sao thấy y khóc cậu lại khó chịu như vậy, cậu rõ ràng rất hận y, hận đến muốn cho y thê ly tử tán, tan nhà nát cửa mới cam tâm. Tại sao cuối cùng lại để cậu yêu y, tại sao lại để cậu cùng y chịu khổ? [dù sao em cũng là một người có trái tim yếu

đuối như tất cả những em thụ khác thui! ko sao đâu! em cảm thấy khó chịu chứng tỏ em thiện lương và có một tấm lòng bao dung càng làm em trở nên đẹp hơn]

Một đêm không ngủ, sáng hôm sau Lam Thần đến công ty lại gặp người thầy đã dạy mình trước đây, không cần đoán cũng biết là cha cậu hẹn thầy tới. Hai người cùng vào thang máy đi đến tầng cao nhất, Lam Thần mở cửa mời thầy vào văn phòng của Đinh Lập Hiền, cuộc nói chuyện này kéo dài đến tận buổi chiều mới kết thúc. Đối mặt với dì Tần và thầy Dương, Lam Thần cảm thấy họ chính là ân nhân của mình, nhưng bởi vì không thể làm bại lộ thân phận, cho nên dù trong lòng cậu có ngàn lời cảm tạ thế nào cũng không thể nói ra được, cuối cùng cậu chỉ có thể dùng một câu “Cảm ơn” tình cờ để biểu đạt.

Qua lời kể của hai người này, Đinh Lập Hiền mới biết được những chuyện trước đây của Vũ Khuynh. Trước kia trong ấn tượng của y, nó chỉ là một đứa nhỏ xấu xí, ngoài ra cũng không có đặc điểm gì khác. Nhưng tới hôm nay y mới hoàn toàn thay đổi cách nhìn về đứa nhỏ kia, Vũ Khuynh rất hiểu chuyện, rất nhu thuận, ngay từ nhỏ đã rất ít khóc nháo, hơn nữa còn rất coi trọng tình cảm, ở trong lòng của đứa nhỏ đó người quan trọng nhất chính là cha mình. Vũ Khuynh rất thông minh, học bài rất nhanh, chỉ mới chín năm mà đã hoàn thành hết chương trình mười hai năm học, nếu năm đó y cho đứa nhỏ này học đại học chắc chắn nó sẽ học rất tốt! Nhưng tại sao từ trước đến giờ y lại chưa từng xem trọng đứa nhỏ này, đơn giản là vì nó xấu hay sao? Y luôn miệng nói người khác vô tình với y, kỳ thật người vô tình nhất trên thế giới này lại chính là y!

Mấy ngày tiếp theo, Đinh Lập Hiền tìm ba thám tử tư đi điều tra tung tích của Vũ Khuynh, nhưng ngoài tên và một đốm trên mặt ra cũng không có ảnh chụp hay bất kì tư liệu nào khác. Cho nên kết quả có thể dự đoán được! Trung Quốc lớn như vậy, muốn tìm một người trong số mười triệu dân nói thì được nhưng làm thì đâu có dễ!

Từ ngày ra khỏi biệt thự, cũng đã lâu rồi Đinh Lập Hiền không trở về nhà, mà căn nhà kia căn bản không còn là nhà nữa rồi. Mỗi ngày Đinh Lập Hiền đều ở lại công ty, ngẫu nhiên cũng sẽ bảo Lam Thần ở lại, ôm cậu ngủ, nhưng tức nhiên hai người cũng không làm gì khác. Lúc này căn bản là Đinh Lập Hiền không có tâm tình nghĩ đến những chuyện đó, đứa con lớn cai nghiện, đứa con nhỏ mất tích tìm không thấy, mỗi ngày y đều chịu áp lực tinh thần trầm trọng. Chỉ có những lúc ôm Lam Thần, y mới có thể an tâm ngủ một chút, còn những lúc ở một mình thì cho dù có uống thuốc ngủ đi chăng nữa cũng không cách nào chợp mắt được.

“Đinh tổng, người gầy đi nhiều lắm!”

Đinh Lập Hiền ôm chặt người trong lòng hơn một chút, thở dài, “Lam Thần, em nói cho tôi biết, nếu đã làm sai thì phải bồi thường như thế nào?”

“Đinh tổng làm sai chuyện gì?”

“Tôi đã làm tổn thương một người rất yêu tôi.”

“Yêu?”

“Không phải tình yêu, là tình cảm cha con!”

Lam Thần ngẩng đầu lên nhìn, “Đinh tổng, người nói chính là đứa nhỏ tên Vũ Khuynh đó sao?”

“Đúng, giờ tôi mới biết được đứa nhỏ kia yêu thương tôi bao nhiêu, nhưng tôi lại bỏ mặc nó không hề quan tâm, tôi thật không phải là một người cha tốt!”

“Đinh tổng hối hận sao?”

“Phải, rất hối hận!”

Nghe cha mình chính miệng nói ba chữ “Rất hối hận”, tim Lam Thần đập mạnh lên, cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Đinh tổng, trên thế giới này không có thuốc hối hận!” Làm sai thì phải chịu trừng phạt. Nhưng câu này Lam Thần giữ lại trong lòng không nói ra.

“Tôi biết, tôi muốn tìm Vũ Khuynh trở về, tôi muốn bồi thường cho nó!”

“Tìm không được sao?”

“Ừm, Vũ Khuynh giống như đã tan vào không khí, một chút tin tức cũng không có!”

Trong lòng Lam Thần cười lạnh một tiếng, “Đinh tổng, lúc đứa nhỏ kia đi, trên người có tiền không?”

“Không có, nó không có tiền riêng trong người!”

“Đinh tổng, người có nghĩ đến chuyện, cậu ấy không có tiền, diện mạo lại không được tốt không thể làm việc, có lẽ.....”

“Có lẽ thế nào?”

“Có lẽ cậu ấy cần bản không thể sinh tồn trong xã hội này, nói không chừng đã xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.....”

Đang nói tự nhiên Đinh Lập Hiên ngồi dậy, nhìn chằm chằm Lam Thần, “Em nói nó sẽ chết?”

“Đinh tổng đừng nóng giận, tôi chỉ giả thiết mà thôi, lúc cậu ấy bỏ đi còn chưa đến mười sáu tuổi, sẽ không tránh khỏi xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.”

“Câm miệng!” [sợ sao, ông lấy tư cách gì lo sợ cho em nó vậy]

Tiếng hét kia làm Lam Thần hoảng sợ, vẻ mặt ủ rũ, xoa người, đưa lưng về phía Đinh Lập Hiên, không nói câu nào. Người phía sau trầm mặc một hồi rồi kéo nhẹ Lam Thần vào lòng.

“Xin lỗi, tôi không nên la em như vậy!”

“Đinh tổng la rất đúng, tôi không nên nói những lời như thế, nhưng.....nhưng từ nhỏ tôi đã là cô nhi, tôi rất hiểu xã hội này tàn khốc như thế nào, cho dù Đinh tổng là người lớn như vậy, nhưng nếu trong tay người không có một đồng nào thì liệu người có thể sống được mấy ngày? Huống chi cậu ấy chỉ là một đứa nhỏ mới hơn mười tuổi? Cậu ấy chỉ có thể.....tự sinh tự diệt!”

Mấy từ “tự sinh tự diệt” vừa nói ra, Đinh Lập Hiên mở to hai mắt ra nhìn, đây không phải là câu mà năm đó y đã nói hay sao? Năm đó vậy mà y lại có thể nói ra một câu tàn nhẫn như thế, để nó tự sinh tự diệt, Lam Thần nói tuy là có hơi khó nghe, nhưng ngẫm lại cũng rất có lý, chẳng lẽ Vũ khuyneh thật sự.....?

“Đinh tổng, tôi giả dụ là kết quả tồi tệ nhất, người cũng đừng suy nghĩ nhiều, tôi đi tắm trước đây!”

Lam Thần bỏ cha mình ngồi ngáy ra đó, đứng dậy đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, dựa vào tường, cười lạnh một tiếng. Kiểu tra tấn này khó chịu lắm phải không? Tôi sẽ cho ông từ từ niếm đầy đủ hết mùi vị của cái cảm giác này!

Tối hôm đó, lúc ngủ Đinh Lập Hiên đã mơ thấy một cơn ác mộng, y mơ thấy Vũ Khuyneh bị người ta vứt xuống đất hung hăng dẫm đạp. Tướng mạo của Vũ khuyneh trông rất mơ hồ, y chỉ thấy rõ cái bớt đỏ kia, y lại thấy ánh mắt của nó vô cùng oán hận, sau đó nó lại nhìn về phía y, hỏi y, “Tại sao lại bỏ tôi? Ba ba, lòng dạ của ông thật ác độc nha! Cho tới bây giờ ông cũng chưa từng đối xử với tôi như con, ông để tôi tự sinh tự diệt!.....”

Đinh Lập Hiên bật dậy, cả người ướt đẫm mồ hôi. Lam Thần nghe tiếng vội vàng mở đèn bàn lên, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Đinh tổng, người sao vậy?”

“Tôi, tôi mơ thấy ác mộng.”

Lam Thần rút hai tờ khăn giấy ra, lau mồ hôi cho y, “Mơ thấy gì, nói cho tôi nghe đi!”

“Tôi mơ thấy Vũ Khuyneh, cả, cả người nó đều là máu.....”

“Đừng sợ, những gì trong mơ sẽ tương phản với sự thật.”

Đinh Lập Hiên thở hổn hển, tựa đầu lên vai Lam Thần, “Vũ Khuyneh, có phải thật sự đã.....?”

“Người đừng suy nghĩ nhiều quá, nói không chừng hiện giờ cậu ấy đang sống rất tốt.”

“Làm sao có thể sống tốt, nó không có một phân tiền nào trên người cả, từ nhỏ tới lớn nó lại chưa bước ra khỏi cửa được mấy lần, nó làm sao có thể sinh tồn trong cái xã hội này đây?”

33. Chương 33

Lam Thần thềm cười lạnh một tiếng “Đinh tổng, có phải trước kia người đối xử với cậu ấy không tốt?”

“Đúng thật là không tốt, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ quan tâm tới nó, thậm chí có một khoảng thời gian tôi quên đi sự tồn tại của nó”

“Rõ ràng đó là con của người, sao người lại đối xử với cậu ấy như vậy? Cậu ấy yếu kém về diện mạo, bản thân sẽ rất tự ti, mà cha mẹ cũng chẳng xem trọng, trong lòng cậu ấy sẽ có bao nhiêu khổ sở chứ? Khó trách cậu ấy bỏ nhà đi, tôi còn nhớ lúc nhỏ ở cô nhi viện cũng có một đứa nhỏ như thế, đứa nhỏ đó...”

Đinh Lập Hiên vội vàng ngắt đầu lên hỏi “Đứa nhỏ đó làm sao?”

“Bỏ đi, không nói vẫn tốt hơn”

“Nói đi, tôi muốn biết”

Lam Thần thở dài một hơi “Đứa nhỏ đó bị sút môi, từ nhỏ đã bị cha mẹ bỏ rơi, nó ở trên đường ăn xin, viện trưởng thấy nó đáng thương nên đem về nuôi. Nhưng vì nó xấu nên luôn bị những đứa nhỏ khác ăn hiếp, tôi thường thấy nó trốn ra phía sau gốc cây ngồi khóc một mình. Sau này đứa nhỏ đó trở nên trầm mặc, thậm chí ít nói chuyện với người khác, năm mười sáu tuổi nó rời khỏi cô nhi viện, ra ngoài tìm việc làm, có một lần tôi trở về cô nhi viện nghe bọn họ nói chuyện, mới biết đứa nhỏ đó đi xin việc nhưng không ai nhận, trên mặt trên người đều có vết thương, sau đó...”

“Sau đó thế nào?”

Lam Thần cúi đầu, cắn cắn môi “Sau đó nó dùng dao cắt cổ tay tự sát, lúc chết trên người nó có rất nhiều vết thương, ngay cả xương sườn đều bị gãy vài cái, thi thể của nó là do viện trưởng tìm được trong một khu nhà đổ nát, dưới thân còn có một vũng máu lớn, lúc chết mắt còn mở to, cảnh tượng rất khủng khiếp...”
[Thần ơi! em đang kể truyện kinh dị sao, nó gây ám ảnh cho người nghe lắm nha ta đây mà còn ớn mà]

Lam Thần nói xong, ngắt đầu lên, nhìn thấy ngón tay cầm thuốc lá của Đinh Lập Hiên đang run rẩy

Hai người trầm mặc một hồi, Lam Thần nhìn đồng hồ, đứng dậy mở tủ lấy hộp thuốc an thần ra, quay đầu nhìn thoáng qua Đinh Lập Hiên còn đang thất thần. Cậu thừa dịp y không chú ý, lấy viên thuốc từ trong túi áo ra, mở chai nước khoáng, đưa cho Đinh Lập Hiên

“Đinh tổng, uống thuốc rồi ngủ sớm một chút đi”

Đinh Lập Hiên đưa tay nhận lấy viên thuốc, cũng không thèm nhìn lại rồi uống vào, Lam Thần kéo y nằm xuống giường, đắp chăn lại “Ngủ đi, ngày mai còn phải họp nữa”

“Ngoan, em ngủ trước đi”

“Ừm, ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Trong phòng lập tức tối đen lại, Lam Thần thấy hai mắt Đinh Lập Hiên vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà, chân mày nhăn lại, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Thầm nghĩ, ông cũng nên từ từ thử nghiệm dần cảm giác này đi

Một khoảng thời gian sau này, mỗi tối Đinh Lập Hiên đều lăn qua lộn lại không cách nào chợp mắt được, bóng dáng của Vũ Khuynh thường hiện ra trước mắt y, toàn thân nó đầy máu, bộ dáng vô cùng đáng sợ. Mà nếu y có ngủ được thì cũng liên tục mơ thấy ác mộng, ngày nghỉ gì đêm thường mơ thấy cái đó, vì thế càng khiến Đinh Lập Hiên hoài nghi Vũ Khuynh đã gặp chuyện bất trắc, đến đêm mơ thấy ác mộng càng đáng sợ. Mỗi đêm, y đều bị những cơn ác mộng như thế làm giật mình mấy lần, mà lần nào cũng đổ mồ hôi lạnh khắp người

Tuy nhiên, Đinh Lập Hiên lại không biết, thuốc mà y uống căn bản không phải là thuốc an thần mà bác sĩ đã kê, đó là thuốc phencyclidine do Lam Thần lén mua về. Phencyclidine là loại thuốc có tác dụng kích thích trung khu thần kinh làm tăng cảm giác ức chế, hưng phấn, đau đớn và ảo giác của con người, dùng xong năm phút sau sẽ bắt đầu tác dụng, khoảng ba mươi phút sẽ lên tới đỉnh điểm, tạo nên cảm giác hân

hoan, ám áp, đau đớn, phiêu phiêu trôi dạt ra khỏi tiềm thức con người. Đồng thời nó cũng sản sinh ảo giác, thay đổi cảnh tượng, không gian xoay chuyển theo chiều hướng của những chướng ngại trong hình thức suy nghĩ

Những ảo giác đáng sợ mà Đinh Lập Hiên thấy là từ loại thuốc này mà ra, hơn nữa Lam Thần còn thường xuyên tác động về mặt tâm lý khiến y càng khó thoát khỏi sợ hãi, trong ngắn ngủi mấy ngày mà y gầy sút hẳn, tinh thần cũng ủ rũ không chút phấn chấn

Trưa hôm đó, Lam Thần thừa lúc Đinh Lập Hiên muốn ngủ trưa cho y dùng thuốc, vừa nằm xuống không được bao lâu đã có hiệu quả ngay, Đinh Lập Hiên mơ mơ màng màng nhìn thấy cha y giận dữ, gờ gẩy lên máng y

“Cháu nội của ta đâu? Mày đem Vũ Khuynh đi đâu rồi?”

Hình ảnh cha y vừa biến mất, y lại thấy Mạnh Thanh bước lại gần, lúc này cả người Mạnh Thanh toàn là máu, tóc tai bù xù, hai cánh tay cong vẹo khác thường, đó là bộ dáng lúc cô xảy ra tai nạn. Cô trừng mắt nhìn y, vươn tay ra bóp cổ y

“Con tôi đâu? Có phải anh đã giết con tôi rồi không, có phải anh đã giết Vũ Khuynh rồi không, nói mau...”

Đinh Lập Hiên bị bộ dáng của Mạnh Thanh làm cho khiếp sợ, mặt trắng bệch, hô hấp ngày càng khó khăn. Sau một trận giãy dụa, y mới thoát khỏi ảo giác này, lúc ngồi dậy cả người ướt đầm mồ hôi. Y còn chưa từ trong sợ hãi khôi phục lại, vừa nhấc đầu lên đã thấy Vũ Khuynh người đầy máu thất thiếu đứng bên giường, ánh mắt u oán nhìn y

“Ba, sao ông lại nhấn tâm với tôi như vậy?”

“Vũ Khuynh, xin lỗi, ba có lỗi với con, con tha thứ cho ba đi”

“Tôi hận ông, cho dù có biến thành quỷ tôi cũng không tha cho ông”

Mặt của Vũ Khuynh càng ngày càng xiêu vẹo, huyết lệ không ngừng tuôn từ hốc mắt ra ngoài, nó vừa nói vừa vươn hai tay đang chảy máu đầm đìa đến bóp cổ Đinh Lập Hiên. Đinh Lập Hiên sợ hãi lui về phía sau, chui người vào chăn, ở trong bóng tối không ngừng phát run

Lam Thần ở ngoài cửa trông thấy hết thấy những gì đang xảy ra, cậu nhìn Đinh Lập Hiên giấu mình vào chăn, rồi xoay người ra văn phòng

Hai tiếng sau, Đinh Lập Hiên vẫn chưa đi ra ngoài, lúc này trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng “cộp, cộp”, Lam Thần vội vàng mở cửa chạy vào, lúc nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, khiến cậu vô cùng hoảng sợ. Quần áo y xốc xếch, lại còn ngồi trên thảm không ngừng đập đầu vào cạnh bàn, trán chảy đầy máu

“Đinh tổng, người sao vậy?” Lam Thần vội vàng chạy tới kéo Đinh Lập Hiên vào lòng. Mặt mày đầy máu trộn lẫn với nước mắt, Đinh Lập Hiên mơ mơ màng màng khóc lóc

“Vũ Khuynh, ba có lỗi với con, con tha thứ cho ba nha?”

Trong lòng Lam Thần cảm thấy chua xót “Đinh tổng, người làm sao vậy, tôi là Lam Thần, người nhìn rõ lại đi”

Đinh Lập Hiên hoảng hốt mở to mắt ra nhìn kĩ lại rồi ôm chặt lấy Lam Thần “Lam Thần, tôi lại thấy Vũ Khuynh, trên người nó toàn là máu, ngay cả nước mắt cũng là máu, thật khủng khiếp”

“Đinh tổng, không sao hết, người đừng nghĩ nhiều như vậy, Vũ Khuynh nhất định không có việc gì đâu”

“Vũ Khuynh nhất định xảy ra chuyện gì rồi, đều là tôi sai, đều tại tôi cả, hãy để tôi chết đi” Nói xong y lại đập đầu vào cạnh bàn, Lam Thần bối rối cố hết sức mới giữ y lại được, cậu ôm chặt y vào lòng trấn an

“Đinh tổng, đừng suy nghĩ lung tung, không có gì đâu”

Nhìn thấy Đinh Lập Hiên bị thuốc tra tấn đến tự làm thương tổn mình, Lam Thần cảm thấy mềm lòng. Ảo giác của y càng ngày càng nghiêm trọng, nếu tiếp tục kéo dài y nhất định sẽ làm ra chuyện đáng sợ hơn nữa, cuối cùng Lam Thần vẫn dừng tay, không tiếp tục cho Đinh Lập Hiên dùng thuốc nữa. Bị tra tấn hơn một tháng, Đinh Lập Hiên mới dần dần khôi phục lại bình thường

[có thể sẽ có người thấy em Thần làm vậy hơn quá đáng nhưng ta lại thấy em nó làm vậy là hợp lý... dù sao em nó cũng trải qua 16 năm lầm lỗi và bị hất hủi. dù sao cuối cùng em cũng thu tay làm ta cảm phục em nó lắm]

Tâm trạng tuy đã dần dần hồi phục lại nhưng trạng thái tinh thần của Đinh Lập Hiên vẫn không tốt, mọi chuyện kéo đến khiến y mệt mỏi đến gần như chịu không nổi nữa. Với lại trong công ty còn có rất nhiều chuyện, việc kinh doanh bên Tần thị cũng cần có người đến đó tiếp quản, lúc này Đinh Lập Hiên lại đang bận rộn tứ bề, bỗng nhiên y chợt nhớ tới Lam Thần. Chuyện làng du lịch lần trước, Lam Thần xử lý rất tốt, giao việc kinh doanh cho người này Đinh Lập Hiên cũng thấy an tâm, phía Lam Thần cũng vui vẻ đi tiếp nhận nhiệm vụ

Trước lúc đi, Đinh Lập Hiên đã triệu tập cuộc họp cổ đông, tự mình bổ nhiệm Lam Thần làm tổng giám đốc, tiếp quản hai nhà hàng lớn ở Tần thị. Mọi chuyện ở công ty thông thường đều do Đinh Lập Hiên quyết định, những người khác tự nhiên cũng không dám phản bác gì, đến khi cuộc họp kết thúc, họ lập tức đi tới chúc mừng Lam Thần. Trở về văn phòng, Lam Thần vẫn đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhìn đến xuất thần, thế cho nên có người đi đến phía sau mình, cậu cũng không phát hiện. Đinh Lập Hiên bước nhẹ tới sau lưng Lam Thần, kéo cậu vào lòng

“Lam Thần, đang suy nghĩ gì vậy?”

“Đinh tổng, sao người lại muốn tôi tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc? Chẳng lẽ người không sợ tôi làm không tốt hay sao?”

Đinh Lập Hiên nắm bờ vai Lam Thần, xoay người cậu qua, một tay nâng cằm cậu lên, hôn nhẹ xuống

“Tôi tin em”

Cuộc họp hôm nay là do Đinh Lập Hiên triệu tập bất ngờ, Lam Thần cũng không ngờ y lại tự nhiên tuyên bố thăng chức cho cậu như vậy, thật sự là ngoài dự tính. Cậu xoay người qua ôm lấy eo cha mình, tựa đầu vào ngực y, khẽ thở dài một hơi

“Đinh tổng, tôi sẽ không để người thất vọng”

“Được, vất vả cho em rồi, có thời gian tôi sẽ đến thăm em”

“Sau khi tôi đi, người phải bảo trọng thân thể, đừng làm chuyện điên rồ”

“Yên tâm đi”

Đinh Lập Hiên cúi đầu hôn xuống, nụ hôn từ cạn đến sâu kéo dài rất lâu cũng không muốn tách ra

Đến tối, Đinh Lập Hiên tự mình đưa Lam Thần ra tận cửa, nhìn theo xe cho đến lúc khuất hẳn. Lần này đi, phỏng chừng một khoảng thời gian dài hai người cũng không thể gặp mặt rồi

34. Chương 34

Sau khi tới Tần thị, Lam Thần lập tức bắt tay vào công việc. Vì muốn việc kinh doanh của khách sạn tăng lên, Lam Thần đã chủ động kí kết hợp đồng với nhiều công ty du lịch, cậu cũng nghiên cứu thêm nhiều hạng mục phục vụ mới, hơn nữa còn kí kết hợp đồng với mấy vị đầu bếp nổi tiếng ở Hongkong, chuẩn bị tổ chức tuần ẩm thực.

Trong hai khách sạn có một cái ở sát bờ biển, đa số thời gian Lam Thần đều phải chạy tới chạy lui, ngẫu nhiên cũng sẽ có những lúc rảnh rỗi. Lam Thần thích nhất là ngồi trên quán bar ở lầu một trong làng du lịch nhìn ra cảnh biển bên ngoài cửa sổ, lầu một ở làng du lịch này đều thiết kế cửa sổ hướng ra biển, kéo dài từ giữa nhà ăn Trung cho đến tận dãy nhà ăn Tây, bất kể là tiệc đứng hay quán bar, ở mỗi góc độ đều có thể thưởng thức cảnh biển bên ngoài. Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài có thể thấy trên bờ cát có rất nhiều du khách, mà đa số họ đều là đi nghỉ mát cả gia đình, ngẫu nhiên cũng sẽ thấy những người cha ôm những đứa con của mình, cẩn thận dạy đứa nhỏ tập bơi, cảnh tượng ấy thật ấm cúng, khiến Lam Thần trông thấy không khỏi phải suy tư: nếu năm đó cha cậu có thể đối tốt với cậu một chút, có lẽ mọi chuyện cũng không đến nông nổi như bây giờ.

Bản tính của Lam Thần vốn không xấu, thậm chí có thể tính là thiện lương, tuy trả thù người khác nhưng trong nội tâm của cậu vẫn luôn chịu áp lực nặng nề, hơn nữa đối với chuyện của Vũ Kiệt, cậu cũng không ngừng khiển trách chính mình, sau cảm giác thành tựu vì trả được thù lại chính là cảm giác áy náy, tội lỗi [theo ta em ko cần tự trách người chứ ko phải thánh mà bao dung cho dù có bị đối xử ntn, pạn Kiệt bị vậy là do định lực của bạn yếu kém thậm chí là cực kì tệ hại]. Nhưng Lam Thần cũng không thể ngừng tay được, cậu vẫn phải trơ mắt nhìn Vũ Kiệt từng bước sa vào vũng lầy, như mọi người biết đó, một khi đã chạm vào thuốc phiện, cho dù cậu ta có cai nghiện được đi nữa thì chỉ cần sau này có người dụ dỗ cậu ta một chút, cậu ta vẫn có thể sẽ tiếp tục sa vào.

Còn đối với Đinh Lập Hiền, tuy Lam Thần biết những trừng phạt đó rất đáng nhưng đến cuối cùng cậu vẫn không làm tiếp được. Chuyện hôm đó đã trôi qua lâu rồi, nhưng mỗi lần nhớ lại Lam Thần đều cảm thấy rung mình, tuy có thể cảm nhận được khoái cảm khi trả được thù nhưng cậu vẫn không thể ngăn cản cảm giác đau lòng này. Lam Thần tổng hợp những mâu thuẫn giữa yêu và hận của mình lại thành một khối, yêu y đó nhưng lại không thể từ bỏ việc trả thù y, mà càng hận y thì lại càng yêu y sâu đậm hơn.

Tất cả các quản lý ở đây đều biết Lam tổng thích ngồi trong quán bar, cho nên mỗi lần báo cáo công việc, họ sẽ đi thẳng tới quán bar tìm cậu. Chiều hôm nay, quản lý khách sạn đi khê tới bên cạnh Lam Thần, nhìn thấy vẻ mặt đăm chiêu của cậu, anh do dự một lát rồi nhỏ giọng gọi.

“Lam tổng!”

Lam Thần thu lại suy nghĩ, quay đầu nhìn người tới, “À, ngồi đi!”

“Vâng!”

Quản lý khách sạn ngồi xuống đối diện với Lam Thần, trộm đánh giá người này một chút. Lần trước gặp cậu ấy chính là lúc cậu ta bị Đinh tổng ôm vào lòng, bộ dáng đó nhìn vào trông yếu đuối như vậy nhưng ai có ngờ đến khi làm tổng giám đốc của làng du lịch lại nghiêm khắc đến thế. Nhìn tuổi tác của người trước mặt xem chừng còn nhỏ hơn anh, làm em trai của anh cũng còn có thể. Tuy nhiên, thái độ làm việc của cậu ấy lại khiến cho người ta cảm thấy còn nghiêm túc hơn cả Đinh tổng, dường như cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thấy vị Lam tổng này cười lần nào, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng kia thật không hợp với diện mạo xinh đẹp đó! [Thần rất có phong thái quản lý cao cấp nha]

“Có chuyện gì?”

“Đây là bản báo cáo doanh thu của khách sạn trong tháng này, mời người xem qua!”

“Ừm!”

Lam Thần cầm lấy bản báo cáo xem sơ qua, đúng là không khác với dự tính của cậu lắm. Mỗi lần đến khách sạn, cậu đều đến quầy lễ tân hỏi thử, số liệu trong tháng cậu đã sớm tính được trong đầu, bản báo cáo này chỉ là ghi chi tiết hơn thôi.

“Tốt lắm, gửi một bản đến tổng công ty đi!”

“Vâng!”

Quản lý khách sạn có chút kinh ngạc, dường như Lam Thần xem quá nhanh. Quản lý cầm lấy bản báo cáo rồi không dám nói thêm gì, đứng dậy đi ra ngoài. Một lát sau, anh lại gọi đầu bếp trưởng đến, hai người nhìn nhau gật đầu ra hiệu.

“Lam Tổng!”

“Ngồi đi!”

“Vâng!”

Lam Thần một tay chống cằm ngồi trên sofa, quan sát vị đầu bếp trưởng mới tới này, đồng phục làm việc của ông trắng tinh không có chút vết bẩn, đây cũng chính là yêu cầu của Lam Thần. Làm việc ở trong bếp khó tránh việc làm dơ quần áo, nên Lam Thần yêu cầu tất cả các đầu bếp mỗi ngày đều phải thay quần áo sạch sẽ, trên quần áo làm việc không được phép dính vết bẩn. Những lúc thấy đầu bếp đi ngang qua bên

người, Lam Thần cũng sẽ kêu lại kiểm tra một lần, hiện tại các đầu bếp ở đây cũng đã xem chuyện này như thói quen, mỗi ngày sau khi tan ca thì việc đầu tiên của họ chính là giặt quần áo.

“Có chuyện gì?”

“Lam tổng, hợp đồng của mấy vị đầu bếp Hongkong kia sắp hết hạn!”

“Phương thức nấu nướng của bọn họ ông đã học hết chưa?”

“Cũng tạm được!”

“Vậy là tốt rồi, hợp đồng vừa hết thì bảo bọn họ trở về đi. Nhưng các ông phải bảo đảm những món đó các ông phải làm được, hơn nữa hương vị cũng phải giống như vậy.”

“Dạ!”

Mấy đầu bếp Hongkong kia đã đến đây một tháng, thức ăn của họ làm rất ngon, nhưng tiền lương lại rất cao, một tháng phải trả cho mỗi người họ hơn trăm ngàn, Lam Thần tự nhiên cũng sẽ không lãng phí nhiều tiền trên người bọn họ như vậy, cho nên cậu đã sớm căn dặn đầu bếp, chỉ cần có thể học hết cách chế biến những món ăn của bọn họ thì bọn họ cũng mất đi giá trị lợi dụng. Đây cũng là phong cách làm việc của Lam Thần, những gì không đáng để tung tiền ra thì tuyệt không lãng phí. Mấy đầu bếp kia đúng là đã mang đến lợi nhuận không nhỏ cho việc kinh doanh của khách sạn, doanh thu trong một tháng thực hiện tuần ẩm thực đã vượt hơn cả doanh thu ba tháng của khách sạn! [đầu óc kinh doanh nhạy bén thật cái này mới đúng là con a Đình nha còn bạn Kiệt thì ta hơi nghi ngờ chút] Lúc Lam Thần mới ngồi lên chức vụ này, mấy vị lãnh đạo trong công ty cũng không xem trọng cậu nhưng đến khi những bản hợp đồng cùng bản báo cáo doanh thu được gửi về thì bọn họ đều phải ngậm miệng lại, sự thật hiển nhiên trước mắt, muốn người khác không phục cũng không được! Mỗi lần gọi điện cho Lam Thần, Đình Lập Hiền đều nhịn không được phải khen ngợi một trận.

Đầu bếp trưởng bàn với Lam Thần một số vấn đề về công việc rồi đứng dậy rời đi, mới vừa đi được hai bước, “Chờ một chút!”

“Lam tổng?”

Lam Thần liếc mắt qua cổ tay áo của ông một cái, giơ ngón tay lên, “Trang phục làm việc cũng ông có vết bẩn, đi đổi bộ khác đi!”

Đầu bếp trưởng nhìn theo tầm mắt của Lam Thần xuống tay áo của mình, không phát hiện có chỗ nào bẩn, nhìn kĩ lại một chút thì thấy bên cổ tay có một vết dầu nhờn nhạt, “Vâng, tôi lập tức đổi ngay!”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng ông lại nghĩ thầm, mắt của tổng giám đốc này là tia X quang hay sao á, một vết nhỏ như vậy mà cũng có thể nhìn ra? Ông nở một nụ cười rồi lập tức xoay người đi ra ngoài. Lam Thần bưng tách cà phê lên, dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Làm việc trong ngành ẩm thực, việc quan trọng nhất chính là vấn đề vệ sinh, Lam Thần rất xem trọng vấn đề này. Lúc cậu vừa mới đến tiếp nhận công việc, ngày hôm sau đã hạ lệnh tiêu độc nhà hàng và phòng bếp, tất cả những thức ăn chuẩn bị đưa lên cho khách đều phải được kiểm tra kĩ càng, đặc biệt nhất là phải đặt nặng vấn đề vệ sinh nhà bếp. Nhà bếp mấy trăm mét vuông mỗi ngày đều phải tổng vệ sinh, ngoại trừ đáy nồi ra, những nơi khác đều phải dùng nước ấm lau qua lau lại vài lần, thế cho nên hiện tại nhà bếp của khách sạn còn muốn sạch sẽ hơn cả nhà của bọn họ. Lần trước bên kiểm dịch đến kiểm tra ngạc nhiên đến nỗi không thể tin vào hai mắt mình, một khách sạn mà có nhà bếp vệ sinh như vậy đúng là khiến cho người ta không khỏi bội phục, hơn nữa ngay cả khe hở gạch men đều được cọ rửa trắng tinh, cả phòng bếp nhìn vào giống như đã dung chất tiêu độc 84 rửa sạch hết. [hâm mộ quá, Thần ơi cho ta xin chữ ký]

Làng du lịch vừa mới khai trương nên việc vệ sinh cũng tương đối dễ, nhưng khách sạn này đã khai trương hơn năm, sáu năm nay, cho nên muốn vệ sinh sạch sẽ theo yêu cầu của Lam Thần đúng thật là không dễ dàng. Để làm đúng theo yêu cầu của sếp, lúc ấy tất cả các nhân viên phải tập trung lại làm hết một đêm mới có chút hiệu quả, tuy nhiên vẫn chưa đạt tới yêu cầu của Lam Thần. Thế là, suốt một tuần sau mỗi ngày mọi người đều phải tăng ca thu dọn, đến cuối cùng Lam Thần mới vừa lòng gật đầu, tính ra thì xem chút nữa cậu đã làm tất cả nhân viên ở bộ phận nhà hàng mệt đến thổ huyết.

Từ lúc làm việc cho nhà hàng ở khách sạn này tới giờ, đã trải qua bốn vị giám đốc, lúc mới nhìn thấy Lam Thần, mọi người thật sự không hiểu tại sao tổng công ty lại phái một người nhìn yếu ớt đến gió thổi muốn bay như thế đến làm tổng giám đốc, nghe nói trước đây cậu ta còn làm trợ lý riêng gì đó nữa, cho nên đối với năng lực của Lam Thần, họ thật sự hoài nghi. Gần đây Lam Thần lại làm cho tất cả nhân viên trong nhà hàng mệt đến thở không nổi nên trong lòng họ lại thêm oán giận. Tuy nhiên, sau khi xảy ra một sự kiện, đã khiến cho bọn họ biết tổng giám đốc của mình có năng lực thế nào, hơn nữa còn khá là gian xảo.

Hôm đó kì thật chỉ xảy ra một chuyện nhỏ, khách phát hiện trong thức ăn có một sợi tóc, đối với những chuyện này thì hầu như ở bất kì nhà hàng nào cũng đã từng xảy ra, bình thường thì cũng chỉ không tính tiền món đó, nhận lỗi với khách, vừa vặn hôm nay đụng phải Lam tổng, cậu đi tới trước mặt vị khách đang nổi giận kia trình trọng cũi người một cái.

“Thật có lỗi, tôi đại diện cho khách sạn xin lỗi với các vị!”

Vị khách kia thấy thái độ của Lam Thần cung kính như vậy cơn tức cũng giảm xuống một nửa, tuy nhiên lúc này y vẫn không biết người trước mắt mình là ai, “Cậu là?”

Quản lý vội vàng chạy tới giải thích, “Đây là tổng giám đốc của khách sạn chúng tôi, Lam tổng!”

Người khách kia lần đầu mới gặp vị tổng giám đốc trẻ tuổi như vậy, trong lúc nhất thời còn có chút không thể tin được, chiếc đĩa trên tay còn đang chỉ vào món ăn có sợi tóc kia, do dự hai giây, “Có tổng giám đốc ở đây thì tốt rồi, cậu nói việc hôm nay nên giải quyết thế nào đây?”

Bỏ nhiều tiền đến đây dùng cơm như vậy, lại ăn phải tóc, người mời khách như y thật sự rất xấu hổ. Kì thật chỉ cần khách sạn không tính tiền món ăn này, cho y một chút mặt mũi thì y đương nhiên cũng không tính toán gì nữa, nhưng lúc này Lam Thần lại nói một câu làm cho mọi người phải giật mình.

“Để tỏ lòng biết lỗi của khách sạn chúng tôi đối với ngài, bữa ăn hôm nay sẽ không tính tiền, hy vọng sự cố nhỏ nhoi ngoài ý muốn này sẽ không làm ảnh hưởng đến tâm tình của các vị!”

Mười mấy người khách đang ngồi cùng bàn cũng kinh ngạc không kém, vì một sợi tóc mà miễn phí hết cả bàn ăn? Thậm chí còn làm cho bọn họ cảm thấy ngại! Người có thể bước vào khách sạn năm sao dùng cơm đương nhiên cũng không cần chút tiền đó, nhưng Lam Thần làm như vậy khiến cho mấy vị khách kia không thể phát giận được, hơn nữa tâm tình đều tốt cả lên! Lúc sau, thái độ họ thay đổi ngay, sự cố nhỏ nhoi này thậm chí còn giúp Lam Thần quen biết được thêm mấy vị khách có lai lịch.

35. Chương 35

Quản lý nhà hàng cứ tưởng rằng mọi chuyện giải quyết như vậy là xem như kết thúc nhưng sự tình lại không đơn giản như anh đã tưởng tượng. Lam Thần dời chuyện đĩa đồ ăn đó đến lúc hết giờ làm việc, sau đó cậu họp toàn bộ nhân viên ở bộ phận nhà hàng lại. Tóc rơi vào thức ăn, trách nhiệm đương nhiên thuộc về nhà bếp, phương pháp giải quyết của Lam Thần rất đơn giản, phí của bàn ăn này là ba nghìn hai trăm đồng, đầu bếp trưởng chịu 30%, phó đầu bếp chịu 20%, 50% còn lại chia đều cho các nhân viên từ thái rau cho đến rửa chén, đặc biệt sau này dưới mỗi một món ăn đều phải dán một tờ giấy nhỏ, chỉ cần nhìn vào thì biết ngay đầu bếp nấu món đó là ai. Đồng thời, quản lý của nhà hàng cũng bị trừ đi tiền thưởng trong tháng này vì đã quản lý không nghiêm. Trước lúc Lam Thần đi còn để lại một câu.

“Nếu các người đến nhà hàng dùng cơm, gặp phải tình huống giống như hôm nay, các người sẽ nghĩ như thế nào? Ghê tởm? Ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống? Lần sau các người còn đến chỗ đó ăn nữa không? Không chỉ mình các người không đi, mà các người còn nói cho người thân, bạn bè của các người nữa, cái đó chính là chuyện tốt không thấy truyền ra cửa nhưng chuyện xấu thì đi ngàn dặm, vậy một sợi tóc nhỏ nhoi sẽ có ảnh hưởng như thế nào đến khách sạn của chúng ta?.....Cho nên nếu sau này còn xảy ra chuyện như vậy nữa, một sợi tóc tính một ngàn, chính các người sẽ tự bỏ tiền túi ra chi trả. Nếu thật sự không thể làm được thì toàn thể nhân viên trong bộ phận nhà hàng đều cạo trọc hết đi!” [cái cách xử lý này.....!!!]

Quản lý nuốt nước bọt, nhẹ nhàng gật đầu, “Tôi hiểu rồi!”

Lam Thần nói xong xoay người ra ngoài, mọi người nhìn theo bóng dáng của cậu trầm mặc rất lâu. Những lời của Lam tổng nói khi này tuyệt không phải nói đùa, nếu sau này còn xảy ra chuyện như vậy nữa, e là

cậu ta sẽ thật sự cho tất cả đầu bếp cạo trụi tóc hết. Ai cũng biết làm việc ở Tần thị này lương rất cao, ai lại có thể dễ dàng bỏ qua công việc như vậy, huống đi ở đây còn kí kết theo hợp đồng, nếu anh muốn nghỉ việc, cũng có thể nha, anh cứ móc tiền ra đền trước cái đã.

Sau sự kiện đó, tất cả nhân viên ở bộ phận nhà hàng đều đồng loạt mua keo xịt tóc. [quả là em Thần có đóng góp ko nhỏ thúc đẩy doanh thu cho công ty sx keo xịt tóc] Mỗi ngày trước khi đi làm, họ đều xịt keo lên giữ chặt tóc lại, bảo đảm một sợi cũng không thể rơi xuống, từ bộ phận rửa rau đến chế biến ai cũng hận không thể biến mất mình thành kính hiển vi để nhìn cho rõ. Về sau, nhà hàng không bao giờ xuất hiện vấn đề này nữa, thậm chí tất cả mọi người còn rất chuyên tâm làm việc. Giống như Lam Thần đã nói, trên thế gian này không có chuyện gì là làm không được, quan trọng là bạn có muốn làm hay không.

Hôm nay, Lam Thần vẫn bận rộn đến hơn mười một giờ mới trở về phòng. Cậu vừa tháo cà vạt vừa cởi bỏ nút áo phục ra, bỗng nhiên bị một người ôm từ phía sau, làm cậu hết hồn xem chút nữa đã la lên. Và rồi, một mùi hương quen thuộc bay vào mũi, Lam Thần khẽ mỉm cười.

“Đinh tổng, đến khi nào vậy?”

Đinh Lập Hiên xoay người Lam Thần qua, cúi đầu hôn lên trán cậu một cái, “Vừa đến, Lam Thần, hơn hai tháng không gặp em có nhớ tôi không?”

Khóe miệng Lam Thần cong lên một chút, không trả lời, nhẹ nhàng đẩy y ra, rút cà vạt, rót một ly trà đặt lên bàn. “Đinh tổng, mời dùng trà!”

“Trong khoảng thời gian này em làm rất tốt, xem ra tôi đã không nhìn lầm!”

“Đinh tổng quá khen!”

Đinh Lập Hiên uống một hớp trà, kéo Lam Thần vào lòng, nhìn cậu lâu đến nỗi mặt Lam Thần đỏ cả lên, rồi y lại cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng. Đến lúc nụ hôn này chấm dứt thì quần áo trên mình hai người cũng đã không cánh mà bay, hai người ngã lên giường, dán chặt vào nhau. Hạ thể bị Đinh Lập Hiên nắm trong tay đã sớm cương lên đến phát đau, kĩ xảo của Đinh Lập Hiên quả thật rất lợi hại, mỗi lần bị y vuốt ve như vậy Lam Thần đều nhẹn không được mà rên rỉ. Lúc sắp đến cao trào, bỗng nhiên y lại ngừng động tác, ngón cái y ấn lên trên lỗ nhỏ, vẻ mặt đầy xấu xa nhìn Lam Thần.

“Mau buông ra, thật, thật khó chịu!”

“Lam Thần, em vẫn chưa trả lời, em có nhớ tôi không?”

Đôi mắt Lam Thần ngập nước, mê ly, thiếu chút nữa đã khóc lên, “Mau buông ra, Đinh tổng.”

“Nói cho tôi biết, em có nhớ tôi không?”

“Nhớ, nhớ lắm!”

Tâm tình Đinh Lập Hiên lập tức tốt lên, y hung hãn hôn Lam Thần một cái, động tác phía dưới cũng nhanh hơn, Lam Thần nhẹn không nổi tiết ra tay y. Nhìn thấy mớ yêu dịch có nồng độ rất cao trong tay, Đinh Lập Hiên không khỏi mừng thầm, xem ra trong khoảng thời gian này cậu ta vẫn đều cầm dục. Tay y lặng lẽ di chuyển ra phía sau, ý đồ mượn chất dịch ướt át kia mà đảo quanh vùng cấm địa. Trong tích tắc, Lam Thần chợt tỉnh táo lại, giữ chặt tay y.

“Đinh tổng, dừng!”

“Lam Thần, sao em lại không chịu cho tôi, em còn muốn tôi chờ tới khi nào nữa?”

Hai người ở bên nhau lâu như vậy nhưng vẫn không làm được tới bước cuối cùng, lần ở Hàn Quốc xem như đã vượt quá giới hạn, nhưng từ đó về sau hai người cũng chỉ dùng tay giải quyết cho nhau, bất kể Đinh Lập Hiên khiêu khích thế nào, Lam Thần cũng không chịu cho y, về sau lại xảy ra nhiều chuyện, Đinh Lập Hiên tự nhiên cũng không có thời gian để tâm chuyện này. Gần đây tâm trạng của y đã dần dần hồi phục lại, y lại bắt đầu thấy nhớ cậu bé này, nhớ đến phát điên lên được. Cuối cùng, y chịu không được nổi khổ giày vò, sau khi xong việc vội vã chạy tới đây ngay.

Lam Thần mím môi do dự một hồi, “Nghe nói rất đau!”

Nghe Lam Thần nói như vậy, Đinh Lập Hiên sững sốt, bật cười, “Cực cực của tôi, chẳng lẽ vì vậy mà em mới không chịu làm với tôi?”

Lam Thần khẽ gật đầu, biểu tình này rơi vào mắt Đinh Lập Hiên lại vô cùng đáng yêu, “Lam Thần, tôi bảo đảm sẽ khiến em thoải mái, không đau chút nào hết. Cho tôi được không?”

Lam Thần vô cùng kiên định, lắc đầu, “Đinh tổng, hay là để tôi lấy tay giúp người đi!”

Thiếu chút nữa Đinh Lập Hiên đã cắn trúng lưỡi mình, hai người đã kéo dài lâu như vậy mà sao ngay cả một chút tiến bộ cũng không có? Không được! Hôm nay y nhất định phải bắt cho bằng được tiểu mỹ nhân này. Trong lòng Đinh Lập Hiên thầm cân nhắc một phen, y không nói gì mà chỉ cúi đầu hôn xuống thân thể Lam Thần, khiến ngọc hành vừa mới phát tiết kia lại bắt đầu cương lên, Đinh Lập Hiên nhìn thấy nuốt nước bọt rồi lập tức ngậm vào. Đột nhiên bị kích thích làm Lam Thần cả kinh.

“Ừm, dừng, dừng mà!”

Kích thích quá mức kia khiến Lam Thần không chịu nổi, rõ ràng cậu rất muốn đẩy y ra, nhưng không hiểu sao eo cậu lại theo tiết tấu của y mà lay động. Đinh Lập Hiên tuy là đã từng làm với rất nhiều thiếu niên nhưng thay người khác làm như vậy vẫn là lần đầu tiên, nhìn thấy người dưới thân bị mình liếm lộng đến cả người đều run rẩy lên, y cảm thấy có chút thành tựu, tốc độ phun ra nuốt vào cũng nhanh hơn. Lam Thần há to miệng, ngửa cổ ra phía sau, ngay cả âm thanh rên rỉ cũng kêu ra không nổi, mỗi lần lên đỉnh đều muốn sáp vào thật sâu, cảm giác cực khoái lan tràn khắp các tế bào!

Thừa lúc Lam Thần phân tâm, Đinh Lập Hiên đột nhiên sáp một ngón tay dính đầy yêu dịch vào.

“Khó chịu quá, mau rút ra đi!”

Trước sau đều bị kích thích khiến Lam Thần mơ hồ không biết là thoải mái hay khó chịu, Đinh Lập Hiên vừa phục vụ cho hạ thể của cậu lại vừa tấn công vào mặt sau, Lam Thần giãy dụa liên tục, nhưng eo cậu vẫn bị giữ chặt lại không thể thoát ra.

“Đinh tổng, dừng!”

“Ngoan, tôi sẽ cho em thoải mái!”

Ngón tay ở phía sau ấn nhẹ vào trong, thỉnh thoảng chạm vào một nơi nào đó, Lam Thần lập tức nhuỷ xuống, không chút giãy dụa. Đinh Lập Hiên ngẩng đầu lên nhìn mặt cậu, giống y như đã ly hôn, y biết mình đã tìm đúng chỗ rồi, lại ấn nhẹ vào chỗ đó vài cái, Lam Thần há miệng thở phì phò, toàn thân run rẩy không ngừng. Thừa dịp cậu không chú ý, Đinh Lập Hiên nhanh chóng cảm thứ đã cứng rắn từ lâu của mình vào.

“A!” Lam Thần đau đến sắc mặt trắng bệch, thân thể cứng đờ, Đinh Lập Hiên cố gắng dần xuống khoái cảm, lấy lại một tia lý trí, tuyệt không dám lộn xộn, y sợ động một chút sẽ bắn ra ngoài. Thấy gương mặt trắng bệch của Lam Thần, y đau lòng không thôi, cúi đầu hôn xuống vài cái.

“Ngoan, sẽ dễ chịu ngay!”

“Đau, đau quá, rút ra đi!”

Lam Thần đau đến sắp khóc lên, vẻ mặt ủy khuất của cậu khiến người ta phải đau lòng, thể nhưng nếu lúc này rời khỏi thì không bằng trực tiếp đi chết còn sướng hơn.

“Lam Thần, tin tôi, tôi khẳng định sẽ cho em thoải mái, ngoan, thả lỏng thân thể, cứ như vậy, từ từ thả lỏng!”

Đinh Lập Hiên ra sức dụ dỗ để Lam Thần bình tĩnh lại, bàn tay y nhẹ nhàng vuốt ve hạ thể của cậu, làm cho vật nhỏ đang nhuỷ xuống kia đứng lên. Thử động động một chút, Đinh Lập Hiên cảm thấy mình chưa bao giờ sướng khoái đến như vậy, y cực lực không chế bản thân không quá thô lỗ, kì thật trong lòng y thật rất muốn hung hăng đâm chọc vào. Sau một hồi đau đớn lại dần dần sinh ra một loại khoái cảm ngứa ngáy không nói nên lời, Lam Thần dần dần cảm nhận cảm giác chưa bao giờ thể nghiệm này, dường như lại còn muốn nhiều hơn nữa. Về mặt động tĩnh bắt đầu hiện rõ trên mặt cậu, khiến Đinh Lập Hiên vui mừng không thôi, động tác cũng dần dần nhanh hơn.

Đến lúc sau, Đinh Lập Hiền hoàn toàn không thể kiềm chế được nữa, từ trên giường đến xô pha, xuống đến thăm ra tới toilet, suốt một đêm điên cuồng giữ lấy Lam Thần, ôm Lam Thần làm đến mỗi một chịu không nổi, thế cho nên lúc nào cậu được ôm đi tắm rửa, làm sao trở lên giường được cậu cũng không nhớ rõ.

[chỉ mới chút xíu mà đã mún ko chịu đc rồi đúng là đọc H của người khác thì dễ hơn làm]

Sáng hôm sau, Lam Thần không ngồi dậy nổi, cả người cậu đau đến mức giống như bị giẫm thành mấy khúc, đầu có chút choáng. Đinh Lập Hiền ấn cậu trở về chăn, lấy hai viên thuốc hạ sốt trong túi ra.

“Uống thuốc này vào đi!”

“Thuốc gì?”

“Thuốc hạ sốt, dường như em phát sốt rồi!”

“Vậy sao?”

Đinh Lập Hiền kéo Lam Thần vào lòng, cẩn thận chăm cho cậu uống thuốc, trong lòng áy náy, tối hôm qua y đã làm quá mãnh liệt rồi. Uống thuốc xong, Lam Thần chui vào lòng Đinh Lập Hiền, nghĩ nghĩ rồi vươn đầu ra hỏi.

“Đinh tổng, sao trong túi người lại có thuốc?”

Đinh Lập Hiền cười xấu xa, “Là tôi cố ý chuẩn bị!” [a đúng là đen tối, vô sỉ, cầm thú..... nhưng ta thích]

Lam Thần trợn trắng lên, hừ một tiếng nhắm mắt lại, nói thầm, ngay cả thuốc cũng đã chuẩn bị sẵn, chẳng lẽ hôm qua y cố ý đến đây phát sinh quan hệ đó với cậu? Về chuyện tối qua, Lam Thần cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, trừ bỏ bước kia ra cái gì hai người cũng đã làm hết rồi, sớm muộn gì cũng xảy ra thôi, huống chi cậu cũng đã cầm dục lâu như vậy, bình thường nam nhân đều có dục vọng, ai bảo ngoại trừ y ra không có ai khác khiến cậu có cảm giác. Trong lòng Lam Thần tự mắng mình tí tiện mấy ngàn lần nhưng mắng thì mắng cậu cũng không có cách gì không chế cảm giác này, đối với chuyện này Lam Thần cũng đành chấp nhận số phận

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lam Thần nằm ở trên giường ba ngày, thân thể cậu tuy đã sớm khỏe lại nhưng Đinh Lập Hiền vẫn không chịu cho cậu xuống giường, giờ phút nào y cũng ở bên cạnh chăm sóc cho cậu, ngay cả lúc ăn cơm y cũng muốn tự tay đút, có thể nói là y chăm sóc Lam Thần cực kì cẩn thận, Lam Thần tức nhiên cũng vui vẻ để người này hầu hạ mình. Tổng công ty bên Vân Hải mỗi ngày đều gọi mấy cú điện thoại cho Đinh Lập Hiền, giục y trở về, nhưng Đinh Lập Hiền lại không nỡ, cuối cùng Lam Thần đành phải vừa dỗ ngọt vừa lừa phỉnh y mới chịu trở về.

Đinh Lập Hiền vừa đi, Lam Thần cũng lập tức khôi phục lại cuộc sống bận rộn như trước. Sau khi trở về, tần suất gọi điện thoại của Đinh Lập Hiền cũng nhiều hơn mấy lần, trước kia mỗi ngày gọi một lần, hiện giờ thành mỗi ngày 4-5 lần, nhân viên trong công ty thỉnh thoảng sẽ phát hiện Lam tổng có khuôn mặt lạnh như băng kia chỉ khi nào nghe điện thoại mới có thể nở nụ cười thoải mái, trong nụ cười ấy rõ ràng không che dấu được sự ngọt ngào.

Mãi cho đến khi còn mấy ngày nữa là đến hôm giao thừa, Lam Thần cũng không hề trở về Vân Hải lần nào. Nhưng phía Đinh Lập Hiền thì một tháng đến hai ba lần, có đôi khi hai người đóng cửa không ra ngoài suốt mấy hôm, đến giờ ăn thì bảo nhà hàng mang cơm tới. Cảm giác của “tiểu biệt thắng tân hôn” khiến cho mỗi lần hai người ở bên nhau đều thật điên cuồng.

Đến hôm hai mươi chín, tổng công ty tổ chức buổi tiệc liên hoan cuối năm, đến trưa Lam Thần vội vàng sắp xếp công việc cho mấy ngày tới rồi lên xe trở về Vân Hải. Vừa vào đến cửa công ty, bất kì người nào trông thấy cậu cũng đều chủ động tới nói một câu, “Chúc mừng Lam tổng.” Lam Thần cảm thấy có gì đó kì lạ, cậu nhanh chóng đi lên văn phòng tổng giám đốc ở lầu hai mươi lăm. Đinh Lập Hiền đổi một trợ lý họ

Trương, anh ta mang một cặp kính khổ lớn trông rất có trí thức. Lần đầu tiên nhìn thấy Lam Thần, anh ta đã biết ngay thân phận của cậu, cung kính hành lễ.

“Chào Lam tổng, Đinh tổng vẫn đang chờ người ở trong!” [đúng là em Thần của ta rất có tiền đồ 1 bước nhảy từ trợ lý lên làm tổng GD lun]

Trợ lý Trương gõ cửa mời Lam Thần vào. Bước vào văn phòng nhìn xung quanh, thế nhưng lại không phát hiện bóng dáng của Đinh Lập Hiên đâu, cậu vừa định quay đầu lại thì đã bị người nọ ôm từ phía sau.

“Đinh tổng, người đã lớn như vậy rồi mà còn thích chơi trò trốn tìm sao?”

“Bảo bối, tôi nhớ em lắm!”

Lam Thần thở dài một hơi, xoay người lại ôm eo y, đầu tựa vào ngực y mỉm cười, “Không phải mới gặp tuần trước sao?”

“Một ngày không gặp như cách ba thu, em tính thử xem, có phải là đã vài năm tôi không được gặp em rồi sao?”

Nói xong y bế Lam Thần lên, đi thẳng đến phòng ngủ, mở cửa, đặt Lam Thần lên giường, “Đinh tổng, người làm gì vậy?”

“Lam Thần, em không nhớ tôi sao?”

Lam Thần đỏ mặt, dời tầm mắt sang chỗ khác, “Nhưng bây giờ đang là ban ngày!”

Đinh Lập Hiên mỉm cười, đứng dậy kéo rèm, phòng ngủ lập tức tối đen lại. Y đi đến bên giường đặt Lam Thần dưới thân, “Giờ là ban đêm!”

Hai người triền miên cho đến khi trời tối đen, lúc này hai người vẫn còn quấn chặt nhau không muốn tách ra!

“Đinh tổng, dậy đi, không phải đêm nay mình còn phải dự tiệc liên hoan nữa sao?”

“Lam Thần, gọi tên tôi!”

“Gọi thế nào?”

“Gọi Hiên!”

“Không nên, tôi đã quen gọi là Đinh tổng rồi!”

Đinh Lập Hiên xoay người đặt Lam Thần dưới thân, “Không gọi? Vậy lại đến một lần nữa nha!”

Lam Thần sững sốt, lập tức đẩy y ra, “Tôi gọi thì được chứ gì, Hiên!”

Đinh Lập Hiên nở nụ cười thỏa mãn, cúi đầu xuống hôn một cái, “Ngoan lắm!”

Buổi tiệc được tổ chức trong một nhà hàng ở Vân Hải, đồng thời nhà này cũng chính là sản nghiệp của Đinh Lập Hiên. Gian nhà ăn Trung Quốc ở lầu hai chật ních các vị lãnh đạo trong các xí nghiệp ở Đinh thị, đây là buổi tiệc liên hoan cuối năm mà tất cả mọi người đều mong đợi nhất. Hàng năm, vào ngày này bất kể là nhân viên bình thường hay giám đốc cấp cao cũng đều nhận được tiền thưởng, mà phần thưởng của Đinh Lập Hiên cho cấp dưới cũng không phải keo kiệt, y ra tay rất rộng rãi.

Chuyện đầu tiên của buổi tiệc hôm nay chính là khẳng định lại công việc của Lam Thần, hơn nữa còn quyết định tăng lương cho cậu, lúc này Lam Thần mới biết tại sao cậu vừa mới bước vào công ty lại được nhiều người chúc mừng như vậy. [em làm tốt quá mù ko chúc mừng sao đc]

Buổi tiệc vừa chấm dứt, Đinh Lập Hiên kéo Lam Thần ngồi vào một chiếc xe mới tinh, bảo tài xế chạy tới một khu chung cư mới xây. Hai người đi thang máy lên đến tầng mười sáu, y mở cửa kéo Lam Thần vào nhà!

“Lam Thần, về sau nơi này sẽ thuộc về em!”

Lam Thần kinh ngạc nhìn bốn phía, căn hộ này được thiết kế rất lộng lẫy, các thiết bị gia dụng đều đầy đủ, ngay cả đồ dùng trên giường cũng đều chuẩn bị tốt, quanh phòng còn thoang thoảng mùi nước sơn, quả nhiên là mới bày trí xong vài ngày.

“Đinh tổng, tại sao người lại mua nhà cho tôi?”

Thấy Lam Thần nhú mày, Đinh Lập Hiên biết cậu nhất định đã hiểu lầm, y vội nhét chìa khóa vào tay cậu, “Lam Thần, em đừng hiểu lầm, đây không phải là tôi tặng riêng cho em mà là phần thưởng của công ty!”

Lam Thần nhìn chằm chằm chiếc chìa khóa trong tay mình, rất lâu sau cậu mới ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, “Thật sao?”

“Ừm, tôi biết, em không thích nhận đồ của người khác, nhưng đây là thứ mà em đã dùng chính năng lực của mình đạt được, em không cần phải ngại!”

Mặt Lam Thần đỏ lên, cười khẽ, “Cám ơn Đinh tổng!”

“Còn nữa, chiếc xe vừa này cũng là của em!”

Lam Thần ngẩng đầu lên, cậu biết giá nhà ở Vân Hải thấp nhất cũng là một triệu rưỡi, căn hộ này lại bày trí xa hoa đầy đủ tiện nghi như vậy ít nhất cũng hơn một triệu tám, hơn nữa còn có thêm chiếc S600 khi này, vậy chẳng phải tiền thưởng cuối năm của cậu lên đến hơn hai triệu hay sao!

“Đinh tổng, tôi không thể nhận!”

“Tại sao?”

“Hàng năm công ty thưởng cho nhân viên cao nhất là một triệu, nhưng tôi lại được nhiều như vậy, tôi không thể nhận!”

Đinh Lập Hiên thở dài một hơi, kéo cậu ngồi xuống sofa, “Lam Thần, em xứng đáng nhận những thứ này, đừng so đo nữa có được không?”

“Nhưng mà.....”

“Aiz, phòng cũng đã trang trí xong, xe cũng đã mua rồi, nếu em không lấy, vậy chẳng phải lãng phí lắm hay sao?” Lam Thần còn định nói gì đó nhưng lập tức bị Đinh Lập Hiên hung hăng hôn lên môi, nuốt hết toàn bộ những câu sắp nói kia vào miệng! Nụ hôn này kéo dài đến khi đầu óc cậu mụ mị cả lên, cậu không nói được gì, chỉ có thể nắm chặt hai chiếc chìa khóa kia.

“Lam Thần, em có hài lòng với cách bày trí ở đây không?”

“Hài lòng lắm!”

Đinh Lập Hiên kéo Lam Thần từ phòng khách đến phòng ngủ, “Những thứ này đều bày trí theo phong cách của tôi, tôi sợ em sẽ không thích!”

Lam Thần mỉm cười, khẽ lắc đầu, “Tôi rất thích, cám ơn Đinh tổng!”

“Sao còn gọi tôi là Đinh tổng!”

Lam Thần đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Hiên!”

Đinh Lập Hiên hài lòng nở nụ cười, “Tôi thích em gọi tôi như vậy.....Lam Thần, tôi muốn bàn với em một việc!”

“Ừm, người nói đi!”

“Tôi muốn triệu hồi em về Vân Hải công tác, có được không?”

“Tại sao?”

“Ngốc quá đi! Đương nhiên là bởi vì tôi nhớ em. Tôi sẽ đổi công việc của em với Vương phó tổng, ông ấy sẽ đến Tần thị tiếp quản khách sạn ở đó, còn em thì về Vân Hải quản lý hai khách sạn ở đây được không?”

Lam Thần do dự một chút, ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt đang khấn trương của Đinh Lập Hiên, khẽ gật đầu, “Ừm!”

Đinh Lập Hiên kích động kéo Lam Thần vào lòng hôn mấy cái. Hơn mười tháng nay, y quả thật đã nhớ cậu đến muốn phát điên rồi, cho dù mỗi tuần hai người cơ hồ đều gặp nhau một lần nhưng Đinh Lập Hiên vẫn nhìn không được thấy nhớ người này, thậm chí để cho cậu ấy ở bên cạnh y một khắc cũng không rời xa. Nhưng y vẫn biết Lam Thần có sự nghiệp riêng của mình, nếu như cậu không muốn trở về thì y cũng vô phương. Huống chi hai khách sạn kia là do Lam Thần dốc hết tâm huyết kinh doanh, vất vả lắm mới tốt lên mà giờ lại bảo dâng hai tay cho kẻ khác khó bảo đảm cậu sẽ không muốn. Hiện tại thấy cậu đồng ý, đương nhiên Đinh Lập Hiên vui đến muốn nhảy tưng lên.

Vì căn hộ vừa mới trang trí xong không thể vào ở ngay, cho nên mấy ngày Tết năm nay Lam Thần đều đến ở trong căn biệt thự Đinh gia cùng Đinh Lập Hiên. Vũ Kiệt đã cai nghiện xong nhưng lúc này cậu ta vẫn còn ở trong căn phòng nhỏ phía sau, ở đó có hai bác sĩ phụ trách chăm sóc riêng cho cậu ta, giúp cậu ta điều dưỡng thân thể. Tuy nhiên, sau khi cai nghiện xong Vũ Kiệt rất trầm mặc, không còn chút bá đạo kiêu công tử như ngày xưa nữa. Đinh Lập Hiên nói vì trong quá trình cai nghiện Vũ Kiệt đã chịu nhiều đau khổ, cho nên mới biến thành như vậy. [ông bà ta hay nói ‘giang sơn dễ đổi - bản tính khó dời’ ta ko tin pợn Kiệt thay đổi mà dù có thì cũng làm cho a cha xem thôi]

Lam Thần cũng chưa bao giờ bước vào căn phòng phía sau, cậu thích đứng ở lầu ba nhìn xuống cửa sổ phía dưới, thỉnh thoảng Đinh Lập Hiên cũng sẽ đi tới ôm cậu vào lòng. Vào lúc ấy, Lam Thần lại nhớ tới trước đây cậu vẫn thường thấy cha cậu ôm Vũ Kiệt như vậy, hiện giờ đúng là phong thủy xoay vòng, cảm giác này đúng là kì diệu. Không biết từ lúc bước vào căn phòng đó, Vũ Kiệt sẽ có tâm tình thế nào. Lam Thần có thể thấy rõ Đinh Lập Hiên đã rất thất vọng về người con này rồi.

Tối hôm ba mươi, Lưu quản gia đi mời Vũ Kiệt đến biệt thự dùng cơm, lúc Vũ Kiệt nhìn thấy Lam Thần rõ ràng có chút ngạc nhiên, không biết cậu trợ ý này tại sao lại ăn Tết cùng cấp trên? Tuy nhiên, cậu ta cũng không nói gì, chỉ im lặng ngồi một bên cúi đầu gấp thức ăn.

“Vũ Kiệt, thân thể có khá hơn chút nào không?”

“Vâng, đã tốt hơn nhiều!”

Đinh Lập Hiên gật gật đầu, “Vâng là tốt rồi, nhớ ăn nhiều một chút!”

“Vâng! Cảm ơn phụ thân!”

Lam Thần dừng đôi đũa giữa không trung, cố gắng bình ổn lại tâm trạng của mình, buông đũa xuống thuận miệng hỏi một câu, “Đinh tổng, có tin tức gì của Vũ Khuynh không?” [em thâm trong từng câu nói nha]

Mọi người trong phòng đều cả kinh, thứ nhất là nhị thiếu gia đã mất tích nhiều năm không còn ai nhớ tới, thứ hai là một người ngoài như cậu ta tại sao lại biết trong Đinh gia vẫn còn một vị thiếu gia? Vũ Kiệt cũng rất kinh ngạc, nhìn nhìn Lam Thần rồi lại nhìn nhìn cha mình.

“Aiz, vẫn không có tin tức gì!”

Nghe Đinh Lập Hiên nói như thế, Vũ Kiệt trầm kinh hãi, “Ba, ba tìm Sửu Nhi làm gì?”

Đinh Lập Hiên còn chưa nói gì thì Lam Thần đã chen vào, “Sửu nhi? Ý cậu là Vũ Khuynh sao?”

“Đúng, từ nhỏ mọi người đã gọi nó như vậy, ai bảo nó quá xấu!”

Những gì Vũ Kiệt nói, bề ngoài Lam Thần cũng không có chút biểu tình gì, nhưng trong lòng lại thầm mắng, xem ra anh vẫn chưa niệm đủ giáo huấn, Lam Thần cười lạnh một tiếng, quay qua nhìn Đinh Lập Hiên.

“Lúc nào cũng bị người ta sỉ nhục bằng một cái tên như thế, cậu ấy có thể chịu được mười sáu năm đúng là kì tích, chẳng trách cậu ấy lại bỏ nhà đi!” [chỉ 1 câu nói có thể làm nhiều người chột dạ]

Đinh Lập Hiên xoa xoa trán thở dài một hơi, thấy Vũ Kiệt còn đang muốn nói gì nữa vội vàng ngăn lại, “Vũ Kiệt, Vũ Khuynh là em trai của con, sau này không được gọi nó như thế nữa!”

“Vâng, ba ba!”

37. Chương 37

Bữa cơm này ăn khá là buồn tẻ, đến tối trở về phòng Lam Thần rõ ràng vẫn không vui. Đinh Lập Hiên cũng không biết sao cậu lại như vậy, y ôm cậu vào lòng hôn nửa ngày nhưng vẻ mặt cậu vẫn méo xẹo như cũ.

“Lam Thần, em sao vậy, sao mặt mày lại nhăn nhó như vậy?”

“Người nhà của người ngay từ nhỏ đã khi dễ Vũ Khuynh như vậy, rốt cuộc cậu ấy có phải là con ruột của người hay không?”

“Đương nhiên là con ruột.....Aiz, chỉ tại tôi, là tôi đã không chăm sóc tốt cho nó, để cho nó chịu nhiều ủy khuất như vậy, tôi vẫn luôn tìm Vũ Khuynh, lúc này tôi chỉ mong có thể tìm nó về cố gắng bù đắp lại cho nó!”

Lam Thần cố gắng bình tĩnh lại một chút, nhỏ giọng hỏi, “Đinh tổng vẫn đang tìm cậu ấy sao?”

“Phải, chưa từng bỏ cuộc, bất kể là đăng tin tìm người trên báo chí hay truyền hình, thậm chí cả thám tử tư cũng đang tìm Vũ Khuynh!”

“Vậy à!”

Cũng không phải mấy gã thám tử này vô dụng, nhưng những manh mối mà Đinh Lập Hiên cung cấp cho bọn họ đã lệch hướng. Đinh Lập Hiên chỉ nói cho bọn họ biết phải tìm một cậu trai tên Vũ Khuynh có bớt đỏ trên mặt, thậm chí còn bảo bọn họ đến chỗ những người xin ăn tìm, lấy hết thấy những dự kiến xấu nhất có thể xảy ra để làm phương hướng nhưng lại vô tình bỏ đi chiều hướng tốt, càng không nghĩ tới chuyện Vũ Khuynh sẽ đi nước ngoài, sẽ có tiền để giải phẫu thẩm mỹ, thậm chí có tiền học đại học, lại càng không ngờ Vũ Khuynh vẫn đều ở bên cạnh y. [chỉ có thể nói đời luôn có nhiều bất ngờ...]

Năm mới vừa qua, Đinh Lập Hiên phải đi Mỹ khoảng một tháng. Mỗi ngày đúng giờ Lam Thần đều nhận được điện thoại của y, ở bên này nghe y ở bên kia nói rất nhớ cậu. Ngay khi vừa tiếp nhận khách sạn ở Vân Hải cũng giống như ở Tần thị, nhân viên ở khách sạn đều bị Lam Thần gây sức ép suốt một tháng cũng chưa được nghỉ ngơi. Thời gian gần đây Lam Thần thường hay hắt xì, không biết là có người mắng cậu ở sau lưng hay do Đinh Lập Hiên nhớ cậu nữa.

Cậu đương nhiên cũng nhớ cha mình, rất nhớ nữa là khác, những lúc rảnh rỗi cậu đều ngồi trong văn phòng ngắm người ra nhìn tấm ảnh của y. Lam Thần không có cách nào khống chế tình cảm của mình, cậu thừa nhận mình đã thật sự yêu Đinh Lập Hiên, rất yêu, nhưng cậu cũng không thể buông bỏ việc trả thù y, tất cả vẫn đều đang tiến hành thuận lợi theo đúng kế hoạch của cậu, chỉ trong thời gian hai năm gần gũi này cậu đã thu được rất nhiều quyền lợi, giữa tình cảm và quyền lợi đương nhiên cậu sẽ chọn cái thứ hai. Có đôi lúc cậu nghĩ, nếu không phải trước đây cha cậu đối xử tệ với cậu như vậy, thì cậu sẽ biến thành bộ dáng như thế nào, một con cừu nhỏ bé hiền lành sao?

Máy bay vừa đáp, Đinh Lập Hiên đã bảo tài xế chạy thẳng đến khách sạn của Lam Thần.

“Chào Đinh tổng!”

“Lam tổng đâu?”

“Ở bên trong!”

“À, tạm thời dừng cho bất kì kẻ nào tiến vào!”

“Dạ, tổng giám đốc!”

Đinh Lập Hiên nhẹ nhàng mở cửa văn phòng ra, thấy Lam Thần đang ngồi trên ghế nhìn ra cửa sổ ngắm người. Y bước nhẹ tới phía sau cậu cúi đầu nhìn xuống, nhất thời sửng sốt, Lam Thần đang cầm ảnh y trong tay, nhìn đến thất thần. Đinh Lập Hiên cảm thấy cơ thể mình đang nóng lên, bất kể là về sinh lý hay tâm lý. Một tay y kéo ghế xoay lại! Lam Thần cả kinh, tấm ảnh trên tay thiếu chút nữa đã rơi xuống đất, cậu ngây ngốc nhìn người trước mắt!

“Lam Thần, có nhớ tôi không?”

“Đinh tổng, người, người về khi nào?”

Lúc này Lam Thần mới chợt nhớ trên tay mình còn đang cầm ảnh của người ta, cậu đưa tay ra phía sau muốn giấu đi, lại bị Đinh Lập Hiên giữ lại. “Có phải mỗi ngày em đều nhìn chăm chăm vào ảnh tôi như vậy hay không?”

Mặt Lam Thần đỏ lên, vội vàng cúi đầu, Đinh Lập Hiên trông thấy càng vui mừng thêm, đưa tay kéo cậu vào lòng, hôn khắp một lượt, “Lam Thần, tôi cũng rất nhớ em!”

“Hôm qua điện thoại không phải người đã nói vài ngày nữa mới về sao?”

“Ha ha, tôi gạt em đó!”

Lam Thần liếc y một cái, nhưng cái liếc mắt này chẳng những không có sức giả gì mà ngược lại còn mang thêm vài nét phong tình. Đinh Lập Hiên vốn đang nén xuống nhưng lại bị cái liếc này làm cho nhịn không được nữa, y đưa tay cởi quần áo Lam Thần ra!

“Đừng, nơi này là văn phòng!”

“Không được, tôi nhịn không nổi!”

“Bên ngoài còn có người!”

“Không sao đâu!”

Y đặt Lam Thần lên tường, lột quần áo cậu ra, mãnh mẽ hôn từ trán dọc xuống ngực cậu, sau đó xoay cậu lại, tháo dây lưng của mình. [đúng là con sói háo sắc]

“Lam Thần, tôi nhịn không được!” Vừa nói xong, y lập tức đẩy mạnh từ phía sau vào.

“A!”

Không có gì bôi trơn khiến Lam Thần đau đến hét to lên, cậu vội vàng che miệng lại, toát mồ hôi lạnh, mặt biến thành trắng bệch! Cái khoảnh khắc tiến vào đó khiến cho Đinh Lập Hiên run rẩy toàn thân, cảm giác thỏa mãn cùng cực kia khiến y chút nữa đã bắn ra, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Thần trắng bệch y rất đau lòng, không dám lộn xộn, chỉ biết ôm hôn cậu một hồi!

“Xin lỗi, bảo bối, tôi thật sự nhịn không được!”

“Cốc Cốc Cốc!”

Thình lình truyền đến tiếng đập cửa, Lam Thần hoảng hồn, ngay cả đau đớn ở phía sau cũng quên luôn.

“Bảo bối, có người gõ cửa, em còn không lên tiếng?”

Lam Thần tức giận quay đầu lại trừng tên kia một cái, rồi cố gắng ổn định lại giọng điệu của mình, “Chuyện gì?”

“Lam tổng, có một số văn kiện đang cần chữ kí của người!”

Đinh Lập Hiên cười xấu xa, đột nhiên bắt đầu va chạm mạnh mẽ.

“A!” lam Thần vội vàng che miệng lại.

“Lam tổng?”

“Bảo bối, mau nói đi, nếu không cậu ta sẽ vào đây đó!”

Đinh Lập Hiên bắt đầu tăng biên độ lên, Lam Thần nghẹn đến mặt đỏ bừng, cố khống chế giọng của mình, “Chờ, chờ một chút!”

“Dạ!”

Động tác ngày càng kịch liệt, Lam Thần vẫn tiếp tục che miệng lại sợ sơ ý một chút sẽ kêu ra tiếng. Đinh Lập Hiên giống như đang nghiện, động tác càng lúc càng nhanh, cơ hồ mỗi lần đều rút ra gần hết rồi lại hung hăng cắm vào, cảm giác này quả thật rất kích thích, bàn tay y cũng đưa lên phía trước chạm nhẹ vào hạ thể Lam Thần, vuốt ve, chân Lam Thần như muốn nhũn ra, ngay cả đứng cũng đứng không vững.....

Nhìn thấy Lam Thần ngã vào lòng mình, Đinh Lập Hiên thật rất muốn lại tới thêm một lần nữa, nhưng khi này y đã quá thô lỗ làm hại cậu bị thương, thật sự là đau lòng, y sửa sửa lại quần áo rồi ôm Lam Thần đặt lên ghế, mở cửa đi ra ngoài, nhìn sơ qua công văn rồi kí tên vào. Chữ kí của tổng giám đốc đương nhiên còn tốt hơn giám đốc rất nhiều, cậu trợ lý kia vội vàng cầm lấy văn kiện đi nhanh xuống lầu.

Trở vào văn phòng, Đinh Lập Hiên lập tức đi tới ôm Lam Thần vào lòng, dỗ dành một phen, “Xin lỗi, vừa rồi tôi đã quá gấp gáp!”

Lam Thần trừng mắt liếc y một cái, “Người cổ ý!”

“Ha ha, đừng nóng giận!”

Hai người nói chuyện trong văn phòng rất lâu Đinh Lập Hiên mới trở lại công ty và vì đi Mĩ hơn một tháng mà công việc tồn đọng lại rất nhiều, bận rộn cho đến khuya. Y nhanh chóng thu xếp mọi thứ rồi lái xe chạy ngay đến nhà Lam Thần. Lam Thần mới tắm xong đi ra thì nghe thấy có người gõ cửa, không cần đoán cũng biết là cha cậu tới. Cậu vừa mới mở cửa ra đã bị y ôm vào lòng, ăn một chút đậu hủ non.

“Hiên, sao lại gấp như thế, không phải hồi chiều đã gặp mặt rồi sao?”

“Chỉ có một lần làm sao đủ chứ, cả một tháng nay tôi đều không gặp được em đó nha!”

Lam Thần hé miệng ra, trợn mắt, “Ồ Mĩ không có ai ở cùng người sao?”

“Lam Thần, em đổ oan cho tôi rồi nha, kể từ khi có em tới giờ tôi không hề chạm qua bất cứ người nào nữa!”
[nghe câu này cứ như oán phụ ấy]

“Tôi không tin!”

“Nếu em không tin, vậy chẳng phải tôi còn oan hơn cả Đậu Nga hay sao? Để bồi thường cho trái tim tổn thương của tôi, đêm nay em đừng mong ngủ yên!”

Lam Thần cười trộm, đẩy y ra, “Người vừa trở về nên cố gắng nghỉ ngơi một ngày đi, còn nữa, buổi chiều chỗ kia bị ai đó làm bị thương vẫn chưa có tốt đâu, đêm nay người ngủ phòng khách đi!”

Nói xong, cậu nở nụ cười xấu xa rồi xoay người đi vào phòng ngủ, khóa chặt cửa lại làm Đinh Lập Hiên ở bên ngoài gọi nửa ngày cũng không chịu mở cửa. Một lát sau lại truyền đến tiếng nước từ phòng tắm, Lam Thần cười thầm, nhắm mắt lại ngủ, nhưng chưa đến nửa tiếng, Đinh Lập Hiên đã chạy vào đặt cậu dưới thân.

“Người vào bằng cách nào?”

“Đương nhiên là mở khóa rồi vào!”

Lam Thần nhìn chiếc chìa khóa trong tay y, mắt giật giật hai cái, cuối cùng đành phải thở dài một hơi. Do Lam Thần không chịu nên Đinh Lập Hiên cũng không ép buộc cậu, y chỉ ôm chặt cậu vào lòng, hôn khắp một lượt rồi mới thỏa mãn nhắm mắt lại ngủ.

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi sức khỏe của Vũ Kiệt khôi phục bình thường lại, cậu ta đã đến nói chuyện với cha mình, muốn trở về công ty làm. Đinh Lập Hiên cũng quyết định cho cậu ta thêm một cơ hội nữa, dù sao thì hiện giờ y chỉ còn lại một đứa con này thôi, đến lúc y trăm tuổi gia sản của Đinh gia cũng chỉ có thể cho Vũ Kiệt kế thừa, hy vọng lần này nó sẽ không làm cho y thất vọng nữa. Tuy nhiên, lần này Đinh Lập Hiên cũng không cho Vũ Kiệt có chút quyền hạn nào, y để nó bắt đầu làm từ một viên chức nhỏ ở phòng tài vụ, mỗi tháng lương cũng chỉ có ba ngàn, thậm chí còn thấp hơn những người khác. Với người ăn cơm nhà, bước ra ngoài có xe đưa đón như Vũ Kiệt thì bình thường có thể không cần thêm tiền tiêu vặt gì cũng được. Mà sở dĩ y không chế khả năng tài chính của Vũ Kiệt như thế cũng là vì sợ cậu ta có tiền sẽ lại đi hút thuốc phiện.

[ko biết vị đại công tử tiên sinh này chịu đc tới đâu mà nếu ko chịu đc thì thể nào cũng gây ra chuyện nữa thôi!!]

Những chuyện này Lam Thần đều thấy rất rõ, nhưng lần này cậu cũng không có hành động gì, bởi vì trong lòng cậu đã có tính toán khác, đến lúc ra tay sẽ khiến cho Vũ Kiệt không góc đầu lên nổi. Cho nên về việc Vũ Kiệt đến công ty làm, Lam Thần cũng đối đãi với cậu ta như những giám đốc khác: cung kính, hòa nhã.

Sau khi trở lại làm việc, Vũ Kiệt bắt đầu âm thầm nhờ bạn đều tra tên Hứa quản lý kia, sở dĩ cậu ta bị nhiễm độc nghiện như vậy cũng đều là do tên đó hại, Vũ Kiệt tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn ta. Tuy nhiên, Hải là một tay già đời, lúc đến làng du lịch làm việc, y chẳng những thay đổi kiểu tóc, mang thêm kính mắt mà ngay cả hồ sơ, giấy chứng nhận, địa chỉ cũng đều là giả, điều này khiến cho Vũ Kiệt rơi vào cảnh mò kim đáy bể. Hơn nữa, hết thấy mọi hành động của cậu ta đều có người mật báo với Lam Thần, nên cuối cùng Vũ Kiệt đành phải cảm tức bỏ qua.

Trên đời này không có giấy nào mà gói được lửa, quan hệ giữa Đinh Lập Hiên và Lam Thần cho dù có kín đến đâu cũng không tránh khỏi bị người khác phát hiện, huống chi hai người cũng không cố ý giấu diếm gì, vì thế mà những người ở công ty đều ngầm biết quan hệ giữa hai người bọn họ rất mờ ám. Sau khi Vũ Kiệt đến công ty làm không lâu, cậu ta cũng dần dần phát hiện bí mật đã không còn là bí mật này, chẳng trách một tên trợ lý nho nhỏ mà cũng có thể trực tiếp thăng lên làm giám đốc, chẳng trách cha cậu dẫn người này về biệt thự nhà mình ăn Tết, chẳng trách Lam Thần kia nói năng không chút kiêng nể như vậy. [đúng là ếch ngồi đáy giếng, mà con ếch này còn bị loạn thị nặng nữa chỉ thấy quan hệ của Thần Đinh thui chứ sao thấy đc em nó tài năng ra sao khi giải quyết cái mớ hỗn độn mà mình gây ra]

Vũ Kiệt không nhìn thấy được cái tài của người khác, có lẽ trời sinh cậu ta thiếu mất năng lực lãnh đạo, mà loại năng lực này hiện có ở Đinh Lập Hiên. Chỉ khi nào y nhìn thấy rõ ràng năng lực của người đó, y mới giao trọng trách cho họ, cũng giống như Lam Thần vậy, nếu Lam Thần không có chút bản lĩnh nào, cho dù có là người yêu đi chăng nữa Đinh Lập Hiên đương nhiên cũng sẽ không giao quyền cho cậu ấy. Nhưng ở trong mắt Vũ Kiệt, tên trợ lý nho nhỏ này chỉ biết dựa vào thân thể để đổi lấy địa vị, cậu ta chỉ biết đánh giá người khác ở phương diện xấu nhất, cho nên mỗi lần đối mặt với Lam Thần cậu ta không bao giờ nở nụ cười, thậm chí cả lời ăn tiếng nói cũng đầy châm chọc.

Lam Thần cũng không trách, không giận gì, ngoài mặt cậu vẫn cung kính, lễ phép, tôn trọng vị thái tử gia này giống như mọi người, cho dù thực tế cậu ta chỉ là một nhân viên nhỏ bé. Việc này càng khiến cho Vũ Kiệt thêm khinh bỉ, cho nên cậu ta cũng không thêm phòng bị người này, nhưng cậu ta lại đâu có ngờ tất cả những chuyện xảy ra với cậu ta đều do người này lên ra tay. Trong khoảng thời gian này Lam Thần thường hay trở về tổng công ty, bất kể là việc lớn việc nhỏ gì cậu cũng đều tự mình đi về một chuyến.

Có một lần, Lam Thần đến văn phòng của Đinh tổng bàn công việc. Đinh Lập Hiên lại nhịn không được muốn cậu ngay lúc đó, vừa vặn Vũ Kiệt cũng đến tìm cha mình. Khi đó, cậu ta bị trợ lý chặn lại ở bên ngoài không cho vào, rất lâu sau mới thấy Lam Thần bước ra. Lúc này, Vũ Kiệt trùng mắt liếc Lam Thần một cái rồi xoay người đi vào, vừa bước vào thì thấy mặt cha mình hồng hồng không giống bình thường, vẻ hưng phấn còn hiện rõ trên mặt. Tình hình như thế, bất kì tên đàn ông nào nhìn vào cũng biết là y mới vừa triền miên xong, trong lòng cậu ta lại càng khinh thường Lam Thần hơn nữa. [mình thì giỏi tới đâu mà khinh người khác nhưng cũng chẳng sao vì Thần bị khinh từ nhỏ rồi]

Vấn đề về đồng tính luyến ái Vũ Kiệt cũng không phải kì thị gì, nhưng ngay chính cha mình lại thích mấy cậu trai như thế thì nói sao cũng thấy kì kì. Tuy nhiên, đó là quyền của cha cậu, cho nên ở trước mặt cha mình Vũ Kiệt cũng không tỏ vẻ bất mãn gì, chuyện này cậu ta chỉ có thể mắt nhắm mắt mở thôi.

“Chuyện gì?”

“Ba, con đã làm ở bộ phận tài vụ hai tháng rồi, khi nào thì con mới có thể đổi công việc khác?”

“Sao thế, con cảm thấy uất ức khi làm một nhân viên bình thường?”

“Con, con không có ý này!”

Đinh Lập Hiên cười khẽ, “Hừ, nếu con cố gắng làm việc ba tự nhiên sẽ nhìn thấy, khẳng định cũng sẽ thăng chức cho con, lúc Lam Thần mới vào công ty cũng chỉ là một nhân viên bình thường, hôm nay cậu ấy đã

làm đến chức giám đốc, địa vị của cậu ấy đều là dựa vào khả năng của mình có được, con cũng nên cố gắng học tập cậu ấy đi!”

So sánh như thế khiến Vũ Kiệt tức lên, cha cậu vậy mà có thể so sánh cậu với tên bán thân kia, y nghĩ sao vậy, “Ba à, con và cậu ta không giống nhau. Cậu ta.....” Cảm thấy câu tiếp theo có chút không ổn nên Vũ Kiệt quyết định không nói ra.

Tuy nhiên, Đinh Lập Hiền cũng đã đoán được con mình muốn nói gì, y hừ lạnh một tiếng, “Không phải ba không cho con cơ hội, là tự con đã đập đổ, còn để lại hậu quả lớn như vậy cho ba giải quyết, ba đã cho con thêm một cơ hội, con nên cố gắng nắm cho chắc! Trở về làm việc đi!”

Vũ Kiệt thở dài một hơi, đứng lên, “Dạ, ba ba!”

Làm việc ở ngành tài vụ mỗi ngày đều phải tiếp xúc với hàng đồng con số, bản thân Vũ Kiệt vốn cho rằng việc này không xứng với một sinh viên tốt nghiệp loại giỏi ở Anh như cậu ta, hưởng chi tiền lương hiện tại cũng không bằng một nhân viên bình thường, cậu ta cho rằng tất cả đều do cha cậu cố ý làm khó. Trong lòng nghĩ như vậy nên đương nhiên cậu ta cũng không dốc hết sức làm việc, mà tất cả những biểu hiện của cậu ta Đinh Lập Hiền đều thấy rất rõ, y cũng chỉ biết lắc đầu thất vọng mà thôi.

Gần đây, Đinh Lập Hiền đang theo một miếng thịt điền sản béo bở, việc kinh doanh địa ốc ở Trung Quốc đang phát triển rất rầm rộ, chỉ cần có thể mua được miếng đất tốt xây một tòa nhà, lợi nhuận thu được sẽ rất nhiều. Tối hôm nay, Đinh Lập Hiền tổ chức tiệc chiêu đãi mấy vị lãnh đạo trong giới nhà đất, vì chuyện này rất quan trọng nên tất cả đều do Lam Thần tự mình giám sát, thậm chí ngay cả thực đơn cũng do cậu quyết định.

Hải sâm, cua hoàng đế, bào ngư, vi cá,.....gần như tất cả các món ăn quý hiếm của Quảng Đông đều được đem lên, hơn nữa còn có hai bình rượu cao cấp 1573 và một số rượu vang quý hiếm, một bàn tiệc ít nhất cũng hơn năm người ngàn, cho nên có thể thấy Đinh Lập Hiền xem trọng buổi tiệc tối nay cỡ nào.

Buổi tiệc được tổ chức tại nhà ăn xoay tròn ở lầu ba mươi lăm, mỗi một vòng quay là bốn giờ, cho nên có thể nhìn thấy hết toàn bộ cảnh đêm ở Vân Hải. Đến bảy giờ thì buổi tiệc bắt đầu, lúc này Đinh Lập Hiền bảo nhân viên đi gọi Lam Thần vào. Lam Thần đổi một bộ tây trang nghiêm chỉnh bước vào phòng VIP, điều khiến cậu bất ngờ là Đinh Lập Hiền lại dẫn Vũ Kiệt tới, chuyện này đương nhiên cũng nhằm mục đích trải thảm cho con mình sau này. Trường hợp này Lam Thần đã gặp rất nhiều, tự nhiên cũng hào phóng bắt tay kính rượu với mấy vị lãnh đạo, từ lúc thăng thức đến giờ tửu lượng của Lam Thần cũng tăng lên được một chút, uống một ít cũng không sao.

Có rượu vào mọi người nói chuyện với nhau cũng cởi mở hơn, phó cục trưởng ngậm ám chỉ với Đinh Lập Hiền, nếu y muốn mua được miếng đất kia thì phải có sự đồng ý của một người mới được. Phó cục trưởng gọi một cú điện thoại, hai mươi phút sau một nhân vật thần bí trình diện. Cửa vừa mở ra, Lam Thần và Đinh Lập Hiền đều thấy bất ngờ, người này không ai khác chính là người đã trêu ghẹo Lam Thần lần trước: Mục tổng. [đúng là trái đất tròn]

“Thì ra là Mục tổng, đã lâu không gặp, mau vào đây!”

“Đinh tổng, đã lâu không gặp!”

Đinh Lập Hiền vội vàng điều chỉnh thần sắc đi tới cửa bắt tay với Mục tổng, rồi lại nhờ nhân viên phục vụ sắp xếp thêm chỗ ngồi. Không ngờ Mục tổng lại có liên quan đến cơ quan địa chính, vì chuyện lần trước làm cho người nào đó rất mất mặt cho nên về sau hai người cũng không hợp tác với nhau nữa, hôm nay đúng là oan gia ngõ hẹp nha. Mục tổng ra vẻ chính nhân quân tử, mặt tươi cười ngồi xuống ghế.

Từ lúc ông ta bước vào tới giờ đã nhìn chằm chằm Lam Thần, mấy năm không gặp tiểu mỹ nhân này ngày càng rực rỡ ra, khiến cho tim của ông ta cứ nhảy lên loạn xạ. Lam Thần vô cùng xấu hổ, tìm cơ ra ngoài, cho nên về sau mọi người ở trong phòng nói chuyện gì Lam Thần cũng không biết. Đến chín giờ tối thì buổi tiệc chấm dứt, Mục tổng có hơi say, đi một lượt với Đinh Lập Hiền ra ngoài.

“Đinh tổng, kì thật chuyện này cũng không có gì, chỉ là.....”

“Mục tổng yên tâm, nếu như xong xuôi, sẽ không thiếu phần của ông đâu!”

Mục tổng cười xấu xa, ghé sát vào tai Đinh Lập Hiên, nói khẽ, “Tiền thì tôi không thiếu, nhưng cậu trợ lý kia thì.....” Mục tổng vỗ vỗ vai Đinh Lập Hiên cười hai tiếng, hai người đương nhiên hiểu ý nhau, không cần nói rõ cũng hiểu được đối phương muốn gì. Sắc mặt Đinh Lập Hiên lập tức thay đổi, y không nói câu nào, tiễn mọi người ra ngoài. [tới giờ biểu hiện rồi, a nên giải quyết cho êm vào]

Vũ Kiệt đang đi ở phía sau vừa lúc nghe thấy mấy câu đó, lại thấy nụ cười thâm tà của Mục tổng nên cũng hiểu được ý đồ của ông ta là gì. Cậu ta thấy mọi người đã đi gần hết lập tức đi tới cạnh cha mình, hơi do dự.

“Ba, ông ta coi trọng Lam Thần phải không?”

Sắc mặt Đinh Lập Hiên lại âm trầm hơn, “Nói bậy bạ gì đó, về nhà đi!”

“Con hiểu rồi!”

Nhìn thấy con mình đi khỏi, Đinh Lập Hiên vào thang máy, đứng ngoài văn phòng do dự một hồi rồi gõ cửa bước vào.

“Hiên, bọn họ đều về hết rồi sao?”

“Ừ, đều về hết rồi, hôm nay em sắp xếp khá lắm, bọn họ rất vừa lòng!”

“Vậy chuyện đó hẳn là đã nắm chắc?”

Đinh Lập Hiên ôm Lam Thần, hôn mấy cái, “Có lẽ thế!”

Đinh Lập Hiên không hề nói chuyện kia với Lam Thần, tối hôm sau y hẹn gặp Mục tổng ở một phòng VIP trong vũ trường. Mục tổng cho là Đinh Lập Hiên đã thỏa hiệp với mình nên vô cùng vui mừng chạy ngay tới vũ trường, không ngờ khi mở cửa ra thì chỉ nhìn thấy một mình Đinh Lập Hiên ngồi trong phòng, trong lòng thất vọng, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Vài phút sau, quản lý dẫn từ ngoài vào hơn hai mươi thiếu niên xinh đẹp, hơn nữa còn vô cùng tuấn mĩ. “Mục tổng thích người nào?”

Mục tổng lập tức hiểu được dụng ý của Đinh Lập Hiên, ông ta giương mắt đánh giá mấy thiếu niên này một chút, xem ra những người này đều do Đinh Lập Hiên chọn lựa rất kĩ càng. Ông lại phát phát tay.

“Các người ra ngoài trước đi!”

Quản lý nhìn Đinh Lập Hiên thấy y gật đầu, mới dẫn mọi người ra ngoài. Mục tổng đi tới bên người Đinh Lập Hiên uống với y một ly.

“Đinh tổng, người cảm thấy những người này có thể thay thế được cậu trợ lý kia sao?”

“Nếu Mục tổng không vừa ý, tôi có thể giúp ông tìm người khác, ngoài Lam Thần ra, ai cũng được!”

“Sao cậu ta lại không được?”

“Lam Thần là người của tôi!”

“Đinh tổng nổi tiếng phong lưu như thế, sao lần này lại động tình?”

Hai người nói chuyện rất lâu, Mục tổng nhất quyết muốn một mình Lam Thần, chỉ cần cho thiếu niên động lòng người này ở cùng ông ta một đêm, tiền hay bất cứ thứ gì ông ta cũng không cần, còn bảo đảm Đinh Lập Hiên sẽ thuận lợi lấy được miếng đất kia. Hơn nữa ông ta còn khẳng định, ngoài Lam Thần ra ai cũng không được. Sau khi Mục tổng ra về, Đinh Lập Hiên ngồi lại trong phòng hơn nửa giờ, cuối cùng y uống hết ly rượu, lái xe trở về công ty.

39. Chương 39

Chiều hôm sau, trong lúc họp hội nghị cổ đông, Đinh Lập Hiên đã tuyên bố từ bỏ dự án kinh doanh địa ốc làm mọi người đều ngạc nhiên, y cũng không đưa ra lý do gì mà đã vội vàng kết thúc cuộc họp. Tin tức

nhANH chóng truyền ra bên ngoài, Vũ Kiệt nghe thấy tin thì hiểu ngay, cậu ta nổi giận ùng ùng chạy vào văn phòng cha mình.

“Ba à, chuyện đã đến nước này ba còn muốn bỏ một dự án lớn như vậy hay sao?”

Đinh Lập Hiên ngẩng đầu lên liếc cậu ta một cái, “Chuyện trong công ty chưa tới phiên cậu làm chủ, đi ra ngoài!” [chính xác, e Thần của ta là vô giá 1 cái dự án đã là gì...]

“Có phải là vì Lam Thần hay không, ba vì cậu ta mà chấp nhận bỏ đi mấy triệu tiền lời? Để cậu ta ở cùng họ Mục kia một đêm thì thế nào, cũng không phải muốn mạng của cậu ta.”

“Cậu đang nói bậy bạ gì đó, thừa lúc tôi chưa nổi điên lên cút ra ngoài cho tôi!”

Vũ Kiệt không ngờ cha mình lại che chở cho Lam Thần như vậy, tức quá nói luôn, “Cậu ta không phải là nam kĩ hay sao, bị ai đề mà chẳng được, cùng lắm thì bồi thường cho cậu ta ít tiền.....”

“Bóp!” Đinh Lập Hiên nổi nóng lên, đứng phắt dậy cho Vũ Kiệt một cái tát [hahaha tát hay lắm], hung hăng trừng mắt cậu ta, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu còn dám sỉ nhục Lam Thần như vậy, tôi sẽ bóp chết cậu. Lam Thần là người của tôi, đừng nói là mấy triệu, cho dù là mấy trăm triệu, mấy tỉ tôi cũng không đưa người tôi yêu cho người khác, cậu cút ra ngoài cho tôi!”

Vũ Kiệt nén giận, bùm mặt không dám nói câu nào, vẻ mặt của cha cậu lúc này đúng là giống y như muốn ăn thịt người. Cậu ta mở cửa chạy ra ngoài, không ngờ lại thấy Lam Thần đứng ở cửa, Vũ Kiệt trừng mắt liếc Lam Thần một cái, xoay người vào thang máy. Vừa rồi hai cha con nhà này ở trong phòng cãi nhau quá lớn, cho nên Lam Thần đứng ở bên ngoài nghe rất rõ ràng, lúc này trong lòng cậu rối như tơ vò.

Do dự một lát rồi mở cửa bước vào, Đinh Lập Hiên đang buồn bực lấy tay đỡ trán thấy cậu vội điều chỉnh tâm trạng, đưa tay kéo Lam Thần ngồi lên đùi mình.

“Làm sao vậy, tâm trạng không tốt?”

“Hiên, có thật là vì tôi nên người mới từ bỏ dự án kia?”

Đinh Lập Hiên vuốt mấy sợi tóc trước mặt Lam Thần, cười khê, “Ngốc quá đi, đừng có ở đó mà suy nghĩ nhiều!”

Lam Thần tựa vào ngực y, trong lòng không khỏi ê ẩm, cậu luôn thầm hỏi y, sao lại tốt với tôi như vậy, tôi tình nguyện để ông tuyệt tình với tôi một chút, tại sao ông lại làm dao động quyết tâm của tôi?

“Hiên, người thật sự để ý tới tôi như vậy sao?”

Đinh Lập Hiên nâng cằm Lam Thần, hôn nhẹ lên môi cậu, “Tiền có thể kiếm lại, nhưng Lam Thần thì thế gian này chỉ có một!” [cùng cho trảng pháo tay cho lời phát biểu của bác Đinh]

Lam Thần mím môi không biết nên nói gì, trong lòng có chút cảm động, có chút kiềm lòng không được, hai tay cậu câu lên cổ Đinh Lập Hiên, hôn nhẹ lên má y.

Tựa vào đôi vai rắn chắc của cha mình, cậu nghe được một giọng nói nhỏ nhẹ từ từ truyền vào tai, “Lam Thần, em là của tôi!”

< vũ=” lam,=” bạn=” nói=” xem,=” nếu=” yêu=” phải=” người=” mà=” mình=” hận=” nhất=” thì=” phải=” làm=” sao=” đây?=”>

< có=” câu=” danh=” ngôn,=” nếu=” có=” một=” ngày=” bạn=” phát=” hiện=” mình=” đã=” yêu=” phải=” một=” người=” mà=” mình=” hận=” nhất,=” thì=” đoạn=” tình=” cảm=” này=” quả=” thật=” đã=” sâu=” đến=” muốn=” lấy=” mạng=” người.=” chuyện=” tình=” cảm=” không=” ai=” có=” thể=” biết=” trước=” được.=” nhóc=” à,=” bạn=” lại=” gặp=” vấn=” đề=” tình=” cảm=” gì=” rồi?=”>

< ừm,=” mình=” cứ=” nghĩ=” rằng=” có=” thể=” không=” chế=” được=” tình=” cảm=” này=” nhưng=” hiện=” tại=” dường=” như=” đã=” vượt=” quá=” phạm=” vi=” không=” chế=” của=” mình=” rồi,=” nó=” giống=” như=” vòng=” xoáy=” của=” lỗ=” đen=” sớm=”

muộn="" gì="" cũng="" sẽ="" có="" một="" ngày="" hút="" mình="" vào="" trong="" đó.="" kẻ="" thù="" này="" sắp="" cướp="" đi="" trái="" tim="" của="" mình="" rồi!="">

< nhóc,="" lần="" trước="" bạn="" nói="" là="" họ="" hàng="" gần="" lần="" này="" lại="" bảo="" là="" kẻ="" thù,="" rớt="" cuộc="" thì="" bạn="" yêu="" mấy="" người?="">

< là="" họ="" hàng="" gần="" cũng="" là="" kẻ="" thù,="" hận="" mười="" mấy="" năm,="" yêu="" cũng="" mười="" mấy="" năm.="">

< thật="" rồi="" rắm="" nha!="" ^="">

< là="" rất="" rồi="" rắm,="" vũ="" lam,="" bạn="" nói="" cho="" mình="" biết="" đi,="" nếu="" có="" người="" làm="" thương="" tổn="" bạn,="" bạn="" có="" trả="" thù="" người="" đó="" không?="">

< trả="" thù!="">

< dùng="" thủ="" đoạn="" gì="" để="" trả="" thù?="">

< mình="" sẽ="" trả="" bất="" cứ="" giá="" nào="" để="" có="" thể="" trả="" thù="" được.="">

< nếu="" bạn="" yêu="" người="" này,="" bạn="" cũng="" sẽ="" vì="" thù="" hận="" mà="" trả="" thù="" y="" sao?="">

< nếu="" mình="" yêu="" người="" đó,yêu="" đến="" mức="" có="" thể="" vì="" y="" mà="" chết="" thì="" chút="" thù="" hận="" kia="" có="" tính="" là="" gì?="" cái="" này="" còn="" phải="" xem="" mình="" yêu="" người="" đó="" nhiều="" hay="" là="" hận="" nhiều?="">

Vì chuyện lần đó khiến Lam Thần cảm thấy mờ mịt, cậu tình nguyện cha cậu đối xử với cậu giống như những thiếu niên khác, chơi chán thì vứt bỏ, vì đó sẽ không khiến cho cậu do dự như vậy. Sự dửng dưng của cha cậu giống như một liều thuốc phiện, một khi vướng vào, sẽ rất khó cai. Trước kia Lam Thần có thể an ủi bản thân rằng cha cậu chỉ đơn thuần là thích khuôn mặt này của cậu, nhưng hiện tại lý do này đã không còn đủ sức thuyết phục nữa. Từ lúc ở cùng Đình Lập Hiên tới giờ, có nhiều người từng có ý tặng cho y mấy thiếu niên khác, có người còn đẹp hơn Lam Thần gấp mấy lần, nhưng Đình Lập Hiên lại không nhận người nào.

Có lẽ Đình Lập Hiên cảm thấy cậu mới mẻ nên không nỡ bỏ đi, có lẽ là như vậy. Cuối cùng Lam Thần cũng chỉ biết an ủi mình như thế, giữa yêu và hận Lam Thần vẫn chọn hận, kế hoạch vẫn tiến hành theo tính toán ban đầu của cậu.

Mấy tháng sau, tập đoàn Đình thị lại xảy ra một chuyện lớn, nguyên nhân lần này là bộ phận tài vụ ở khách sạn do Lam Thần quản lý xuất hiện tham ô, Lam Thần đã khai trừ nhân viên tài vụ đó, với lại số tiền cũng không lớn cho nên cũng chưa có ảnh hưởng gì. Tuy nhiên, Lam Thần cũng rất xem trọng chuyện này, cậu mượn chuyện bê bối tài vụ của hai khách sạn mà tiến hành thanh tra một lần, đồng thời qua lần thanh tra này cũng phát hiện không ít vấn đề, cả hệ thống tài vụ xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Lam Thần báo cáo tình huống này với Đình Lập Hiên, Đình Lập Hiên rất coi trọng, lập tức cho kiểm tra toàn bộ công ty và để tránh có người gian lận, ngay cả kế toán viên thanh tra cũng trực tiếp mời từ bên ngoài vào, tiến hành rà soát lại một lượt. Việc này khiến cho trên dưới tập đoàn Đình thị lo lắng không yên, hoảng sợ vô cùng. Qua một tháng, kết quả điều tra khiến Đình Lập Hiên giận dữ, mấy vị lãnh đạo trong công ty, thậm chí là những người đã từng cộng tác với cha y đều có hiện tượng tham ô, từ mấy trăm ngàn cho đến mấy triệu, vấn đề lớn nhất chính là tổng giám của bộ phận tài vụ, tham ô những hơn năm triệu.

Ngoài ra, bên phía tài vụ còn có nhiều khoản tiền chi tiêu không rõ và quan trọng nhất chính là ngay cả Vũ Kiệt cũng có tham gia, trộm chính tiền của nhà mình đúng là chuyện nói ra ai cũng thấy buồn cười. Vũ Kiệt đến công ty mới nửa năm, vì cậu ta làm việc không chút cố gắng nên Đình Lập Hiên cũng không thăng chức hay tăng lương cho cậu ta. Từ vụ lần đó về sau, Vũ Kiệt cảm thấy cha cậu ta ngày càng lạnh lùng với cậu ta, từ đó, cậu ta bắt đầu bỏ một chút tâm tư vào công việc, tham ô công khoản chơi cổ phiếu, kết quả đương nhiên là không thể bù lại khoản tiền kia. Ngay khi Vũ Kiệt đang nghĩ cách để bù vào lỗ hổng này, không ngờ cha mình lại đột nhiên cho tiến hành thanh tra.

Vì mức kim ngạch quá lớn nên Đinh Lập Hiền phải báo cảnh sát, tổng giám bộ phận tài vụ và hai giám đốc khác do tham ô quá nặng nên bị bắt. Riêng những khoản ít hơn, Đinh Lập Hiền bắt bọn họ phải bù tiền vào, rồi khai trừ, đến cuối cùng người sạch sẽ nhất trong công ty chỉ có một mình Lam Thần. Cậu làm giám đốc gần hai năm, nhưng đến lúc kiểm tra một chút vấn đề cũng không có, điều này lại càng khiến Đinh Lập Hiền ngày càng tin tưởng cậu hơn. Còn về phần Vũ Kiệt, y xem như đã thất vọng triệt để rồi. [ta nói rùi mà cái tên Kiệt công tử đó thì có thể làm đc cái gì cơ chứ ko cần Thần ra tay nó cũng tự triệt con đường sống của mình rùi]

Khoảng thời gian kế tiếp, tập đoàn Đinh thị bắt đầu tiến hành đổi mới bộ phận nhân sự, riêng về chức vụ tổng giám bộ phận tài vụ, Đinh Lập Hiền đương nhiên muốn giao cho người vô cùng tin cậy, mà người này ngoài Lam Thần ra thì không còn ai vào nữa. Từ đó về sau Lam Thần chính thức trở thành “sếp lớn” thứ hai trong tập đoàn, dưới một người trên vạn người, thu tóm hết toàn bộ tài chính ở Đinh thị. Chức vụ này chính là thứ mà Lam Thần muốn có trước khi đến công ty, tuy rằng có hơi mất thời gian, đánh vòng mấy ngã rẽ nhưng cuối cùng cậu vẫn thuận lợi nắm trong tay.

Về chuyện mà Vũ Kiệt gây ra lần này, Đinh Lập Hiền ngay cả mắng cũng không thêm, y chỉ điều cậu ta tới bộ phận nhân sự làm nhân viên bình thường theo kiểu có hay không cũng được. Vũ Kiệt đương nhiên biết mình làm sai nên không dám kiện cáo gì, đành phải thất thủ tiêu cực hết mấy ngày. Sau lại không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên cậu ta muốn nói rõ. Hôm đó cậu ta bước vào văn phòng cha mình, quỳ xuống đất. Đinh Lập Hiền kinh ngạc, nhìn cậu ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Vũ Kiệt, con lại muốn ồn ào chuyện gì nữa đây?”

Vũ Kiệt nhìn cha mình bằng cái nhìn đầy áy náy, mắt rơm rớm, “Ba, con sai rồi, con thật sự sai rồi!”

Đinh Lập Hiền xoa xoa trán thở dài một hơi, “Vũ Kiệt, ngay từ nhỏ ba đã kì vọng rất nhiều vào con, trong hai đứa con, ba đối xử với con và Vũ Khuynh thế nào ba nghĩ con hiểu rất rõ!”

“Xin lỗi, ba, con đã làm ba thất vọng rồi!”

“Có phải vì ba quá cứng chiều con cho nên hôm nay con mới ra nông nổi này?”

Vũ Kiệt cắn môi, chảy xuống một hàng nước mắt, “Ba, con xin lỗi, con sẽ không như vậy nữa, sau này con sẽ cố gắng làm việc!”

“Ba còn có thể tin vào con sao?”

“Ba, cho con thêm một cơ hội nữa được không? Con nhất định sẽ sửa đổi!”

Đinh Lập Hiền thở dài một hơi, ngay từ lúc Vũ Kiệt còn nhỏ y đã gửi gắm toàn bộ hy vọng vào đứa con này, nào ngờ nó lại kém cỏi đến vậy, hết lần này đến lần khác khiến cho y thất vọng. Lúc này Đinh Lập Hiền quả thật rất hối hận, nếu y còn có lựa chọn khác, y nhất định sẽ không chấp nhất gì về đứa con này nữa. Nhưng sản nghiệp Đinh gia lớn như vậy, nếu không có người nối nghiệp thì phải làm sao đây?

“Vũ Kiệt, tìm một cô gái kết hôn đi!”

“Kết hôn?”

“Phải, kết hôn sớm, sinh cháu cho ba!” [nói ra ông cha này cũng tuyệt tình thật coi pạn con giờ như cái máy để chứ ko còn cái gì có thể xài đc nữa]

Vũ Kiệt cả kinh, ý của cha cậu ta rất rõ ràng, y đã thất vọng về cậu ta và cậu ta chỉ còn một tác dụng duy nhất chính là nối dõi tông đường, y muốn gạt cậu ta qua một bên để bồi dưỡng người thừa kế khác. Suy nghĩ tới lui một lát, Vũ Kiệt lập tức điều chỉnh lại thần sắc.

“Con hiểu rồi, ba ba, mọi chuyện con đều nghe theo ba!”

Đinh Lập Hiền thở dài, đi tới đỡ Vũ Kiệt đứng lên, vỗ lên vai cậu ta, “Đừng khiến ba thất vọng nữa!”

“Dạ, ba ba!”

[pạn con này nghe lời quá ko biết sao ta cứ cảm thấy kỳ kỳ à nha]

Tiến đưa con đi rồi, Đinh Lập Hiền ngồi xuống ghế rút một điếu thuốc ra, hút một hơi. Những cảnh tượng trong quá khứ dần dần hiện lên trong đầu y, ngay từ nhỏ y đã xem Vũ Kiệt giống như bảo bối, còn với Vũ Khuynh thì lại xem như kẻ hầu người hạ không chút quan tâm, nếu khi ấy y có thể tốt với Vũ Khuynh một chút, có lẽ sẽ không gặp phải cục diện khó xử như hiện giờ. Nếu người y yêu là một người phụ nữ, y nhất định sẽ để cô ấy sinh một đứa con nữa, nhưng quan trọng người y lại yêu chính là một thiếu niên. Đinh Lập Hiền không muốn làm chuyện có lỗi với Lam Thần, tuy rằng y không thể cho cậu danh phận nhưng ít ra ở một phương diện nào đó, Đinh Lập Hiền không muốn để người mình yêu phải thất vọng.

40. Chương 40

Ai cũng không ngờ, lần này Vũ Kiệt lại thật sự nghe lời. Ngay hôm sau cậu ta đã đi theo đuổi một cô bé, chỉ trong một tuần ngắn ngủi Vũ Kiệt đã dẫn bạn gái về gặp cha mình. [tốc độ sát gái của pạn con này cũng kinh thật] Cô gái kia tên Dương Thiện, nghe nói là bạn thời trung học của Vũ Kiệt, nhà cũng bậc trung, tương đối khá giả. Tuy hai gia đình không được môn đăng hộ đối cho lắm nhưng Đinh Lập Hiền cũng không cần những thứ này, y chỉ cần tương mạo không tệ là được. Thế nên Đinh Lập Hiền đồng ý cho bọn họ quen nhau. Từ đó về sau, Vũ Kiệt đặt toàn bộ tâm trí vào chuyện yêu đương, đồng thời cậu ta cũng bắt đầu tập trung vào công việc, so với vẻ lười nhác trước đây đúng là khác một trời một vực. Đinh Lập Hiền ngắm quan sát cậu ta khá lâu và với biểu hiện của cậu ta trong thời gian gần đây, y cũng khá hài lòng

Lam Thần đứng ở góc độ bên ngoài nhìn vào, cảm thấy những thay đổi của Vũ Kiệt không được thực tâm cho lắm, người ta thường nói “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, cậu ta không tin Vũ Kiệt có thể dễ dàng thay đổi bản tính như thế. Mà điều quan trọng nhất chính là thái độ của cậu ta với cậu cũng trở nên tốt hẳn [ta thấy tên này gian gian sao á]

Tối hôm nay, Lam Thần gọi điện cho Đinh Lập Hiền nhưng gọi mãi cũng không được. Đinh Lập Hiền lúc nào cũng mang hai cái di động trong người, hơn nữa đều mở máy suốt hai mươi bốn tiếng, tuyệt không tắt máy, tình huống hôm nay có chút kì lạ. Lam Thần lại gọi đến công ty nhưng trong văn phòng cũng không có ai bắt máy. Lam Thần cảm thấy bất an, cậu lái xe từ khách sạn về công ty. Tuy lúc này Lam Thần là tổng giám tài vụ nhưng việc kinh doanh ở khách sạn vẫn do cậu phụ trách, vì thế mà phần lớn thời gian Lam Thần đều ở bên khách sạn

Xe chạy tới công ty, Lam Thần vội vàng lên tầng hai mươi lăm, nhưng ngay cả trợ lý cũng không thấy đâu. Lam Thần giữ tài liệu ra xem số điện thoại của trợ lý Trương rồi lập tức gọi điện ngay

“Xin chào”

“Trợ lý Trương? Anh có đi cùng Đinh tổng không?”

“Là Lam tổng phải không?”

“Phải”

“Tôi đang ở bệnh viện với Đinh tổng”

“Bệnh viện? Sao lại ở bệnh viện?”

“Đinh tổng bị thương”

Tim Lam Thần bỗng đập mạnh lên

“Cái gì? Hai người đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Trung Y”

“Tôi đến ngay”

Buông điện thoại xuống, Lam Thần vượt qua mấy lượt đèn đỏ chạy một mạch tới bệnh viện Trung Y, trong lòng cậu vô cùng hoảng loạn, ngay cả tay cũng run lên. Vừa xuống xe thì thấy trợ lý Trương đang ở ngoài đợi cậu, Lam Thần đi tới túm lấy áo anh ta, làm cho trợ lý hoảng cả lên

“Đinh tổng đâu?”

“Đình, Đình tổng ở trong phòng cấp cứu”

Câu nói kế tiếp cơ bản là Lam Thần không nghe thấy, cậu chạy nhanh đến phòng cấp cứu, đẩy cửa ra, thấy người nằm trên giường bệnh mới bình tĩnh lại. Đình Lập Hiên thấy Lam Thần vào khẽ mỉm cười, nhìn cậu vươn tay lên, Lam Thần ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường thở hổn hển một hồi

“Lam Thần, sao lại chạy gấp như thế?”

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Trợ lý Trương cũng đã vào tới, ngượng ngùng nói khẽ “Xin lỗi Lam tổng, đều tại tôi nói không rõ ràng, Đình tổng chỉ bị thương nhẹ thôi”

Lam Thần nhìn cánh tay băng bó của cha mình, cả cánh trái đều phủ băng gạc “Như thế là nhẹ?”

Đình Lập Hiên cúi đầu “Xin lỗi, đã làm em lo lắng! Bác sĩ không những băng bó mà còn phủ thêm một lớp chống viêm, nhưng quả thật chỉ là bị xước qua một chút thôi”

Lam Thần thở ra một hơi, nhẹ nhõm cả người. Cậu quay đầu lại nhìn trợ lý và tài xế đang đứng bên cạnh “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trợ lý Trương nhìn thoáng qua Đình tổng, thấy y gật đầu mới dám kể chi tiết ra

“Là như vậy, chiều nay Đình tổng muốn đến nhà xưởng thị sát, trên đường bị xe ở phía sau tông lên, lực đánh vào quá lớn làm vỡ kính xe, cánh tay của Đình tổng là do mảnh vỡ thủy tinh làm bị thương”

Lam Thần nhíu mày “Là tai nạn sao?”

“Vâng, cảnh sát đã kiểm tra rồi, người lái xe kia uống nhiều rượu cho nên mới gây ra tai nạn”

Đình Lập Hiên nắm tay Lam Thần qua “Đừng lo lắng, chỉ là tai nạn thôi”

“Vậy tại sao di động của người lại không gọi được”

“Àh, lúc bị tông xe cả hai cái đều bị rơi ra ngoài hư cả”

Cuối cùng Lam Thần cũng an tâm một chút, nhìn y nở nụ cười

“Chỉ cần người không sao là tốt rồi”

Thế là không ai để tâm vụ tai nạn nho nhỏ này nữa, truyền dịch xong, Lam Thần đưa Đình Lập Hiên về nhà. Vì cánh tay bị thương không thể đụng vào nước nên ngay cả việc tắm rửa của y cũng do Lam Thần hầu hạ, trong lòng Đình Lập Hiên mừng thầm, bị thương thế này cũng không tệ lắm. Hôm sau, Lam Thần đưa y đến bệnh viện thay băng. Lúc gỡ băng gạc ra cậu hoảng hồn, cái gọi là xước qua da chính là lớp da thịt trên nửa cánh tay y gần như nát bét, trông thật kinh khủng. Đình Lập Hiên sợ cậu lo lắng, y vẫn cười ha hả, lúc thuốc sát trùng thấm vào da, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhưng y vẫn giữ nụ cười trên môi

Lúc trở về công ty Vũ Kiệt đang ở văn phòng, thấy tay cha mình bị băng bó cũng hoảng vía

“Ba, nghe nói ba bị thương, có sao không?”

“Không sao cả, chỉ là vết thương nhỏ thôi”

Lam Thần giúp Đình Lập Hiên cởi áo khoác ra, rồi quay đầu lại nhìn hai người

“Đình tổng, tôi đi làm việc đây”

“Ừm, đi đi”

Thấy Lam Thần ra khỏi phòng, Vũ Kiệt lộ ra vẻ mặt lo lắng “Ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ là tai nạn giao thông mà thôi”

“À”

“Con có chuyện gì sao?”

Vũ Kiệt do dự một chút “Ba, con muốn kết hôn với Dương Thiện”

Đinh Lập Hiên lập tức hưng phấn lên “Đây là chuyện tốt mà, định khi nào?”

“Khi nào cũng được, người nhà của cô ấy đã đồng ý”

Đinh Lập Hiên cầm cuốn lịch trên bàn lên lật lật một chút “Một thang sau là ngày hoàng đạo, mời người nhà cô ấy đến khách sạn dùng cơm đi, sẵn bàn tính thử, nếu có thể thì tháng sau tiến hành luôn”

“Dạ, ba ba”

Tổng được đưa con ra cửa, Đinh Lập Hiên vô cùng vui mừng. Y cầm điện thoại lên gọi điện cho Lam Thần, bảo cậu chuẩn bị sắp xếp tiệc tiếp đãi người nhà Dương Thiệu. Những chuyện sau đó cũng rất thuận lợi, người nhà họ Dương có thể thân với người giàu có như vậy đương nhiên là còn cầu không được, huống chi Vũ Kiệt rất anh tuấn, họ rất hài lòng về đứa con rể này

Hai bên gia đình gặp nhau bàn về nghi thức trong hôn lễ, chẳng mấy chốc ngày cưới cũng đã xác định, đúng là vào tháng sau, địa điểm là ở trong một nhà hàng tại Vân Hải. Lúc này Lam Thần cũng bận rộn cả lên. Đinh Lập Hiên giao tất cả các nghi thức cho Lam Thần xử lý hết, cậu đương nhiên cũng dốc sức làm tốt công việc. Vào ngày mười lăm tháng chín, nhà hàng ở Vân Hải vô cùng náo nhiệt

Những chiếc xe đắt tiền có rèm che kéo dài ra tận đường cái, nhà hàng cũng chắn bị đốt mười tám lượt pháo ở cửa ăn mừng, pháo được xếp trên mảnh đất trống mấy trăm mét thành hai trái tim thật to

Đến mười giờ, khách bắt đầu kéo tới, cả khu nhà ăn Trung Quốc ở lầu hai có tới hai trăm bàn tiệc nhưng thời gian còn chưa tới mà khách khứa đã ngồi chật ních. Đến mười một giờ rưỡi, một loạt xe cưới chậm rãi chạy đến trước cửa nhà hàng, lúc này tiếng kèn tiếng pháo vang lên, cô dâu chú rể vừa bước xuống xe thì toàn cảnh hồ hết loạn cả lên. Mọi người vẫn ồn ào cho đến mười hai giờ đôi tân nhân mới vào được tới bàn. Ở mé lẻ bên góc đường đối diện nhà hàng có một đôi mắt đang lặng lẽ nhìn tất cả. Cho đến khi thấy đôi tân nhân vào bên trong, chủ nhân của đôi mắt ấy mới bảo tài xế lái xe đi

Trong buổi tiệc này, Đinh Lập Hiên uống không ít rượu, Lam Thần thấy rất rõ hôm nay y rất vui, uống đến mặt đều đỏ cả lên. Lam Thần không ngồi vào bàn tiệc, với thân phận hiện tại của cậu không biết sẽ có bao nhiêu người đến mời rượu, Lam Thần không phải người không cho người khác mặt mũi, nhưng cậu lại không muốn uống rượu, cho nên đành phải tìm một nơi yên tĩnh trốn vào. Cậu đang ngồi một mình thì có người đi tới

“Lam tổng, tìm cậu đúng thật là không dễ dàng nha”

“Đại thiếu gia, chúc mừng cậu”

Vũ Kiệt cầm hai ly rượu tới, đặt một ly xuống trước mặt Lam Thần

“Cùng uống một ly nào”

“Được”

Lam Thần cầm ly rượu lên cụng vào ly cậu ta một cái “Chúc hai người bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử”
ngửa cổ uống hết

“Cám ơn”

Vũ Kiệt uống xong cũng chưa chịu đi, cậu ta lại lấy chai rót rượu vào ly

“Lam Thần, chúng ta trước đây từng gặp nhau rồi sao?”

“Chưa từng, sao đại thiếu gia hỏi vậy?”

“Từ ngày đầu tiên gặp cậu, tôi cảm thấy giọng nói của cậu rất quen, dường như đã từng nghe thấy ở đâu rồi”

Khóe miệng Lam Thần câu lên “Đúng là kỳ quái, sao ai gặp tôi cũng nói như vậy cả. Nhưng quả thật trước kia tôi chưa từng gặp cậu lần nào hết”

“Àh, Lam Thần, cậu thật sự thích cha tôi sao?”

“Phải”

Vũ Kiệt thở dài một hơi “Tôi thấy cha tôi cũng thật sự thích cậu”

“Tôi biết”

“Hy vọng hai người cũng có thể bạch đầu giai lão”

“Cũng mong là vậy”

[cái này giống cáo di chúc tết gà, ko biết bạn này tính làm gì nữa]

Hai người lại cạn thêm một ly nữa, Vũ Kiệt mỉm cười, xoay người đi ra ngoài. Lam Thần cảm thấy có gì đó không đúng, vừa nãy lúc Vũ Kiệt nói câu kia về mặt có chút kỳ quái, Lam Thần nghĩ một hồi cũng không biết kỳ quái ở chỗ nào, có lẽ chỉ là cảm giác mà thôi. Lam Thần thầm an ủi mình, hy vọng là do cậu suy nghĩ quá nhiều

Đến chiều, Đinh Lập Hiên đã ngà ngà say, Lam Thần xuống quây lễ tân lấy chìa khóa, dìu y vào phòng. Lúc ngã lên giường, Đinh Lập Hiên đỡ cái trán cười ha hả mấy tiếng

“Người cười gì vậy?”

“Con mình kết hôn, có thể không cười sao?”

Lam Thần đứng bên cửa sổ lầm bầm một câu

“Không biết đến lúc tôi kết hôn có được hoành tráng như hôm nay không?”

Đinh Lập Hiên ngồi phất dậy, đi tới sau lưng Lam Thần, ôm chặt lấy cậu

“Lam Thần, cả đời này em cũng đừng nghĩ đến chuyện kết hôn”

“Tại sao?”

“Tôi nói rồi, em là của tôi, muốn kết hôn cũng phải kết hôn với tôi”

Lam Thần che miệng cười khê “Hai người đàn ông thì làm sao kết hôn?”

“Lam Thần, em để ý chuyện này phải không? Nếu em muốn, chúng ta ra nước ngoài kết hôn”

Câu nói này khiến Lam Thần vô cùng kinh ngạc, lúc nãy cậu chỉ là thuận miệng nói đùa thôi, cha cậu cho là thật sao? Nhìn về mặt chăm chú của y, câu nói này nhất định không phải nói dối

“Tôi chỉ nói đùa thôi”

“Nhưng tôi lại không đùa, Lam Thần, tôi yêu em, bất kể là em muốn thứ gì, tôi cũng đều có thể cho em, danh phận cũng vậy” [cái này là tỏ tình sao hay cầu hôn nhưng hình như ko phù hợp về thời gian và ko gian cho lắm]

Lúc này Lam Thần mới giật mình phát hiện, dường như đây là lần đầu tiên cha cậu nói với cậu từ “yêu” này, ba chữ “Tôi yêu em” đương nhiên nặng hơn “Tôi thích em” rất nhiều, tim Lam Thần cũng đập loạn cả lên

“Tôi không cần những thứ đó”

“Thật sao?”

“Phải, không cần”

Đinh Lập Hiên cúi đầu, khê hôn xuống một cái “Lam Thần, em có yêu tôi không?”

Dưới cái nhìn chăm chú của Đinh Lập Hiên, Lam Thần do dự một hồi rồi dời tầm mắt đi

“Lam Thần, tôi biết em yêu tôi, nói ra có được không? Nói em yêu tôi”

Cuối cùng Lam Thần cũng không nói ba chữ kia ra, Đinh Lập Hiên thở dài một hơi

“Tôi sẽ chờ em, chờ một ngày em chấp nhận nói với tôi ba từ đó”

41. Chương 41

Yêu sao? Lam Thần biết rất rõ mình yêu Đinh Lập Hiên, thật lâu trước kia đã biết, nhưng bảo chính miệng cậu nói ra ư, rất khó. Bởi vì phía sau từ “yêu” này còn quá nhiều hận thù, tình yêu như vậy sẽ không sạch sẽ. Có lẽ đến một ngày nào đó hai người sẽ trở mặt thành thù, vậy lúc này nói từ “yêu” đó ra có ý nghĩa gì?

Sau kết hôn Vũ Kiệt bận rộn hẳn lên, cậu ta không hề đi hưởng tuần trăng mật mà chỉ nghỉ ngơi ba ngày rồi tiếp tục quay về công ty làm việc. Đinh Lập Hiên cảm thấy đứa con này đã thay đổi, có lẽ lần này cậu ta sẽ thật sự tốt hơn. [thên Kiệt này mà nó tốt lên ta đi đầu xuống đất lun]

Đến mùa thu khắp Vân Sơn đầy cây lá đỏ, trước đây Đinh Lập Hiên cũng từng nhiều lần có dự định đi đến đó ngắm cảnh nhưng công việc bận bịu quá, y không rút ra được chút thời gian nào. Năm nay, Đinh Lập Hiên cố ý thu xếp vài ngày để đi du lịch một phen và người đi cùng y tức nhiên là Lam Thần.

Muốn ngắm cây lá đỏ tốt nhất nên chọn một ngày núi phủ đầy sương. Lúc này ở Vân Sơn, trong phạm vi mấy ngàn mẫu ruộng trải đầy các cây hoàng lư lá đỏ rực như lửa, đứng từ xa nhìn lại, tưởng lầm là đóa hoa đang rơi xuống, đến gần xem kỹ mới biết đó là lá cây. Những ngọn núi đàng xa nhìn đỏ tươi, phần hồng, đỏ rực, hồng đậm, trình tự rõ ràng, như đang run rẩy trong gió thu, giống như những rặng mây đỏ đang bài sơn đảo hải bay tới, cả một hệ thống các ngọn núi giống như đang di chuyển đến, thêm vào đó là những cây tùng bách chen chúc ở giữa, hồng lục giao nhau, đúng là một bức tranh tuyệt đẹp.

Đinh Lập Hiên dừng xe dưới chân núi, nắm tay Lam Thần đi lên đỉnh, giương mắt nhìn xuống một mảnh lửa đỏ rực rõ làm say đắm lòng người. Trên đỉnh núi này có một dốc núi gãy, ở giữa có một chiếc cầu bắc ngang, phía dưới là một con sông, Đinh Lập Hiên đứng trên vách núi ngửa đầu hít vào mấy đợt khí trong lành.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào người ý làm Lam Thần nheo mắt lại. Còn nhớ bốn tuổi năm ấy, ánh mặt trời cũng chói chang như hôm nay, khi đó y cũng đứng trước góc chiếu của ánh sáng, cậu cũng nheo mắt lại mà nhìn cha mình như thế. Khi đó, cậu cảm thấy cha cậu thật cao lớn, thật muốn được y ôm vào lòng, nhưng khi ấy y chỉ cho cậu một bao lì xì nho nhỏ rồi ôm Vũ Kiệt xoay người bước đi! Cha cậu chán ghét cậu, ghét đến nỗi ngay cả ôm một lần cũng chưa từng: ông có biết năm đó ông đã gây ra cho tôi bao nhiêu đau khổ hay không?

Tâm trạng Lam Thần đột nhiên nặng nề hơn, cậu lẳng lặng đứng ở phía sau Đinh Lập Hiên. Tại sao, tại sao lại khiến tôi đau khổ suốt mười mấy năm rồi lại để tôi yêu ông? Đến cuối cùng tôi vẫn không thể thoát được cái bóng của ông sao? Hôm nay tôi gần như có được tất cả, nhưng tại sao tôi vẫn không vui như vậy? Tôi đã có được uy quyền trong Đinh thị, tôi có thể tùy lúc đều động tài chính, nếu ... nếu ông chết, toàn bộ Đinh thị sẽ nằm trong tay tôi, nếu ông chết, có lẽ tôi sẽ không tiếp tục vì ông mà đau lòng, nếu ông chết, có lẽ tôi sẽ không yêu ông nữa. Phía trước là vách núi rất sâu, tôi chỉ cần đẩy nhẹ một cái là có thể đặt dấu chấm tròn kết thúc sinh mệnh của ông.

Thời khắc Lam Thần muốn đưa tay xô người trước mặt xuống vực, Đinh Lập Hiên hoàn toàn không phát hiện sát khí ở phía sau, y chỉ chăm chú ngắm cảnh đẹp. Lam Thần đứng ngây ra nhìn bàn tay đang vươn ra của mình, nhìn đến mất quên cả chớp, bàn tay kia dừng trong không trung rất lâu và trái ngược với sự tĩnh lặng xung quanh, trong nội tâm của Lam Thần lại đang dậy sóng mãnh liệt, thiên sứ và ác ma không ngừng cãi nhau trong đầu cậu: có thương y không? Thương y thì không nên tổn hại y! Có hận y không? Hận y thì cứ giết chết y đi. Hai giọng nói không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cậu, không biết qua bao lâu Lam Thần mới từ từ bỏ tay xuống, thở dài một hơi. [em nó cuối cùng cũng ko ra tay dc!! thì cũng đủ biết tình cảnh của e giờ chơi lửa rồi bị lửa đốt sắp thành than lun]

Đinh Lập Hiên quay đầu lại thấy sắc mặt trắng bệch của Lam Thần, vội vàng bước tới ôm cậu vào lòng.

“Bảo bối, em sao vậy? Sắc mặt em khó coi quá?”

Lam Thần cố gắng trấn tĩnh lại, nở nụ cười ảm đạm, “Cảm thấy hơi lạnh thôi!”

Đinh Lập Hiên lập tức cởi áo khoác ra phủ cho cậu, y do dự một lát rồi lui về sau một chút, quỳ một gối xuống đất. Lam Thần bị động tác kì quái của y làm cho sửng sốt, “Hiên, làm gì vậy?”

Đinh Lập Hiên lấy một hộp trang sức trong túi ra, mở hộp, trong đó là một chiếc nhẫn bạch kim, phía trên có chạm một chữ . “Lam Thần, tôi yêu em!”

Lam Thần cả kinh, chẳng lẽ là đang.....cầu hôn? Đinh Lập Hiên lấy chiếc nhẫn trong hộp ra, kéo tay phải Lam Thần lại, “Lam Thần, hứa với tôi, cả đời này cũng không rời xa tôi, được không?”

Tim Lam Thần đập mạnh lên, ngây ngốc ra nhìn chiếc nhẫn, trong đầu cậu trống rỗng, đến khi cậu phục hồi tinh thần lại thì chiếc nhẫn đã nằm trên ngón áp út của cậu rồi. Đinh Lập Hiên từ từ đứng dậy kéo cậu vào lòng hôn thật sâu. Lam Thần không biết nên cự tuyệt y thế nào, ngay khi cậu muốn tháo ra trả lại thì chiếc nhẫn kia giống như đã dính chặt vào tay cậu, kéo mãi không ra.

Sau khi chấm dứt nụ hôn, Đinh Lập Hiên nhìn cậu bằng ánh mắt đầy thâm tình, lấy trong túi ra một hộp nhẫn khác, “Lam Thần, trên chiếc này có khắc chữ , em có bằng lòng đeo vào tay cho tôi không?”

Lam Thần không nói câu nào chỉ ngây ra nhìn chiếc nhẫn kia, cậu tất nhiên biết ý nghĩa của việc này là gì, đó trách nhiệm và lời hứa cho cả một đời. Trong chuyện này, cậu không muốn lừa gạt y, cho nên cậu quyết định không cầm lấy chiếc nhẫn kia. Đinh Lập Hiên thở dài một hơi, khép lại, nhét vào túi. [ko biết khi nào a mới bỏ đc thù hận nặng trĩu trong lòng]

“Lam Thần, tôi hy vọng có một ngày em có thể tự mình đeo cho tôi!”

Lam Thần im lặng, cúi đầu. Lúc xuống núi, Đinh Lập Hiên vẫn nắm chặt tay cậu nhưng suốt dọc đường hai người không nói câu nào cả. Ngồi cạnh bên vị trí lái xe Lam Thần nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay mình. Đúng thật là châm chọc, mới khi này cậu còn định đưa tay ra giết y, nếu y biết lúc này cậu có ý muốn giết mình, y sẽ nghĩ thế nào? Y còn có thể yêu cậu như bây giờ không? Tại sao lại phải yêu cậu như vậy? Lúc ấy cậu rõ ràng chỉ muốn lừa gạt tình cảm của y, làm cho y đau khổ, hiện giờ y đã yêu cậu, vậy tại sao cậu còn đau khổ hơn cả y? Giờ đây mọi chuyện đã phát triển đến giai đoạn không thể khống chế, Lam Thần hoảng hốt không biết kế tiếp nên làm thế nào!

Đinh Lập Hiên vẫn trộm quan sát Lam Thần đang ngồi cạnh mình này giờ, cậu ấy xinh đẹp như ngọc điêu khắc, nước da trắng nõn, lông mi dài cong cong, Lam Thần vẫn luôn làm cho người ta không thể rời mắt như thế. Nhưng trong đôi mắt ấy lại có một tia ưu thương làm cho người ta cảm thấy được trong nội tâm của cậu đang chịu đựng rất nhiều thống khổ. Cậu ấy rõ ràng yêu y, vậy tại sao cậu ấy lại không chịu thừa nhận, rốt cuộc cậu ấy đang băn khoăn chuyện gì? Đinh Lập Hiên thật không thể suy đoán được trong lòng Lam Thần đang nghĩ gì.

Xe đang trên đường chạy xuống núi, tốc độ càng lúc càng nhanh, Đinh Lập Hiên cảm thấy có gì đó không đúng, phanh lại không nhạy, trong lòng y hoảng hốt nhưng y vẫn cố gắng khống chế cảm xúc, “Lam Thần, dường như xảy ra chút vấn đề!”

“A, cái gì?” Lam Thần lấy lại tinh thần, vội vàng nhìn cha mình.

“Phanh không nhạy!”

“Sao, sao lại như vậy?”

“Xem ra đã có người giở trò!”

“Có người giở trò? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Đinh Lập Hiên đưa tay vỗ vỗ đầu cậu, “Đừng sợ, mọi chuyện để tôi lo!”

“Ừm!”

Không biết tại sao vào thời khắc nguy hiểm như vậy, nụ cười của Đinh Lập Hiên làm cho Lam Thần cảm thấy an tâm. Đinh Lập Hiên tháo dây an toàn ra, đồng thời cũng bảo Lam Thần làm như thế.

“Lam Thần, em nhảy xuống trước đi!”

“Còn Hiên thì sao?”

“Đừng lo lắng, nhanh lên, nếu không sẽ không kịp!”

Lam Thần cắn cắn môi, “Được, vậy người phải cẩn thận một chút!” Lam Thần mở cửa xe, nhìn xuống phía dưới, mặt đường không ngừng lướt qua khiến cậu sợ hãi, cậu cắn răng nhảy xuống, lăn mấy vòng dưới đất mới ngừng lại.

Lúc này tốc độ xe cũng tăng lên, Đinh Lập Hiên thấy Lam Thần đã nhảy xuống an toàn mới an tâm, mở cửa xe ra nhảy ra ngoài. Lam Thần chạy nhanh tới bên người cha mình, đỡ y lên. Phía đằng xa truyền tới tiếng nổ, xem ra chiếc xe kia đã đâm vào vách núi bốc cháy.

“Hiên, không sao chứ?”

Đinh Lập Hiên lắc đầu, nắm lấy bả vai Lam Thần nhìn kỹ một lần rồi vỗ vỗ bụi bặm trên người cậu, “Em thế nào? Có bị thương ở đâu không?”

“Tôi không sao?”

Đinh Lập Hiên vui mừng nở nụ cười, sờ sờ tóc cậu, “Vây là tốt rồi!”

Lam Thần thấy mu bàn tay của cha cậu vì ma sát với mặt đất mà bị thương, máu vẫn đang chảy ra, “Người bị thương!”

Đinh Lập Hiên nhìn bàn tay mình, mỉm cười, “Vết thương nhỏ thôi, không vấn đề gì đâu!” Rồi y lấy di động ra gọi cho tài xế bảo ông đến đây đón hai người. Nói xong, y ngắt điện thoại, nắm tay Lam Thần đi dọc theo con lộ.

Đi được mấy chục mét, Lam Thần nhìn thấy chiếc xe đâm vào vách núi phía trước cháy ngùn ngụt, toàn bộ xe đều hồng cả, nếu như còn người ở bên trong thì cho dù không chết cũng bị thương nặng. Hai người nhìn mấy giây, Đinh Lập Hiên vẫn bình tĩnh kéo Lam Thần đi.

“Đinh tổng, vừa nãy người nói có người giở trò, chẳng lẽ là có người muốn hại chúng ta sao?”

“Ừm, bởi vì trước khi đi tôi đã kiểm tra xe kỹ rồi, tuyệt đối không thể phát sinh vấn đề gì, nhất định là khi nãy đậu dưới chân núi đã có người phá rồi!”

“Là ai?”

“Tạm thời còn chưa biết, trở về sẽ điều tra!”

[a Hiên bị tai nạn lần này là lần thứ 2 rồi chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy??? mà sao lúc trước ko bị giờ có Thần rồi mà bị chắc Thần đau lòng chết mất]

Hai người đi dọc theo con lộ hết hai mươi mấy phút, phía sau dần dần truyền đến tiếng động cơ xe, Đinh Lập Hiên vô tình quay đầu lại nhìn thoáng qua, sắc mặt y lập tức thay đổi, y ôm Lam Thần gục xuống đất. Hai tay che lấy đầu cậu. Chỉ trong tích tắc đất trời như xoay chuyển, bên tai cậu vang lên âm thanh gì đó, tiếng xe ô tô chạy nhanh qua, Lam Thần mở mắt ra xem, không khỏi kinh hãi, vẻ mặt của cha cậu nhăn lại như rất đau đớn.

“Hiên, sao vậy?”

Lam Thần vội vàng ngồi dậy, nhìn cha mình, tay chân cậu run lên, phía sau bả vai Đinh Lập Hiên có một miếng vết thương sâu húc, máu tươi không ngừng tuôn ra, nhuộm đỏ cả quần áo. Âm thanh vừa rồi nhất định là tiếng súng có gắn ống hãm thanh. [ông này có dính tới mafia ko sao bị tai nạn hoài vậy...]

“Hiên, Hiên!”

Đinh Lập Hiên nhăn mày lại, giọng nói nặng nề, “Tôi, tôi không sao!” Lúc này nói không sao ai tin được chứ, Lam Thần hoang mang rối loạn lấy điện thoại ra hỏi tài xế. Vừa buông điện thoại xuống, vài phút sau tài xế đã chạy tới, thấy bộ dáng của hai người ông cũng hoảng sợ, lập tức phụ Lam Thần đỡ Đinh Lập Hiên vào trong xe, chạy hết tốc lực đến bệnh viện. Suốt dọc đường, Lam Thần ôm Đinh Lập Hiên mà thân thể cậu cũng không ngừng run rẩy. Bác tài xế bình tĩnh hơn, ông gọi điện thoại ngay đến bệnh viện, nên khi xe vừa tới, ở bên ngoài bệnh viện đã có rất nhiều bác sĩ đứng đợi sẵn, xe ngừng, mọi người liền ba chân bốn cẳng đỡ Đinh Lập Hiên lên xe đẩy đưa đi cấp cứu.

Lam Thần vẫn nắm chặt tay Đinh Lập Hiên không chịu buông ra, đi thẳng một hơi cho đến ngoài cửa phòng cấp cứu. Lúc này, Đinh Lập Hiên cũng sắp rơi vào trạng thái hôn mê, ngay thời khắc hai người phải tách ra, Đinh Lập Hiên đột nhiên nắm chặt tay Lam Thần, dùng hết khí lực toàn thân, kiên định nói, “Lam Thần, tôi yêu em!” [bị bắn ko lo còn yêu với đương]

Trong khoảnh khắc đó, Lam Thần đứng chết trân tại chỗ nhìn cha mình bị đẩy nhanh vào phòng phẫu thuật. Cậu cúi đầu nhìn xuống tay mình, chiếc nhẫn cậu đeo đã nhiễm đầy máu, trong lòng cậu run lên, cha cậu sẽ không vì thế mà chết đi chứ?

42. Chương 42

Ngay lúc Lam Thần đứng ngây ra đó, trong phòng phẫu thuật bắt đầu rối tung lên, Đinh Lập Hiên mất máu quá nhiều, trong lúc phẫu thuật nhất định phải tiến hành truyền máu mới được, nhưng đến lúc thấy kết quả xét nghiệm mọi người đều há hốc miệng. Một bác sĩ vội vàng bước ra ngoài cửa, Lam Thần thấy sắc mặt của vị bác sĩ này không tốt, trong lòng cậu cũng bắt đầu sốt ruột.

“Bác sĩ, làm sao vậy?”

“Cậu là người nhà của ông Đinh phải không?”

“Phải!”

“Ông Đinh cần phải truyền máu ngay, nhưng nhóm máu của ông ấy thuộc AB dạng RH âm tính, hiện giờ trong ngân hàng máu lại không có loại máu này!”

“Cái gì? RH?”

“Đúng! Cùng loại với máu của gấu mèo, thời gian khẩn cấp, cho dù lúc này có tìm người tới hiến máu e rằng cũng không kịp!”

Đầu Lam Thần lập tức ong ong lên, chẳng trách trước lúc vào phòng phẫu thuật cha cậu lại có biểu tình đó, thì ra y đã sớm biết máu của mình rất hiếm, lần này e là lành ít dữ nhiều! Bỗng nhiên có một ý tưởng xoẹt qua đầu cậu, vừa rồi không phải cậu còn muốn y chết hay sao? Lam Thần siết chặt hai tay lại, siết đến các khớp xương phát đau, ngón tay ghim sâu vào thịt,

Câu nói của Đinh Lập Hiên cứ vang vọng bên tai Lam Thần, cậu đứng thất thần vài giây rồi quay sang hỏi bác sĩ một câu.

“Con cái sẽ kế thừa nhóm máu của cha mẹ phải không?” Lúc cậu hỏi câu này trên khuôn mặt cậu không hề có tí biểu tình gì, thậm chí còn khiến cho người ta cảm thấy lạnh lạnh, nhưng từ trong đôi mắt kia lại tỏa ra sự thương cảm và cam chịu vô vàn.

“Có thể, cậu là con của ông ấy sao?”

Lam Thần không nói gì, trực tiếp kéo tay áo lên, “Rút một ít máu của tôi xét nghiệm thử đi!”

“Được, mời đi theo tôi!”

Vì nhóm máu RH âm tính rất quý hiếm, cả nước hơn mười triệu dân mà chỉ có khoảng ba ngàn người là có loại máu này, nếu truyền sai máu sẽ gây ra phản ứng miễn dịch trong cơ thể bệnh nhân, rất nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, Đinh Lập Hiên cũng không phải lần đầu tiên truyền máu cho nên không thể dùng RH dương tính thay thế được. Bác sĩ vừa làm xét nghiệm vừa kể sơ quá trình cho Lam Thần nghe. Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ vô cùng vui mừng, nhóm máu của hai người hoàn toàn giống nhau. Khi 400cc máu được rút ra, Lam Thần cảm thấy đầu mình choáng váng, cậu ngồi trên ghế rất lâu không đứng lên nổi, lúc này mấy vị lãnh đạo bên phía công ty đã hay tin, thành ra trong bệnh viện đã đông nghẹt người của Đinh thị, chỉ có Vũ Kiệt sáng nay đã ra ngoài công tác nên không đến được.

Lúc này bên trong vẫn còn đang tiến hành phẫu thuật và 400cc máu kia chẳng mấy chốc đã dùng sạch. Bác sĩ lại ra bên ngoài hỏi mọi người, còn ai có máu RH âm tính nữa không, Lam Thần nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, rồi bước ra ngoài.

“Hay là rút máu của tôi đi!”

Bác sĩ trừng to mắt ra, nghiêm túc nói, “Nếu rút nữa cậu sẽ không chịu nổi!”

Lam Thần thở dài, “Người mất đi 800cc máu có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Đương nhiên là nguy hiểm, hơn nữa cậu lại gầy yếu như vậy, lỡ như.....”

“Không sao cả, rút máu của tôi đi!”

Đối mặt với biểu tình kiên định của Lam Thần, bác sĩ chỉ biết thở dài, “Được rồi!”

Lam Thần nằm trên giường bệnh, máu được rút đi một chút cậu bắt đầu rơi vào trạng thái hôn mê, sắc mặt cậu tái nhợt như tờ giấy, bác sĩ không dám lấy nhiều, nhanh chóng rút kim tiêm ra. Không biết đã ngủ bao lâu, lúc cậu mở mắt ra đã thấy tài xế và trợ lý đang ở cạnh bên, trên bàn còn có một đồng lớn thức ăn dinh dưỡng.

Đôi môi nhợt nhạt khẽ hé ra, “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Khoảng ba giờ!”

Lam Thần cuống quýt ngồi dậy nhưng đầu cậu lại choáng váng, “Đỉnh tổng đâu? Phẫu thuật thế nào rồi?” Trợ lý Trương vội vàng đỡ cậu lại, “Đừng lo lắng, ca phẫu thuật rất thuận lợi, Đỉnh tổng không sao cả!”

Lam Thần thở dài một hơi, “Vậy là tốt rồi!”

“Lam tổng, cậu ăn chút đồ vào bổ sung dinh dưỡng đi!”

“Ừm!”

Trợ lý Trương bưng tới một ly sữa nóng, Lam Thần lập tức uống vào, sau lại uống thêm hai ly nữa, cậu cảm thấy khỏe hơn một chút, ngồi dậy bước xuống giường, “Đỉnh tổng đang ở đâu?”

“Trong phòng VIP!”

“Trợ lý Trương, anh về công ty điều mấy bảo vệ lại đây canh giữ trước cửa phòng bệnh đi!”

“Vâng, Lam tổng, tôi lập tức đi sắp xếp!”

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, một lát sau đã thấy một nhóm bảo vệ vây quanh phòng bệnh, Lam Thần lại căn dặn cấp dưới thu xếp một số việc, làm xong cậu lặng lẽ bước vào phòng, lúc này Đỉnh Lập Hiên vẫn còn mang ống thở, trước ngực và vai đều được quấn băng kín mít, trên tay vẫn còn truyền dịch. Lam Thần đi nhẹ đến bên giường, cầm tay y lên.

“Ông thắng!” Lam Thần nở nụ cười, hôn nhẹ lên tay người đang nằm.

Lúc còn ở trên núi rõ ràng cậu rất muốn y chết, vừa rồi lại là một cơ hội tốt, nếu khi này cậu không hiến máu cho y, y nhất định dữ nhiều lành ít, nhưng đến cuối cùng cậu vẫn đưa tay ra. Lúc nguy cấp y đã quên cả bản thân mà ôm cậu vào lòng, dùng thân thể y bảo hộ cho cậu, tình nguyện chịu chết cũng muốn cho cậu được bình an, vậy thì cậu còn lý do gì để hận y nữa đây? Ông đã yêu tôi đến mức cho thể cho tôi cả mạng sống, vậy thì chút hận thù này còn tính là gì nữa? Đỉnh Lập Hiên, ông thắng, ông đã thắng được lòng tôi, cũng đã thắng được cuộc chiến thâm lặng này. [Thần ơi... đau lòng ta quá, chỉ có bỏ thù hận đi rồi thì em mới sống nhẹ nhàng đc vì thật ra Thần của ta là 1 người cô độc từ nhỏ và em đc sinh ra là để đc yêu thương mà]

Đến tối Lam Thần mới trở về nhà, lúc trở vào bệnh viện Đỉnh Lập Hiên vẫn còn chưa tỉnh lại, Lam Thần lấy hộp nhẫn trong túi ra đặt lên bàn cạnh giường, phía trên còn để hai chiếc chìa khóa. Chiếc nhẫn đeo trên tay Lam Thần vẫn không tháo xuống được, cậu tự nhủ với lòng, xem như giữ làm kỷ niệm đi.

Lúc này, trong phòng bệnh chỉ có tiếng tích tắc của máy đo nhịp tim làm cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề, Lam Thần ngồi bên cạnh giường nhìn cha mình rất lâu, giống như cậu đang muốn khắc sâu hình ảnh của y vào đầu mình. Cuối cùng, cậu hôn nhẹ lên trán cha mình một cái, khóe mắt nhòe đi, đứng dậy đi thẳng không hề quay đầu lại.

Sáng sớm hôm sau Đinh Lập Hiền tỉnh lại, lúc nhìn thấy hộp nhẩn và hai chiếc chìa khóa trên bàn y cảm thấy có chút mờ mịt, y đưa tay lên nhấn chuông, hơn mười giây sau lập tức có mấy bác sĩ đi vào, kiểm tra thân thể cho y, lúc này tình trạng cơ thể của y đã ổn định lại. Nhưng điều làm cho Đinh Lập Hiền cảm thấy bất an chính là không thấy Lam Thần đâu cả.

“Trợ lý Trương, Lam tổng đâu?”

“Lam tổng có thể đã về công ty rồi!”

“Ồ!”

Một vị bác sĩ vừa giúp y thay dịch truyền vừa khen ngợi, “Con của ông cũng thật hiếu thuận nha, ngày hôm qua vì ông phải phẫu thuật cần truyền máu mà đã hiến cho ông hơn 600cc máu!”

“Con?”

“Phải nha, đến cuối cùng còn ngất đi nữa!”

Đinh Lập Hiền ngẩng đầu lên nhìn trợ lý Trương, “Là Vũ Kiệt à?”

“Đinh tổng, người hôm qua hiến máu cho người là Lam tổng!”

Đinh Lập Hiền cả kinh, không nói được câu nào, con, Lam tổng, hiến máu, rốt cuộc.....” Bác sĩ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ông Đinh, máu của ông là RH âm tính, hôm qua vừa lúc ngân hàng máu đã hết loại máu này, nếu không phải con của ông chủ động hiến máu, e là ông đã lành ít dữ nhiều rồi!”

“Con tôi?” Đinh Lập Hiền quay đầu nhìn hộp nhẩn trên bàn, sắc mặt thay đổi, “Trợ lý Trương, nhanh gọi Lam tổng đến!”

“Dạ!”

Trợ lý Trương không dám hỏi nhiều, chạy nhanh ra ngoài, vài phút sau lại hoang mang rối loạn chạy tới, “Đinh tổng, Lam tổng vốn không có về công ty, cũng không ở bên khách sạn. Hơn nữa.....điện thoại cũng tắt máy!”

“Bác sĩ, máu xét nghiệm của cậu ấy hôm qua có còn hay không?”

“Còn!”

“Kiểm tra DNA giúp tôi đi!”

Bác sĩ cau mày, nghi hoặc hỏi, “Cậu ấy không phải con ông sao?”

“Cũng có thể!”

[sự thật ęc phơi bày rồi, Hiền - giờ a phải làm sao khi biết ęc sự thật đây, a chuẩn bị trả giá cho những sai lầm mình đã gây ra trong quá khứ mà có thể a đã quên nó tồn tại]

Sau đó, Đinh Lập Hiền ngồi ngây ra trên giường không nói lời nào, kiểm tra DNA đã có kết quả, cảm bản báo cáo xét nghiệm 99.99% kia, Đinh Lập Hiền hoàn toàn choáng váng. Con rơi sao? Không thể có khả năng này, ngoại trừ Vũ Khuynh ra thì còn ai vào đây nữa? Những câu nói trước kia lần lượt xẹt qua đầu Đinh Lập Hiền,

Lúc này Đinh Lập Hiền cảm thấy giống như mình đã đánh đổ mấy bình ngô vị, ngọt bùi cay đắng đều có đủ. Người mà y yêu sâu nặng lại chính là con ruột của mình, Vũ khuynh đã mất tích mấy năm nay thế nhưng vẫn ngày ngày ở cạnh bên y, cậu ấy hận y như vậy tại sao cuối cùng lại hiến máu cứu y. Đinh Lập Hiền biết Lam Thần cũng yêu mình, rất yêu rất yêu, nếu không yêu cậu ấy sẽ không cứu y, thân phận đã bộc lộ rõ ràng, cho nên cậu ấy mới bỏ đi, cũng giống như năm đó.....Tại sao phải rời khỏi? Lam Thần, tại sao lại rời khỏi tôi?

Đinh Lập Hiền ngồi đó cho đến trời tối đen mới nhảy xuống giường, rút kim tiêm trên tay, máu lập tức phun ra, lúc này y vốn không quan tâm đến mấy chuyện này nữa rồi. Y đi nhanh ra bên ngoài khiến bảo tiêu, tài xế và trợ lý đều giật nảy mình.

“Đinh tổng!”

Giọng Đinh Lập Hiền run run, quát, “Đi, đi tìm Lam Thần ngay, nhất định phải tìm được cậu ấy trở về!”

“Hả? Dạ, Đinh tổng, tôi lập tức phái người đi tìm!”

Mấy bảo tiêu kiên trì khuyên nhủ rất lâu mới đem được Đinh Lập Hiền trở về phòng bệnh nghỉ ngơi, nếu không với tâm trạng của y như thế nhất định là muốn tự mình đi tìm Lam Thần. Sau nữa, cả Đinh thị đều bận rộn cả lên, cơ hồ đều huy động hết tất cả các mối quan hệ để tìm Lam Thần, thậm chí còn báo cảnh sát, thám tử tư, bảo tiêu, hải quan.....những người có thể tìm tới đều đã tìm rồi, nhưng Lam Thần cũng giống như đã mất tích năm đó, một chút tin tức cũng không có, vì thế hầu như ngày nào Đinh Lập Hiền cũng phát cáu trong phòng bệnh.

43. Chương 43

Lúc Đinh Lập Hiền ở một mình, y luôn lấy chiếc nhẫn đó ra xem, cuối cùng y còn đeo lên ngón áp út của mình, khê hôn mấy lần lên chữ trên chiếc nhẫn, lòng y càng ngày càng đau. Có một lần, trợ lý Trương lặng lẽ đi vào phòng bệnh, vừa lúc thấy Đinh tổng túm lấy tóc mình, vẻ mặt vô cùng thống khổ, trợ lý Trương cũng không dám quấy rầy, y chỉ lặng lẽ lui ra ngoài, ở phương diện này anh hiểu rất rõ, bởi lúc Lam Thần hiển máu anh vẫn luôn đi theo phía sau cậu. Tuy mọi người ở bên ngoài đều không hiểu tại sao Đinh tổng lại hốt hoảng tìm tung tích của Lam Thần như thế, chỉ có anh là biết rất rõ nguyên nhân, người mà Đinh tổng yêu chính là đứa con ruột của mình, tuy là không biết đứa con này ở đâu chui ra nhưng anh thấy cả hai đều rất yêu đối phương.

“Ba, hôm nay ba thấy khỏe hơn chưa?”

“Ừ!”

Về thái độ của cha mình, Vũ Kiệt cũng đã quen rồi, từ lúc Lam Thần mất tích tới giờ cha cậu chưa hề cư xử hòa nhã với bất kì ai.

“Ăn chút gì đi!”

“Ba không đói!”

“Aiz, ba không ăn uống gì hết thì sao nhanh chóng khỏe lại được!”

Đinh Lập Hiền quay đầu lại nhìn hộp thức ăn trên tay con mình, “Để đó đi!”

“Dạ!”

“Con về trước đi!”

“Con ở lại với ba!”

“Không cần!”

Vũ Kiệt thở dài một hơi, “Được rồi, vậy ba cũng nghỉ ngơi sớm chút nha!”

Đinh Lập Hiền không trả lời, y lại dời tầm mắt xuống chiếc nhẫn trên tay. Vũ Kiệt rời khỏi phòng, cậu biết cha cậu rất yêu Lam Thần, chuyện Lam Thần mất tích đã gây cho y một cú sốc lớn. Về chuyện Lam Thần sao lại tự nhiên đột ngột bỏ đi Vũ Kiệt cũng không rõ. Đương nhiên cậu ta cũng không biết thân phận thật của Lam Thần, Đinh Lập Hiền đã sớm phong tỏa tin tức này, ngoài y và cậu trợ lý bên cạnh ra, không còn người nào biết nữa.

Đinh Lập Hiền sai người đến đài truyền hình đăng tin tìm người, tiền thưởng là một triệu, bảo đài truyền hình phát sóng liên tục trong một tháng. Nhưng mãi cho đến lúc y xuất viện vẫn chưa tìm được tung tích Lam Thần. Đinh Lập Hiền cũng không về nhà mà ở lại trong công ty, lúc này toàn bộ tâm tư của y đều đặt trên người Lam Thần.

Lúc ấy, Đinh Lập Hiền lại liên thủ với những thế lực có liên quan tiếp tục tìm kiếm nhưng vẫn như cũ không tìm được chút manh mối nào. Tuy nhiên, y cũng vô tình điều tra được cuộc sống trong mấy năm nay của

Lam Thần. Lúc này Đinh Lập Hiên mới biết sau khi rời khỏi Đinh gia, Lam Thần đã sang Hàn Quốc học đại học, cũng không biết cậu đã lấy tiền ở đâu ra. Sau khi về nước cậu lập tức đến Đinh thị làm việc, giấy tờ dùng cho lần lần xuất ngoại với y kỳ đó cũng là giấy tờ thật, thảo nào lúc ấy y lại cảm thấy cậu ấy rất kì quái. Trên giấy tờ xuất nhập cảnh của hải quan cũng chỉ ghi chép có bốn lần thôi, xem ra Lam Thần nhất định còn ở trong nước. Nhưng Trung Quốc lớn như vậy, nếu cậu ấy muốn trốn y thì sao y có thể tìm thấy được đây.

Mấy ngày rồi Đinh Lập Hiên cũng chưa rời khỏi công ty, buổi tối y ngủ lại ở phòng tổng giám đốc. Hôm nay, Đinh Lập Hiên lại tình cờ nhìn thấy chiếc chìa khóa trong túi tiền, lúc này y mới chợt nhớ lại điều gì đó rồi nhanh chóng đi đến nhà Lam Thần. Vì khoảng thời gian này y biết có người muốn hại y, cho nên bảo tiêu vẫn luôn đi theo y kè kè, cho đến lúc tới trước cửa nhà Lam Thần, y mới căn dặn bảo tiêu đi khỏi một lát.

Vừa mở cửa phòng, không khí còn thoang thoảng mùi hương của Lam Thần bay ra làm cho Đinh Lập Hiên hoảng hốt. Đây là nơi mà hai người từng cùng nhau triền miên, mỗi một món đồ trong nhà đều có thể gợi cho y nhớ tới Lam Thần, tâm tình y ngày càng trầm trọng, y kéo tất cả ngăn tủ ra, hy vọng Lam Thần có thể để lại vài thứ gì đó. Nhưng tất cả đều không có, Lam Thần đã mang hết tất cả những gì thuộc về mình đi rồi, ngay cả một món nhỏ nhất làm kỉ niệm cũng không chịu để lại cho y, cuối cùng lúc Đinh Lập Hiên mở tủ áo ra phát hiện một chiếc hộp sắt. Đó chính là món đồ duy nhất mà Lam Thần quên mang theo.

Y ngồi xuống giường, mở chiếc hộp ra, bên trong hộp có ba cái túi nhỏ, đó là bảo vật mà Lam Thần đã cất giấu. Đột nhiên y nhớ tới những lời bảo mẫu đã nói, thứ năm cái khăn tay bao bọc chính là chiếc khăn tay mà y đã cho Vũ Khuynh năm đó, gói lại chỉnh tề như vậy.....lòng Đinh Lập Hiên chợt nhói lên, rất đau rất đau, y túm lấy cái khăn nắm vào trong tay, ngã lên giường khóc trong tĩnh lặng, khóc thật lâu, cả trái tim y giống như trưởng to ra sắp nổ tung ra khỏi lồng ngực, cả người nghẹn lên khó chịu. [chỉ mới có vậy mà a đã chịu ko nổi rồi thì khi a biết a làm tổn thương Thần của ta sâu sắc ntn sẽ cư xử sao đây!!!]

Đêm hôm đó, Đinh Lập Hiên cũng không biết mình đã ngủ như thế nào, y chỉ nhớ là khóc đến mệt mỏi, mơ mơ màng màng rồi thiếp đi. Trong lúc ngủ, y mơ thấy Lam Thần mặt rơi đầy lệ nhìn y, hỏi Đinh Lập Hiên rất muốn nói xin lỗi nhưng y chỉ có thể há mồm ra mà không thể nói được lời nào.

Mấy tháng sau, Đinh Lập Hiên đều sống trong sự giày vò của nhớ nhung đau khổ, có đôi lúc y nhớ Lam Thần, nhớ đến muốn phát điên lên, cảm giác này giống như hít phải độc nghiệm, làm cho người ta vô cùng thống khổ. Người gọi điện thoại cung cấp tin tức cho y rất nhiều, nhưng đến khi kiểm tra thì không có tin nào là thật. Đinh Lập Hiên cũng chưa bao giờ buông bỏ việc tìm kiếm Lam Thần, có những buổi tối rảnh rỗi y sẽ lái xe chạy vô mục đích trên đường, y hy vọng mình có thể tình cờ được số phận đưa đẩy mà gặp được người mình đang tìm.

Nhớ thương và hối hận khôn cùng như bức tấn Đinh Lập Hiên, mỗi ngày y đều không ngừng nhớ lại hoàn cảnh sống của con mình từ bé đến lớn, giống như cuốn phim mỗi ngày cứ lặp đi lặp lại trong đầu y mấy lần. Rút không được, mà lún thì ngày càng sâu, y tình nguyện tiêu hết toàn bộ gia sản của mình để đảo ngược thời gian lại hai mươi năm. Nếu tất cả có thể bắt đầu lại từ đầu, y nhất định sẽ cố gắng yêu thương Vũ Khuynh, xem cậu như bảo bối nâng niu trên tay, ngậm trong miệng, sẽ không để cho cậu chịu bất cứ ủy khuất gì.

Năm mới đã tới, Đinh Lập Hiên cũng không trở về nhà, tối ba mươi hôm đó y ngồi một mình trong căn nhà của Lam Thần, ở trong phòng tối đen như mực nghe tiếng pháo giòn vang bên ngoài. Lúc này y mới cảm nhận được cái gì là cô đơn, mười mấy năm qua Lam Thần đều sống trong cô độc như vậy sao? Mười mấy năm qua rốt cuộc cậu ấy đã chịu bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu tuyệt vọng, thậm chí là sống không bằng chết. Y là cha, là thân nhân duy nhất trên đời của Lam Thần, nhưng y chỉ mang lại cho con mình đau khổ và ác mộng.

Đinh Lập Hiên sống gần bốn mươi năm, đây là lần đầu tiên y thấy hận bản thân mình đến vậy, hận đến muốn xé thịt chính mình, nếu Lam Thần không còn trên cõi đời này nữa, y nhất định sẽ đi theo cậu. Hiện tại y đang sống trong hối hận tột cùng, y bắt buộc bản thân phải cố sống, dùng hết sức lực của mình đi tìm Lam Thần, tìm người mà y yêu, khóa cậu lại bên người y cả đời, dùng chính quãng đời còn lại của y cố gắng thương yêu, bù đắp lại cho cậu.

Ngày mười lăm tháng giêng, Vũ Kiệt hưng phấn mở cửa văn phòng đi vào.

“Ba!”

Đinh Lập Hiên ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi, “Có chuyện gì?”

“Ba, báo cho ba hay một tin mừng nè!”

“Tin gì?”

“Vợ con đã mang thai hơn một tháng rồi!”

Đinh Lập Hiên ngừng động tác trên tay, “À, vậy sau này con phải cố gắng chăm sóc vợ mình nhiều hơn một chút mới được.” Nhìn dáng vẻ vui sướng của con trai, Đinh Lập Hiên thật muốn nở một nụ cười với cậu, nhưng quả thật y cười không nổi, từ lúc Lam Thần mất tích đến giờ y như đã quên mất mình nên cười thế nào rồi. Vũ Kiệt rõ ràng cảm thấy thất vọng, cậu ta vô cùng xấu hổ ngồi xuống nhìn cha mình.

“Con hiểu rồi ba!”

“Chúc mừng con lên chức cha!”

“Ba à, nếu sinh con gái thì phải làm sao đây?”

“Sinh thêm mấy đứa nữa cũng được!”

Vũ Kiệt ngẩng đầu lên nhìn trộm vẻ mặt của cha cậu, chỉ có mấy tháng mà y gầy đi rất nhiều, dường như cha cậu không còn coi trọng dáng vẻ như trước nữa, ngay cả râu cũng quên cạo, nhìn thế nào cũng thấy rất tiều tụy. “Ba vẫn còn nhớ đến Lam Thần sao?”

Đinh Lập Hiên thở dài một hơi, “Con về trước đi!”

“Dạ, ba ba, con ra ngoài trước! Ba, nên chú ý đến sức khỏe nhiều hơn!”

“Ừm!”

Thấy Vũ Kiệt đi ra khỏi văn phòng, Đinh Lập Hiên đặt bút xuống, xoay ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ bắt đầu bay đến những nơi xa xôi. Cho đến khi điện thoại vang lên bảy tám tiếng y mới giật mình thu lại suy nghĩ.

Vì chuyện lần trước có liên quan đến súng ống, cho nên lúc đến bệnh viện đồng thời cũng đã kinh động đến cảnh sát, viên đạn lấy ra cũng được đưa tới cảnh cục kiểm tra và cú điện thoại này là bên đó gọi tới. Trưa hôm sau có mấy người ăn mặc bình thường đi vào công ty, đến văn phòng gặp Đinh Lập Hiên bàn tính gì đó rất lâu. Lúc tiễn mấy người nọ ra về, mặt Đinh Lập Hiên cũng không có gì khác lạ làm cả cậu trợ lý cũng không biết họ là cảnh sát.

Căn cứ vào số liệu đầu đạn mà cảnh sát điều tra kết hợp với hiện trường tai nạn xe khi đó cho thấy, mấy người đó quả thật rất chuyên nghiệp, hay nói cho đúng hơn thì chính là sát thủ, cũng có thể do chuyện lần trước gây dư luận quá lớn khiến cảnh sát chú ý nên khoảng thời gian này rất yên bình, không ai dám động tới y. Tuy nhiên, Đinh Lập Hiên vẫn cảm thấy đây là sự tĩnh lặng trước một cơn bão lớn, hai lần cũng chưa lấy được mạng y, những người đó nhất định không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Sự thật đã chứng minh những gì Đinh Lập Hiên nghĩ rất đúng, có lẽ là Đinh Lập Hiên có sao may mắn chiếu, cũng có lẽ là vì quá nhớ nhung Lam Thần nên y không muốn ra ngoài, có một số việc Đinh Lập Hiên đều giao cho trợ lý hoặc cấp dưới đi làm. Trong lúc đó đã xảy ra hai vụ tai nạn bất ngờ, phó tổng thay Đinh Lập Hiên ra ngoài bàn chuyện làm ăn gặp tai nạn xe cộ, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn phải nằm viện hơn một tháng, trợ lý lái xe Đinh Lập Hiên ra ngoài cũng gặp tai nạn một lần, tuy rằng cuối cùng đều hóa hiểm thành lành nhưng chỉ cần nhớ lại đều khiến cho người ta sởn gai ốc.

Biết rõ có người muốn gây bất lợi cho mình nhưng Đinh Lập Hiên cũng không hề cảm thấy sợ hãi, nếu so với cảm giác điên cuồng khi mất đi Lam Thần thì mấy thứ này chẳng đáng là gì. Cho nên với kẻ muốn âm thầm ám toán mình, Đinh Lập Hiên cũng không phòng bị đặc biệt gì cả, tuy nhiên những người tiếp cận y đều phải quan sát thật cẩn thận, phạm những ai đi vào tòa nhà Đinh thị đều phải được kiểm tra kỹ càng,

thậm chí còn nghiêm ngặt hơn cả lúc ra sân bay, còn tầng hai mươi lăm thì khỏi nói, hiện giờ có muốn đi lên cũng rất khó.

Lam Thần đã chui rúc trong nhà trọ của mình lâu rồi không ra ngoài, hiện tại cậu vốn không có tâm trạng làm bất cứ chuyện gì. Cha cậu đã biết thân phận của cậu, cho nên có thể ngay cả âm mưu trả thù của cậu y cũng đã biết, có lẽ y đang rất hận cậu. Lam Thần cũng không phải sợ những chuyện này, cậu chỉ nghĩ không muốn gặp lại Đinh Lập Hiên mà thôi. Cậu biết Đinh Lập Hiên nhất định sẽ tìm mình, tin tức tìm người thông báo trên đài truyền hình mỗi ngày sao cậu lại không nhìn thấy, ngay cả lúc đến thuê phòng cậu cũng phải cải trang, chỉnh sửa lại chút ít mới dám đi, bằng không với sức hấp dẫn của một triệu tiền thưởng kia, phỏng chừng chủ nhà mà biết cũng đã sớm đem cậu đi bán.

Lam Thần thật muốn hoàn toàn quên đi Đinh Lập Hiên, cho dù có yêu y hay hận y gì đi chăng nữa cậu cũng không muốn tiếp tục trả thù nữa. Lúc này, Lam Thần mới phát hiện cuộc sống của mình gần như trống rỗng, mấy năm nay thứ chống đỡ khiến cậu tiếp tục sinh tồn chính là mối hận kia, nhưng giờ thù hận đã không còn, thực tại lại cô đơn, mục tiêu cuộc sống đã mất, Lam Thần thật không biết khoảng thời gian sau này cậu nên sống như thế nào đây, kết hôn sinh con sao? Căn bản là không có khả năng, cậu không có cảm giác với phụ nữ.

Hôm ba mươi năm đó, Lam Thần mặc một bộ đồ theo kiểu thể thao, đội mũ và kính râm ra ngoài. Trong mấy tháng nay, đây là lần đầu tiên cậu bước chân ra ngoài nhà trọ, bình thường cậu đều gọi cơm từ bên ngoài vào ăn, tin rằng không bao lâu nữa cậu sẽ thành trạch nam mất. Hôm nay là đêm giao thừa, Lam Thần sợ nếu cứ tiếp tục chui rúc trong căn phòng đó nữa cậu sẽ buồn mà chết mất. Cho nên cậu mới quyết định đến quán bar mừng năm mới. Tối ba mươi người đến quán bar rất ít, những người đến đây hầu hết đều rất cô đơn, cả đám cùng nhau uống rượu giải sầu, quên đi tất cả, Lam Thần ngồi trong một góc yên tĩnh, gọi một chai rượu vang, rót từng ly từng ly một tự chuốc say mình. Đến gần mười hai giờ, tiếng pháo ở bên ngoài ngày càng lớn, tiếng vang lách cách kia như vô tình gọi lên nỗi buồn trong lòng người cô đơn. Tại sao ở một thành phố lớn như vậy còn chưa cấm đốt pháo, không sợ hỏa hoạn hay sao? Trong lòng Lam Thần mắng vài câu.

Cậu uống đến lúc đã ngà ngà say thì thấy có một người nam cầm ly rượu đi tới, ngồi xuống đối diện với cậu, nhìn cậu mỉm cười.

“Không ngờ cậu cũng là người cô đơn!”

Lam Thần ngẩng đầu lên nhìn, nở nụ cười gượng gạo, “Đã lâu không gặp!”

“Đúng thật là lâu rồi không gặp, sao hôm nay lại mừng năm mới một mình?”

“Tôi không có người thân, không có bạn bè, đương nhiên là phải đón năm mới một mình rồi!”

“Thật không ngờ cậu lại giống tôi như thế, cạn một ly vì sự cô đơn!”

Lam Thần mỉm cười nâng ly rượu lên chạm vào ly của người kia một cái, “Được, cạn ly vì sự cô đơn!” Ngửa đầu uống hết.

“Đêm nay có chỗ đi chưa?”

“Chưa!”

“Vậy tôi sẽ đi với cậu?”

Lam Thần buông ly rượu xuống, nghiêng đầu nhìn Hải đang ngồi ở đối diện, “Bình thường khi anh đi người khác tính bao nhiêu?”

Hải sững sốt một chút rồi lập tức nở nụ cười, “Người khác thì một đêm ba nghìn, đi với cậu, tôi không lấy tiền!”

“Ha ha, được rồi, muốn đi đâu?”

“Đi nhà tôi hay nhà cậu? Hay là khách sạn?”

Đi nhà y? Không tốt. Về nhà mình? cũng không được luôn, “Hay là đến khách sạn đi!”

Hải kéo tay Lam Thần lên môi hôn một cái, “Đi thôi!”

44. Chương 44

Lam Thần theo Hải ra khỏi quán bar, từng đợt gió đêm lạnh lẽo thổi vào người làm hương rượu giảm đi không ít. Lam Thần cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, cậu đang làm gì vậy? Giãy nhẹ ra, Hải cũng không buông tay, y quay đầu lại nhìn cậu bằng đôi mắt nhu tình

“Sao vậy?”

Lam Thần do dự một chút “Xin lỗi, tôi...” [Xin lỗi, tôi.....ko chấp nhận]

Hải mỉm cười, lấy ngón tay đặt lên môi cậu “Hãy cho tôi một cơ hội, cũng cho bản thân một cơ hội, có được không?”

Lam Thần cắn cắn môi do dự một lát rồi gật gật đầu. Cho bản thân một cơ hội thử yêu người khác, nếu làm như vậy có thể quên đi người kia, vậy thì thử một lần xem sao

Hai người gọi một chiếc taxi, đến một khách sạn gần nhất thuê phòng. Lúc mở cửa phòng bước vào phòng Lam Thần bắt đầu cảm thấy lúng túng, đứng không được mà ngồi cũng không xong, cảm giác đó cũng giống như lần đầu tiên ở cùng một khách sạn với cha cậu vậy. Hải thì rất tự nhiên, y bước vào phòng, nhanh chóng cởi quần áo để lộ thân hình kiện mỹ và nước da màu lúa mạch trông thật gợi cảm

“Cậu đi tắm trước đi?”

Lam Thần thẹn thùng cúi đầu đi vào toilet, tắm rửa thật lâu. Cậu chống một tay vào tường để cho nước ầm từ từ chảy xuống người mình, cậu cứ đứng ngây ra như vậy, cho đến khi Hải tựa vào cửa phòng tắm, khoanh hai tay nhìn cậu

“Tôi cứ tưởng là cậu đang ngủ ở bên trong chứ”

“Ngại quá”

Hải đưa tay sờ lên tóc cậu “Chờ tôi một chút, sẽ xong ngay thôi”

“Được”

Lam Thần cầm điều khiển từ xa nằm trên giường mà trong lòng không yên, suy nghĩ không biết đã bay tận đâu rồi. Lúc này Đinh Lập Hiền đang làm gì? Mừng năm mới với con y sao? Vết thương trên người y đã lành lại chưa? Đã qua mấy tháng rồi, chắc giờ này y đã có mục tiêu mới? Sao lại nghĩ tới người này nữa chứ, thật là. Lam Thần gõ mạnh lên đầu mình vài cái. Đồ cồn trong rượu vang thường là ngấm từ từ cộng với lúc này Lam Thần đã tắm bằng nước ấm, cho nên lúc này cậu cảm thấy đầu mình có chút choáng

“Xin lỗi, đã khiến cậu đợi lâu”

Lam Thần hí mắt, nhìn Hải nở nụ cười “Không có gì”

Hải lau khô tóc, cởi áo ngủ đặt sang một bên, đưa tay kéo Lam Thần vào lòng, hôn nhẹ lên trán cậu. Lam Thần rất khấn trương, cậu tựa vào người Hải không dám lộn xộn, cả người đều cứng ngắc

“Sao lại khấn trương như vậy? Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên của cậu sao?”

“Không phải”

Hải chỉnh độ sáng của đèn thấp xuống, sau đó đưa tay cởi những thứ bó buộc trên người Lam Thần ra. Lúc này trong lòng Lam Thần lại nghĩ tới Đinh Lập Hiền, nghĩ tới cảm giác ở cùng một chỗ với y như thế này, chỉ cần y tới gần, cậu sẽ lập tức cảm nhận được, cảm giác đó mãnh liệt tới mức không thể nào ngăn cản. Thường nói nam giới là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, Lam Thần cũng rất muốn khiến bản thân có cảm giác với người khác, nhưng cuối cùng cũng không được, cảm giác này hoàn toàn không giống. Cậu cúi người nhìn Hải không ngừng hôn lên người mình, trong lòng Lam Thần cảm thấy chua xót, khó chịu

Một lát sau, Lam Thần vẫn chưa bình tĩnh lại được, hơn nữa “lão nhị” của cậu vẫn không có chút phản ứng nào hết, cuối cùng Hải đành thở dài một hơi, chấp nhận bỏ cuộc

“Xin lỗi”

“Không sao cả, cảm giác của bản thân với người khác rất khó khổng chế. Đêm nay chúng ta tâm sự đi”

“Được”

Nghe Hải nói như thế, Lam Thần mới thở một hơi nhẹ nhõm, cậu gác đầu lên ngực Hải nhắm hai mắt lại, không hiểu sao lúc này cậu lại cảm thấy giống như đang tựa vào ngực cha mình, vóc dáng của hai người cũng không khác nhau lắm, làm người ta cảm thấy rất an tâm. Hải dịu dàng vuốt ve mái tóc Lam Thần, tuy rằng anh rất muốn người này nhưng Hải không thích bắt buộc người khác, làm tình là chuyện của hai người, phải cùng có cảm giác với nhau mới thấy thoải mái được

“Cậu tên gì, đã biết cậu lâu như vậy mà ngay cả tên cậu cũng chưa cho tôi biết?”

“Gọi tôi là Thần đi”

“Thần, tên gọi chung của Nhật Nguyệt Tinh, cậu đúng là khéo đặt nha”

Lam Thần ngạc nhiên ngẩng đầu lên “Sao anh biết là tôi tự đặt?”

“Nếu chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy mà không thể nhìn ra thì tôi làm sao còn lẩn lộn trong chốn phồn hoa này được? Sao vậy? Cậu không thích tên do cha mẹ đặt cho à?”

“Cũng không phải không thích, chỉ là muốn quên đi thôi”

Hải thở dài một hơi “Thần, thông tin tìm người đã đăng lâu như vậy, cậu còn chưa muốn xuất hiện sao?”
[thì ra a cũng biết hay a đi mật báo lãnh thưởng đi]

“Anh cũng xem TV?”

“Không muốn xem cũng không được, người kia tìm cậu cũng sắp điên lên rồi kìa?”

“Aiz, anh muốn đi mật báo sao?”

“Tôi là hạng người như vậy à?”

“Không phải vì tiền chuyện gì anh cũng chịu làm hay sao?”

“Cậu quá coi thường tôi rồi, nếu như tôi muốn mật báo, lúc này nhất định đã có người xông vào đây”

Lam Thần mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Hải bằng ánh mắt kì quái “Sao thế? Chẳng lẽ anh không muốn có một triệu đó sao?”

“Chuyện này cũng giống như làm tình, tôi tôn trọng cảm giác của cậu, cậu không muốn xuất hiện trước mặt ông ấy nhất định là có lý do riêng của mình, có những loại tiền có thể kiếm nhưng cũng có những loại không được kiếm”

“Người như anh đúng là kì quái! Chẳng lẽ đi mật báo còn thiếu đạo đức hơn việc dụ dỗ người ta hút thuốc phiện à?”

“Đó là xem người nào, đối với cậu, đương nhiên là không”

“Tại sao?”

Hải chỉ biết cười ngược, Lam Thần giống như một tên đầu gỗ, nếu không nói rõ ra e là cả đời này cậu cũng không biết “Bởi vì tôi thích cậu” [thì ra em Thần có 1 người yêu đơn phương nha, cái này người ta gọi là sức quyến rũ vắng tứ phía]

Nghe thấy lời của Hải, Lam Thần sửng sốt, tay cậu trượt khỏi cằm, cắn trúng lưỡi mình, đau đến nháu mảy lại. Hải bị vẻ mặt đáng yêu của cậu chọc cười, anh gõ nhẹ lên đầu người ngu ngơ trong lòng “Thế nào? Bất ngờ lắm phải không?”

“Anh nói thật?”

“Cậu thấy mặt của tôi giống nói giỡn lắm à?” Thế giới này đúng là kì quái, trước kia cậu luôn mơ ước có người khác thích mình nhưng khi đó lại không có ai cả, hiện giờ lại có nhiều người vây quanh như thế. Hàn

Tại Đông, Đinh Lập Hiền và cả người tên Hải này nữa. Hay là mấy năm gần đây cậu phạm phải mệnh đào hoa?

“Nhưng trước kia cậu cũng không hề nói?”

“Thân phận của chúng ta khác nhau, tôi là MB còn cậu là vương tử, chúng ta vốn không có khả năng, cho nên có một số việc để trong lòng là tốt rồi! Hôm nay gặp được cậu tôi thấy rất vui, tôi nghĩ nếu cậu có cảm giác với tôi vậy tôi sẽ theo đuổi cậu, nhưng sự thật đã chứng minh cậu không có cảm giác với tôi, tôi cũng không có cách nào” [tính cách a Hải này tuyệt quá đi làm MB thì uống thật]

“Xin lỗi...anh, thích tôi khi nào?”

“Ngay từ lần đầu tiên gặp cậu, tôi cảm nhận được hơi thở làm người khác say mê trên người cậu, lúc ấy tôi đã bị mê hoặc. Tuy cậu bỏ tiền ra hại những người đó, nhưng tôi thấy cậu không phải người xấu, cậu rất mềm lòng”

Lam Thần nở nụ cười tự giễu chính mình “Để anh trai mình nghiện thuốc phiện chẳng lẽ còn chưa đủ độc ác hay sao?”

“Giữa nhiễm bệnh tình dục và thuốc phiện cậu đã chọn về sau, điều này đã chứng minh cho việc cậu còn chưa đủ tàn nhẫn, nếu đổi là tôi, tôi sẽ chọn về trước”

Lam Thần xoay người nằm xuống nệm, nhắm mắt im lặng, không ngờ người hiểu mình nhất lại là người xa lạ mới gặp nhau năm, sáu lần này. Chẳng lẽ tâm tư của cậu đều viết lên mặt hay sao?

“Cám ơn anh đã thích tôi, anh rất hiểu tôi”

“Thần, cậu yêu người đó phải không?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Lúc ở làng du lịch tôi có tìm hiểu một chút chuyện, Lý Vân là vợ của người đó, Đinh Vũ Kiệt là con của họ, những người cậu trả thù đều ở xung quanh ông ta, kỳ thật người cậu muốn trả thù nhất là Đinh Lập Hiền phải không?”

“Mất anh là tia x quang sao? Chuyện như vậy cũng để anh nhìn thấu”

“Chỉ có chuyện của cậu tôi mới để ý, những phi vụ như thế rất nhiều, tôi cũng không có dư thời gian để đi tìm hiểu người khác sao phải đi trả thù, chỉ có cậu khiến tôi phải đi tìm hiểu. Như vậy, người kia và cậu rốt cuộc có thâm thù đại hận gì? Và tại sao cậu lại không đến tìm tôi đặt bẫy tiếp tục trả thù ông ta?”

Lam Thần gục mặt xuống “Bởi vì...bởi vì hiện giờ tôi không thấy hận ông ta nữa”

“Ông ấy rất yêu cậu phải không?”

Lam Thần hít sâu mấy hơi, ngược đầu lên “...là rất yêu, yêu đến có thể vì tôi mà chết”

“Cậu, nhất định cũng rất yêu ông ta phải không?”

Lam Thần không trả lời, trầm mặc một lát rồi khẽ gật đầu

Hải đưa tay rút điều thuốc trên bàn, môi lửa, hút một ngụm, phồng chùng chuyện đau khổ nhất chính là người mình yêu nhất nói với mình, người y yêu là một người khác “Tôi hiểu rồi, lúc đầu cậu rất muốn trả thù ông ấy, nhưng về sau cậu phát hiện mình yêu ông ta, mà ông ấy cũng yêu cậu, cuối cùng ông ấy còn nguyện hi sinh tính mạng cho cậu, cho nên cậu không có cách nào hận ông ta tiếp?”

“Phải, anh nói rất đúng”

“Woa, thật phức tạp, câu chuyện này có thể viết thành tiểu thuyết xuất bản được đó”

Lam Thần bật cười, hôm nay cậu mới phát hiện người này thú vị như vậy “Anh nha, tầm nhìn rất chuẩn, nói chuyện cũng rất thú vị”

Hải nhìn Lam Thần nở nụ cười chua xót “Tiếc là tôi không hợp khẩu vị của cậu”

45. Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tôi cũng rất muốn mình có thể yêu người khác, nhưng đến cuối cùng lại không thể không chế được cảm giác của mình!”

Hải dụi đi tàn thuốc trong tay, rồi lại kéo Lam Thần vào lòng, hôn thật sâu, đầu lưỡi ướm át mang theo vị thuốc lá trượt vào, Lam Thần cũng không hề cự tuyệt, có lẽ lúc này cậu rất muốn tìm lại cảm giác rung động, giống như.....lúc ở cùng với Đinh Lập Hiên. Nhưng khi hai người tách ra, Hải lại một lần nữa thất vọng bởi vì anh phát hiện Lam Thần ngoại trừ hơi đỏ mặt một chút ra, tim cũng không đập nhanh hơn, ngay cả hô hấp cũng rất bình thường, Hải là một tay lão luyện trong chốn tình trường nên đương nhiên hiểu rất rõ phản ứng như vậy đã nói lên vấn đề gì, Lam Thần đúng là không có chút cảm giác gì với anh cả. [a thật sự ko tệ đâu nhưng tiếc cho a là Thần đã có sự lựa chọn nếu ko ta ủng hộ a cả 2 tay]

“Cậu không hề có chút cảm giác nào với tôi!”

“Xin lỗi!”

“Không cần phải giải thích, hôm nay có thể có được cậu một đêm tôi cũng thỏa mãn rồi!”

Lam Thần bỗng cảm thấy sóng mũi cay cay, Hải đúng là một tình nhân rất tốt, nếu có thể cậu cũng rất muốn đón nhận anh, “Cám ơn anh!”

“Thần, kể với tôi về người đó đi, tôi muốn biết tại sao mình lại không bằng ông ta?”

Lam Thần cúi đầu, tựa vào ngực Hải trầm tư rất lâu, “Anh trẻ hơn ông ấy, anh tuấn hơn ông ấy, dịu dàng hơn ông ấy, hơn nữa giữa chúng ta cũng không có hận thù, nói trắng ra là anh mạnh hơn ông ấy về mọi mặt!”

“Cậu nói như vậy, chẳng phải tôi thua rất không cam tâm hay sao!”

“Chỉ có thể nói, kiếp trước tôi đã nợ ông ấy!”

Hải cười ha ha lên, điều khiến cho con người ta không thể kháng lại được chính là duyên phận, nếu đã như vậy thì anh cũng chỉ biết chào thua, “Thần, giữa các người có hận thù gì?”

“Rất phức tạp!”

“Yên tâm, tôi là một bác sĩ tâm lý rất tốt, tôi nhất định sẽ giữ bí mật cho cậu! À, đúng rồi, quên nói cho cậu biết, lúc còn học đại học tôi theo chuyên ngành tâm lý học!”

Hải đúng là một người rất nho nhã, hiểu ý người khác, cũng khó trách nha. Lam Thần nghĩ nghĩ, do dự một chút, từ từ kể lại, “Có một bé trai rất xấu, nó bị người ta nhốt trong một căn phòng nhỏ suốt mười mấy năm, sau đó nó còn bị người ta tước hết quyền thừa kế gia sản, thậm chí còn muốn tống nó ra khỏi nhà, để cho nó tự sinh tự diệt, tất cả chỉ vì nó rất xấu!”

“Về sau, bé trai ấy đi chỉnh sửa lại khuôn mặt trở nên rất đẹp và muốn quay về tiếp cận người kia để đoạt lại hết những gì thuộc về mình?”

Lam Thần cảm thấy bất ngờ, “Sao anh lại biết?” Hải điểm điểm lên cái mũi nhỏ nhắn của Lam Thần, “Tôi đã sớm nhìn ra!”

“Anh nói rất đúng!”

“Đây là ân oán tình thù thường thấy trong các gia đình danh gia vọng tộc, nếu như tôi đoán không lầm thì người đàn ông đó chính là.....cha ruột của cậu?”

“Chính xác!”

Hải nhúm mày, cảm thấy khó tin, “Lẽ ra với quan hệ như vậy thì chỉ có hận, thật không hiểu sao cậu lại thích ông ta? Aizz, đúng là phụ tử nghiệt duyên!”

“Phụ tử nghiệt duyên?”

“Phải, tôi thật không nghĩ ra từ nào để hình dung nữa! Thần, cứ làm theo cảm giác thôi, tôi thấy hiện giờ cậu sống không vui vẻ chút nào hết, tôi không muốn thấy cậu như vậy, nếu như cậu còn yêu ông ấy, vậy.....vậy cậu nên trở về bên cạnh ông ấy đi!” [a ơi đổi nghề đi vì a là làm người tư vấn tâm lý rất tuyệt vời a]

Lời này nghe rất quen, dường như Vũ Lam cũng thường hay nói với cậu như vậy, “Nhưng tôi lại không muốn gặp ông ta!”

“Là không cam lòng phải không? Vậy thì cứ tra tấn ông ta thêm vài ngày nữa, sau đó thì trở về?”

“Không cần, tôi thật không muốn gặp lại ông ta!”

“Aizz, tôi hy vọng cậu có thể sống vui vẻ một chút, cuộc đời rất ngắn ngủi, vui vẻ cũng qua một ngày mà không vui vẻ cũng qua một ngày, vậy tại sao phải tự làm khổ mình?”

Nói chuyện với Hải, Lam Thần cảm thấy tốt hơn rất nhiều, một đêm này hai người tâm sự cho tới hừng đông, cuối cùng Hải và Lam Thần cùng ôm nhau mà ngủ. Cho đến chiều hôm sau Hải mới tỉnh dậy, anh lặng lẽ chui ra khỏi chăn mặc quần áo vào. Hải đứng nhìn bộ dáng lúc Lam Thần ngủ say, hôn nhẹ lên trán cậu một cái. Có thể có được em một đêm tôi đã thấy quá đủ rồi, vương tử của lòng tôi, tôi hy vọng em mãi mãi hạnh phúc! Hải để lại một câu rồi lưu luyến cất bước ra khỏi phòng. [a thật tuyệt vời quá ko từ nào diễn tả được, phải chỉ có truyện viết về a ta sẽ em liền]

Lúc Lam Thần tỉnh lại cũng là lúc Hải mới vừa đi khỏi một lát, cậu sờ sờ lên phần chăn nệm còn âm ấm kia, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, im lặng. Người này thật kì quái, có lẽ anh ta cũng giống cậu là một người rất tự ti, quen biết nhau lâu như vậy mà không hề thổ lộ điều gì, trong tình yêu thì sao có thể nói xứng hay không xứng chứ.

Lam Thần nhớ lại mấy tháng nay mình đều chui rúc trong nhà trọ không ra ngoài, tuy số tiền để dành trong mấy năm nay đủ cho cậu xài mười mấy năm tới nhưng cứ như vậy cũng không phải là chuyện tốt. Qua tết Nguyên Tiêu năm ấy, Lam Thần thu xếp lại mớ hành lý đơn sơ rồi lên xe lửa xuống miền Nam, kỳ thật cậu rất ghét ngồi xe lửa, cho dù có giường ngủ nhưng cũng mệt chết đi được. Tuy nhiên, cậu cũng không thể ngồi máy bay bởi vì làm như thế sẽ bại lộ hành tung của mình và rồi chuyển hành trình một ngày một đêm cuối cùng cũng dừng lại ở Châu Hải.

Gần với Châu Hải là Macao, nơi nổi tiếng về cờ bạc. Macao là một trong tứ đại Las Vegas trên thế giới. Nơi này nổi tiếng với các dịch vụ như mua sắm, hàng không, du lịch,.....và các lĩnh vực giải trí góp phần làm cho nơi này ngày càng phồn thịnh. Bởi vậy, Macao cũng là một trong những thành phố giàu có nhất trên thế giới.

Lam Thần mang giấy tờ đến cơ quan du lịch ở Châu Hải làm visa du lịch, dùng cách này cậu có thể đến Macao du lịch trong bảy ngày. Vừa bước qua cửa hải quan, đập vào mắt cậu là các trạm xe buýt nối liền nhau chuyên đưa đón khách đến các sông bạc, Lam Thần dạo qua một vòng cuối cùng dừng ở tuyến xe đến sông bạc Bồ Kinh. Đến Macao đương nhiên là muốn thư giãn, Lam Thần mang theo trong người một trăm ngàn tiền Hongkong, trong lòng cậu thầm quyết định: chuyến này phải thua hết một trăm ngàn này mới về. Lúc tâm trạng của nữ giới không tốt, họ sẽ đi ăn uống, mua sắm còn nam giới thì đi hút thuốc, uống rượu, đánh bạc. Hai cách đầu Lam Thần không thích nên đành phải chọn cách thứ ba: đánh bạc.

Sông bạc Bồ Kinh là một trong những nơi bài bạc nổi tiếng ở Macao. Trụ sở chính của sông bạc bao gồm hai tòa lầu với nhiều kiến trúc ẩn chứa nhiều huyền cơ riêng về phong thủy, đặc biệt là cửa chính, vừa bước vào đã cảm nhận được mùi sắt khí bức người! Một cửa được thiết kế như miệng sư tử, một cửa khác là miệng lão hổ, hơn nữa trước cửa đều là trạm taxi, bởi vậy những người đến chơi bài giống như đang lao vào miệng sư tử, miệng lão hổ và thực tế cũng rất có nguy cơ sẽ bị nó “nuốt” luôn. Vì sư tử là chúa tể muôn loài nên có tác dụng hút tài khí, còn lão hổ là động vật hung mãnh có tác dụng trấn trụ tài khí lại. Bởi thế, khi khách tiến vào sông bạc theo hai cửa này cũng giống như “đưa dê vào miệng cọp”.

Trong tổng thể đường nét kiến trúc của sông bạc còn điểm thêm một cặp dơi to ở cửa, trông rất sinh động, giống như đang lao xuống hút máu người, khiến cho tâm lý của khách tới chơi bị uy hiếp. Tầng cao nhất của Bồ Kinh trang trí rất nhiều khối cầu lớn nhỏ khác nhau, nối dọc theo mép tường, cuối cùng khép tròn lại nhìn như những chiếc bàn bạch ngọc, bởi vậy đứng từ xa nhìn lại giống như “Đại châu tiểu châu lạc ngọc

bàn”, nhà cái luôn là người thắng lớn. Phàm là những người đến đây đánh bạc đều cho rằng muốn thắng được tiền thì ngàn vạn lần không được đi từ cửa chính vào, nhưng Lam Thần lại cố tình vòng qua bãi đỗ xe rồi đi vào bằng cửa chính.

Sòng bạc này trang trí quả nhiên rất bắt mắt, lại xa hoa vô cùng, vừa bước vào một lát Lam Thần đã bị ánh sáng nơi này phát ra chiếu đến muốn đau cả mắt. Cậu tìm một máy chơi bài ở trong góc, bỏ mấy đồng tiền Hongkong vào, lát sau lập tức thua hơn một ngàn, mọi suy nghĩ của cậu điều bị máy chơi bài hút đi, có lẽ chỉ có lúc này Lam Thần mới có thể quên đi Đinh Lập Hiên. Nhưng chơi như vậy rất buồn chán, Lam Thần lại dạo xung quanh một vòng, baccarat, blackjack, roulette, những thứ này cậu hoàn toàn không biết, đến cuối cùng Lam Thần đành phải chọn trò đơn giản nhất: đổ xúc xắc.

Tiền đặt cược nhỏ nhất cho mỗi ván là một trăm tiền Hongkong đó chính là lợi thế duy nhất khi Lam Thần đổi ba mươi ngàn cho tiền này, mỗi một ván cậu đều bỏ vào một ngàn, đương nhiên là thua rất thảm, thế nhưng Lam Thần lại phát hiện mình không đau lòng chút nào, cũng khó trách, cậu đến đây là để tiêu tiền, còn lo đến chuyện thắng thua nữa hay sao? Cậu ngồi trong sòng bạc cả ngày cho đến lúc mắt mở không lên nữa mới đến quầy lễ tân thuê phòng nghỉ ngơi, đêm đó cậu ngủ rất ngon, cũng không mơ thấy Đinh Lập Hiên.

Bốn năm ngày kế tiếp, hầu như Lam Thần đều ở trong sòng bạc Bồ Kinh, mỗi ngày ngoài ăn cơm và ngủ ra, thời gian còn lại của cậu chính là đánh bạc, tâm tình cũng dần dần nguôi ngoai, khó trách nhiều người lại thích đánh bạc như vậy, đúng là thứ này có thể giúp người ta quên đi phiền não. Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh, Lam Thần cũng không thể không kết thúc chuyến hành trình ngắn ngủi này. Nhìn một trăm hai mươi ngàn tiền Hongkong trong tay Lam Thần cũng chỉ biết cười gượng, người muốn thắng lại không thắng được, cậu muốn thua vậy mà lại thắng được hai, ba chục ngàn, đúng là thú vị thật. Chẳng lẽ đây là “đen tình đỏ bạc” như người ta vẫn thường nói hay sao?

Lam Thần ngồi trên xe lửa tựa đầu vào cửa sổ, nhìn thấy cảnh vật trôi qua trước mắt mình, bỗng nhiên cậu lại nhớ đến Đinh Lập Hiên. Cậu thật hận bản thân mình, tại sao vẫn không quên được người này, tại sao hình bóng của y cứ ở mãi trong đầu cậu, đuổi mãi cũng không đi? Chẳng lẽ phải lấy cục gạch tự đập vào đầu cho mất trí nhớ mới quên được y sao? Trên xe lửa đang mở bài “Sự dục dăng đáng ghét của anh”, càng nghe càng thấy thương cảm, mắt cậu cũng bắt đầu trở nên nóng nóng, dần dần nhòe đi.

Lam Thần trở về Vân Hải, cậu cũng không biết tại sao mình lại trở về đó? Hẳn là cậu nên đi xa một chút, thậm chí là ra nước ngoài, tại sao lại phải quay về thành phố này, trở lại căn nhà trọ nhỏ kia.

Tự khóa mình trong phòng, khoảng thời gian này Lam Thần đã suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng rối. Lam Thần mở máy tính ra xem bản đồ thế giới rồi nhắm mắt lại tùy ý chỉ vào một chỗ, quyết định xem sẽ đi đến quốc gia nào sống đến cuối đời, kết quả là ba lần chỉ vào đại dương khiến Lam Thần nổi điên lên xem chút nữa đã đập nát máy tính. Sau một hồi tính toán, Lam Thần quyết định đến Hàn Quốc, tìm một thành phố nhỏ sinh sống.

Nhưng hẳn là nên tạm biệt một số bạn bè mới được, dù sao thì cậu cũng định không quay về Trung Quốc nữa, cứ xem như chia tay vậy. Lam Thần gọi điện thoại cho dì Tần, cậu cũng không nói gì ngoài việc cho biết bản thân sống rất tốt, bảo dì ấy không cần phải lo lắng. Sau lại gọi điện thoại cho Hải, Hải nghe tin cậu muốn đi nước ngoài, giọng điệu thật bi thương.

“Thần, tại sao lại phải đi?”

“Hải, tôi sống ở đây không thấy vui vẻ gì cả, có lẽ sau khi đi rồi tôi sẽ không thấy phiền não nữa!”

“.....Aizz, tôi tôn trọng quyết định của cậu, hy vọng cậu có thể sống vui vẻ một chút!”

“Cám ơn anh đã giúp tôi nhiều như vậy, tôi sẽ không quên anh đâu!”

“Nghe được câu này của cậu tôi đã thấy đủ rồi! Khi nào đi thì gọi điện cho tôi, không nhận được điện thoại của cậu chứng minh cậu vẫn chưa đi!”

“Đương nhiên, trước lúc đi tôi nhất định sẽ gọi cho anh.....”

Kế tiếp còn một người nữa cậu phải liên hệ, Vũ Lam, một người bạn đã quen biết tám, chín năm nay, một người xa lạ chưa hề gặp mặt, ít ra phải cảm ơn y đã chia sẻ buồn vui cùng cậu nhiều năm như vậy.

46. Chương 46

< lam="" vũ="" cuối="" cùng="" bạn="" cũng="" login="" mình="" đã="" chờ="" bạn="" mấy="" ngày="" rồi!="">

< ngại="" quá="" vũ="" lam="" suốt="" thời="" gian="" dài="" như="" vậy="" mà="" mình="" không="" liên="" lạc="" gì="" với="" bạn="" cả="" mình="" mới="" đi="" du="" lịch="" về="" bạn="" chờ="" mình="" có="" việc="" gì="" sao?="">

< không="" có="" gì="" chỉ="" là="" muốn="" tìm="" bạn="" tâm="" sự="" thôi!="="" bạn="" đi="" đâu="" thế?="">

< đi="" macao!="">

< đi="" macao="" làm="" gì?="">

< đi="" đánh="" bạc="" thư="" giãn!="">

< ha="" ha="" thắng="" hay="" thua?="">

< thắng="" khoảng="" hai="" ba="" chục="" ngàn!="">

< xem="" ra="" vận="" khí="" của="" bạn="" cũng="" không="" tệ="" lắm!="">

< gần="" đây="" bạn="" có="" khỏe="" không?="" công="" việc="" có="" vất="" vả="" lắm="" không?="">

< cũng="" tốt="" vẫn="" giống="" như="" trước="" đây="" còn="" bạn?="">

< gần="" đây="" mình="" rất="" nhàn="" nhã!="">

< chuyện="" tình="" cảm="" yêu="" hận="" của="" bạn="" thế="" nào="" rồi?="">

< kết="" thúc="" rồi!="">

< sao="" vậy?="">

< người="" đó="" yêu="" mình="" đến="" có="" thể="" cho="" mình="" cả="" tính="" mạng="" vậy="" chút="" hận="" thù="" của="" mình="" còn="" tính="" là="" gì?="" mình="" đã="" không="" thể="" hận="" người="" đó="" được="" nữa="" nên="" phải="" rời="" khỏi!="">

< bỏ="" được="" sao?="">

< không="" được="" cũng="" phải="" được="" đoạn="" tình="" cảm="" này="" vốn="" là="" không="" nên="" có="" trước="" đây="" mình="" vì="" trả="" thù="" mới="" tiếp="" cận="" người="" ta="" không="" ngờ="" về="" sau="" lại="" phát="" hiện="" mình="" yêu="" thật="" đến="" lúc="" này="" mọi="" chuyện="" đã="" rơi="" vào="" cục="" diện="" không="" thể="" khống="" chế="" mình="" mệt="" lắm="" thật="" sự="" rất="" mệt="" nếu="" mình="" đã="" không="" còn="" hận="" người="" ta="" nữa="" vậy="" ở="" lại="" bên="" cạnh="" họ="" còn="" có="" ý="" nghĩa="" gì="" nữa?="">

< lam="" vũ="" bạn="" đã="" nghĩ="" mọi="" chuyện="" theo="" hướng="" quá="" phức="" tạp="" rồi="" mình="" hỏi="" bạn="" giờ="" bạn="" còn="" yêu="" người="" đó="" không?="">

< còn!="">

< mình="" nói="" rồi="" cứ="" làm="" theo="" cảm="" giác="" nếu="" còn="" yêu="" người="" đó="" thì="" tại="" sao="" phải="" bỏ="" đi?="" chẳng="" lẽ="" bạn="" không="" đau="" khổ="" sao?="">

< nhưng="" nếu="" mình="" ở="" lại="" bên="" cạnh="" người="" đó="" thì="" lại="" càng="" đau="" khổ="" hơn="">

< vì="" trước="" đây="" tình="" yêu="" của="" bạn="" đi="" kèm="" với="" thù="" hận="" trong="" lòng="" bạn="" trở="" nên="" mâu="" thuẫn="" ngay="" lúc="" muốn="" trả="" thù=""

người=" " đó=" " lại=" " yêu=" " thật=" " lòng,=" " mặc=" " dù=" " yêu=" " người=" " đó=" " nhưng=" " không=" " bỏ=" " xuống=" " được=" " hận=" " thù,=" " tất=" " cả=" " giống=" " như=" " hai=" " xiềng=" " xích=" " xé=" " rách=" " thân=" " thể=" " bạn,=" " cho=" " nên=" " mỗi=" " ngày=" " bạn=" " đều=" " phải=" " chịu=" " đau=" " khổ!=" " nhưng=" " lúc=" " này=" " bạn=" " đã=" " không=" " còn=" " hận=" " người=" " đó=" " nữa,=" " chỉ=" " còn=" " lại=" " tình=" " yêu,=" " có=" " lẽ=" " lúc=" " bạn=" " trở=" " về=" " bên=" " cạnh=" " người=" " đó=" " sẽ=" " thấy=" " nhẹ=" " nhàng=" " hơn,=" " ">

< vũ=" " lam,=" " bạn=" " thật=" " biết=" " cách=" " khuyên=" " người=" " khác!=" " ">

< lam=" " vũ,=" " mình=" " biết=" " bạn=" " từ=" " nhỏ=" " đến=" " lớn,=" " nhiều=" " năm=" " cùng=" " chat=" " với=" " nhau=" " mình=" " đều=" " cảm=" " thấy=" " bạn=" " rất=" " đáng=" " thương,=" " có=" " thể=" " nói=" " là=" " từ=" " trước=" " đến=" " giờ=" " bạn=" " chưa=" " hề=" " cảm=" " thấy=" " vui=" " vẻ,=" " bạn=" " nhớ=" " lại=" " đi,=" " giây=" " phút=" " khiến=" " bạn=" " vui=" " vẻ,=" " khó=" " quên=" " nhất=" " là=" " lúc=" " nào=" " ">

Lam Thần ngậy ra nhìn màn hình, giây phút vui vẻ khó quên nhất? Có lẽ là lúc được cha cậu ôm vào lòng!

< là.....=" " ">

< là=" " lúc=" " ở=" " cùng=" " người=" " mình=" " yêu=" " phải=" " không?=" " ">

< phải!=" " ">

< nếu=" " lúc=" " này=" " buông=" " tay,=" " bạn=" " sẽ=" " hối=" " hận=" " cả=" " đời!=" " ">

< vũ=" " lam,=" " mình=" " đã=" " từng=" " nói=" " với=" " bạn,=" " người=" " mình=" " yêu=" " là=" " họ=" " hàng=" " gần,=" " không=" " phải=" " ai=" " cũng=" " có=" " thể=" " thừa=" " nhận=" " loại=" " tình=" " cảm=" " như=" " thế,=" " ngay=" " từ=" " đầu=" " nó=" " đã=" " là=" " một=" " sai=" " lầm!=" " ">

< lam=" " vũ,=" " bạn=" " là=" " một=" " người=" " cần=" " được=" " người=" " khác=" " bảo=" " vệ,=" " mình=" " nghĩ=" " người=" " yêu=" " của=" " bạn=" " nhất=" " định=" " lớn=" " hơn=" " bạn=" " rất=" " nhiều,=" " họ=" " hàng=" " gần=" " đó=" " rốt=" " cuộc=" " là=" " gần=" " bao=" " nhiêu?=" " có=" " thể=" " nói=" " cho=" " mình=" " biết=" " không?=" " ">

< mình.....thích=" " nam!=" " ">

< điều=" " này=" " mình=" " có=" " thể=" " đoán=" " được!=" " ">

< bạn=" " đúng=" " là=" " nên=" " tìm=" " một=" " người=" " đàn=" " ông=" " mạnh=" " mẽ=" " bảo=" " vệ=" " cho=" " bạn!=" " như=" " vậy.....=" " ">

< người=" " họ=" " hàng=" " gần=" " này=" " là.....cha=" " mình!=" " ">

Lam Thần lại nhìn máy tính trầm mặc thật lâu, rồi gõ tiếp

< có=" " phải=" " đã=" " làm=" " bạn=" " sợ=" " rồi=" " không?=" " có=" " phải=" " bạn=" " cảm=" " thấy=" " mình=" " biến=" " thái=" " lắm=" " không?=" " ">

< không=" " có,=" " mình=" " có=" " thể=" " hiểu!=" " ">

< thật=" " sao?=" " ">

< thật,=" " cha=" " bạn=" " là=" " người=" " như=" " thế=" " nào?=" " ">

Lam Thần cắn môi, đôi mắt như nhoe đi

< xin=" " lỗi,=" " bạn=" " đang=" " khóc=" " sao?=" " ">

< không=" " có=" " gì,=" " mỗi=" " lần=" " nhớ=" " tới=" " những=" " chuyện=" " đó=" " mình=" " đều=" " không=" " kìm=" " lòng=" " được=" " mà=" " rơi=" " nước=" " mắt,=" " mình=" " đã=" " cố=" " gắng=" " học=" " cách=" " kiên=" " cường=" " hơn=" " một=" " chút,=" " nhưng=" " mình=" " lại=" " làm=" " không=" " được,=" " mình=" " rất=" " yếu=" " đuối,=" " ông=" " ấy=" " tuyệt=" " tình=" " với=" " mình=" " như=" " vậy,=" " nhưng=" " mình=" " vẫn=" " không=" " nhẫn=" " tâm=" " giết=" " ông=" " ấy,=" " mình=" " thật=" " vô=" " dụng,=" " không=" " phải=" " nói=" " là=" " mình=" " thật=" " ti=" " tiện,=" " ">

< dùng=" " hạ=" " thấp=" " mình=" " như=" " thế," " thứ=" " duy=" " nhất=" " mà=" " con=" " người=" " không=" " thể=" " không=" " chế=" " được=" " chính=" " là=" " tình=" " cảm!=" " có=" " thể=" " kẻ=" " với=" " mình=" " về=" " chuyện=" " giữa=" " hai=" " người=" " được=" " không=" ">

< trên=" " tay=" " mình=" " có=" " mấy=" " vết=" " sẹo," " không=" " nhìn=" " kĩ=" " sẽ=" " không=" " thấy," " chúng=" " là=" " do=" " ông=" " ấy=" " để=" " lại=" " cho=" " mình!=" ">

< ông=" " ấy=" " làm=" " bạn=" " bị=" " thương=" " sao?" ">

< ba=" " tuổi=" " năm=" " ấy=" " anh=" " mình=" " đá=" " gãy=" " bụi=" " hoa=" " hồng=" " lam=" " trong=" " hoa=" " viên," " mình=" " sợ=" " cha=" " mình=" " giận=" " nên=" " cổ=" " đỡ=" " nó=" " lên," " nhưng=" " lúc=" " ông=" " ấy=" " nhìn=" " thấy," " anh=" " mình=" " lại=" " đổ=" " oan=" " nói=" " là=" " mình=" " làm=" " hư," " ông=" " ấy=" " không=" " phân=" " tốt=" " xấu=" " lập=" " tức=" " cho=" " mình=" " một=" " cái=" " tát." " cái=" " tát=" " đó=" " rất=" " nặng=" " đã=" " quãng=" " mình=" " ngã=" " xuống=" " đất," " hai=" " tay=" " vừa=" " lúc=" " đề=" " lên=" " bụi=" " hoa," " bị=" " gai=" " đâm=" " vào," " những=" " vết=" " sẹo=" " đó=" " cũng=" " nhờ=" " vậy=" " mà=" " lưu=" " lại=" " cho=" " đến=" " nhiều=" " năm=" " sau," " mỗi=" " lần=" " nhớ=" " tới," " mặt=" " mình=" " vẫn=" " còn=" " cảm=" " thấy=" " đau," " tuy=" " rằng=" " cái=" " tát=" " đó=" " đánh=" " vào=" " lúc=" " mình=" " còn=" " rất=" " nhỏ," " nhưng=" " mình=" " cũng=" " vĩnh=" " viễn=" " không=" " quên=" " được=" " mấy=" " năm=" " nay=" " lúc=" " ở=" " bên=" " cạnh=" " mình," " mỗi=" " ngày=" " ông=" " ấy=" " đều=" " tặng=" " mình=" " một=" " cành=" " hoa=" " hồng=" " lam," " nhưng=" " ông=" " ấy=" " lại=" " không=" " biết=" " nguyên=" " nhân=" " mà=" " mình=" " nhận=" " hoa=" " hồng=" " của=" " ông=" " ấy," " đó=" " không=" " phải=" " thích=" " mà=" " là=" " hận=" " !=" ">

< bạn," " hẳn=" " là=" " nên=" " hận=" " ông=" " ấy," " ông=" " ấy=" " không=" " phải=" " là=" " người!=" ">

< không=" " được=" " nói=" " ông=" " ấy=" " như=" " vậy!=" ">

< ông=" " ấy=" " tàn=" " nhẫn=" " với=" " bạn=" " như=" " thế," " chẳng=" " lẽ=" " không=" " đáng=" " mắng=" " hay=" " sao?" ">

< kỳ=" " thật=" " ông=" " ấy=" " cũng=" " không=" " phải=" " là=" " người=" " xấu," " ông=" " ấy=" " đối=" " xử=" " với=" " người=" " khác=" " rất=" " dịu=" " dàng," " ông=" " ấy=" " chỉ=" " không=" " thích=" " mình=" " mà=" " thôi," " mình=" " nghĩ=" " nguyên=" " nhân=" " khiến=" " ông=" " ấy=" " chán=" " ghét=" " mình=" " là=" " bởi=" " vì=" " trước=" " đây=" " mình=" " rất=" " xấu!=" " mình=" " là=" " một=" " người=" " nhỏ=" " bé=" " tầm=" " thường," " từ=" " nhỏ=" " mình=" " đã=" " oán=" " hận=" " tại=" " sao=" " cha=" " mình=" " lại=" " không=" " cần=" " mình," " thật=" " ra=" " mình=" " luôn=" " khát=" " vọng=" " có=" " thể=" " có=" " được=" " một=" " chút=" " tình=" " cảm=" " đó!=" " nếu=" " so=" " với=" " những=" " đứa=" " trẻ=" " bị=" " cha=" " mẹ=" " đưa=" " vào=" " cô=" " nhi=" " viện," " ông=" " ấy=" " đối=" " xử=" " với=" " người=" " đáng=" " ghét=" " như=" " mình=" " như=" " vậy=" " đã=" " là=" " nhân=" " từ=" " lắm=" " rồi!=" ">

< câu=" " nói=" " của=" " bạn=" " làm=" " cho=" " người=" " khác=" " phải=" " chua=" " xót!=" ">

< lần=" " trước=" " mình=" " nghe=" " lời=" " bạn=" " đi=" " tìm=" " bác=" " sĩ=" " tâm=" " lý," " bác=" " sĩ=" " bảo=" " tình=" " cảm=" " của=" " mình=" " đã=" " bắt=" " đầu=" " từ=" " rất=" " nhỏ," " mình=" " còn=" " nhỏ=" " như=" " vậy=" " mà=" " đã=" " có=" " những=" " ý=" " nghĩ=" " xấu=" " xa=" " như=" " thế," " bạn=" " thấy=" " con=" " người=" " của=" " mình=" " có=" " phải=" " là=" " biến=" " thái=" " lắm=" " không?" ">

< dùng=" " nói=" " như=" " vậy," " yêu=" " một=" " người=" " không=" " phải=" " là=" " lỗi=" " của=" " bạn!=" " xem=" " ra=" " bạn=" " thật=" " sự=" " rất=" " yêu=" " ông=" " ấy!=" ">

< trong=" " trí=" " nhớ=" " của=" " mình," " trước=" " đây=" " cha=" " mình=" " cũng=" " từng=" " đối=" " xử=" " tốt=" " với=" " mình=" " hai=" " lần," " một=" " lần=" " là=" " lúc=" " tay=" " mình=" " bị=" " dơ," " ông=" " ấy=" " lấy=" " một=" " cái=" " khăn=" " tay=" " trong=" " túi=" " ra=" " đưa=" " cho=" " mình," " còn=" " mím=" " cười=" " nữa," " nụ=" " cười=" " đó=" " tới=" " bây=" " giờ=" " mình=" " vẫn=" " còn=" " nhớ=" " rất=" " rõ," " nó=" " chứa=" " đầy=" " tình=" " thương=" " của=" " người=" " cha=" " "

khi=" " đó=" " mình=" " không=" " dám=" " dùng=" " cái=" " khăn=" " ấy=" " nên=" " đã=" " cần=" " thận=" " nhét=" " vào=" " áo=" " đọi=" " rửa=" " sạch=" " tay=" " mới=" " dám=" " lấy=" " ra=" " xem=" " cái=" " khăn=" " đó=" " là=" " bảo=" " vật=" " suốt=" " mười=" " mấy=" " năm=" " nay=" " của=" " mình!=" " còn=" " một=" " lần=" " nữa=" " là=" " vào=" " một=" " dịp=" " tết=" " ông=" " ấy=" " đã=" " cho=" " mình=" " một=" " bao=" " lì=" " xì=" " bên=" " trong=" " có=" " một=" " trăm=" " đồng=" " mình=" " vẫn=" " giữ=" " gìn=" " cho=" " tới=" " bây=" " giờ=" " thậm=" " chí=" " lúc=" " mình=" " nhin=" " đối=" " hai=" " ngày=" " mình=" " cũng=" " không=" " nữ=" " lấy=" " ra=" " xài!=" " đó=" " hoàn=" " toàn=" " không=" " phải=" " là=" " tình=" " cảm=" " nên=" " có=" " của=" " con=" " cái=" " dành=" " cho=" " cha=" " mình=" " bản=" " thân=" " mình=" " cũng=" " không=" " hiểu=" " tại=" " sao=" " mình=" " lại=" " để=" " ý=" " ông=" " ấy=" " đến=" " như=" " vậy?" ">

< nhin=" " đối=" " hai=" " ngày?" ">

< à=" " tết=" " năm=" " đó=" " cha=" " mình=" " dẫn=" " mẹ=" " kế=" " và=" " anh=" " trai=" " đi=" " nhậ=" " bản=" " toàn=" " bộ=" " người=" " hầu=" " trong=" " nhà=" " đều=" " cho=" " nghỉ=" " hết=" " trước=" " lúc=" " quăn=" " gia=" " đi=" " đã=" " mang=" " đến=" " cho=" " mình=" " một=" " thùng=" " mì=" " đến=" " ngày=" " mười=" " hai=" " tháng=" " giêng=" " thì=" " mình=" " đã=" " ăn=" " hết=" " mà=" " người=" " hầu=" " thì=" " đến=" " hôm=" " mười=" " bốn=" " mới=" " trở=" " về=" " lúc=" " đó.....mình=" " vẫn=" " không=" " nữ=" " xài=" " một=" " trăm=" " đồng=" " đó!=" ">

Vũ Lam trầm mặc một hồi

< xin=" " lỗi!=" ">

< sao=" " lại=" " xin=" " lỗi?" ">

< à=" " hại=" " bạn=" " nhớ=" " tới=" " chuyện=" " buồn=" " xin=" " lỗi.....lam=" " vũ=" " mình=" " chưa=" " từng=" " thấy=" " người=" " nào=" " yêu=" " một=" " người=" " đến=" " như=" " vậy!=" ">

< ông=" " ấy=" " từng=" " tổn=" " thương=" " mình=" " rất=" " sâu=" " mình=" " cũng=" " từng=" " hận=" " đến=" " muốn=" " giết=" " ông=" " ấy=" " thật=" " sự=" " thật=" " sự=" " mình=" " đã=" " nghỉ=" " đến=" " chuyện=" " giết=" " ông=" " ấy!=" ">

< nếu=" " đối=" " lại=" " là=" " mình=" " mình=" " cũng=" " muốn=" " giết=" " ông=" " ta!=" ">

< nhưng=" " tâm=" " của=" " mình=" " lại=" " dần=" " dần=" " bị=" " ông=" " ấy=" " hòa=" " tan=" " ông=" " ấy=" " chỉ=" " dùng=" " một=" " chút=" " ấm=" " áp=" " mà=" " đã=" " có=" " thể=" " hoàn=" " toàn=" " cướp=" " đi=" " tâm=" " của=" " mình=" " cho=" " đến=" " ngày=" " hôm=" " đó=" " trong=" " thời=" " khắc=" " nguy=" " hiểm=" " ông=" " ấy=" " đã=" " quên=" " cả=" " an=" " toàn=" " của=" " bản=" " thân=" " mà=" " ôm=" " chặt=" " mình=" " vào=" " lòng=" " mình=" " đã=" " hoàn=" " toàn=" " thua=" " cuộc=" " ông=" " ấy=" " đã=" " thắng=" " thắng=" " cả=" " tâm=" " và=" " linh=" " hồn=" " của=" " mình!=" ">

< kỳ=" " thật=" " ông=" " ấy=" " cũng=" " không=" " thắng=" " được=" " bởi=" " vì=" " hiện=" " tại=" " ông=" " ấy=" " đã=" " mất=" " đi=" " bạn!=" " mình=" " nghỉ=" " lúc=" " này=" " chắc=" " chắn=" " ông=" " ấy=" " đang=" " rất=" " đau=" " khổ=" " bạn=" " cũng=" " đã=" " đem=" " đi=" " cả=" " tâm=" " của=" " ông=" " ấy=" " rồi=" " người=" " mà=" " mất=" " đi=" " tâm=" " cho=" " dù=" " còn=" " sống=" " cũng=" " giống=" " như=" " cái=" " xác=" " không=" " hồn!=" ">

< mình=" " đã=" " dùng=" " rất=" " nhiều=" " thủ=" " đoạn=" " để=" " trả=" " thù=" " ông=" " ấy=" " có=" " lẽ=" " giờ=" " này=" " ông=" " ấy=" " đang=" " rất=" " hận=" " mình!=" ">

< không=" " đầu!=" " mình=" " nghỉ=" " hiện=" " giờ=" " ông=" " ấy=" " đang=" " tìm=" " bạn=" " như=" " điên=" " á?" ">

< rất=" " đúng!=" ">

< bạn=" " vẫn=" " không=" " muốn=" " gặp=" " ông=" " ấy=" " sao?" " vẫn=" " muốn=" " tiếp=" " tục=" " để=" " ông=" " ấy=" " chịu=" " trừng=" " phạt=" " như=" " thế=" " sao?" ">

< mình=" " không=" " có=" " trừng=" " phạt=" " ông=" " ta!=" ">

< mất=" đi=" bạn=" ông=" ấy=" nhất=" định=" sống=" cũng=" không=" bằng=" chết,=" còn=" sống=" chính=" là=" đang=" chịu=" tội,=" mà=" đối=" với=" ông=" ấy=" đây=" chính=" là=" một=" cách=" tròng=" phạt!=">

< mình,=" không=" muốn=" gặp=" ông=" ấy!=" cả=" cuộc=" đời=" này=" cũng=" không=" muốn=" gặp=" lại=" ông=" ấy!=" qua=" một=" khoảng=" thời=" gian=" nữa=" mình=" sẽ=" rồi=" khỏi=" trung=" quốc,=" sau=" này=" cũng=" không=" trở=" về=" nữa!=">

< quyết=" định=" rồi=" sao?=">

< phải!=">

< lam=" vũ,=" trước=" khi=" đi=" mình=" có=" thể=" gặp=" mặt=" bạn=" một=" lần=" không?=">

< gặp=" mặt?=">

< chúng=" ta=" đã=" quen=" biết=" nhau=" tám,=" chín=" năm=" rồi!=" mình=" rất=" muốn=" nhìn=" thấy=" người=" bạn=" như=" bạn,=" nếu=" bạn=" đã=" quyết=" định=" ra=" nước=" ngoài=" không=" trở=" về=" nữa,=" sợ=" là=" sau=" này=" chúng=" ta=" sẽ=" không=" còn=" cơ=" hội=" gặp=" nhau=" nữa!=">

Lam Thần đắn đo thật lâu, cậu rất cảm kích người bạn này, y đã cùng cậu chia sẻ buồn vui nhiều năm như vậy, gặp mặt một lần cũng là chuyện nên làm, ít ra cũng có thể biểu đạt chút lòng biết ơn của cậu với y!

< cũng=" được!=">

< ngày=" mai=" mình=" rảnh,=" nếu=" bạn=" thấy=" tiện=" thì=" gặp=" nhau=" nha,=" bạn=" cho=" biết=" địa=" điểm=" gặp=" nhau=" đi?=">

< sáu=" giờ=" tối,=" ở=" quán=" bar=" lam=" hải=" trên=" đường=" vân=" thu,=" thành=" tây.=">

< được,=" không=" gặp=" không=" về!=">

< không=" gặp=" không=" về!.....=">

47. Chương 47

Về lần gặp mặt này, Lam Thần đi là xuất phát từ lòng cảm kích. Để lịch sự, cậu đến quán bar trước hai mươi phút, lúc này theo lẽ là người trong quán rất ít, nhưng bất ngờ là khi cậu bước vào thì bên trong đã có rất nhiều người. Khi ấy, ở bên cạnh cửa sổ có một người nam thoạt nhìn rất có khí chất, từ lúc Lam Thần bước vào luôn nhìn chăm chăm vào cậu. Lam Thần cũng không để ý, cậu đi thẳng đến một góc vắng người, vừa mới ngồi xuống đã thấy người nam nhân kia đi về phía bên này

“Xin chào, xin hỏi cậu là Lam Vũ phải không?”

Lam Thần có chút bất ngờ, vội vàng đứng lên “Anh là Vũ Lam?”

Người nam đó mỉm cười, khẽ gật đầu “Rất vui khi gặp được cậu”

“Anh đã đến lâu rồi sao?”

“Vừa đến mà thôi”

“Àh, mời ngồi”

Người nam đó ngồi đối diện với Lam Thần, mỉm cười nhìn cậu, Lam Thần cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ anh ta đến còn sớm hơn cả mình, đặc biệt người này không giống với tưởng tượng của cậu, dường như hơi trẻ một chút. Lam Thần gọi nhân viên phục vụ tới, bảo mang cho mình ly nước trái cây

“Anh thật khác với tưởng tượng của tôi”

“Hử, khác chỗ nào?”

“Rất trẻ”

[chẳng lẽ ta nhầm sao, ta cứ tưởng a Hiên]

Anh ta không nói gì, chỉ cười khẽ một chút, lúc này trong quán bar ồn ào hẳn lên, mấy vị khách bên kia đứng dậy kéo nhau ra cửa, lúc Lam Thần quay đầu lại nhìn thì thấy động tác của họ rất gấp gáp, có gì đó không đúng, còn anh chàng ngồi đối diện vẫn mỉm cười nhìn cậu giống như không có việc gì xảy ra. Lam Thần cho rằng mình quá đa nghi rồi, cậu thu tầm mắt lại, uống một hớp nước trái cây, lại không ngờ anh chàng kia đột nhiên lại đứng dậy, cúi người cung kính

“Đình tổng”

Lam Thần ngây ra, ngay cả đầu cũng chưa quay lại, cậu bưng ly nước cứng đờ tại chỗ. Đình Lập Hiên phát tay bảo chàng trai đó đi chỗ khác, y mỉm cười đi đến trước mặt Lam Thần, cúi người xuống

“Bảo bối, em làm tôi thật khổ sở nha”

Lam Thần ngây ngốc dời tầm mắt lên mặt cha mình, lúc nhìn rõ y, tay cậu cũng vô tình bóp nát ly thủy tinh trong tay, mấy mảnh vỡ đâm vào tay cậu chảy máu ròng ròng. Đình Lập Hiên nhìn thấy không khổ luống cuống lên

“Bảo bối! em làm sao vậy, mau lấy bông băng đến đây”

“Dạ, Đình tổng”

Ngay khi Lam Thần còn đang ngây ra, Đình Lập Hiên vội vàng xử lý tốt vết thương của cậu, chất lỏng đỏ tươi chườm mắt kia khiến Đình Lập Hiên đau lòng muốn chết đi được, đau hơn cả khi y bị người ta bắn một phát

“Bảo bối, bảo bối em không sao chứ?”

Giọng Lam Thần run run “Ông, sao ông lại ở đây?”

“Lam Vũ, tôi chính là Vũ Lam” [haha haha vậy là ta ko có sai, bác Hiên này thâm quá]

Ngay cả một tia hy vọng cuối cùng của Lam Thần cũng đã tan theo mây khói, chuyện trùng hợp như thế ai có thể ngờ tới chứ, người bạn quen trên mạng đã cùng trò chuyện với cậu nhiều năm như vậy lại chính là cha của mình. Nghe chính miệng Đình Lập Hiên thừa nhận, Lam Thần đứng phắt dậy, đưa tay cho y một cái tát, cậu giận đến nổi cả mặt cũng đỏ cả lên. Cậu xoay người đi một mạch ra ngoài, không ngờ lại bị bảy tám người bảo tiêu chặn lại ở cửa, Đình Lập Hiên bị cậu tát một cái đứng ngây ngốc vài giây, sau đó như bình tĩnh, chạy nhanh lại ôm chặt lấy Lam Thần

“Bảo bối, xin lỗi, xin lỗi”

“Buông, buông tôi ra”

Lam Thần hét lên giống như đang nổi điên, Đình Lập Hiên nhanh chóng xoay bả vai cậu qua, mạnh mẽ hôn xuống, đồng thời hai tay y cũng giữ chặt tay Lam Thần ở phía sau. Lam Thần vẫn giãy dụa không ngừng, Đình Lập Hiên liếc đám thuộc hạ một cái, một người trong số đó cầm một chiếc khăn có tẩm thuốc mê qua, vừa kết thúc nụ hôn y lập tức lấy khăn che miệng Lam Thần lại. Ý thức dần dần mơ hồ, Lam Thần cũng không còn khí lực phản kháng nữa, cậu từ từ nhuyển xuống

“Bảo bối, em nên ngoan ngoãn theo tôi về nhà, ha”

Lam Thần tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, rồi bị cha cậu ôm vào lòng. Đình Lập Hiên liếm liếm khóe môi, môi trên của y bị con mình cắn đến chảy máu, y nở nụ cười sâu xa, hôn lên môi Lam Thần một cái, phần chân bưng bưng đi ra khỏi quán bar

Lại nói mọi chuyện y như tiểu thuyết, năm đó Đình Lập Hiên đăng kí msn là vì phải thường xuyên bàn chuyện làm ăn bên Mỹ, trong một lần vô tình y nhìn thấy nick Lam Vũ, vì tên này ngược lại với tên của y nên cảm thấy có chút thú vị, chọn tên, add vào danh sách trò chuyện, không ngờ sau khi chat lại không thể bỏ được cậu bé này, khi đó y cảm thấy cậu thật đáng thương vì thế mà bắt đầu muốn quan tâm cậu. Dần dần hai người trở thành bạn thân, mỗi năm vào dịp Tết Đình Lập Hiên đều nhớ tới cậu bé đáng thương này,

không thể ngờ người này như vậy mà chính là con của y, hiện tại nhớ tới lúc đó y còn thay cậu bé oán giận cha mẹ cậu, cuối cùng thì ra đều chính là tự mắng bản thân mình

Tất cả giống như đã được số phận an bài, dạo trước Đinh Lập Hiền ở trong văn phòng vừa nhìn ảnh của Lam Thần vừa hút thuốc giải sầu, một lát sau đã hút sạch mấy gói nên đành gọi trợ lý ra ngoài mua. Vừa lúc này Đinh Lập Hiền lại nhận được điện thoại bàn chuyện làm ăn, cần tìm gấp một số tư liệu, lúc bước ra ngoài văn phòng cậu trợ lý vẫn còn chưa thấy đâu, thế là y phải tự thân vận động tự tìm mớ hồ sơ. Lúc vô ý, y nhìn thấy khung chat trên màn hình máy tính bật ra, nickname đó không phải là Lam Vũ vẫn thường chat với mình hay sao? Lúc này trợ lý Trương lại cầm mấy gói thuốc bước ra khỏi thang máy

“Đinh tổng, thuốc của ngài đây”

“Tiểu Trương, nick msn này là của cậu sao?”

Trợ lý Trương nhìn thoáng qua “A, không phải của tôi, trước giờ tôi chưa bao giờ đụng tới msn, tôi nghĩ đây là của Lam tổng dùng trước kia”

Đinh Lập Hiền vội vàng chạy vào văn phòng mở msn lên ra xem lại, quả nhiên giống như đúc, lúc ấy Đinh Lập Hiền còn kinh ngạc hơn cả chuyện hay tin Lam Thần là con mình. Lật lại toàn bộ những gì đã chat cùng Lam Thần trong mấy năm qua, y càng xem càng đau lòng, máu trong cơ thể y giống như chảy đi hết, toàn thân lạnh buốt. Lúc này Đinh Lập Hiền muốn lấy súng bắn chết chính mình

Liên tục hơn nửa tháng, Đinh Lập Hiền đều nhìn chằm chằm vào máy tính, ngay cả lúc ngủ cũng để máy tính bên cạnh, chỉnh âm thanh lớn đến hết cỡ sợ bỏ lỡ lúc Lam Thần online, vì y biết đây là cách duy nhất có thể tìm được Lam Thần. Cho đến lúc Lam Thần login, có trời mới biết y phải cố gắng thế nào mới trấn tĩnh lại, y biết lần này tuyệt đối không thể để lộ chút cơ sở nào, bằng không Lam Thần sẽ không chịu ra gặp mặt. Trong lúc đánh chữ, tay Đinh Lập Hiền run lên, đến nỗi chữ cũng đánh sai. Từng bước dẫn dụ Lam Thần nói ra suy nghĩ trong lòng, ngay khi Lam Thần phát ra câu còn yêu mình, Đinh Lập Hiền thậm hận bản thân không thể biến thành Trinh Tử [một cô nàng ma trong máy tính] chui qua màn hình bên kia, ôm Lam Thần vào lòng

Nói chuyện gần một giờ, Đinh Lập Hiền hút một hơi thuốc, ho không ngừng, tầm mắt như mơ hồ, tim như ngừng đập. Ngay khi Lam Thần nói ra địa điểm gặp mặt, Đinh Lập Hiền lập tức phái người đến bao vây xung quanh quán bar đó. Suốt một đêm y không hề thấy buồn ngủ, y ngồi trong văn phòng lo lắng cho tới tận trưa hôm sau mới vội vàng lái xe đến quán bar. Để chuẩn bị tốt mọi thứ, y còn sắp xếp hơn mười thuộc hạ ngồi chờ trong quán bar, thậm chí bên ngoài đường lớn cũng cho chuẩn bị sẵn mấy chiếc xe, cả những chi tiết nhỏ như đổi biển số xe Đinh Lập Hiền cũng nghĩ tới, thậm chí còn chuẩn bị cả một người đến đánh lạc hướng Lam Thần trước, lần này tuyệt đối phải bắt được con đem về [thì ra a chỉ mới biết em Thần là bạn trên mạng vậy mà cứ tưởng a biết từ lâu rồi chứ]

Lam Thần vừa xuất hiện trong phạm vi khống chế, mấy bảo tiêu bên ngoài lập tức báo ngay cho ông chủ. Đinh Lập Hiền trốn trong quầy chứa đồ, chỉ để một khe hở nhìn trộm ra ngoài, ngay khi thấy Lam Thần đẩy cửa đi vào, y kích động đến nỗi tim cũng sắp nhảy ra ngoài. Chờ cho đến khi Lam Thần không còn cơ hội chạy ra khỏi quán bar nữa y mới mở cửa đi ra

Ôm cậu bé đang hôn mê đi ra khỏi quán bar, Đinh Lập Hiền hưng phấn nhìn mấy bảo tiêu xung quanh, bảo một câu “Kết thúc công việc” rồi vào trong xe, căn dặn lái xe chạy đến nhà Lam Thần

[haha haha phần ta trông chờ đã tới!! ten tèn tén ten..... ngược công! ngược công muôn năm!! ngược chết a Hiền đi!! ngược lên bờ xuống ruộng luôn cũng dc... trông chờ, trông chờ....]

Lúc Lam Thần khôi phục lại tri giác, toàn thân đều không có chút sức lực nào, đầu còn hơi choáng váng, một màn vừa rồi lại giống như đang nằm mơ. Nhưng khi cậu vừa quay đầu qua thì đập vào ngay mắt cậu chính là khuôn mặt tuấn tú của Đinh Lập Hiền đang mỉm cười nhìn cậu

“Bảo bối, tỉnh rồi à?”

“Ông” cơn tức của Lam Thần lại tăng lên, cậu cố gượng dậy, nhưng lại ngã trở về, đầu cậu như quay cuồng. Đinh Lập Hiền nở nụ cười xấu xa, đè lên người Lam Thần

“Lam Thần, tôi nhớ em đến muốn chết đi được”

“Cút, cút ngay! Tôi không muốn nhìn thấy ông, ông cút đi”

Lam Thần tức giận mắng to, giơ tay lên đánh, Đinh Lập Hiên cũng không né tránh, y biết con mình đang giận, để cho cậu nhóc phát tiết một chút cũng tốt, không lại tức giận mà khó chịu

“Cút ngay, không được đụng vào tôi, ông cút ngay cho tôi” Đinh Lập Hiên không sợ bị Lam Thần đánh, chỉ lo cậu lại làm vết thương trên tay bị nặng hơn, nên đưa tay dè lại

“Bảo bối, tay này đang bị thương, hay là lấy tay kia đánh đi”

“Ông tránh ra, tôi không muốn nhìn thấy ông” Lam Thần bắt đầu khóc rống, đánh loạn xạ lên người cha mình cho đến khi không còn chút sức lực nào nữa

Thấy Lam Thần phát tiết xong rồi, Đinh Lập Hiên cúi đầu xuống hôn lên giọt nước mắt bên khóe mi cậu, bàn tay thon dài vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Thần, nửa năm không gặp Lam Thần đã gầy tới vậy, cằm cũng nhọn đi, Đinh Lập Hiên nhìn thấy mà nhói cả lòng

“Con ngoan, xin lỗi, đều tại ba không tốt”

Nghe gọi như vậy, càng khiến Lam Thần khóc dữ dội hơn, lúc này cậu giống như đứa trẻ chịu ủy khuất to bằng trời, nước mắt không ngừng rơi xuống, không cách nào ngừng lại được

“Tôi không phải con của ông, tôi không có người cha như vậy”

“Lam Thần, Vũ Khuynh, con ngoan, bảo bối, xin lỗi, xin lỗi, đều là ba sai, ba không tốt, đã để con chịu nhiều đau khổ như vậy”

“Ồ!!!”

Đinh Lập Hiên an ủi nửa ngày cũng không cách nào làm Lam Thần ngừng khóc được, cuối cùng đành phải nhích sang một bên, kéo Lam Thần vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về, cho đến khi trước ngực bị Lam Thần làm ướt một mảng lớn, tiếng khóc mới dần dần nhỏ lại. Lúc này Đinh Lập Hiên mới có tâm tư nhìn lại thân thể con mình, từ lúc ôm Lam Thần trở về y đã lấy hết quần áo của cậu. Hiện giờ cả hai hầu như đều trần như nhộng. Mất như phát ra dục hỏa, y đè mạnh Lam Thần xuống giường, gấp gáp hôn lên đôi môi đỏ mọng kia

Chỉ một lát sau, dục vọng của Lam Thần hoàn toàn bị Đinh Lập Hiên châm ngòi, hơn nửa năm nay sống những ngày cấm dục làm sao cậu có thể kháng cự lại những cử chỉ vuốt ve của y, nhưng cơn giận trong lòng Lam Thần còn chưa giảm xuống, cậu ngoan cố cắn chặt môi không chịu kêu ra tiếng. Đồng thời, vật nhỏ kia sớm đã đứng thẳng, còn bị Đinh Lập Hiên ngậm hết vào miệng

“Ừm”

Trong lòng cậu rõ ràng muốn đẩy y ra nhưng thân thể lại phản bội ý thức, eo dần dần động lên, cơ hồ còn chưa tới năm phút đã không chịu nổi mà tiết ra. Thừa dịp Lam Thần bị khoái cảm chi phối mà phân tâm, hai ngón tay Đinh Lập Hiên đã gấp rút khai phá bên trong tiểu huyết, thậm chí y còn không kịp làm tốt khúc dạo đầu đã dùng sức đâm thứ cứng rắn của mình vào trong thân thể Lam Thần. Một khắc đó, Đinh Lập Hiên sáng khoái đến nhắm nghiền mắt lại, toàn thân run rẩy. Y há miệng thở vài hơi rồi mới va chạm mạnh mẽ

“Lam Thần, con có biết ba nhớ con nhiều lắm không? Ba nhớ con đến sắp điên rồi, nhớ đến tưởng chừng như trái tim mình đã chết”

Vừa mạnh mẽ ra vào thân thể cậu, vừa cắn răng kể ra tâm sự trong lòng, lúc này Đinh Lập Hiên thật muốn nuốt luôn con mình vào bụng, để cho cả đời này cậu cũng không có cách nào thoát khỏi y. Ôm chặt lấy eo của Lam Thần, kéo cậu ngồi dậy, mãnh liệt đâm mạnh từ dưới lên, ở tư thế này cự vật đang ra ra vào vào kia lại tiến vào sâu hơn nữa, Lam Thần đau đến kêu to, lý trí bị đưa lên chín tầng mây cũng đã quay về, cậu há miệng cắn lên vai Đinh Lập Hiên một cái. Một lát sau, mùi máu bốc lên, Đinh Lập Hiên cắn răng rên một tiếng đau đớn, nhưng động tác dưới thân cũng không ngừng nghỉ, có lẽ đau đớn lại càng mang đến nhiều kích thích. Đêm hôm đó, Đinh Lập Hiên muốn Lam Thần rất nhiều lần, cho đến khi y không còn sức lực cử động nữa, mới đành quỵ lỵ rút thứ đã nhuộm xuống ra khỏi thân thể Lam Thần [Hiên cảm thú, đã man]. Bấy giờ y mới cảm thấy cả vai đau vô cùng, xem ra đứa nhóc này hạ thủ cũng đủ độc ác, thiếu

chút nữa đã cắn luôn một miếng thịt xuống. Mà Lam Thần từ lâu đã mơ mơ màng màng không nói được gì, mắt cậu khép hờ, trong đầu cũng đã sớm trống rỗng

48. Chương 48

Lam Thần ngủ một giấc cho đến sáng hôm sau mới tỉnh lại. Cậu mở mắt ra nhưng vẫn giữ y một tư thế cả buổi trời không nhúc nhích.

“Bảo bối, tỉnh rồi à?”

Một giọng nói hưng phấn vang lên bên tai, quay phắt lại, thấy Đinh Lập Hiên đang bưng một mâm thức ăn đứng ở bên giường. Mắt Lam Thần lập tức trừng to lên, nhìn y bằng cái nhìn hung tợn.

“Ngồi dậy ăn chút gì đi!”

Lam Thần thấy vẻ mặt tươi cười đó lại càng tức giận thêm, cậu quơ lấy cái gối quăng qua, tiếc là y đã né được.

“Bảo bối, còn chưa nguôi giận sao?” [a hành hạ người ta cả đêm rồi mà giờ hỏi chưa nguôi giận sao với lại trong quá khứ a đối với em tốt quá mà]

“Cút, tôi không muốn nhìn thấy ông!”

Đinh Lập Hiên mỉm cười, “Chuyện này hơi khó à nha! Ba đã quyết định cả đời này cũng không rời khỏi con!”

Giọng điệu trêu đùa của y lại càng khiến cơn tức của Lam Thần tăng thêm, cậu lập tức ngồi dậy, tiện tay quơ lấy đồ gạt tàn thuốc trên tủ ở đầu giường ném qua. Đinh Lập Hiên biết ngay sau cái gạt tàn đó là cái bình hoa nhưng y cũng không né tránh, vừa vịn đập vào miệng vết thương trên bắp vai, cả bàn ăn sáng cũng rơi xuống đất, nát bét hết. Bút, di động, ví tiền đều bị ném tới, Lam Thần nắm được cái gì ném ngay cái đó, nổi uất ức mười mấy năm qua của cậu hầu như đều dồn hết vào lần này.

“Cút, nếu không tôi giết ông!”

“Được, nếu con muốn thì cứ giết đi!”

Đinh Lập Hiên bị ném trúng vài cái, nhưng khuôn mặt y vẫn giữ nụ cười vô lại như trước, sống chết gì cũng không chịu đi. Tất cả những đồ vật bên cạnh đều bị ném hết rồi, Lam Thần tức giận nhảy dựng lên, tuy nhiên, vì động tác quá mạnh nên làm động đến vết thương ở phía sau, mặt cậu tái mét, ngã trở về.

“Bảo bối, làm sao vậy?”

Đinh Lập Hiên lập tức vọt tới, ngay cả khi chân y giẫm lên mảnh vỡ thủy tinh y cũng không thềm để ý, y bổ nhào lên giường kéo Lam Thần vào lòng, “Con ngoan, làm sao vậy, có phải phía sau lại đau không, xin lỗi!”

“Cút ngay, không được chạm vào tôi!”

“Được được! là lỗi của ba! Con nên ngoan ngoãn, đừng cử động nha!”

Lam Thần tức đến mức sắp thở không nổi, cậu xoay tới xoay lui không chịu nằm yên. Đinh Lập Hiên mỉm cười, đến lúc này y mới cảm thấy dưới chân đau đớn, y ngồi dậy nhìn thoáng qua, chẳng trách lại đau như vậy, thì ra là bị thủy tinh đâm vào.

“Đau quá!” Y vừa nói khẽ vừa rút mảnh thủy tinh ra. Lam Thần cực lực khống chế bản thân để không quay đầu lại nhìn cha mình.

“Bảo bối, nằm yên trên giường đừng bước xuống, để ba thu dọn một chút!”

Đinh Lập Hiên căn dặn xong rồi bước xuống giường chuẩn bị thu dọn mớ đồ nát, khắp khiêng đi ra khỏi phòng. Biết cha mình ra khỏi phòng rồi Lam Thần mới từ từ quay đầu lại, lúc thấy mấy vết máu đỏ trên thảm cậu thấy cực kì chướng mắt. Một lát sau, Đinh Lập Hiên đã quay trở vào, y cầm máy hút bụi hút

sạch hết mảnh vỡ, cuối cùng còn quỳ xuống đất lấy tay sờ soạng cẩn thận mấy lần, sợ bỏ sót lại mảnh thủy tinh nào làm chân con mình bị thương.

Những việc này Lam Thần đều nhìn thấy, cậu nhấm mắt lại, quay sang chỗ khác. Đinh Lập Hiền thu dọn xong lại bưng một bữa sáng khác đến, ngồi ở bên giường.

“Ăn chút gì đi!”

“Đem đi đi, tôi không muốn ăn!”

“Không ăn gì sao được, con ngoan, nghe lời nào!”

“Tôi không phải con ông, ông vẫn nên đi quan tâm Vũ Kiệt của ông đi!”

Đinh Lập Hiền thở dài một hơi, “Bảo bối, con ngoan, ba sai rồi, cho ba xin lỗi, con tha thứ cho ba nha?”

“Ông thà đi quan tâm một người ngoài không biết mặt, ông.....cho tới bây giờ ông cũng chưa từng xem tôi là con!”

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Về chuyện chat trên mạng mấy năm qua, Đinh Lập Hiền biết Lam Thần rất giận, y thà là quan tâm một người ngoài cũng không thêm lo tới chính đứa con của mình, cho nên Lam Thần có giận dữ như vậy cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng bây giờ có muốn giải thích gì cũng đều không có ý nghĩa, trừ bỏ hai từ “Xin lỗi” này ra, Đinh Lập Hiền thật sự không biết nên dùng ngôn từ gì để biểu lộ sự ăn năn hối lỗi của mình.

Lam Thần cũng không thể tha thứ cho y, cơn giận trong lòng cậu nói sao cũng không thể nguôi xuống được. Cậu quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Đinh Lập Hiền, nghiêng rằng, “Tôi hận ông!”

Ngữ khí kiên định đó như tạt vào lòng Đinh Lập Hiền một chậu nước lạnh, y cúi đầu, “Xin lỗi, Lam Thần, ba phải làm sao con mới bằng lòng tha thứ cho ba?”

“Tôi vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy ông, hãy để cho tôi đi!”

Đinh Lập Hiền lấy tay đỡ trán, trầm mặc một hồi, cuối cùng y ngẩng đầu lên nhìn Lam Thần bằng ánh mắt kiên định, “Vậy con cứ hận ba đi, nhưng ba sẽ không cho phép con rời khỏi ba!” [bá đạo vô biên]

Trong tích tắc sắc mặt Lam Thần trở nên u ám, qua một lát bỗng nhiên cậu nở nụ cười, “Chẳng lẽ ông không hận tôi đã gạt ông sao?”

“Ba yêu con còn không kịp, sao lại hận con chứ?”

Lam Thần cười lạnh một tiếng, “Tôi hận ông thê ly tử tán, ông còn không hận tôi sao?”

“Có ý gì?”

“Đinh Lập Hiền, tôi nói rồi, tôi vì trả thù ông nên mới tiếp cận ông, những chuyện phát sinh trên người vợ con ông, chẳng lẽ ông không thấy kì lạ hay sao?”

Đinh Lập Hiền nhú mày, mặt lộ ra vẻ nghi ngờ, Lam Thần cười lạnh, tiếp tục nói, “Kì thật lúc đó giữa chúng ta chỉ có thù hận, tôi hận ông nên luôn tìm cách hại những người bên cạnh ông. Tìm người dụ dỗ vợ ông chính là tôi, khiến Vũ Kiệt nhiễm phải độc nghiện cũng là tôi, âm thầm hại anh ta tham ô của công đi chơi cờ phiêu cũng là tôi. Tôi còn từng cho ông uống thuốc kích thích gây ảo giác, thậm chí lần đó ở Vân Sơn tôi còn nghĩ tới chuyện giết ông. Có phải là bất ngờ lắm không? Vì trả thù mà chuyện gì tôi cũng có thể làm được, ông hẳn là nên hận tôi mới đúng.”

Đinh Lập Hiền quả thật rất bất ngờ, không ngờ tất cả mọi chuyện lại là do Lam Thần làm, nhất là chuyện hại Vũ Kiệt bị nhiễm độc nghiện [ngạc nhiên lắm sao!! so với tất cả những gì mà e Thần đã từng chịu đựng thì cái giá mà từng người trong nhà a phải chịu có đáng là gì]. Xem vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của Lam Thần, cứ y như cậu đã biến thành một người tâm địa độc ác. Nhưng căn bản là Đinh Lập Hiền lại không thể hận cậu được, ngay cả tức giận cũng không, huống chi toàn bộ nguyên nhân đều do lỗi của y. Sắc mặt tuy là rất khó coi nhưng cũng khôi phục lại rất nhanh, y đè lên người Lam Thần, một tay nắm lấy cằm cậu, nở nụ cười chết người.

“Lam Thần, ba sẽ không hận con, cho dù con đã từng làm những chuyện gì, cảm giác của ba với con vẫn chỉ có yêu, cho dù con có thật sự giết ba, ba cũng vẫn mãi mãi yêu con!” Lam Thần không cười nổi nữa, lúc này cậu thật nghi ngờ không biết có phải đầu của cha cậu có vấn đề hay không, sao biết hết mọi chuyện rồi mà ngay cả một chút tức giận cũng không có?

“Ông hận tôi hay yêu tôi cũng không có ý nghĩa gì, quan trọng là tôi hận ông, rất hận!”

Lam Thần nói xong lập tức xoay người đặt Đinh Lập Hiên dưới thân. Cậu túm lấy cổ áo y, nghiêng răng oán hận, “Tôi sao lại sinh ra đứa con xấu như vậy, đó là con của người hầu. Ông còn nhớ những lời này không?”

Đinh Lập Hiên áy náy hạ mi mắt, “Xin lỗi!”

“Ông có từng nghĩ tới câu nói đó sẽ thương tổn tôi bao nhiêu hay không? Năm đó người không chịu thừa nhận tôi chính là ông, vậy tại sao giờ lại quay qua năn nỉ tôi?”

“Xin lỗi!”

“Đợi nó đủ mười tám tuổi, ba sẽ đuổi nó ra ngoài, Đình gia mình không nuôi người rảnh rỗi, tốt nhất là để cho nó tự sinh tự diệt, những lời này cũng là ông nói phải không?”

Những câu thốt ra đều khiến cả hai đau đớn, “Xin lỗi!”

Một khi nhắc lại chuyện cũ, Lam Thần đều nhịn không được mà đau thắt cả tim, cuối cùng cậu nén không được, rơi nước mắt, ánh mắt mờ mịt nhìn chằm chằm cha mình. Nhìn thấy Lam Thần như vậy, Đinh Lập Hiên áy náy đến không thở nổi, y cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn thẳng vào mắt cậu, nên đưa tay che hai mắt mình lại, thở dài.

Lam Thần hít hít cái mũi đang thở không thông, giọng nói run run, “Năm đó, cái gì ông cũng không chịu để lại cho tôi, xem tôi như gánh nặng, hận không thể một cước đá tôi ra khỏi nhà. Như mong muốn của ông, tôi đã rời khỏi căn nhà đó, hiện tại ông lấy tư cách gì mà khóa tôi lại bên cạnh ông, ông nói đi?”

Đối mặt với những lời chất vấn, rống giận của Lam Thần, Đinh Lập Hiên không biết nên giải thích như thế nào, ngàn vạn lời muốn nói cuối cùng chỉ biến thành một câu, “Xin lỗi!”

Từng giọt lệ không ngừng đua nhau rơi xuống mặt cha mình, khiến lòng cậu đau nhói, “Ông không nói tôi cũng biết! Sở dĩ trước kia ông chán ghét tôi như thế là bởi vì tôi xấu, hiện tại ông yêu tôi là bởi vì khuôn mặt tôi đã trở nên xinh đẹp! Các người đúng thật là đủ dối trá nha, chỉ thay đổi bề ngoài thôi, những thứ ở bên trong vẫn y như vậy, ông có muốn biết tôi làm sao mà có được khuôn mặt này không? Bác sĩ đã dùng tia laser làm phẫu thuật cho tôi ba lần mới xóa được cái bớt đỏ đó, bác sĩ còn chèn thêm một khối kim loại vào mũi tôi, thậm chí còn mở khoang miệng tôi ra, mài đi xương cốt của tôi, cuối cùng mới biến thành dáng vẻ như hiện giờ, ông có biết cảm giác khi đó như thế nào không?.....Rất đau, rất đau nha!”

Vừa nhớ lại vừa run rẩy, rơi nước mắt, Đinh Lập Hiên càng nghe càng đau lòng, y đưa tay vuốt ve lên khuôn mặt con mình, “Xin lỗi!”

Lam Thần hất tay Đinh Lập Hiên ra, giận dữ hét, “Nhưng những đau đớn khi phẫu thuật lúc đó cũng không đau bằng những câu nói của ông! Dao phẫu thuật là cắt lên da thịt, còn mỗi một câu nói của ông lại giống như con dao hung hăng xé nát tim tôi. TMD! Ông lấy quyền gì mà nói yêu tôi?”

Đưa tay kéo cậu bé đang tức giận vào lòng, Đinh Lập Hiên không ngừng vỗ vỗ vào tai cậu những lời sám hối, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!”

Lam Thần càng nghe càng tức giận, cậu xô y ra, giơ tay cho y hai cái tát, “TMD! Bây giờ ông có nói xin lỗi hay không thì có ích lợi gì nữa? Tôi hận ông, tôi hận ông, tôi sẽ không tha thứ cho ông!” Hết lên xong, cậu bỏ áo y ra, xoay người ngồi xuống giường, túm lấy tóc mình, khóc rống lên.

Con đánh cha, Đinh Lập Hiên cũng không giận, như vậy ngược lại còn khiến y thấy đỡ cần rút lương tâm hơn một chút. Y sờ sờ mặt mình, ngồi dậy, ở sau lưng ôm lấy Lam Thần. Hai người cứ như vậy im lặng không nói gì.

Cho đến khi Lam Thần ngừng khóc, Đinh Lập Hiên mới nói khẽ, “Vũ khuyên, trước đây ba không chăm sóc tốt cho con, đều là lỗi của ba! Là ba đã làm con đau khổ, xin lỗi, xin lỗi, ba biết, hiện giờ bất kể ba

nói gì cũng không cách nào cứu vãn được sai lầm năm đó, chỉ cần con cho ba thêm một cơ hội, để ba dùng những chuỗi ngày còn lại của mình chăm sóc cho con, được không?”

“Tôi không cần ông chăm sóc!”

“Lam Thần, ba yêu con, ba biết con cũng yêu ba, những gì của quá khứ thì hãy để nó chìm vào quên lãng, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không?”

“Tôi vốn không yêu ông!”

“Bảo bối, đừng mạnh miệng như thế, ngoan nha, đừng tức giận, hãy để ba bù đắp lại cho con!”

Lam Thần trầm mặc rất lâu, lửa giận cũng dần dần nguôi đi, mà lúc này nước mắt trên mặt cậu cũng bị cha cậu hôn đi. Sau khi phát tiết xong, Lam Thần cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều, cậu nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy người chứng mắt đó nữa. Kỳ thật lúc rời khỏi Đình Lập Hiên cậu đã không còn hận y nữa, nhưng khi biết được sự thật về sự kiện Vũ Lam, trong phút chốc đã châm ngòi toàn bộ oán hận trong lòng cậu. Nhiều chuyện xảy ra như vậy, Lam Thần làm sao có thể tha thứ cho y đây?

“Lam Thần, tha thứ cho ba được không?”

“Đình Lập Hiên, tôi không có cách nào tha thứ cho ông được, nếu ông thật sự quan tâm tôi, hãy nghĩ đến tâm tình của tôi, để tôi yên tĩnh một chút!”

Đình Lập Hiên thở dài bất đắc dĩ, có một số chuyện gấp quá sẽ không được, ... “Aizz, được rồi, ba sẽ cho con không gian và thời gian, con nên bình tĩnh lại một chút, ba về công ty trước, nếu có việc gì cứ gọi điện cho ba!”

Sờ sờ đầu Lam Thần, Đình Lập Hiên lưu luyến bước ra khỏi phòng, cho đến khi truyền đến tiếng khóa cửa Lam Thần mới thở ra một hơi. Cậu cẩn thận bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn xung quanh, thấy Đình Lập Hiên đã thật sự đi khỏi rồi, cậu vội vàng tìm quần áo của mình, chuẩn bị rời khỏi đây.

Sau khi tìm khắp toàn bộ phòng trong nhà, Lam Thần không khỏi tròn tròn, cả khu nhà to đùng vậy mà ngay cả một bộ quần áo cũng không có, thậm chí cả quần lót cũng chẳng thấy cái nào, mà bộ đồ tối qua của cậu cũng không thấy tăm hơi, không cần đoán cũng biết là do cha cậu làm. Hơn nữa cả khu nhà không tìm thấy một phân tiền, thức ăn thì lại chứa đầy trong tủ, Lam Thần không khỏi mắng to lên cho hả giận, mắng mết rồi thì ngã lên giường nhắm hai mắt lại. Lần này Đình Lập Hiên quả là phòng bị rất nghiêm ngặt, không để cho Lam Thần có cơ hội nào đào tẩu.

49. Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đến trưa, bên ngoài truyền đến tiếng mở khóa, Lam Thần ngồi dậy nhìn chằm chằm hướng cửa, nhưng Đình Lập Hiên cũng không hề bước vào, y lạch cạch trong nhà bếp một hồi, nửa tiếng sau lại đóng cửa ra ngoài. Lam Thần cảm thấy bất ngờ, không biết cha cậu đang làm trò quỷ gì, cậu mở cửa phòng ngủ bước ra, thấy trên bàn có để sẵn mâm cơm và một ly nước lọc, bên cạnh còn có một tờ ghi chú.

Mùi thức ăn thơm phức bay vào mũi, bụng kêu lên mấy tiếng, Lam Thần sờ sờ bụng mình, cuối cùng vẫn ngồi xuống cầm đũa lên. Có lẽ là do quá đói, Lam Thần cảm thấy mấy món ăn này thật sự làm rất ngon, nhưng cho tới bây giờ cậu mới biết cha cậu cũng có thể xuống bếp nha. Ăn cơm xong, Lam Thần lại đi một lượt khắp nhà, nghĩ cách rời khỏi nơi này, lấy ra giường quần quanh người? Khó coi quá? Gọi điện báo nguy? Hình như cũng không hợp lắm. Cậu buồn bã leo lên giường nằm cho đến chiều cũng chưa nghĩ ra được cách gì.

Đến tối, bên ngoài lại truyền đến tiếng mở cửa. Thấy thức ăn còn sót lại trên bàn, Đình Lập Hiên nở nụ cười hạnh phúc, y lại xoay người vào nhà bếp lóc cóc một trận nữa. Đặt đồ ăn lên bàn, y đi đến trước cửa phòng ngủ, thật rất muốn nhìn Lam Thần một chút, nhưng y đứng đó do dự rất lâu cuối cùng cũng không bước vào. Y với tay lấy áo khoác, ra ngoài. Lam Thần nghe thấy tiếng bước chân, quay qua nhìn chằm chằm cửa phòng, nhưng điều khiến cậu bất ngờ là cha cậu lại không bước vào, cho đến khi nghe được tiếng

khóa cửa, Lam Thần cảm thấy có chút khó tin. Cậu nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ ra, trong căn phòng trống trải tràn ngập mùi thơm của thức ăn. Tình trạng như vậy kéo dài suốt năm ngày, thật không ngờ là Đinh Lập Hiên lại có thể giữ đúng lời hứa không gặp Lam Thần, một ngày y sẽ đến ba lần, nhưng cũng chưa từng bước vào phòng ngủ lần nào. [giờ e nói gì, muốn gì mà a ko nghe chỉ trừ việc thả e ra thôi]

Mỗi lần về nhà thấy Lam Thần ngoan ngoãn ăn cơm, Đinh Lập Hiên vô cùng vui mừng, thế là mỗi ngày y đều làm mấy món khác nhau cho con mình ăn. Y cũng rất muốn ở lại cùng ăn với Lam Thần, mỗi lần đứng trước cửa phòng ngủ y phải dùng hết nghị lực toàn thân để khống chế bản thân không bước vào. Lúc ra khỏi cửa nhà, Đinh Lập Hiên đều dựa vào hành lang ngây ra một lát.

Lam Thần cảm thấy vô cùng ngọt ngào, khó chịu, nếu như cha cậu vẫn như lúc trước thì ít ra cậu còn có chỗ để trút giận, nhưng giờ thái độ của y như vậy cậu biết làm thế nào đây? Cha cậu đúng là đang dùng thủ đoạn mềm dẻo để đối phó cậu, Lam Thần nghĩ như vậy, cho đến tối ngày thứ sáu, cuối cùng cậu cũng nhin không nổi nữa. Nghe tiếng nấu nướng ở phòng bếp, Lam Thần do dự một lát rồi mở cửa đi ra ngoài. Đinh Lập Hiên không nghe thấy tiếng bước chân đi tới phía sau mình, y vẫn đang tỉ mỉ nấu nướng, cho đến khi vô tình quay đầu lại mới phát hiện Lam Thần đang nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Cơm làm xong rồi, nhân lúc còn nóng ăn nhanh đi!”

“Quần áo của tôi đâu?”

Mặt Đinh Lập Hiên đỏ lên, cúi đầu nói khẽ, “Quần áo bị dơ, ba đem đi giặt rồi!”

Trong lòng Lam Thần thầm mắng, ông gạt quỷ à? “Khi nào ông mới để tôi đi?”

“Con còn giận ba sao? Cho dù con hận ba cũng được, oán ba cũng được, ba sẽ không để cho con rời khỏi ba!”

“Ông làm như vậy là đang giam lỏng, là phạm pháp!”

Đinh Lập Hiên nén cười, đặt đồ ăn lên bàn. Lúc này Lam Thần đang quần ra giường quanh người, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ bừng, không ngừng nói đến luật pháp, đáng vẻ này đúng là vô cùng đáng yêu.

“Bảo bối, ăn cơm trước đi!”

“Tôi không ăn, ông không để tôi đi tôi sẽ tuyệt thực!”

“Tuyệt thực?” Đinh Lập Hiên sờ sờ cằm mình, “Ừm, được, nếu như con tuyệt thực thì ba cũng không ăn gì cả, cả hai ta cũng nhau chết đói cũng rất tốt, như vậy cũng có thể xem như tự tử!” [a Hiên nắm đc tâm lý ăn mềm ko ăn cứng của e rồi nên e mau mau nhận mệnh đi chứ e đâu sao lại a]

Lam Thần nghiêng răng nghiêng lợi, đi cũng không đi được, mà ngay cả cãi nhau cũng không bằng y, tức chết cậu rồi.

“Không phải lúc đầu ông rất muốn để tôi tự sinh tự diệt hay sao? Có phải khuôn mặt này làm ông bỏ xuống không được? Nếu như tôi vẫn xấu như trước đây thì liệu ông có còn giữ tôi lại bên người như vậy hay không?”

Mấy từ tự sinh tự diệt này mỗi lần nói ra đều khiến Đinh Lập Hiên cảm thấy chói tai, y thở dài một hơi.

“Lam Thần, những chuyện trước đây đã gây ra cho con, ba cũng chỉ có thể nói với con tiếng xin lỗi! Nhưng hiện tại ba yêu con cũng không phải vì bề ngoài, con biết không? Người ba yêu là chính con người thật của con!”

“Ông cũng đừng quên, tôi là con của ông, giữa chúng ta có quan hệ huyết thống!”

“Cho dù con là con ba, ba cũng yêu con!” [vì đây là truyện phụ - tử mà]

Lam Thần trơ ra tại chỗ, không biết còn có thể nói gì, cậu xoay người thở hển hển. Đinh Lập Hiên từ phía sau ôm lấy cậu, hôn lên mái tóc mềm mại.

“Bảo bối, ăn cơm trước được không?”

Ấn Lam Thần ngồi xuống ghế, cầm đôi đũa đưa tới trước mặt cậu. Lam Thần nghĩ nghĩ một lát đột nhiên tìm được cách, cậu nhận lấy đũa, cúi đầu ăn. Đinh Lập Hiên thấy Lam Thần chịu ăn cũng an tâm một ít, y ngồi xuống đối diện nhìn cậu. Im lặng dùng cơm xong, lại thấy Đinh Lập Hiên thu dọn xong rồi cầm lấy áo khoác chuẩn bị ra ngoài.

“Ông, phải đi sao?” [e nó chịu hết nổi rồi hehe hehe...]

“Ba đã hứa với con cho con không gian, không quấy rầy con!”

Lam Thần đứng phắt dậy đi thẳng vào phòng ngủ, hung hăng để lại một câu, “Hừ, ông muốn đi thì cứ đi đi!” Rầm một cái đóng cửa lại. Đinh Lập Hiên ngây ra không biết đây là tình huống gì, mình muốn đi thế nhưng con mình lại nổi giận, chẳng lẽ là không muốn mình đi? Trong lòng cười thầm, y vút áo khoác sang một bên, chạy nhanh vào phòng ngủ, bỏ nhào lên giường.

“Bảo bối, con chịu tha thứ cho ba rồi sao?”

Lam Thần nghiêng đầu sang chỗ khác “Hừ!”

Trên mặt đầy vẻ vui mừng, Đinh Lập Hiên nhanh chóng cởi hết quần áo mình ra, chui vào chăn, kéo Lam Thần vào lòng.

“Lam Thần, con có biết là ba nhớ con nhiều lắm không? Mỗi giây mỗi phút đều nhớ con, nhớ đến muốn phát điên!”

Những lời này là thật hay giả không cần phải chứng minh cũng biết, bởi vì cậu cũng giống như y, nhớ y đến sắp phát điên lên, Lam Thần cúi đầu, cắn cắn môi, “Ông hẳn là đã quên tôi rồi!”

“Sao có thể quên được? Từ lúc con bỏ đi, mỗi ngày ba đều mơ thấy con, lúc biết con là con ba, ba hận đến nỗi muốn tự giết chết chính mình. Vì ba ích kỷ nên đã khiến con chịu nhiều thiệt thòi như vậy, ba biết con hận ba, nhưng cuối cùng con vẫn chịu cứu ba. Lam Thần, ba biết con cũng yêu ba, hứa với ba, đừng rời bỏ ba, có được không? Ba thật sự không thể mất con!”

Lam Thần không nói gì, trong lòng cậu vô cùng khó chịu, cậu xoay người lại ôm lấy eo cha mình, tựa đầu vào ngực y. Đinh Lập Hiên thở một hơi nhẹ nhõm, cả hai đều chìm vào tĩnh lặng. Liên tục mấy ngày qua đều không được nghỉ ngơi tốt, đến giờ mới có thể an tâm mà ngủ, Đinh Lập Hiên nở nụ cười thỏa mãn, từ từ nhắm mắt lại.

Nhưng Lam Thần lại không hề ngủ, cảm thấy cha mình đã ngủ say, cậu kéo nhẹ tay y ra, lặng lẽ bước xuống giường, cầm lấy quần áo rồi đi ra khỏi phòng ngủ, nhanh chóng mặc vào. Vóc dáng của cha cậu cao hơn cậu rất nhiều, mặc bộ quần áo này vào đúng là có chút không hợp, nhưng hiện giờ cũng không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy. Trước lúc mở cửa bước ra ngoài, Lam Thần nhìn về phía phòng ngủ, nói khẽ “Xin lỗi, tôi không thể ở lại cạnh ông, ông cũng nên quên tôi đi!” [thì ra e có tính toán cả rồi làm ta tưởng 2 người sắp hòa nhau mà mừng hựt]

Nhẹ nhàng mở cửa bước ra, đi thật nhanh, Lam Thần không khỏi mừng thầm, hí hửng đi đến cửa thang máy, nhưng sự thật đã chứng minh những gì cậu nghĩ quá đơn giản.

“Lam tổng, đã trễ thế này sao còn chưa nghỉ ngơi vậy?”

Đèn hành lang được bật sáng lên, Lam Thần kinh hoàng, phía sau cậu có đến bốn bảo tiêu, vừa rồi cậu không bật đèn nên không phát hiện ngoài hành lang có người. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã thấy Đinh Lập Hiên quần một cái khăn tắm quanh người, mang dép lê đi ra, nở nụ cười xấu xa nhìn cậu.

Nhóc à, con muốn đùa giỡn với lão già này hay sao, ngay từ đầu ba đã thấy có gì đó không đúng, thay đổi thái độ nhanh như vậy ngay cả người mù cũng nhìn ra là có vấn đề. Bước mấy bước tới trước mặt Lam Thần, vác cậu lên lưng đi trở vào nhà, Lam Thần tức giận vung hai tay ở phía sau đánh loạn xạ.

“Thả tôi xuống, mau thả tôi xuống!”

Đinh Lập Hiên đưa tay đánh nhẹ lên mông cậu mấy cái, “Đã trễ như vậy còn chạy bậy, thật không ngoan nha!” Không để ý tới con mình giãy giụa, y nhanh chóng quăng cậu lên giường, lột hết quần áo xuống chỉ chừa lại một cái áo sơ mi duy nhất. Áo sơ mi rộng thùng thình nửa che nửa hở cái mông trắng phếu, đôi

chân trắng nõn còn đang không ngừng đập loạn xạ khiến thứ nhỏ xíu xinh xắn kia thoát ần thoát hiện như sắp lộ ra ngoài, Đinh Lập Hiên đứng bên giường ngậy ra nhìn trân trân vào cảnh tượng này, phía dưới khăn tắm đã sớm dựng thành cái đồi nhỏ.

Lam Thần chỉ tay vào y, “Vừa rồi ông giả bộ ngủ?”

“Ba thật sự đã ngủ, chẳng qua lúc con vừa nhúc nhích thì ba đã tỉnh dậy!”

“Ông cố ý?”

Đinh Lập Hiên cười hắc hắc, kéo Lam Thần qua, đè cậu xuống giường, nhấc chiếc áo sơ mi rộng rinh lên đánh vào mông cậu mấy cái, “Bảo bối, con đúng là không biết nghe lời mà!”

Lam Thần thiếu chút nữa đã khóc ré lên, y vậy mà ... vậy mà đánh mông cậu, cậu cũng không phải trẻ con nha, “Tôi muốn đi, tôi không muốn ở lại nơi này!”

“Không ở lại đây cũng được, hay là chúng ta trở về biệt thự đi? Nếu không thì đến công ty cũng được, nếu con vẫn không thích thì đến khách sạn nha?”

“Ông lưu manh, vô lại!”

“Được! Được! Được! Con bảo ba là thứ gì thì ba sẽ là thứ đó!”

Dáng vẻ tức giận của cậu nhóc thật sự là rất đáng yêu, trước kia y chỉ cảm thấy cậu rất trầm tĩnh, lạnh lùng không ngờ lúc phát cáu lên lại có sức quyến rũ như vậy. Đinh Lập Hiên càng nhìn càng thích, y đưa tay kéo khăn tắm ra ma sát hạ thể vào cặp mông con mình. Lam Thần cả kinh, không dám cử động mạnh, cậu quay đầu lại trừng tên đáng ghét, “Không cho chạm vào tôi!”

“Được! Được! Ba sẽ không đụng con, lại đây, mình cùng nhau ngủ!”

Lam Thần giãy nửa ngày cũng không thoát khỏi vòng tay của Đinh Lập Hiên và vật cứng rắn kia vẫn đang chĩa vào khe mông cậu. Hai người cứ giữ tư thế như vậy trầm mặc một hồi.

“Đinh Lập Hiên, thật sự là tôi không hề yêu ông, ông cảm thấy ở cùng nhau như vậy có ý nghĩa sao?”

“Ba hiểu con mà, con còn giận ba nên mới nói vậy thôi, kỳ thật con vẫn rất yêu ba?”

Nghe được những lời này Lam Thần lại trừng mắt lên, nổi giận, “Hiểu tôi? Mười mấy năm bỏ mặc tôi không quan tâm, ngay cả hình dáng trước kia của tôi như thế nào cũng không nhớ rõ, ông dựa vào cái gì mà nói hiểu tôi?”

50. Chương 50

“Lam Thần, ba.....”

“Hừ, ông muốn nói ông rất hiểu Lam Vũ phải không?”

Lại nhắc đến đề tài MSN, Đinh Lập Hiên chỉ biết thở dài một hơi, “Ba cũng không ngờ con lại là Lam Vũ, năm đó khi nói chuyện với con, ba cảm thấy con là một cậu bé cô độc rất đáng thương và trong vô thức đã muốn quan tâm con!”

“Có thời gian tán gẫu mấy giờ liền với một người không quen biết, nhưng lại không hề có một chút suy nghĩ quan tâm tới con mình. Đinh Lập Hiên! Tại sao ông lại chán ghét tôi như thế? Đơn giản là vì tôi xấu sao? Nếu đã ghét tôi vậy tại sao lại sinh tôi ra, tại sao không tống tôi vào cô nhi viện cho rồi, thà là ông tuyệt tình một chút, ông đối xử với tôi như vậy có khác gì cha mẹ của những đứa trẻ trong cô nhi viện chứ? Ít ra như vậy tôi còn có thể bớt thương tâm một chút!”

Đối mặt với những lời chất vấn của Lam Thần, Đinh Lập Hiên không biết nên trả lời thế nào. Đúng vậy, tại sao năm đó y lại đối xử với con mình như vậy, tại sao năm đó y lại tuyệt tình như thế? Giống như đã bị quỷ mê hoặc?

“Vũ Khuynh, mấy năm nay đã khiến con chịu nhiều thiệt thòi, là ba có lỗi với con!”

Những lời này tuy thốt ra nhẹ nhàng nhưng cũng thật chân thành. Lam Thần đưa lưng về phía cha mình, lẳng lặng rơi nước mắt làm gối ướt một mảng lớn, “Tôi thật sự rất hận ông, hận đến muốn giết ông, tại sao mười mấy năm qua ông lại đối xử với tôi như thế? Ông keo kiệt với tôi lắm! Keo kiệt đến nỗi ngay cả một nụ cười, một cái ôm ấp cũng không chịu cho tôi?”

Đinh Lập Hiền càng nghe càng chua xót, y len lén lau đi nước mắt của mình, vò đầu bứt tóc, rồi bỗng nhiên y mở cửa đi ra ngoài, mấy phút sau lại quay vào, kéo bả vai Lam Thần qua, ngồi khóa trên người cậu. Y nhìn thẳng vào mắt cậu bé đang rơi lệ đầy mặt, nhét con dao gọt trái cây vào tay cậu, chỉ vào vị trí tim mình.

“Vũ Khuynh, ba biết con hận ba, nếu những thù hận đó cứ đè nặng trong lòng không cách nào giải trừ được, vậy con cứ đâm mạnh vào đây đi! Là ba có lỗi với con, cho dù có nói một ngàn một vạn câu xin lỗi cũng không bù được những sai lầm ngày trước, nếu con bằng lòng, cứ giết ba đi!”

Trong nhất thời Lam Thần quên cả khóc, ngẩng ra nhìn người trên thân mình. Lúc này, con dao đã bắt đầu phạm vào da, những giọt máu đỏ tươi đã bắt đầu chảy xuống. Đinh Lập Hiền giữ chặt tay cậu, dùng sức đẩy mạnh vào tim mình. Đối mặt với biểu tình kiên định và hối hận của cha cậu, tay Lam Thần dần dần phát run, giống như ngày đó ở Vân Sơn, ý niệm giết hay không giết luôn đấu tranh kịch liệt trong đầu cậu, cho đến khi máu chảy đến đùi, Lam Thần mới cầm lấy con dao quăng ra ngoài, vung tay cho cha cậu một cái tát, sau đó khóc rống lên. Đinh Lập Hiền đè lên người cậu, hôn lên trán cậu, cả hai đều không nói chuyện, lúc này trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc nức nở và tiếng thở dài nặng nề.

Chạy trốn thất bại, náo loạn đến hơn nửa đêm, Lam Thần khóc đến mệt mỏi thì mơ mơ hồ hồ thiếp đi, mí mắt dần dần khép lại, cuối cùng cậu cũng chịu không nổi mà đi gặp Chu công. Đinh Lập Hiền cả đêm không ngủ, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi mắt sưng đỏ của con mình cho tới sáng.

Đinh Lập Hiền lại giam lỏng cậu ba ngày, Lam Thần ngọt ngào đến sắp điên mất rồi, trải qua thêm hai lần cãi nhau âm ỉ nữa cậu mới bắt đầu bình tĩnh lại, nhưng cũng rất ít khi nói chuyện với y. Lần đó, hai người bình tĩnh nói chuyện với nhau, cuối cùng Đinh Lập Hiền cũng hứa dẫn cậu ra ngoài tản bộ. Vì thế, vào trưa hôm ấy cuối cùng Lam Thần cũng được bước ra ngoài, đi tới công ty với cha mình. Vốn tưởng rằng chỉ cần ra ngoài được thì sẽ có cơ hội chạy trốn, nhưng Đinh Lập Hiền lúc nào cũng bám theo phía sau cậu, thậm chí lúc cậu vào WC y cũng muốn đi theo. Nhìn vẻ mặt giận dữ của Lam Thần, Đinh Lập Hiền nở một nụ cười xấu xa.

“Nè, tôi còn có tự do thân thể hay không, ông đi tò tò theo tôi như thế làm gì?”

Đinh Lập Hiền dẫn Lam Thần về văn phòng, ngồi xuống ghế, mời thuốc, hút một hơi, phà khói ra, nhìn con mình, mỉm cười, “Nếu con ngoan ngoãn nghe lời, ba khẳng định sẽ không đi theo con nữa!”

Ngẩng lên sô pha, Lam Thần hừ lạnh một tiếng, “Không bằng ông lấy một cái vòng trang sức khóa tôi lên người ông luôn cho tiện!”

Đinh Lập Hiền trầm tư chốc lát, sau đó gật gật đầu, “Ừm! Ý kiến hay, sao ba lại không nghĩ tới chứ, lát nữa đến cửa hàng trang sức đặt làm một cái vòng theo yêu cầu, mỗi ngày khóa con lại bên cạnh ba!” [a cứ vuốt theo em làm em tức chết luôn quá]

“Ông, hừ!” Lam Thần tức giận nhắm mắt lại không thèm để ý đến y. Người ngồi trên ghế nở nụ cười xấu xa, bỏ tàn thuốc vào gạt tàn, đi tới phía sau Lam Thần, vuốt nhẹ lên cổ cậu.

“Bảo bối, rốt cuộc thì con muốn hôn dỗi với ba đến khi nào đây? Ba rất yêu con, không thể buông con ra được!” Nói xong, y chuyển đầu Lam Thần qua, hôn lên môi, lúc rời khỏi cảm thấy vẫn chưa đủ, lại hôn tiếp.

Mùi thuốc lá xen lẫn với hormone nam tính, đầu lưỡi ướt át khiến người ta phải say mê. Mỗi lần bị y hôn cậu đều nhịn không được mà trầm mê trong đó, Lam Thần thích hương vị trên người cha cậu, thích đến không thể kháng cự. Kết thúc nụ hôn, mặt Lam Thần đã đỏ ửng, thẹn thùng nghiêng đầu sang một bên.

“Bảo bối, đừng náo loạn nữa, con muốn gì ba cũng đều có thể cho con, chỉ cần con đồng ý không rời bỏ ba!”

“Ông bỏ thuốc đi!”

Đinh Lập Hiền đứng thẳng dậy, sờ sờ cằm, “Chỉ cần ba bỏ thuốc, con sẽ tha thứ cho ba sao?”

“Bỏ hay không bỏ!”

“Ha ha, được, nếu con không muốn ba hút, ba sẽ không hút!”

Chớp mắt một cái, Đinh Lập Hiên vậy mà đã vứt số thuốc lá đắt tiền đó vào thùng rác, tuy nhiên với người nghiện thuốc nặng như y mà nói, Lam Thần cũng không thật sự tin y có thể bỏ được. Sự thật đã chứng minh Đinh Lập Hiên rất quyết tâm, mấy ngày sau Lam Thần quả nhiên không thấy cha mình hút thuốc, thậm chí ngay cả mùi thuốc cũng không ngửi được.

“Ông thật sự không hút thuốc?”

“Phải nha! Con ba không cho ba sẽ không hút!”

Lam Thần bĩu môi có chút không tin, Đinh Lập Hiên lại cười xấu xa, “Lam Thần, ba đã bỏ thuốc rồi, vậy có phải con cũng nên giữ lời, cả đời này cũng không rời xa ba?”

“Tôi chỉ bảo ông bỏ thuốc chứ không hề nhắc đến điều kiện khác, hừ!”

Đinh Lập Hiên biết cậu sẽ nói như vậy, y thở dài một hơi, “Không sao cả, con còn muốn ba làm gì nữa, ba nhất định sẽ làm tất cả cho con!”

“Tôi.....”

“À, trừ chuyện con muốn rời khỏi ba!”

Lam Thần còn chưa nói xong đã bị chặn lại, cậu quay đầu đi không thêm để ý tới y.

Nói đến chuyện bỏ thuốc thì những ai đã và đang hút thuốc đều biết, muốn bỏ cũng đâu phải chuyện dễ dàng, huống chi Đinh Lập Hiên nghiện thuốc lá đã lâu lắm rồi, bắt đầu từ năm mười bảy tuổi đến giờ cũng đã hơn hai mươi năm, những khi tâm tình không tốt, buồn bực hoặc nghĩ đến chuyện nào đó Đinh Lập Hiên đều hút thuốc. Hiện tại đột nhiên phải bỏ ngay nên đương nhiên là rất khó chịu. Y thường xuyên đứng ngồi không yên, hay cáu gắt, vì để không cho mình thấy người khác hút thuốc, Đinh Lập Hiên đã hạ lệnh bắt nhân viên toàn công ty cùng bỏ thuốc, bất luận kẻ nào ở trong xí nghiệp Đinh thị cũng không cho phép hút thuốc, nơi nơi đều để biểu tượng cấm hút thuốc, tuy rằng rất khó chịu nhưng vì đứa con bảo bối y tình nguyện trả mọi giá.

Vì thế Lam Thần thường xuyên được thấy cảnh cha cậu ngậm cây bút nhìn đồng hồ mặt nhẫn may nhú, cảnh này đúng là khôi hài vô cùng. Có một lần Đinh Lập Hiên dẫn Lam Thần ra ngoài bàn chuyện làm ăn, lúc vào trong phòng VIP khách sạn, y kéo Lam Thần ngồi xuống bên cạnh mình, tay vẫn nắm chặt cậu không buông.

“Đinh tổng, đã lâu không gặp, có phải đang làm ăn buôn bán lớn gì hay không?”

Đinh Lập Hiên vỗ vỗ lên bả vai Lam Thần, “Thời gian gần đây tôi bận ở cùng với người yêu!”

Những người ở đây đều cả kinh, nhất loạt nhìn về phía Lam Thần, khiến Lam Thần vô cùng xấu hổ, lén liếc Đinh Lập Hiên một cái. Mấy người này đều biết sở thích của Đinh Lập Hiên, nhưng trường hợp thừa nhận bản thân là đồng tính luyến ái như vậy thật làm cho người ta không khỏi bất ngờ. Cả phòng im lặng trong mấy giây, một người mở đầu cười lên, mấy người khác cũng bắt chước cười theo.

“Đinh tổng cũng thật biết nói đùa!”

“Không phải là đang nói đùa, tôi nói thật! Thôi, đừng nhắc nữa, mau đem văn kiện đến cho tôi xem!”

“Được, mời Đinh tổng xem qua!”

Một vị trợ lý cung kính đặt mở văn kiện trước mặt Đinh Lập Hiên, ngay lúc y mở ra xem thì Trương tổng đã đưa tới cho y một điều thuốc, “Đinh tổng!”

“Cám ơn, tôi bỏ thuốc rồi!”

“Bỏ thuốc? Thật sự khiến người ta phải bất ngờ, gần đây Đinh tổng đúng là thay đổi nhiều quá!”

“Ha ha, người yêu của tôi không cho tôi hút thuốc, tôi cũng đành phải bỏ thôi!” [a thật nghe lời, có tương lai]

Một loạt ánh mắt lại chĩa về phía Lam Thần, mấy người này đang suy nghĩ rốt cuộc Lam Thần là người như thế nào lại có thể khiến Đinh Lập Hiên thay đổi lớn đến vậy? Mùi thuốc trong phòng VIP ngày càng nồng lên, Đinh Lập Hiên nhíu mày, cơn nghiện thuốc của y lại bị dẫn ra, Lam Thần thấy cha cậu lúc này quả thật rất khó chịu. Đinh Lập Hiên theo thói quen sờ soạng trong túi áo, lấy ra một cây bút kẹp chặt trong tay, tâm trạng mới bình tĩnh lại một chút. Xử lý xong văn kiện, trợ lý gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, có mấy ly rượu vào, lá gan của mấy vị kia cũng to hơn, họ đều tìm cơ hội kính rượu với Lam Thần, nhưng khi Lam Thần còn chưa chạm tới ly đã bị Đinh Lập Hiên giành hết.

“Ngại quá, người yêu của tôi miễn cảm với cồn, hay là để tôi uống thay đi!”

Trương tổng lập tức đi đến bên cạnh Đinh Lập Hiên, nói khẽ vào tai y, “Đinh tổng, lần này là không phải là đùa à?”

“Không phải đùa, tôi đã quyết định cả đời này ở cùng một chỗ với cậu ấy!” Giọng nói tuy rất nhỏ nhưng Lam Thần ngồi cạnh bên cũng đã nghe thấy rất rõ ràng, cậu nghiêng đầu sang một bên giả vờ như không biết. Cho đến lúc này, Trương tổng mới tin những gì Đinh Lập Hiên nói là thật, ông lặng lẽ kéo ông bạn đến cửa, vỗ vỗ lên vai y.

“Người anh em, chúng ta đã là bạn bè nhiều năm, tôi cũng muốn khuyên chú một câu, những chuyện như vậy cũng chỉ là trò đùa nhất thời thôi, sao có thể xem là thật?”

“Anh Trương, anh cũng đã biết tôi nhiều năm như vậy, còn không hiểu ôi sao? Một khi tôi đã quyết định chuyện gì, cho dù có mười con trâu cũng không kéo lại được, tôi yêu cậu ấy!”

Trương tổng nhìn Lam Thần một chút, “Vậy cậu ta đối với chú?”

“Cũng là thật!”

“Tôi tin vào ánh mắt của chú, cậu bé đó nhìn cũng được, chỉ cần cậu ta thật lòng với chú là tốt rồi!” Trương tổng cụng vào ly Đinh Lập Hiên một cái, ngửa đầu uống hết, “Aizz! Tôi nghe nói khoảng thời gian trước có người muốn hại chú, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nếu không nhắc tới Đinh Lập Hiên cơ hồ đã quên đi chuyện đó, lúc này y lập tức nhíu mày, “À, chỉ là một số việc cón con thôi, anh cũng biết mấy vụ làm ăn buôn bán rồi đó, khó tránh phải việc cạnh tranh với một số đối thủ, tranh không được thì đầu óc họ hơi không được bình thường chút!”

“Chú cũng phải cẩn thận một chút!”

“Yên tâm đi, không có việc gì đâu!”

Hai người tiếp tục nói thêm một số chuyện mới trở về vị trí, Đinh Lập Hiên đặt ly rượu xuống bàn nắm lấy tay Lam Thần, nói khẽ, “Vẫn không chịu được những trường hợp thế này sao? Có muốn về trước không?”

“Không sao cả, mọi người tiếp tục nói chuyện đi!”

Y kéo tay Lam Thần đến bên miệng, khẽ hôn một cái, “Ngoan, ráng đợi thêm một chút, lát nữa chúng ta về nhà!”

51. Chương 51

Giọng nói dịu dàng, nhỏ nhẹ, vẻ mặt đầy thương tiếc. Lam Thần phát hiện gần đây Đinh Lập Hiên ngày càng nâng niu cậu, giống như sợ nói chuyện lớn tiếng sẽ hù cậu chạy mất, cậu cũng không đáp lại, chỉ khẽ gật đầu. Trong lòng Đinh Lập Hiên không khỏi vui mừng, lâu rồi y không thấy Lam Thần ngoan như vậy. Y cầm ly rượu lên uống một hớp, cậu trợ lý ngồi bên cạnh vội vàng rót đầy lại cho y. Lam Thần nhìn chằm chằm ly rượu vang, lại nhìn thấy cha mình bưng ly rượu lên, do dự một chút, nói khẽ một câu

“Ông, cũng nên kiêng rượu đi” [cái này hình như e đang làm khó a chứ ko phải lo cho sức khỏe a à nha]

“Hả, kiêng rượu?”

Đinh Lập Hiên nhìn ly rượu trong tay rồi lại quay sang nhìn Lam Thần

“Bình thường bàn chuyện làm ăn, trên bàn tiệc đều phải uống rượu, kiêng sao?”

Lam Thần trừng mắt liếc y một cái “Có kiêng hay không?”

Đinh Lập Hiên đành cười gượng một chút, vừa rồi y còn nghĩ Lam Thần đã ngoan ngoãn trở lại, không ngờ còn chưa tới một phút đã bắt đầu giận dữ

“Được, ba nghe lời con, từ nay về sau ba không uống rượu nữa” [a mắt hết hình tượng trước đây sắp biến thành thê nô lun rồi]

Nói xong, y đổ hết rượu vào trong tách trà, úp ly không lên trên bàn, mấy người xung quanh nhìn thấy động tác kì quái của Đinh Lập Hiên đều ngạc nhiên “Đinh tổng, mới uống hai ly sao đã ngừng rồi?”

“Từ nay về sau tôi kiêng rượu”

“Đinh tổng, ông vừa bỏ thuốc lại kiêng rượu, thật là người khác phải ngạc nhiên nha”

“Ha ha, thuốc rượu hại thân, người yêu tôi lo cho cơ thể của tôi, cho nên tôi nghe lời cậu ấy, bỏ hết những thứ này”

Một rừng ánh mắt lại tiếp tục chĩa về phía Lam Thần. Dưới bàn, Lam Thần nhéo tay cha mình một cái, tuy nhiên, động tác mờ ám này lại làm cho Đinh Lập Hiên thật vui, ngón cái của y vuốt nhẹ lên mu bàn tay Lam Thần vài cái, ánh mắt đầy tình tứ làm cho mấy vị ngồi bên kia đều cảm thấy buồn nôn. Kỳ thật Lam Thần là đang cố ý làm khó y, lúc bảo bỏ thuốc, cậu quả thật cũng chưa nghĩ tới chuyện lo cho sức khỏe của y, chỉ đơn giản là muốn cho y sống không mấy thư thả thôi, nhưng cậu không ngờ cha cậu lại nghe lời làm thật

“Tôi đi toilet”

Đinh Lập Hiên lập tức đứng lên đi theo “Ba đi với con”

Lam Thần đã sớm đoán được cha mình sẽ nói như vậy, cậu đành phải đi nhanh ra ngoài. Lúc ra khỏi toilet tình cờ đụng phải đầu bếp trưởng của khách sạn “Đinh tổng, thực đơn mà ông cần tôi đã chuẩn bị xong rồi”

Lam Thần quay đầu lại thấy bếp trưởng cầm một xấp giấy thật dày đưa cho cha cậu, Đinh Lập Hiên nhận lấy, lật vài tờ xem

“Ừm, viết rất chi tiết, cảm ơn”

“Đinh tổng, đừng khách khí”

Nói xong, y đi tới ôm lấy vai Lam Thần, Lam Thần tò mò hỏi một câu “Thực đơn gì?”

“À, không có gì”

Lam Thần cũng không hỏi nhiều, lúc đi đến cửa phòng VIP, nghe thấy câu từ bên trong vọng ra, ngay tức khắc mặt Lam Thần xám ngắt lại. Không cần đoán cũng biết mấy người bên trong đang bàn tán về hai người và từ này đương nhiên là chỉ Đinh Lập Hiên. Cậu quay đầu lại nhìn về mặt cha mình, dường như y cũng không có biểu tình khó chịu gì cả

“Ông vào trước đi, tôi muốn đi xung quanh một lát”

“Được rồi, đừng đi quá xa, nhớ trở về sớm một chút”

“Ừm”

Lúc Đinh Lập Hiên mở cửa chuẩn bị bước vào phòng, y đã nháy mắt bảo mấy bảo tiêu cẩn thận đi theo sau Lam Thần. Lam Thần xoay người đi vào phòng bếp, bảo nhân viên gọi bếp trưởng đến. Lam Thần thật không rõ, cấp trên cần xem bảng thực đơn cần phải khách khí như thế nào?

“Lam tổng, cậu tìm tôi?”

Lam Thần ngồi trên sofa ngoài hành lang, thấy đầu bếp trưởng đi tới, nói “Ngồi đi”

“Vâng”

“Bảng thực đơn khi này là sao?”

“À, chuyện này, Đình tổng có dặn là không được nói với người khác”

Lam Thần cười lạnh một tiếng “Thế nào? Nói với tôi cũng không được à?”

“Nhưng mà, Đình tổng...”

“Nói đi, không chừng cũng không phải chuyện lớn lao gì”

Đầu bếp trưởng cười gượng một chút, rồi tháo cái mũ xuống “Quả thật cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là dạo trước Đình tổng theo tôi học nấu ăn, xấp thực đơn kia chính là bảng phân phối nguyên liệu và cách nấu, tôi chỉ giúp Đình tổng viết lại chi tiết hơn thôi”

Lam Thần vô cùng kinh ngạc “Theo ông học nấu ăn?”

“Phải nha, khoảng thời gian trước, mỗi ngày vào nửa đêm Đình tổng đều chạy đến phòng bếp theo tôi học nấu nướng”

“Ông đã dạy những món gì?”

“Chỉ là một số món ăn thường ngày thôi! Đình tổng còn bảo tôi dạy y cách nấu cơm, nấu cháo, hầm canh”
[cảm động quá ko ngờ a lo cho e quá công việc bề bộn mà còn học nấu ăn để lo cho e nó nữa, a tiếp tục cố gắng nha cây sấp đồ rùi]

Lam Thần cảm thấy sống mũi hơi cay, lúc này cậu mới biết không phải cha cậu biết nấu ăn từ trước mà chỉ là y đang học, chẳng lẽ mấy ngày nay y đều không chịu nghỉ ngơi, nửa đêm đều chạy tới khách sạn học cách nấu ăn sao? Đúng là đồ ngốc, có nhiều đầu bếp như vậy, tùy tiện tìm một người đến nấu là được rồi, không biết trong đầu của y suy nghĩ cái gì nữa, thật là...

Lam Thần lầu bầu một câu “Học mấy cái này làm gì? Thật là...”

“Đúng vậy đó, lúc đó tôi cũng cảm thấy kỳ quái, lãnh đạo học mấy cái này có lợi ích gì? Nhưng Đình tổng rất chăm học, có khi ông ấy thức cả đêm, thậm chí còn chăm chỉ hơn cả lúc tôi tham gia khóa học đầu bếp. Ông ấy thái rau, xào rau đến nỗi mấy ngón tay đều phồng cả lên, vậy mà vẫn không cho tôi giúp, một món ăn có khi nấu tới mười mấy lần cho đến khi hương vị và màu sắc thích hợp mới hài lòng. Còn nữa...”

Từ miệng của đầu bếp trưởng, Lam Thần nghe được rất nhiều chuyện, nghe đến cả tâm đều thấy ảm lên “Tôi hiểu rồi, phiền ông quá”

“Lam tổng đừng khách khí như thế, nếu không có gì tôi đi trước nha?”

“Ừm”

Trừ ngày đầu tiên là thức ăn bên ngoài, số còn lại đều là những món mà Đình Lập Hiền học được. Biết Lam Thần thích ăn món của Hoài Dương, Đình Lập Hiền cơ hồ muốn biến mình thành một nửa đại trù về những món ăn ở đó, chỉ vì muốn làm tốt món “ Nhuyễn Đậu Trường Ngư”, Đình Lập Hiền đã thức cả đêm làm thịt mười bảy con lươn, cho đến khi ngay cả đầu bếp trưởng cũng khen không ngớt miệng mới chịu về nhà làm cho Lam Thần ăn

Sau khi bếp trưởng rời khỏi, Lam Thần ngồi một mình trên ghế hơn mười phút. Trong lòng cậu rất cảm động, đến cuối cùng nỗ lực bắt đắc dĩ rồi đứng dậy trở về phòng VIP. Đình Lập Hiền thấy cậu trở về lập tức kéo ghế ra “Sao đến giờ mới quay lại?”

Lam Thần ngẩng đầu lên liếc y một cái, há miệng mắng một câu “Đồ ngốc” Tuy là không phát ra tiếng nhưng nhìn khẩu hình miệng đương nhiên cũng có thể đoán ra được là từ gì. Đình Lập Hiền cảm thấy kỳ lạ, nhưng y cũng không hỏi nhiều, chỉ ngồi xuống ghế nắm chặt tay Lam Thần, tiếp tục bàn chuyện với mấy người kia

Lam Thần cũng ngẫu nhiên liếc cha mình một chút, từ lúc trở về đến giờ cậu luôn rất khó chịu nên không có thời gian nhìn kỹ y. Lúc này cậu mới phát hiện dường như cha cậu đã già đi rất nhiều, nhất là mấy sợi tóc bạc bên thái dương nhìn vô cùng chướng mắt. Trong nửa năm qua y nhất định sống không tốt, ông thật sự nhớ tới đến vậy sao? Lam Thần cúi đầu xuống nhìn bàn tay Đình Lập Hiền, bàn tay vốn thon dài

mềm mại vậy mà từ khi nào đã trở nên sần sùi như thế này, trên mu bàn tay có nhiều vết sẹo, trên ngón tay cũng có rất nhiều vết chai

Trong phương diện tình cảm có rất nhiều người không thể chấp nhận đồng tính luyến ái, trong đồng tính luyến ái lại có rất nhiều người không thể chấp nhận lão thiếu luyến (chênh lệch tuổi tác), trong lão thiếu luyến lại có rất nhiều người không thể chấp nhận phụ tử luyến, cho nên người biết được mối quan hệ giữa Đinh Lập Hiên và Lam Thần quả thật rất ít. Một phần nguyên nhân cũng là vì Đinh Lập Hiên vẫn không chịu công khai thân phận của Lam Thần. Y rất mâu thuẫn cũng rất do dự, y muốn đưa hết tất cả những thứ của mình cho Lam Thần, với năng lực của Lam Thần nhất định có thể ngồi yên ổn trên giang sơn Đinh thị, nhưng sau đó thì thế nào? Đinh Lập Hiên không sợ người khác bàn tán về mình nhưng Lam Thần làm sao đối mặt với ánh mắt của thế gian đây? Y lại càng không thể buông tha cho Lam Thần, làm con y thì sẽ không thể làm tình nhân của y, mà làm tình nhân thì lại không thể thừa nhận đó chính là con y. Trong những đêm khuya vắng lặng, Đinh Lập Hiên thường gác tay lên trán, mắt nhìn đăm đăm về phía trước, khổ sở vô cùng

Từ hôm ở khách sạn về, thái độ của Lam Thần với y cũng tốt hơn một chút, cậu không cố tình kiểm chuyện vô cớ, ngay cả nói chuyện cũng khách khí hơn rất nhiều. Về việc đầu bếp trưởng tình cờ giúp, Đinh Lập Hiên đương nhiên rất cảm kích, thái độ của Lam Thần dần dần thay đổi làm y cảm thấy vui không gì bằng

“Bảo bối, khi nãy con vẫn chưa ăn gì, có đói bụng không?”

Lam Thần dời tầm mắt từ màn hình tv sang mặt cha mình “Cũng có chút chút”

“Muốn ăn gì, ba đi làm?”

“Tôi muốn ăn chút cháo”

Đinh Lập Hiên vỗ nhẹ lên đầu cậu, nở một nụ cười từ ái “Được, con chờ một lát, ba đi làm”

Trong phòng bếp vang ra tiếng dụng cụ nấu ăn va chạm vào nhau, Lam Thần cảm thấy tiếng động này vô cùng êm tai. Hai mươi phút sau, Đinh Lập Hiên mang tới một bát cháo hạch đào đặt trước mặt Lam Thần

“Nếm thử xem?”

Lam Thần múc một muỗng lên miệng thổi thổi, nếm thử một ngụm, ngọt mà không ngán, ngon lắm

“Không tệ”

“Vậy là tốt rồi, mau ăn đi”

Nhìn thấy Lam Thần ăn hết cháo, y mừng thầm “Còn muốn ăn nữa không?”

“Không đâu, tôi no rồi”

“Ừm, cũng không còn sớm, con tắm rửa rồi ngủ đi”

“Ừm”

Lam Thần tắt tv rồi đi vào phòng tắm, lúc đi ra cha cậu đã thu dọn hết toàn bộ “Ngủ trước đi, ba đi tắm một chút”

“Ừm, ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

52. Chương 52

Đinh Lập Hiên vừa ngâm mình trong bồn tắm vừa nở nụ cười hạnh phúc, hôm nay Lam Thần thật sự rất ngoan, dường như cậu đã trở về với bộ dáng ban đầu, vừa dịu dàng, thẹn thùng lại rất đáng yêu. Từ lúc cậu trở về đến giờ đã hơn một tháng, nhưng đây là lần đầu tiên cậu nói với y từ “ngủ ngon”, trước kia cậu chỉ “hừ” một tiếng rồi quay ngoắt đi không nói thêm gì nữa. Tuy rằng lúc Lam Thần giận lên rất thú vị nhưng có ai mong muốn người mình yêu suốt ngày nhìn mình bằng khuôn mặt cau có đó chứ! Quán chiếc

khăn tắm quanh người, y bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Lam Thần vẫn còn chưa ngủ, mắt cậu nhìn chăm chăm lên trần nhà, Đinh Lập Hiên đi đến bên giường, kéo Lam Thần vào lòng.

“Đang nghĩ gì thế”

Lam Thần chui chui vào lòng người đang ôm mình, “Không có!”

“Không mệt sao?”

“Ừm!”

“Lam Thần, chúng ta trò chuyện một chút được không?”

“Ông, muốn nói chuyện gì?”

Đinh Lập Hiên gác tay ra phía sau đầu, thở dài một hơi, do dự, “Con muốn làm Lam Thần hay muốn làm Vũ Khuynh?”

Lam Thần ngạc nhiên, gương mặt lên nhìn y, “Có gì khác nhau sao?”

“Là thế này, con muốn làm tình nhân hay làm con trai của ba?”

Câu này khiến Lam Thần cảm thấy rất bất ngờ, vấn đề này cậu chưa bao giờ nghĩ tới, cậu muốn làm tình nhân hay làm con trai của y, hai quan hệ này phải tách rời ra sao?

“Tôi không hiểu!”

“Ba không muốn công khai thân phận của con, dù sao thì chuyện tình cảm giữa cha con ruột như thế này không phải ai cũng có thể chấp nhận!”

Lam Thần hừ lạnh một tiếng, “Thế nào? Sợ người khác chê cười Đinh tổng ông sao? Vậy tốt nhất ông nên nhanh chóng thả tôi đi đi!” [a ko phải sợ người chê cười đây mà là nghĩ cho e cả đó] Nói xong lập tức quay lưng lại không thèm nhìn y. Đinh Lập Hiên biết cậu nhất định đã hiểu lầm, nhẹ nhàng kéo cậu qua, hôn nhẹ lên trán một cái.

“Lam Thần, con hiểu lầm rồi, ba chưa bao giờ để ý người khác nói gì, ba chỉ sợ con chịu không được mà thôi!” Đinh Lập Hiên lại hôn xuống tới cổ.

“Lam Thần, con có bằng lòng làm tình nhân cả đời của ba không?”

Lam Thần quay đầu lại liếc y một cái, “Không muốn, nếu có thể tôi thật không muốn có bất kì quan hệ gì với ông cả!” Đinh Lập Hiên thở dài một hơi, sao vừa mới khôi phục lại một chút đã nổi giận nữa rồi? Xem ra hôm nay y thật sự không nên hỏi vấn đề này. Dù sao thì cơn giận trong lòng Lam Thần vẫn chưa trừ hết, lúc này hỏi đúng thật là không thích hợp, tuy nhiên lời đã nói ra cũng giống như bát nước đã đổ đi không thể thu lại được.

“Lam Thần, con còn hận ba sao?”

“Đúng vậy, vẫn rất hận, ông làm cho tôi thống khổ mười mấy năm, những đau đớn này tôi làm sao có thể trong một sớm một chiều quên đi đây!”

Đinh Lập Hiên ngồi dậy, chống tay lên trán, thở dài, “Lam Thần, rốt cuộc ba phải làm thế nào con mới có thể tha thứ cho ba?”

Ngoài miệng nói hận nhưng trong lòng cậu đã sớm không còn cứng rắn như thế nữa, tuy nhiên Lam Thần cũng không muốn tha thứ cho y dễ dàng như thế, nói thế nào thì cũng phải bắt y trả chút giá mới được. Trông mắt Lam Thần đảo vài vòng, trong lòng cậu nở nụ cười xấu xa, ngẩng đầu, nhìn cha cậu bằng vẻ mặt kì quái.

“Để được tôi tha thứ, chuyện gì ông cũng chịu làm hay sao?”

“Đúng! Chỉ cần con không rời khỏi ba, chuyện gì cũng được!”

“Muốn tôi tha thứ cho ông thì cũng có thể, chỉ cần ông thỏa mãn một việc cho tôi là được!” [ta thấy e nó nói câu này mà rợn cả người]

“Là việc gì?”

Lam Thần vươn lưỡi liếm liếm lên khoe miệng, “Để tôi thưởng ông một lần!”

Đinh Lập Hiên ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ được cậu sẽ đưa ra yêu cầu này, tức khắc, trán y nổi lên hai sợi gân xanh, “Bảo bối, con đang nói giỡn phải không?”

Vai Lam Thần run lên, “Tôi biết ông nhất định sẽ không đồng ý, còn bảo chuyện gì cũng chịu làm, hừ, thì ra cũng chỉ có thế!” Nói xong, cậu xoay người lại không thèm để ý tới y. Lam Thần tin chắc Đinh Lập Hiên khẳng định sẽ không chấp nhận yêu cầu này, cho nên cậu mới cố tình làm khó. Quả nhiên, người phía sau trầm mặc nửa ngày, cuối cùng không nói câu nào, đi ra khỏi phòng ngủ. Lam Thần liếc qua cửa phòng, khoe miệng cậu lên một cái, trùm chần ngủ.

Lúc Đinh Lập Hiên quay lại đã là nửa tiếng sau, y cởi sạch quần áo nằm xuống bên cạnh Lam Thần, đưa tay ôm con mình, đặt lên người.

Lam Thần bị động tác của cha cậu làm sững sốt, “Gì chứ?”

“Bảo bối, không phải con muốn thưởng ba sao? Ba đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, mau đến đi!” [a này làm thật á???

Lam Thần thiếu chút nữa đã cắn trúng lưỡi mình, chẳng lẽ khi này y không phải phát giận mới chạy ra ngoài, mà là muốn.....”Ông nói thật?”

Đinh Lập Hiên duỗi chân tay ra thành hình chữ đại, “Mau đến đi, ba nói được sẽ làm được, chỉ cần con có thể tha thứ cho ba, chuyện gì ba cũng có thể làm, nhưng chỉ một lần này thôi nha!”

Trống nhất thời Lam Thần cũng không biết nên làm thế nào, nhìn thấy bộ dáng gợi tình của cha mình, cậu trộm nuốt nước bọt, nhủ thầm, tôi vốn chỉ định làm khó ông thôi, không ngờ ông lại nghe lời như thế, một khi đã như vậy, tôi đây sẽ không khách khí.

Có thể nói là một chuyện, nhưng đến lúc làm lại là một chuyện khác. Trước kia, mỗi lần đều là Đinh Lập Hiên chủ động, cậu chỉ cần nằm yên là được rồi, hiện giờ đến phiên cậu chủ động, thật không biết nên bắt đầu như thế nào đây!

Đinh Lập Hiên ráng ém cười, “Bảo bối, nếu không để ba dạy con!”

“Không cần!”

“Được, vậy con muốn đến từ phía trước hay là từ phía sau?”

Lam Thần gãi gãi đầu, “Ồ, ông nằm sấp xuống đi!”

“Được!”

Nói xong, y ngoan ngoãn xoay người nằm úp xuống. Lam Thần ngồi lên người y, ngón tay cậu khẽ vuốt dọc theo sống lưng y, đi dọc từ cổ xuống tới nơi tư mật, không ngờ nơi này đã được chuẩn bị kĩ rồi, xem ra lần này cha cậu thật sự rất quyết tâm. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh có thể đặt người đàn ông cường tráng này dưới thân, Lam Thần lập tức hưng phấn lên, hô hấp ngày càng dồn dập. Cậu đặt mạnh lên người y, hung hăng đâm mạnh vào.

“A! Bảo bối, con nhẹ chút!”

Lam Thần há miệng thở vài hơi mới có thể khôi phục lại một chút, “Xin lỗi, tôi quên mất đây là lần đầu tiên của ông, hắc hắc!”

Cảm giác hoàn toàn khác so với lúc làm thụ khiến Lam Thần cảm thấy vô cùng kích thích, động tác của cậu chẳng những thô lỗ mà còn không biết chừng mực, chỉ tiếc là còn chưa đến mười phút đã giải quyết xong. Cậu ngả lên người cha mình, cả buổi không chịu ngồi dậy.

“Bảo bối, có hài lòng không?”

“Hả? ha ha, về sau tôi sẽ ở phía trên nha!” [cái này là dc 1 bước muốn 1 tát á]

Mí mắt Đinh Lập Hiên giật hai cái, y xoay người một cái lập tức đặt Lam Thần xuống phía dưới, “Chuyện mệt nhọc như vậy cứ để ba làm đi, con chỉ cần ngoan ngoãn nằm hưởng thụ là được rồi!”

“Ông muốn làm gì?”

“Bé ơi, lúc này bé đã thô lỗ như vậy, giờ nên đến phiên ba nha!”

“Nè, nè! A.....Úm!”

Còn chưa kịp nói gì đã bị Đinh Lập Hiên đè xuống hôn. Kế đó, trong phòng ngủ chỉ còn lại tiếng thở dốc ồ ồ và tiếng thân thể va chạm vào nhau. Lúc đạt tới cao trào, Lam Thần nghe được một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai mình, “Lam Thần, ba yêu con!” Cũng giống như cái hôm ở trước phòng phẫu thuật, vừa kiên định lại vừa thâm tình.

Về sau, Đinh Lập Hiên phát hiện thái độ của Lam Thần với y tốt hơn rất nhiều, quả nhiên hi sinh một lần cũng không uổng nha, cuối cùng cũng có thể khiến Lam Thần bỏ đi ý định chạy trốn trong đầu. Hơn nữa lúc gọi cũng sửa từ “Ê” thành “Hiên”. Cuối cùng Đinh Lập Hiên cũng cảm nhận được thế nào là hạnh phúc, chỉ mỗi một từ “Hiên” nho nhỏ như thế cũng đã khiến y như rơi vào bể mật, ngọt đến tận tim.

Sau mười hai lần chạy trốn thất bại, Lam Thần cũng đã bỏ đi hẳn ý định chạy trốn trong đầu. Có lẽ là cậu phát hiện, tuy rằng ở lại bên cạnh cha cậu sẽ nổi giận nhưng so với nửa năm cô độc kia, cảm giác vẫn tốt hơn rất nhiều. Huống chi vì để được cậu tha thứ, cha cậu đã chấp nhận cả chuyện như thế, cậu thật sự không còn gì để hận y nữa. Mỗi lần nhớ tới chuyện hôm đó, Lam Thần đều cảm thấy buồn cười, tuy là cậu chỉ được thượng cha mình có một lần nhưng chỉ cần nhớ tới biểu tình lúc đó của y đúng là cảm thấy rất thú vị. [ta nghĩ chắc biểu tình của a Hiên như ăn phải cả đồng ruồi ak]

“Bảo bối, đang cười gì vậy?” Lam Thần quay đầu lại thấy cha đang ở phía sau nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc.

“À, không có gì!”

“Rốt cuộc là chuyện gì mà có thể làm con cười vui vẻ như vậy?”

“Ông thích thấy tôi vui sao?”

“Đương nhiên!”

Lam Thần đứng dậy, nói khê vào tai cha mình, “Chỉ cần ông cho tôi thượng vài lần, tôi sẽ càng vui hơn!”

Mặt Đinh Lập Hiên đỏ lên, miệng giật giật hai cái, nhìn vẻ mặt xấu xa của Lam Thần, thở dài một hơi, vỗ vỗ đầu cậu, “Bảo bối, sức chịu đựng của con kém quá, xem ra con hẳn là nên cố gắng rèn luyện thân thể thêm đi!” Nói xong, y xoay người đi ra văn phòng, để Lam Thần lại ở chỗ đó nổi trận lôi đình!

Lúc hai người cùng ở chung trong văn phòng, Đinh Lập Hiên thường thích kéo Lam Thần ngồi lên đùi mình, tay trái nắm lấy tay phải cậu, để hai chiếc nhẫn bạch kim kề sát vào nhau, Đinh Lập Hiên luôn thích nhìn như vậy! Khi ấy, trên đường từ quán bar trở về nhà, thấy trên tay Lam Thần vẫn còn đeo chiếc nhẫn kia, y mừng đến nỗi thiếu chút nữa đã la to lên, y cũng từng hỏi Lam Thần “Nếu hận ba sao vẫn còn đeo chiếc nhẫn ba tặng?” Khi đó Lam Thần đã hung tợn quát.

“Nếu có thể tháo ra được, ông nghĩ tôi còn tiếc nó à, hừ!”

Nhưng sau đó, trong lúc vô tình Đinh Lập Hiên đã nhìn thấy Lam Thần tháo chiếc nhẫn ra để một bên, lúc bước ra khỏi phòng tắm chiếc nhẫn lại trở về trên ngón tay như cũ. Lúc đó, Đinh Lập Hiên biết cậu thật sự tiếc, chỉ là còn cứng miệng không chịu nhận mà thôi.

Lúc đầu quả thật là không tháo ra được, Lam Thần cũng đã thử rất nhiều lần nhưng cũng vô ích. Sau này Lam Thần gây đi rất nhiều, chiếc nhẫn đó cũng dễ dàng tháo xuống. Khi còn ở trong gian nhà trọ kia, những tia nắng xuyên qua cửa sổ vừa vắn chiếu vào chiếc nhẫn, mỗi ngày tay phải đều bị ánh mặt trời chiếu vào rất lâu. Đến nỗi khi tháo chiếc nhẫn xuống Lam Thần mới ngạc nhiên phát hiện tay mình đã bị ánh mặt trời chiếu đến in nguyên cả một cái dấu hình chiếc nhẫn. Đương nhiên, từ “Hiên” được chạm rồng kia cũng đã in vào da, tuy nhàn nhạt nhưng ít ra vẫn có thể nhìn thấy được mặt chữ. Cuối cùng Lam Thần cũng quyết định đeo trở vào, có lẽ khi đó cậu đã cảm thấy rất luyến tiếc, rất nhớ nhung. Sau khi trở về, cậu

cũng không có ý định bỏ nó, bởi vì lúc nhìn thấy tay cha cậu cũng đang đeo chiếc nhẫn còn lại, trong lòng cậu quả thật có chút rung động.

Vũ Kiệt đi công tác về nghe tin Lam Thần đã quay lại, cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ người này mất tích lâu như vậy mà vẫn còn có thể trở về. Cậu ta thu xếp vài thứ đơn giản rồi bước vào văn phòng cha mình. Lúc Vũ Kiệt lên tới, vừa ngay lúc trợ lý Trương cũng đang đi toilet, Vũ Kiệt gõ cửa hai cái rồi mở cửa ra, lúc này hai người nọ đang ở trong phòng hôn nhau kịch liệt, cả ba người ngẩng ra nhìn nhau, xấu hổ vô cùng, Vũ Kiệt thấy thế vội vàng cúi đầu, “Xin lỗi!”

Lam Thần đẩy Đinh Lập Hiền ra, xoay người đi vào phòng ngủ. Đinh Lập Hiền cũng “e hèm” một tiếng cho đỡ ngại, “Vào đi!”

“Dạ!”

“Về khi nào thế?”

“Vừa về tới! À, ba, những chuyện ba căn dặn con đều đã làm tốt, đây là hợp đồng, ba xem qua đi!”

“Được!”

53. Chương 53

Hơn nửa năm nay, đây là lần đầu tiên Vũ Kiệt nhìn thấy cha mình nở nụ cười, chỉ là xem hợp đồng mà vẫn có thể tươi cười như thế? Vũ Kiệt đương nhiên biết đó là nguyên nhân gì, nhưng cậu ta không có yêu ai nên đương nhiên không thể hiểu được cảm giác trong đó. Ánh mắt sâu xa của cậu ta dạo qua phòng ngủ, lúc đó bỗng nhiên Vũ Kiệt rất muốn tìm hiểu người tên Lam Thần này, muốn biết rốt cuộc người này đã dùng cách gì mà có thể khống chế cha cậu ta được như hiện giờ?

Ái tình sẽ khiến cho con người ta làm một số chuyện điên rồ sao? [ko phải điên rồ mà là làm người ta ngu hơn] Vũ Kiệt quan hệ với rất nhiều người, nhưng tất cả đều theo tiếng gọi của dục vọng, cho dù hiện giờ cậu ta đã có vợ nhưng cậu ta cũng không hề yêu cô ấy, có lẽ trong lòng cậu ta tiền mới chiếm vị trí thứ nhất. Đinh Lập Hiền xem xong bản hợp đồng và một ít văn kiện rồi dặn dò vài câu, bảo con trở về nghỉ ngơi. Cửa văn phòng vừa khép lại, Vũ Kiệt ở bên ngoài nghe rõ ràng một câu, “Bảo bối!”

Thân thể run lên một chút, cậu ta chưa bao giờ nghe cha mình nói những từ buồn nôn như thế, cậu ta hừ lạnh một tiếng rồi bước vào thang máy. Trên đường trở về biệt thự, Vũ Kiệt gọi điện thoại cho một cô gái, lúc xe về tới biệt thự cô ta đã đứng hờn chờ ở cửa. Thấy Vũ Kiệt xuống xe, cô nàng vội vã đi tới bên cạnh nở một nụ cười quyến rũ, nép sát vào người cậu ta.

“Kiệt, lâu rồi anh không có gọi điện cho em nha!”

Khóe môi Vũ Kiệt câu lên, đưa tay ôm lấy bả vai cô, “Gần đây hơi bận việc!” [thằng này đúng là bản sao của a Hiền khi anh chưa gặp Thần!! đúng là cha nào con nấy nhưng thên Kiệt thì làm ăn ko bằng ai còn lãng nhãng thì ko ai bằng]

Hai người cười nói vui vẻ đi vào biệt thự, Lưu quản gia cung kính mở cửa ra, cúi người chào, “Đại thiếu gia!”

Trong phòng khách, Dương Thiện đang mang thai quay đầu lại nhìn hai người, hung hăng liếc cô gái kia một cái, Vũ Kiệt ôm người phụ nữ khác sờ sờ vuốt vuốt, trong khi vợ mình ngồi đó cũng chưa liếc mắt nhìn một lần. Dương Thiện vô cùng tức giận, một tay ôm bụng cổ nhin xuống, cuối cùng cô phẫn nộ nói một câu, “Nếu anh muốn làm đến thế, cứ ra ngoài mà làm, đừng mang về nhà!”

Vũ Kiệt đẩy người đang ôm trong lòng ra, từ từ đi đến bên cạnh Dương Thiện, cúi người xuống nâng cằm cô lên, hừ lạnh một tiếng, “Đừng tưởng rằng đã bước vào Đinh gia, thì chính là chủ nhân của gia đình này, chuyện trong nhà còn không tới phiên cô lắm miệng đâu, nhiệm vụ của cô chính là cố gắng mà sinh đứa con trong bụng ra!”

Dương Thiện đưa tay gạt phắt chồng mình ra, trong mắt tràn ngập thù hận, “Nếu không yêu tôi, sao lại muốn kết hôn với tôi?”

“Yêu? Hừ, cô cũng đâu yêu tôi, loại phụ nữ như cô tôi hiểu rất rõ, cô cũng chỉ muốn bước vào hào môn làm thiếu phu nhân, tiền và địa vị tôi đều đã cho cô, những chuyện khác cô không có quyền can thiệp!” Vũ Kiệt đưa tay vuốt vuốt mặt cô, cười lạnh ôm cô gái khi này đi lên lầu, trước khi đi còn để lại một câu.

“Ăn nhiều vào, tôi không muốn lúc con tôi sinh ra bị suy dinh dưỡng!”

Dương Thiện tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, lúc ấy gả cho Vũ Kiệt quả thật có vì gia cảnh của anh ta. Hai người tuy là bạn học nhưng cũng không phải hiểu biết về nhau lắm, lúc Vũ Kiệt theo đuổi cô thái độ rất thành khẩn, rất có phong độ, tuy rằng lúc đó giữa hai người không có tình cảm gì nhưng khi đó cô nghĩ, đợi kết hôn xong cũng có thể bồi dưỡng dần dần. Nhưng kể từ khi mang thai, Vũ Kiệt lập tức lộ ra bộ mặt thật, thường xuyên dẫn gái về nhà làm loạn, xem cô như máy móc để sinh con cho anh ta.

Con đường này là chính cô đã chọn, Dương Thiện chỉ có thể nghẹn ngào nuốt hết tất cả vào bụng, không dám kể khổ với ai, cô cũng muốn đi gặp Đinh Lập Hiên nói rõ, nhưng suốt thời gian này Đinh Lập Hiên không hề về nhà. Nghe quần gia nói, dạo này tâm trạng của y không tốt, căn bản sẽ không để ý tới chuyện của người khác, cho nên, cuối cùng cô cũng đành phải buông tay.

Hai tháng sau, Dương Thiện ở bệnh viện hạ sinh một bé gái khỏe mạnh, lúc bác sĩ bước ra chúc mừng Vũ Kiệt, cậu ta chỉ trả lời cho có lệ, lại không hề có biểu hiện vui mừng của người làm cha.

Thậm chí, cậu ta cũng không thèm liếc vợ con mình một cái đã vội vàng xoay người ra khỏi bệnh viện. Đinh Vũ Kiệt quả thật rất giống cha mình, trọng nam khinh nữ, huống chi còn liên quan đến vấn đề tài sản, sinh ra một bé gái thì bảo cậu ta làm sao mà vui đây?

Không lâu sau, Đinh Lập Hiên nhận được tin, y và Lam Thần lập tức vào bệnh viện ngay. Lúc này, Dương Thiện đang ôm đứa con trong lòng chưa xót, thấy Đinh Lập Hiên bước vào, cô vội vàng nở nụ cười.

“Ba!”

Đinh Lập Hiên nhìn cô mỉm cười, “Cố gắng nghỉ ngơi cho lại sức!”

Dương Thiện gật gù đầu ôm đứa con đưa cho y tá, quay đầu nhắm hai mắt lại. Đinh Lập Hiên tiếp lấy đứa nhỏ, ôm vào lòng ngắm rất lâu. Lam Thần cũng bước tới nhìn, đứa nhỏ mới sinh ra đúng là không đẹp cũng không nhìn rõ giống ai, Đinh Lập Hiên suy nghĩ một hồi rồi đặt tên cho cô cháu gái mình là Đinh Văn Thiện

Lúc rời khỏi bệnh viện, đột nhiên Lam Thần quay đầu lại hỏi y một câu, “Lúc tôi mới sinh ra, ông có từng ôm tôi không?”

Đinh Lập Hiên sửng sốt, không ngờ cậu lại hỏi một câu như vậy, “Đương nhiên là có ôm!”

“Sao tôi không nhớ gì cả?”

“Vô nghĩa, con mà nhớ thì mới là chuyện lạ!”

Lam Thần bật cười, lắc đầu, vừa rồi có một câu cậu đã quên nói, “Hiên, chúc mừng ông lên chức ông nội!”

Hai từ “ông nội” làm Đinh Lập Hiên cả kinh, mình đã lên chức ông rồi ư? Xem ra thật sự là già rồi, “Thời gian đúng là qua rất nhanh, còn nhớ lúc con mới sinh chỉ nhỏ như vậy.” Đinh Lập Hiên đưa tay làm thành một cái ôm nhỏ xíu, “Ôm vào lòng chỉ có một tí xíu, nhoáng một cái đã qua hai mươi năm, con đã cao lớn như vậy!”

“Đừng làm bộ, nói không chừng trước đây ông cũng không ôm tôi được mấy lần, hừ!”

Lời này quả thật là nói rất đúng, Đinh Lập Hiên xác thực không ôm cậu được mấy lần, y không biết nên nói thế nào, cúi đầu áy náy, “Sau này, mỗi đêm, ba đều sẽ “ôm” con vài lần, cố gắng bồi thường cho con!” [ôm này và ôm lúc sinh khác nhau lắm a ơi cái này sao gọi là bồi thường đc] Nhìn Lam Thần nháy nháy mắt, Lam Thần hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi nhanh về phía trước, lại bị y nắm lại, kéo trở về.

“Vừa rồi sao không nhìn thấy con ông? Vợ anh ta sinh con sao anh ta không ở cạnh?”

Nghe Lam Thần nói, Đinh Lập Hiên mới sực nhớ y hầu như không nhìn thấy Vũ Kiệt đâu, lập tức lấy điện thoại trong túi ra gọi cho Vũ Kiệt. Lam Thần lui xa ra mấy bước, tuy nhiên vẫn nghe thấy đoạn đối thoại

giữa hai người, dường như có liên quan đến vấn đề trai gái gì đó. Tắt điện thoại, Đinh Lập Hiền thở dài một hơi, Lam Thần cau mày hỏi:

“Sao thế? Anh ta không thích con gái à?”

“Mấy đời Đinh gia đều là truyền nam không truyền nữ!” [cổ hủ, nhà ta cũng làm ăn mà ta cũng là nữ nè!! hứ dám khinh thường nữ nhi - ta đánh , ta đánh]

“À, thế không phải là trọng nam khinh nữ hay sao? Vậy bé gái đó tính sao bây giờ, chẳng lẽ cũng không quan tâm, nhốt vào căn phòng phía sau?”

Đinh Lập Hiền gõ lên đầu Lam Thần một cái, “Yên tâm, ba sẽ không phạm sai lầm như thế nữa, ba sẽ bảo Vũ Kiệt cố gắng đối xử tốt với hai mẹ con họ!”

“Sau đó thế nào? Còn phải tiếp tục sinh sao? Sinh đến được con trai mới thôi?”

“Đúng vậy!”

Lam Thần nở nụ cười xấu xa, “Nếu Vũ Kiệt sinh không được cũng không sao, tôi sẽ tìm một cô nàng sinh một đứa, bảo đảm ông có thể bồng cháu trai!”

Đinh Lập Hiền sửng sốt, đưa tay kéo Lam Thần lại ôm chặt vào lòng, híp mắt nói: “Công việc mệt nhọc như vậy cứ để Vũ Kiệt làm đi, con chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh ba là tốt rồi!”

Dương Thiện tịnh dưỡng trong bệnh viện một thời gian rồi trở về biệt thự. Hiện tại, thái độ của Vũ Kiệt với cô còn tệ hơn lúc trước, thậm chí anh ta còn chưa bao giờ ôm con gái của mình. Có một lần, Đinh Lập Hiền cùng Lam Thần trở về biệt thự, tuy rằng Dương Thiện đã cực lực che giấu, nhưng Lam Thần vẫn nhìn thấy được dấu ngón tay in trên mặt cô. Khi đó, bỗng nhiên cậu chợt nhớ đến người mẹ đã mất của mình, mặc dù trong trí nhớ của cậu không còn lưu lại gì nhiều về bà lắm, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện năm đó Đinh Lập Hiền nhất định cũng đối xử với bà giống như Vũ Kiệt đối xử với vợ mình, cậu đã cảm thấy khó chịu, bèn đưa tay捏 y một cái. Đinh Lập Hiền nhìn nhìn Dương Thiện, thở dài một hơi, đi lên lầu.

Trong phòng, Đinh Lập Hiền cố ý nhắc nhở Vũ Kiệt, “Vũ Kiệt, con nên đối xử tốt với hai mẹ con họ một chút!”

Vũ Kiệt bề ngoài cung kính nhưng trong lòng lại nói thầm, ông có quyền quản tôi sao? Chẳng phải năm đó ông cũng như thế? “Con hiểu rồi, ba ba!”

“Aiz, năm đó ba rất ích kỷ, thế cho nên hiện giờ ba rất hối hận, ba không hi vọng sau này con lại giống như ba. Con có hiểu không?” Hai chữ “hối hận” này đương nhiên là muốn chỉ Vũ Khuynh, trong lòng Vũ Kiệt rất rõ nhưng cậu ta lại không biết khi nào thì cha mình lại bắt đầu chú ý tới cái đứa xấu xí kia, cũng may là nó đã mất tích, nếu không với tình hình hiện giờ sợ là cậu ta lại có thêm đối thủ.

“Con hiểu, ba ba!” Cuộc nói chuyện này kéo dài rất lâu, Đinh Lập Hiền phải dùng hết cả võ mồm để nói phải trái với con mình, hy vọng đứa con không bước vào vết xe đổ của y.

Dưới lầu, Lam Thần ngồi đối diện với Dương Thiện, do dự một chút rồi nhỏ giọng hỏi, “Anh ta, đánh cô?”

Vừa dứt câu, Dương Thiện nhin không được, rơi nước mắt, cô nhanh chóng cúi đầu, trộm nước mắt. Lam Thần cảm thấy chua xót, nhưng cậu chỉ là người ngoài thì lấy quyền gì mà can thiệp đây. Cậu đứng dậy rút hai tờ khăn giấy đưa cho Dương Thiện lau nước mắt.

“Đừng khóc!”

Giọng của Lam Thần rất dịu dàng, trong nháy mắt làm cho Dương Thiện cảm thấy rung động, cô trộm ngẩng đầu lên nhìn người thanh niên chỉ gặp hai lần ở ngày cưới và bệnh viện lúc sinh này. Trong lòng cô nghĩ, nếu chồng mình có thể dịu dàng như vậy thì thật tốt [xí xí... nha e Thần nhà ta là hoa có chủ rồi con vợ mê tiền kia cô ko đủ tư cách yêu thăm em nó đâu]. Vũ Kiệt nhìn thấy hai người bọn họ rời khỏi biệt thự, xoay người đi về phía vợ mình, cúi người xuống, nói khẽ vào tai cô một câu:

“Cô thật là giỏi nha, dám đi tố cáo tôi?”

Nói xong, hừ lạnh một tiếng, cầm lấy cái áo khoác bên cạnh rồi đi ra ngoài. Đối mặt với giọng điệu lạnh lùng của chồng, Dương Thiện không dám nói câu nào. Sau này, Vũ Kiệt đối xử với cô rất lạnh lùng, rất ít nói chuyện thậm chí rất ít khi về nhà, cũng chẳng quan tâm tới con gái hai người. Vũ Kiệt lạnh lùng làm Dương Thiện nhớ tới sự dịu dàng của Lam Thần, bèn trộm đi tìm hiểu một chút chuyện về người tên Lam Thần này, kết quả khiến cô ngạc nhiên không thôi, người thanh niên này vậy mà lại chính là tình nhân của cha chồng cô, một số tâm tư không nên có của cô cũng theo sự ngạc nhiên này mà dừng lại.

54. Chương 54

Lúc này giữa Lam Thần và Đinh Lập Hiền cũng đã dần dần khôi phục lại trạng thái yên bình, mặc dù có đôi lúc Lam Thần nói chuyện có chút bất mãn, nhưng Đinh Lập Hiền cũng không nổi giận. Đối với y, chỉ cần Lam Thần có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh mình, những việc còn lại y đều không quan tâm. Đinh Lập Hiền cũng không giống như trước lúc nào cũng đi tò tò theo cậu, y khôi phục lại chức vụ tổng giám bộ phận tài vụ cho Lam Thần, cuộc sống và công việc của hai người cũng dần dần trở về với quỹ đạo trước đây.

Trải qua cuộc trò chuyện lần trước, Đinh Lập Hiền suy nghĩ rất nhiều, sau nhiều lần đắn đo suy nghĩ cuối cùng y đưa ra một quyết định, lên Lam Thần và Vũ Kiệt đi tìm luật sư, hai người bí mật nói chuyện gì đó rất lâu. [cần tới luật sư ta nghĩ là chuyện tài sản rồi]

Hôm đó, Lam Thần một mình lái xe đến Tần thị, chuyến đi lần này là muốn triệu tập cuộc họp tài vụ toàn bộ công ty ở đó, tổng kết tình hình tài chính của quý vừa rồi. Xe vừa mới ra khỏi nội thành Vân Hải, còn chưa kịp chạy lên đường cao tốc thì Lam Thần đã bị hai chiếc xe khác cản đường không cho đi tiếp, ngồi trên xe đợi khá lâu cũng không thấy hai chiếc xe kia chạy đi, Lam Thần bực bội mở cửa xe ra ngoài, vừa mới đi được vài bước thì bỗng nhiên sau ót đau buốt, hôn mê bất tỉnh.

Cho tới khi cậu mở mắt ra, bản thân đã bị trói trong một kho hàng cũ nát. Cậu thử nhúc nhích thân thể một chút, kết quả phát hiện hai tay bị buộc ra sau người, đầu vẫn còn đang choáng váng, cậu nhìn xung quanh một lượt, từ cái cửa sổ nhỏ trên mái nhà nhìn ra ngoài có thể thấy trời đã tối dần, xem ra cậu đã hôn mê khá lâu rồi. Cậu nghĩ mãi cũng không hiểu là ai ra tay đối phó mình, với lại cậu cũng không phải công tử giàu có gì, cho dù có bắt cóc cũng chưa chắc có người chịu bỏ tiền ra chuộc?

Trong khi Lam Thần còn đang suy nghĩ miên man thì có tiếng nói chuyện từ bên ngoài vọng vào, Lam Thần nhanh chóng nhắm hai mắt lại, có tiếng mở cửa và tiếng bước chân đi tới, căn cứ theo tiếng động mà đoán thì có lẽ là khoảng năm, sáu người. Mấy người kia nhìn Lam Thần một chút, xác định cậu vẫn chưa tỉnh lại, một người trong số đó mới lấy di động ra gọi điện.

“Ông chủ, người đã bắt về rồi, tiếp theo phải làm thế nào?”.....

“Dạ, tôi hiểu rồi, chúng tôi sẽ xem chừng cậu ta!”

Cuộc nói chuyện kết thúc, Lam Thần không nghe được người nói chuyện bên kia điện thoại đã nói gì, trầm tư, những người này rõ ràng là đang nhắm vào mình, lúc này cậu cũng chỉ biết tới đâu tính tới đó. Lam Thần cứ như vậy mà nằm dưới đất làm bộ hôn mê, cậu muốn từ trong những câu nói đó tìm ra một ít manh mối. Tuy nhiên, mấy người này lại vô cùng cẩn thận, nói chuyện rất thận trọng, không lộ ra chút sơ hở nào, hơn một giờ sau bên ngoài truyền tới tiếng động cơ xe. Lam Thần đoán có lẽ là ông chủ ở phía sau đã đến đây, cậu mở mắt ra, lúc này mới nhìn rõ mấy người trước mặt, bọn họ đều là những người cao to, lực lưỡng. Thấy cậu tỉnh lại, bọn họ lập tức im lặng, xoay người mở cửa mời người kia tiến vào.

Lúc Lam Thần thấy rõ mặt người tới, rõ ràng kinh ngạc không thôi, người đứng sau bức màn chính là Lý Vân – một nhân vật đã lâu không xuất hiện. Lý Vân bước vào kho hàng, nhìn lướt qua Lam Thần, cười lạnh một tiếng rồi ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc. [con bánh bèo này chán sống rồi nên mới đụng đến Thần của a Hiền lâu ngày nên quên mùi bị đánh ntn]

“Bà Lý, đây là ý gì?” Lam Thần cố gắng tựa người vào tường, bình tĩnh nhìn Lý Vân.

“Ai bảo anh ta lo lắng cho cậu như thế, muốn trách thì cứ trách Đinh Lập Hiền đi!”

“Là vì tiền sao? Chẳng lẽ bà muốn tống tiền Đinh tống?”

Lý Vân cười lạnh một tiếng, ném đi tàn thuốc trong tay, “Chuyện này, cậu không cần phải biết!”

Lý Vân không nói gì nữa, cả kho hàng bỗng nhiên im ắng đến ghê người, lúc này Lam Thần cũng không hiểu mục đích của người phụ nữ này là gì. Điều làm cho cậu bất ngờ hơn nữa là hơn mười phút sau Vũ Kiệt thể nhưng cũng đến, chẳng lẽ việc này cũng có phần của anh ta? Lam thần ngẩng ra nhìn Vũ Kiệt, kinh ngạc đến nỗi không thốt ra được câu nào. Vũ Kiệt cũng đã tháo xuống lớp mặt nạ ngoạn nhiên thường ngày, ánh mắt tràn ngập vẻ khinh bỉ, đi tới bên người Lam Thần, cúi người xuống, nâng cằm Lam Thần lên. [thì ra thên Kiệt cũng có bước 1 chân trong này nữa à, a Hiên đâu cho 2 mẹ con nó chết chùm lun đi]

“Thật không hiểu đàn ông thì có cái gì thú vị, thân thể cũng không mềm mại, sờ vào cũng không thoải mái như phụ nữ. Cuối cùng thì cậu có bản lĩnh gì mà có thể khiến cha tôi mê muội đến thế?”

Lam Thần nghiêng mặt né khỏi tay cậu ta, tức giận trừng mắt, “Đinh Vũ Kiệt, tôi và anh không oán không thù, sao anh lại bắt cóc tôi?”

Khóe miệng Vũ Kiệt câu lên, cười lạnh một tiếng, “Tôi với cậu tuy không có thù oán gì, nhưng ai bảo cha tôi lại lo cho cậu đến thế, cậu là nhược điểm của ông ta, bắt được cậu mới có thể khống chế được ông ta!”

“Anh có lầm không vậy, ông ấy chính là cha ruột của anh!”

“Cha, hừ, ông ta lén làm thủ tục với luật sư, viết một tờ di chúc, theo như nội dung bản di chúc đó thì sau khi ông ta trăm tuổi, tôi chỉ có 30% tài sản, 70% còn lại thuộc về đứa xấu xí kia!”

Những lời này làm cho Lam Thần vô cùng kinh ngạc, cha cậu viết di chúc khi nào, dù sao y cũng mới có bốn mươi tuổi, viết di chúc gì chứ? Trong đầu y rối cuộc đang nghĩ cái gì? Cậu cố gắng bình tĩnh lại, nhìn thẳng vào mặt Vũ Kiệt.

“Đại thiếu gia, cho dù chỉ có 30% tài sản, nhưng cũng đã trên mấy trăm triệu rồi, chẳng lẽ anh còn chưa thỏa mãn sao?”

Vũ Kiệt kéo ghế, ngồi cạnh Lam Thần, lấy điều thuốc trong túi áo ra, mời thuốc, hút một hơi, “Tôi là đại thiếu gia Đinh gia, đương nhiên là phải có được toàn bộ tài sản của Đinh gia, Sừ Nhi đó thì lấy quyền gì mà được thừa kế nhiều hơn tôi, mà nói không chừng nó cũng đã chết mất xác đâu rồi, thật chẳng hiểu lão già đó sao lại cho nó nhiều tiền như thế?”

Lam Thần khẽ thở dài một hơi, trong lòng nhủ thầm, người vì tài mà chết, chim vì thực mà vong nha, “Vì tiền anh cam tâm làm chuyện phạm pháp sao? Bắt cóc tổng tiền tội rất nặng, chẳng lẽ anh không sợ ngồi tù?”

“Trên thế giới này không có cái gì mà tiền không thể giải quyết được, chuyện này không cần cậu phải lo lắng!”

Lý Vân cười lạnh nhìn hai người nói chuyện, Lam Thần nhìn về mặt hai người bọn họ, không ngờ hai mẹ con nhà này lại âm thầm cấu kết ám toán Đinh Lập Hiên, cậu chợt nhớ đến một chuyện, quay đầu lại hỏi: “Chẳng lẽ những sự cố bất ngờ của Đinh tổng cũng là do các người làm?”

Vũ Kiệt ngồi trên ghế phà một ngụm khói, híp mắt nhìn Lam Thần, “Làm người, không thể quá thông minh, có hiểu không?” [thằng này chết chắc rồi, chúc mừng e đã lãnh 1 vé du lịch dài hạn trong tù]

Tuy rằng không có trực tiếp thừa nhận nhưng câu nói này cũng đã chứng thực những gì Lam Thần đoán, không ngờ Vũ Kiệt lại cay độc đến thế, ngay cả cha ruột của mình cũng muốn giết. Như vậy, tất cả mọi chuyện đã rõ ràng cả rồi, chẳng trách khi ấy thái độ của Vũ Kiệt lại thay đổi lớn như vậy.

“Anh bắt tôi vào đây là có mục đích gì, tôi thật sự không hiểu?”

“Đơn giản là muốn Đinh Lập Hiên giao ra toàn bộ tài sản, cậu yên tâm, thứ tôi cần là tiền, chỉ cần có được phần tài sản này, tôi sẽ tha cho cậu!”

“Đại thiếu gia, anh cảm thấy Đinh tổng sẽ vì tôi mà giao ra toàn bộ tài sản hay sao? Phải chăng anh đã đề cao tôi quá?”

Vũ Kiệt lắc lắc ngón tay, “Cậu làm rồi, ông ta đúng là có thể vì cậu mà cái gì cũng đồng ý, lát nữa ông ta sẽ tới cứu cậu. Aizz, tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, lão già này đúng là không biết đã trúng phải bùa mê thuốc lú gì rồi, rốt cuộc thì cậu có cái gì tốt?”

Lam Thần kinh ngạc há hốc miệng ra, chẳng lẽ Đinh Lập Hiên thật muốn dùng hết toàn bộ tài sản đến chuộc mình? Cho đến khi Đinh Lập Hiên xách một vali có cài mật mã bước vào kho hàng, Lam Thần vẫn chưa tin vào hai mắt mình, cậu kinh ngạc nhìn y, trong lòng đã thầm mắng y đến ngàn vạn lần, đồ ngốc, ông không biết báo cảnh sát hay sao?

Đinh Lập Hiên đi vào kho hàng, mấy tên thuộc hạ phía sau tháo khăn bịt mắt ra cho y. Lúc nhìn thấy Lý Vân y cũng không kinh ngạc lắm, cho đến khi nhìn thấy Vũ Kiệt, sắc mặt y mới thay đổi một chút. Quay đầu lại nhìn Lam Thần, cho đến khi thấy cậu không có thương tổn gì mới an tâm thở dài một hơi. Bình tĩnh ngồi xuống ghế, đặt chiếc vali lên bàn, gác chéo chân, nhìn chằm chằm Lý Vân đang ngồi đối diện.

“Đinh Lập Hiên, anh thật là đúng giờ?”

“Tôi không báo cảnh sát, cũng đã tới đúng hẹn, mời cô theo ước định, thả Lam Thần!”

Lý Vân hừ lạnh một tiếng, “Yên tâm, tôi sẽ không thương tổn cậu ta, chỉ cần con tôi có được toàn bộ tài sản Đinh gia, tôi tự nhiên sẽ thả người!”

Đinh Lập Hiên quay đầu nhìn Vũ Kiệt đang đứng kế bên, Vũ Kiệt không dám nhìn thẳng vào mắt y, cúi đầu không nói gì, “Vũ Kiệt, cậu làm như vậy rốt cuộc xuất phát từ bản thân hay do mẹ cậu xúi giục?”

“Hừ, xúi giục gì chứ? Tôi vì con mình đoạt lại tài sản thì có gì là không đúng? Ông dựa vào cái gì mà để lại hơn phân nửa tài sản cho đứa tạp chủng kia?”

Những lời này khiến Đinh Lập Hiên vô cùng tức giận, nghiêng rằng, “Tin tức của cô đúng thật là nhanh nha, tôi mới lập di chúc mấy ngày mà cô đã biết, xem ra cô đúng là tổn không ít thủ đoạn, nói không chừng những tai nạn lần trước cũng là cô giở trò?”

“Đinh Lập Hiên, tôi quả thật rất muốn giết anh, nhưng không ngờ mạng anh lại lớn tới vậy, cả mấy lần đều không chết được, nếu không phải anh lập tờ di chúc kia, tôi cũng không cần hao tâm tổn trí bắt cậu ta tới đây. Bớt nói nhiều đi, nếu muốn tôi thả cậu ta ra, anh hẳn là biết nên làm thế nào!”

Đinh Lập Hiên lắc đầu, thở dài một hơi, “Vũ Kiệt, trước đây ba đối xử với con thế nào, con hẳn là nhớ rất rõ? Ba cho con một cơ hội cuối cùng, nếu hiện giờ con thu tay lại, ba còn có thể tha thứ cho con!”

Vũ Kiệt cắn cắn môi, trong lòng có chút do dự. Kì thật chuyện này từ đầu đến cuối đều là do Lý Vân giật giây, chính cậu ta cũng đã từng phản đối, nhưng cuối cùng cậu ta lại không thể kháng cự được sức hấp dẫn của tiền tài, cho nên mới làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế.

“Ba à, từ nhỏ đến lớn ba đều rất thương con, vậy tại sao đến cuối cùng ba lại lập di chúc như vậy? Là ba bức con!”

“Nói như vậy, cậu vẫn không chịu thu tay lại?”

“Xin lỗi, chuyện cũng đã đi tới nước này, không còn cách quay đầu lại rồi!”

Đinh Lập Hiên thở dài một hơi, xoa xoa trán, bắt đầu mở mã khóa ra, bên trong là một xấp văn kiện, đặt trước mặt Lý Vân. Lý Vân vui mừng không thôi, lật kĩ từng trang xem xét rõ ràng. Lam Thần ở một bên nhìn thấy hết tất cả những chuyện này, chẳng lẽ cha cậu muốn hai tay dâng hết toàn bộ tài sản của mình cho người ta? Lam Thần rất muốn ngăn cản y, nhưng hai gã thủ hạ phía sau lại kìm cậu lại, ngay cả miệng cũng bị bịt kín, đáng giận nhất là Đinh Lập Hiên không có nhìn qua bên này, muốn nháy mắt ra hiệu cho y cũng không được.

Lý Vân cùng Vũ Kiệt xem kĩ toàn bộ văn kiện, xác nhận là không có vấn đề gì nên đặt xuống trước mặt Đinh Lập Hiên, bảo y kí tên vào bản chuyển nhượng toàn bộ tài sản cho Vũ Kiệt. Đinh Lập Hiên cũng biết khi mình kí vào, lập tức sẽ biến thành một tên nghèo hèn. Y cầm bút do dự một chút, ngẩng đầu lên nhìn Lam Thần, Lam Thần nhìn y ra sức lắc đầu, cuối cùng y vẫn quay qua, kí tên vào.

“Hiện giờ có thể thả Lam Thần được chưa?”

Lý Vân đưa vali cho Vũ Kiệt, “Đừng sốt ruột, chờ Vũ Kiệt chính thức trở thành tổng giám đốc, tôi tự nhiên sẽ thả các người!”

“Cô đúng là rất cẩn thận!”

“Chuyện này là đương nhiên, mấy ngày tới anh cũng nên ở trong này bầu bạn với cậu ta đi, nếu tất cả đều thuận lợi tôi sẽ bảo bọn họ thả hai người!”

55. Chương 55

Việc này Đinh Lập Hiền đã sớm đoán được nên đương nhiên cũng không hề tức giận, nhìn theo hướng hai mẹ con bọn họ đi ra ngoài. Năm, sáu tên thủ hạ kia cũng không rời khỏi, mà nghe theo căn dặn của Lý Vân ở bên ngoài kho hàng cẩn thận canh chừng hai người. Thấy trong kho hàng đã không có người ngoài, Đinh Lập Hiền vội vàng đến trước mặt Lam Thần tháo bỏ dây trói, lấy chiếc khăn trong miệng cậu ra. Vừa được “giải khẩu” Lam Thần lập tức mở miệng mắng.

“Ông điên à, chỉ như vậy đã khinh địch giao hết toàn bộ tài sản cho bọn họ?”

Đinh Lập Hiền cười hắc hắc, cúi đầu xuống hôn một cái, “Tiền có thể có lại, nhưng Lam Thần thì chỉ có một, làm sao ba có thể bỏ được chứ!” [iu a quá vì câu nói hay nhất trong đời a]

“Thần kinh, ông không biết báo cảnh sát sao? Sao lại đến một mình?”

“Con không thấy trong người mấy người đó đều giấu súng lục hay sao? Nếu thật sự báo cảnh sát, e là cái mạng nhỏ của con đã sớm mất rồi.”

Súng lục? Vừa rồi Lam Thần đã không nhìn kĩ, không ngờ mấy người đó vậy mà lại mang theo cả súng lục, “Hiện tại bọn họ đã lấy được tài sản, chúng ta đã mất đi giá trị lợi dụng, ông không sợ bọn họ sẽ hạ thủ giết người hay sao?”

“Đừng lo lắng, muốn giết đã sớm giết rồi, mấy vụ tai nạn lần trước họ đều làm rất gọn gàng, ba nghĩ bọn họ cũng không muốn tự tìm phiền phức, huống chi lần này đã lấy được những thứ họ muốn, nếu không phải bắt đắc dĩ lắm ai lại muốn mang tội danh giết người trên lưng. Yên tâm đi, chỉ cần bọn họ trở về công ty chứng thực sổ văn kiện đó là thật, bọn họ sẽ thả chúng ta ra!”

“Nhưng như vậy thì xem như ông đã mất hết tất cả?”

“Tiền tài là vật ngoài thân, không có cũng không sao!”

Đinh Lập Hiền vừa trêu đùa vừa ngồi xuống ghế, kéo Lam Thần ngồi lên đùi mình, vuốt ve tóc cậu, “Lam Thần, lúc nhận được điện thoại thiếu chút nữa ba đã bị hù chết, nếu con xảy ra chuyện gì, ba cũng sống không nổi nữa!”

“Sao có thể dễ dàng chết như vậy?”

Tuy rằng ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng cậu lại vô cùng cảm động, tựa vào người cha mình, thở dài, “Ông, sao lại lập bản di chúc đó?”

“Ba chỉ muốn bồi thường lại cho con mà thôi, tiếc là.....”

“Bỏ đi, cứ xem như là không có gì!”

“Lam Thần, con thật sự không cần tiền sao?”

“Tiền, ai lại không cần? Nhưng có tiền cũng chưa chắc đã vui vẻ, ở đời chỉ cần sống cho thật vui là đủ rồi, tiền có nhiều, chết cũng không mang theo được!” [câu này nói thì rất dễ nhưng ko phải ai cũng làm dc đâu nha mọi người]

Đinh Lập Hiền vui mừng nở nụ cười, xem ra y quả nhiên không có nhìn lầm người này, “Lam Thần, dưới lớp nệm trong nhà có một phần hợp đồng bảo hiểm, nếu ba có xảy ra chuyện gì, số tiền bảo hiểm đó ít nhất cũng có đến mấy chục triệu, cho dù không có tài sản, nhưng với số tiền này cũng đủ cho con dùng cả đời!”

Lam Thần kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cha mình, sửng sốt, “Ông có bệnh phải không? Sao lại muốn mua bảo hiểm như vậy?”

“Khoảng thời gian trước xảy ra rất nhiều chuyện, ba sợ mình sẽ đột ngột.....Ba chỉ muốn để lại cho con chút gì đó mà thôi!”

“Đầu óc ông có vấn đề phải không?”

Trong nhất thời Lam Thần cũng không biết nên nói gì, thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Đình Lập Hiên, ông đúng là một người rất đáng ghét, với người mình không thích có thể lạnh lùng đến cực điểm, còn với người mình thích thì lại tốt đến người ta không thể chịu nổi!”

Đình Lập Hiên hôn lên tóc cậu mấy cái, “Ba đã hối hận vì những việc trước đây đã gây ra cho con, Lam Thần, cho dù ba có xin lỗi hay làm gì đi nữa cũng không thể chuộc hết tội của mình. Nếu tất cả có thể bắt đầu lại từ đầu, ba nhất định sẽ đối tốt với con, sẽ không để cho con chịu một chút thiệt thòi nào nữa, tha thứ cho ba được không?”

Tuy là Lam Thần đã không còn hận y nhưng suy cho cùng trong lòng cậu vẫn còn có chút bất mãn. Tuy nhiên, lúc này cậu quả thật đã tha thứ cho cha mình rồi, cậu tựa vào ngực y, rơi nước mắt, nức nở, “Ba ba, con yêu ba!”

Đình Lập Hiên như chấn động, từ lúc trở về đến giờ Lam Thần chưa bao giờ gọi y là ba, câu này vừa thốt ra khiến nước mắt y cũng không kìm được mà rơi xuống, hơn nữa được nghe ba chữ “Con yêu ba” Đình Lập Hiên cũng đã thỏa mãn rồi. Trải qua bao cố gắng cuối cùng Lam Thần cũng chịu nói với y ba chữ này, xem ra những gì y làm đều không hề uổng phí, Lam Thần thật sự đã tha thứ cho y, vui mừng thở một hơi nhẹ nhõm, ôm chặt đứa con vào lòng.

“Cám ơn con, cám ơn con đã tha thứ cho ba, từ nay về sau ba nhất định sẽ đối xử tốt với con! Con cũng đừng rời khỏi ba, có được không?”

“.....Ừm!”

Hai người ở trong kho hàng nói chuyện rất lâu, đến khuya mới ôm nhau ngủ thiếp đi, cho đến khi cánh cửa kho bị mở ra Đình Lập Hiên mới mở to mắt, bình tĩnh nhìn người tới. Vũ Kiệt giận dữ vọt vào trong, hung hăng quăng mớ văn kiện xuống đất, chỉ vào Đình Lập Hiên rống lên.

“Những văn kiện này đều là giả, ba ba, sao ba lại phải làm như vậy?”

Lam Thần bị âm thanh tranh cãi ầm ĩ đánh thức, vừa nghe thấy lời của Vũ Kiệt cậu cũng giật mình, liếc nhìn cha cậu một cái, không biết y rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì? Đình Lập Hiên hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ vai Lam Thần, ý bảo cậu an tâm, “Mới đó đã phát hiện, đúng là làm cho người ta cảm thấy bất ngờ!”

“Rốt cuộc ông đang giở trò gì?”

“Trước lúc tôi xác định được Lam Thần an toàn, sao tôi có thể dễ dàng giao văn kiện thật cho cậu? Cậu còn không rõ lòng dạ của mẹ cậu sao? Chỉ cần các người thả Lam Thần ra, tôi bảo đảm sau khi xác định cậu ấy an toàn, tôi sẽ chuyển hết toàn bộ tài sản cho cậu!”

Chẳng lẽ hôm qua cha cậu nói không có nguy hiểm chính là đang an ủi cậu sao? Lý Vân thật sự muốn gây bất lợi cho cả hai sao? Còn nhớ lúc cha cậu tố cáo bà ta ra khỏi nhà quả thật rất thảm, cũng khó trách bà ta sẽ ôm lòng oán hận, lòng trả thù của phụ nữ quả thật rất mãnh liệt!

“Ông!”

Vũ Kiệt bức bối, đi tới đi lui vài bước, quay đầu lại nhìn Lam Thần một cái rồi xoay người ra kho hàng. Thừa dịp này, Đình Lập Hiên vội thì thầm với Lam Thần vài câu.

“Lam Thần, sau khi an toàn ra ngoài, lúc gọi điện thoại cho ba nhớ gọi ba là Hiên, còn nếu như có người theo dõi con, con gọi ba là Đình tổng, có hiểu không?”

“Ba muốn làm gì? Không, con sẽ không đi đâu hết!”

“Đồ ngốc, chỉ cần con an toàn là tốt rồi! Ba tự có cách thoát thân!”

“Không cần, con không muốn đi đâu cả!”

Cha cậu đã để lại bản di chúc và hợp đồng bảo hiểm, Lam Thần khẳng định y sẽ không dễ dàng gì mà giao hết tài sản cho bọn họ, cho nên bọn họ cũng sẽ không dám gây bất lợi gì cho y, nhưng nếu như bọn họ thật muốn cùng ép nhau vào đường cùng ra tay giết hại y thì biết làm thế nào.

“Thằng nhóc này, con cứng đầu quá! Ngoan ngoan nghe lời, ba đã có biện pháp giải quyết bọn họ!”

“Mặc kệ là nói cái gì, con cũng sẽ không đi!” Đinh Lập Hiên khuyên răn nửa ngày, Lam Thần cũng không đồng ý. [bây giờ thấy rõ chưa a Hiên đây là sự khác nhau của người con thật lòng yêu kính a và đứa con bệnh hoạn yêu tiền hơn mạng của a á]

Thấy Vũ Kiệt trở vào kho hàng, hai người lập tức im lặng. Vũ Kiệt một tay cầm di động do dự nhìn hai người, “Ba ba, ba đừng bức tôi, nếu ba không chịu ngoan ngoãn giao hết tài sản ra đây thì đừng trách tôi vô tình!”

“Vũ Kiệt, những chuyện cậu vô tình với tôi còn ít hay sao? Nhiều lần muốn dồn tôi vào chỗ chết, tôi cũng thật không rõ làm thế nào mà dạy dỗ ra đứa con như cậu! Chỉ cần thả Lam Thần ra, tự nhiên tôi cũng sẽ chuyển hết tài sản qua cho cậu!”

Vũ Kiệt càng nghe càng giận, chớp lấy khẩu súng của một tên đứng cạnh bên, chỉ lên trán cha mình, “Ông cảm thấy hiện giờ ông có quyền bàn điều kiện với tôi sao?”

Lam Thần ngậy ra nhìn hòng súng đang chĩa thẳng vào y, tuy nhiên y cũng không có biểu hiện gì là kinh hoảng, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh, bọn họ giằng co một hồi, cho đến khi Lý Vân đi vào mới đánh vỡ thế cân bằng.

“Đinh Lập Hiên, anh đúng thật là ngoan cố, chỉ cần giao tài sản ra, tôi khẳng định sẽ thả hai người!”

Đinh Lập Hiên hừ lạnh một tiếng, “Lý Vân, tôi rất hiểu cô, nếu cô thật sự lấy được số văn kiện đó, chúng tôi còn mạng sống hay sao? Mau thả Lam Thần ra!”

“Nếu lúc này thả cậu ta, khó tránh chuyện cậu ta đi báo cảnh sát, tôi sao có thể phạm sai lầm như thế?”

“Nếu không thả, các người đừng hòng có được thứ gì!”

“Xem ra anh đúng là không sợ chết?” Lý Vân nháy mắt cho mấy thủ hạ đứng bên cạnh, mấy khẩu súng đồng thời nhắm ngay vào hai người, “Nếu chết đi thì cái gì cũng không có, Đinh Lập Hiên, chắc anh hiểu rõ rồi chứ!”

‘Lý Vân, trước lúc giết tôi, tôi muốn hỏi cô một chuyện?’

“Chuyện gì?”

“Hai mươi mấy năm trước, vợ của tôi chết như thế nào? Có phải là do cô phái người giả trò? Tuy hiện trường vụ tai nạn năm đó chỉ là bất ngờ, nhưng tôi nghĩ mọi việc cũng không đơn giản như vậy?”

Lời này làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy giật mình, nhất là Lam Thần, chẳng lẽ vụ tai nạn của mẹ cậu là có liên quan đến người phụ nữ này? Tuy rằng lúc đó cậu còn rất nhỏ, nhưng sau này vẫn ngẫu nhiên nghe người hầu nhắc tới một số chuyện năm đó, mẹ cậu vì bị tai nạn xe cộ mà mất, kết quả điều tra cũng là như vậy, cho nên mọi chuyện đã kết thúc trong im lặng, không ngờ hôm nay cha cậu lại nhắc lại mà còn có liên quan đến Lý Vân.

“Là do số cô ta bạc mệnh, sao lại liên quan tới tôi?”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng về mặt Lý Vân đã bắt đầu khẩn trương, ánh mắt cũng đang trốn tránh, Đinh Lập Hiên thấy thế tiếp tục hỏi, “Lý Vân, cô cũng nên thành thật đi, để cho tôi trước khi chết biết rõ, có phải là do cô làm hay không?”

“Hừ, là do cô ta uống sai thuốc rồi tông vào xe tải, liên quan gì tới tôi! Đinh Lập Hiên, anh cũng sắp chết đến nơi rồi mà còn nói được nhiều lời vô nghĩa như thế à?”

Trong lòng Đinh Lập Hiên không khỏi vui mừng, xem bộ dáng xấu hổ quá thành tức giận này của cô ta xem ra y đã đoán đúng rồi, “Lý Vân, năm đó ai cũng không biết vợ tôi vì uống sai thuốc mà xảy ra tai nạn, sao

cô lại biết? Hay là bởi vì thuốc đó là do cô đổi?” [ồồồồ thì ra con bánh bèo này nó ác quá trời lun dám giết mẹ của e Thần nữa]

Lý Vân cả kinh, lúc này mới chợt hiểu vừa rồi mình do quá xúc động mà nói lỡ lời, mắt chuyển vài vòng, nghẹn họng không biết nói gì. Vũ Kiệt kinh sợ nhìn mẹ mình, thế nào cậu ta cũng không thể ngờ được mẹ của mình lại là một tội phạm giết người, vẻ mặt kinh ngạc đó đã khiến Lý Vân hoảng hốt, bà cũng không hy vọng con mình biết được sự thật này. Việc đã đến nước này cũng không thể vãn hồi được nữa, Lý Vân cầm lấy khẩu súng bước tới gần Đinh Lập Hiền. Thấy Lý Vân thật sự muốn động thủ, Lam Thần hoảng hốt hô toáng lên.

“Bà không thể giết ông ấy!”

Lý Vân Khinh miệt nhìn Lam Thần, hừ lạnh một tiếng, “Sao lại không thể giết? Cậu luyến tiếc hay sao? Yên tâm đi, tôi sẽ tiễn các người lên đường với nhau! Ít ra cũng có bạn đồng hành!”

“Chẳng lẽ bà không muốn có được tài sản của ông ấy hay sao? Đinh tổng còn lập một bản di chúc, nếu ông ấy có xảy ra chuyện gì, toàn bộ tài sản đều chuyển sang cho Vũ Khuynh, một phân tiền con của bà cũng không có được!”

“Đứa tạp chủng kia hiện sống hay chết cũng chưa biết, số tài sản này sớm muộn gì cũng thuộc về con tôi thôi!”

“Trên di chúc còn viết, nếu Vũ Khuynh không ra mặt thì toàn bộ số tài sản đó sẽ được quyền ra ngoài làm từ thiện, hiện giờ nếu giết ông ấy, cái gì bà cũng không có, hơn nữa Vũ Khuynh.....”

Đinh Lập Hiền vội vàng đưng Lam Thần một cái, sợ cậu vì nhất thời không suy nghĩ mà nói sự thật ra, như vậy càng nguy hiểm hơn! Sắc mặt Lý Vân thay đổi, gặng hỏi, “Cậu biết Vũ Khuynh ở đâu?”

“Ồ? Không biết!”

Nghe Lam Thần nói như thế, Lý Vân từ từ buông súng xuống, không ngờ Đinh Lập Hiền đã chuẩn bị kĩ càng như vậy, ngẫm lại cũng không phải là không có thể, y xác thật có khả năng sẽ làm như thế, ngẫm nghĩ một hồi, “Đinh Lập Hiền, anh cũng không muốn vì tiền mà mất mạng chứ?”

Không ngờ lúc này Đinh Lập Hiền lại bật cười, khiến mấy người bên cạnh đều ngây cả ra, “Tôi đương nhiên không muốn mất mạng rồi!”

Vài giây sau, cửa kho hàng đột nhiên bị một chiếc ô tô phá ra. Ngay sau đó, từ trên xe nhảy xuống mấy nhóm cảnh sát trang bị vũ khí đầy đủ, chỉ loáng một cái đã bắt gọn mấy tay thủ hạ, hành động của họ nhanh đến mức ngoài Đinh Lập Hiền ra, tất cả những người còn lại đều trợn mắt há hốc mồm. [

56. Chương 56

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đám người bọn họ đều bị còng tay lại, cho đến lúc này Lý Vân cũng không hiểu sao mình lại bị lộ, mấy cảnh sát đó ở đâu lại xuất hiện nhanh như thế?

“Đinh Lập Hiền, anh báo cảnh sát?”

“Tôi không có báo, nhưng mấy cảnh sát đó vẫn luôn theo dõi tôi, cho nên lúc tôi đi tự nhiên cũng không thoát khỏi tầm ngắm của họ!” [cái này có khác gì báo]

Sau khi áp giải toàn bộ nghi phạm lên xe, một người dẫn đầu đi tới trước mặt Đinh Lập Hiền, bắt tay, “Đinh tổng, ông không sao chứ?”

“Không sao cả, cảm ơn các anh!”

“Đừng khách khí, còn có một số vấn đề cần hỗ trợ điều tra, phiền hai vị theo chúng tôi trở về cục cảnh sát một chuyến!”

“Đợi chút!” Đinh Lập Hiền quay đầu lại nhìn Lam Thần, mỉm cười, gỡ xuống một viên cúc áo bên cổ tay cùng cà vạt đưa cho cảnh sát [cả máy ghi âm cũng chuẩn bị đủ cả - a Hiền thật là thâm quá], “Chúng có đều ở bên trong, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi một chút, sáng mai tôi sẽ tới cảnh cục!” Lam Thần sững sốt, chẳng lẽ tất cả những đoạn đối thoại vừa rồi đều được ghi lại, vậy những lời hôm qua cậu nói với y cũng đã được ghi lại trong đó sao? Nếu như bị người khác nghe thấy không phải sẽ tiêu luôn à? Nhìn thấy cảnh sát nhận lấy hai món kia, Lam Thần muốn mở miệng ngăn cản cũng không còn kịp nữa.

“Được, vậy chúng tôi rút lui, có cần tôi lái xe đưa hai vị về không?”

“Không cần, hai người chúng tôi tự trở về là được rồi!”

“Vậy ngày mai gặp!”

“Ừm, đi thông thả!”

Nhìn thấy mấy chiếc xe cảnh sát kia đi khỏi, Đinh Lập Hiền quay đầu lại nhìn Lam Thần với vẻ mặt xấu xa, “Bảo bối, chúng ta về nhà đi?”

“À, tất cả những đoạn đối thoại đó ba đều ghi lại?”

Đinh Lập Hiền lại cười gian, “Yên tâm đi, những câu mà bảo bối nói với ba, ba sao có thể để người khác nghe được!”

Nghe được câu này Lam Thần mới an tâm một chút, tuy nhiên trong lòng cậu vẫn còn rất nhiều vấn đề khó hiểu, “À, mấy cảnh sát đó là thế nào?”

“Vào mùa thu năm ngoái, sau khi xảy ra vụ tai nạn đó, cảnh sát đã bắt đầu âm thầm điều tra. Lúc ấy bọn họ đã nghi ngờ là do Lý Vân làm, nhưng lại không có chứng cứ chính xác, còn về chuyện hai mươi năm trước ba cũng chỉ là suy đoán mà thôi, cho nên nếu muốn có được chứng cứ thật sự nhất định phải khiến cô ta chính miệng thừa nhận mới được, cho nên ba đã cố gắng tìm lấy cơ hội. Về sau cảnh sát luôn âm thầm bảo vệ ba, máy ghi âm và máy nghe lén cũng đã sớm đặt ở trên người ba lâu rồi, chỉ là không ngờ cô ta lại nhắm vào con, tất cả đều là sơ suất của ba, xin lỗi!”

“Không sao cả, điều con thấy lạ chính là, lúc ba đuổi Lý Vân ra khỏi Đình gia, chẳng phải trong người bà ta không có gì cả sao? Vậy tiền đâu mà họ muốn sát thủ?”

“Lạc đà có gầy cũng còn lớn hơn ngựa, dù sao cô ta cũng đã ở Đình gia hơn hai mươi năm, có giấu một ít tiền riêng cũng là chuyện bình thường!”

“A, thì ra là thế! Vậy tại sao ba lại nghi ngờ cái chết của mẹ con có liên quan tới bà ta?”

“Lúc mẹ con chết quả thật rất kì lạ, tuy cảnh sát không phát hiện có gì khác thường, chỉ đơn thuần do không cẩn thận uống nhầm thuốc, cho nên lúc lái xe đã sản sinh ra ảo giác, tông vào xe tải. Nhưng trong lòng ba lại cảm thấy rất khó hiểu, ba biết mẹ con là người khôn khéo, mọi việc lớn nhỏ đều nhớ rất kĩ, vì thế chuyện uống nhầm thuốc thật sự không giống với tác phong của cô ấy. Cho đến gần đây liên tiếp xảy ra nhiều chuyện bất ngờ, ba mới kết hợp tất cả những manh mối lại và nghi ngờ Lý Vân, nếu cô ta dám giết ba đương nhiên cũng sẽ dám giết những người khác. Ai ngờ ba chỉ mới hỏi mấy câu mà cô ta đã lòi đuôi cáo ra rồi, Lam Thần, ba sẽ đòi lại công bằng cho mẹ con!”

“Nếu biết cảnh sát sẽ đến cứu chúng ta, vậy sao ba còn muốn con đi trước?”

Đinh Lập Hiền dừng lại, xoa đầu cậu, “Ba thật không muốn để con mạo hiểm, lỡ như làm bọn họ nổi giận sẽ không thể bảo đảm bọn họ có ra tay hay không, Lam Thần, sao con lại không chịu đi? Con có biết khi này ba lo lắng lắm không?”

“Nếu ba xảy ra chuyện gì, con phải làm sao đây?”

“Ngốc quá, ba đã sắp xếp hết tất cả mọi chuyện cho con rồi, cho dù ba có thật sự.....”

Lam Thần bỏ tay cha mình ra, nhìn thẳng vào mắt y, “Ba còn muốn bỏ con lại một mình sao?”

Câu này làm Đinh Lập Hiền sững sốt, y ôm con mình vào lòng, thở dài một hơi, “Xin lỗi, ba sẽ không bỏ lại con một mình nữa!”

Hai người nắm tay đi trên đường quốc lộ rất lâu, tâm sự rất nhiều. Gần một ngày một đêm không ăn gì, về đến nhà Đinh Lập Hiên tự mình xuống bếp làm rất nhiều đồ ăn cho Lam Thần. Sáng sớm hôm sau, Đinh Lập Hiên dẫn Lam Thần tới cục cảnh sát, vừa bước vào phòng thẩm tra đã thấy khuôn mặt đầy mệt mỏi của Vũ Kiệt.

Vũ Kiệt nhìn thấy cha mình bước vào, quỳ ngay xuống đất, “Ba, con xin lỗi, con biết sai rồi!” [thần này mặt nó trác ximăng hả sao mà đầy quá vậy, cái này chỉ có sử dụng búa tạ đập vô mới hy vọng thấy đc khuôn mặt thật của nó]

Đinh Lập Hiên thở dài một hơi, “Hiên tại có nhận lỗi hay không cũng đã quá muộn rồi! Vũ Kiệt, tôi đã cho cậu một cơ hội, là chính cậu cố chấp không chịu thu tay lại, gây ra biết bao nhiêu chuyện, đối với cậu tôi cũng đã quá thất vọng rồi!”

“Ba ba, tha thứ cho con đi, con không muốn ngồi tù, xin ba cứu con!”

Mới vào tù có một ngày, Vũ Kiệt đã tiều tụy đến chịu không nổi, suốt một đêm cậu ta đều không ngừng suy nghĩ nên không hề chợp mắt được chút nào. Nếu cậu ta thật sự bị khởi kiện, bước vào tù e là sẽ phải chịu không ít khổ cực, nghe nói lao tù là một nơi vô cùng khủng bố, nếu thật sự vào đó thì cuộc đời của cậu xem như đã xong rồi! Lúc này Vũ Kiệt vô cùng hối hận, cậu thật sự không nên nghe theo lời người phụ nữ đó đi hại cha mình, ngồi hồi tưởng lại những năm tháng trước đây, trong lòng Vũ Kiệt luôn mắng nhiếc mình không phải là người.

“Cứu cậu? Lúc cậu muốn giết tôi có nghĩ tới sẽ tha cho tôi không? Vũ Kiệt, tôi thật sự không ngờ cậu sẽ đối xử với tôi như vậy, ba lần bốn lượt muốn dồn tôi vào chỗ chết, cậu đúng là đủ nhẫn tâm nha!”

Vũ Kiệt rơi lệ đầy mặt, ngẩng đầu lên nhìn Đinh Lập Hiên, “Xin lỗi, ba ba, đều là do người phụ nữ kia xúi giục con, con cũng không muốn như vậy đâu, tất cả đều tại bà ta, xin ba, tha thứ cho con đi!” [ko nhận sai còn đổ lỗi cho người khác, thèn này hết thuốc chữa rồi]

Nghe được mấy câu này, Đinh Lập Hiên không chỉ thất vọng mà còn thấy khinh bỉ, Vũ Kiệt chẳng những là người vô tình mà ngay cả nhân phẩm cũng có vấn đề, đã đến nước này mà còn muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu mẹ mình. Đinh Lập Hiên tuyệt vọng nhắm mắt lại, trầm mặc một lát, lúc mở mắt ra trong mắt y đã chứa đầy ưu thương.

“Vũ Kiệt, cố gắng ở trong tù cải tạo đi, có thời gian ba sẽ đến thăm con! Về phần tài sản, ba sẽ để lại hết toàn bộ cho Vũ Khuynh!”

Vũ Kiệt ngẩng đầu, nhìn cha mình bằng ánh mắt khó tin, “Ba, Vũ Khuynh đã mất tích nhiều năm rồi mà?”

Đinh Lập Hiên xoay người nắm lấy tay Lam Thần, “Vũ Kiệt, kỳ thật Lam Thần chính là Vũ Khuynh!”

Câu nói này với Vũ Kiệt mà nói giống như bom nguyên tử, đả kích rất lớn. Cậu ta ngã ngồi trên mặt đất, ngậy ra nhìn Lam Thần, “Nó, sao lại như vậy, sao lại có chuyện này?”

Không ngờ y lại công khai thân phận thật sự của mình, Lam Thần thở dài một hơi, tiếp lời, “Quả thật tôi chính là Vũ Khuynh, không phải anh vẫn cảm thấy giọng của tôi rất quen hay sao?”

“Thì ra là vậy? Đúng là không ngờ, đúng thật là không ngờ!”

Cha cậu vậy mà lại yêu chính con ruột của mình, Vũ Khuynh mất tích nhiều năm vậy mà luôn ở bên cạnh y, người này đúng là đủ thâm sâu nha. Thì ra cha mình đã sớm biết thân phận của Vũ Khuynh, chỉ có mình là không hề hay biết gì cả! Vũ Kiệt nhìn hai người, đột nhiên nở nụ cười, hết rồi, tất cả đều hết rồi! Vũ Khuynh trở về thì mình sẽ không còn gì cả, huống chi cha lại còn yêu nó như vậy. Cho đến giờ phút này, Vũ Kiệt mới hiểu được mình đã mất đi tất cả, kể cả tự do.

Lúc hai người đi khỏi, Vũ Kiệt vẫn còn ngồi ngậy ra trên mặt đất, Đinh Lập Hiên và Lam Thần ở lại cục cảnh sát đến trưa để lấy lời khai. Thêm vào đó, máy ghi âm còn ghi lại rất nhiều bằng chứng, tội danh của Lý Vân đã được chứng thực, chỉ riêng vụ mưu sát cũng đã đủ khép vào tử tội, huống chi còn thêm mấy vụ ám sát, bắt cóc. Vũ Kiệt cũng tham gia vào vụ bắt cóc và những lần ám sát trước đây, nhưng do không phải chủ mưu nên cũng không bị tội nặng, nên đã được giảm nhẹ hình phạt, nhưng cũng phải ngồi tù không dưới mười lăm năm, hiện giờ chỉ còn chờ mở phiên tòa xét xử nữa là có thể thi hành bản án.

Để tránh bị những tin đồn thất thiệt truyền ra bên ngoài, ngay cả lúc mở phiên tòa cũng là lén tiến hành, hoàn toàn không công khai. Cho đến lúc này Lý Vân mới biết được thân phận của Lam Thần, bà ta nghiêng đầu qua nhìn chăm chăm cậu, cuối cùng nở nụ cười mỉa mai. Về bản án của mình Lý Vân cũng đã chấp nhận rồi, tuy bà ta vẫn chưa muốn chết nhưng tính ra mình cũng đã sống sung túc hơn hai mươi năm, cũng đã bị ác mộng tra tấn hơn hai mươi năm, giờ chết đi xem như giải thoát! Lúc ra khỏi phiên tòa, đi ngang qua bên người Lam Thần, Lý Vân dừng lại một chút.

“Thật không ngờ cậu lại chính là Đinh Vũ Khuynh, càng không ngờ giữa hai cha con các người lại xảy ra loại quan hệ như thế! Ha ha.....Cậu nên nhớ cho kĩ, lúc ông ta yêu cậu bất kể là chuyện gì ông ta cũng sẽ làm vì cậu, nhưng nếu có một ngày ông ta không còn yêu cậu nữa, khi đó cậu sẽ chết rất thảm! Các người, sẽ không có kết quả tốt đâu!”

Lam Thần hừ lạnh một tiếng, nhíu mày, “Cám ơn lời khuyên của bà! Đúng rồi, Hải có nhờ tôi chuyển lời với bà, anh ta chưa bao giờ yêu bà, anh ta thật sự rất chán ghét loại đàn bà như bà vậy!”

Lúc này Lý Vân mới hiểu được, “Là mày?”

“Tôi cũng chỉ muốn bà trước lúc chết hiểu cho hết mọi chuyện thôi!”

Cảnh sát cũng không để cho Lý Vân tiếp tục giãy giụa mà lôi ngay ra ngoài, trước lúc khép cửa lại, Lý Vân đã hô to, “Tao nguyện rửa mày, mày sẽ không được chết tử tế!”

Đinh Lập Hiền nắm tay Lam Thần đi ra khỏi tòa án, mãi cho đến khi ngồi vào xe, y mới mở miệng nói, “Lam Thần, đừng suy nghĩ nhiều nữa!”

Lam Thần thở dài, mỉm cười, “Kỳ thật bà ta nói rất đúng, ba thật sự là người như vậy, lúc yêu một người có thể vì người đó mà trả giá tất cả, đến lúc không còn yêu người đó nữa, ba sẽ vứt bỏ không chút lưu luyến!”

“Với con, ba sẽ không như thế!”

“Chuyện tương lai không ai có thể nói trước được!” Nhìn thấy vẻ mặt khấn trương của cha mình, Lam Thần mỉm cười, “Tuy nhiên, con cũng chấp nhận đánh cược một lần!”

Đinh Lập Hiền không nói gì, y từ từ lái xe trở về công ty. Những lời của Lam Thần khiến y rất cảm động, chấp nhận đánh cược một lần, trong lòng y nhủ thầm, Lam Thần, ba sẽ không để con thua đâu!

57. Chương 57

Một tuần sau, Đinh Lập Hiền mở cuộc họp hội nghị cấp cao mời toàn bộ các đoàn thể trong Đinh thị tham dự. Lúc mọi người đã ngồi vào vị trí, Đinh Lập Hiền lập tức công khai tuyên bố một bản văn kiện, nội dung là tất cả sản nghiệp của y đều được chuyển sang tên đứa con thứ hai – Đinh Vũ Khuynh. Tức thì, những người có mặt tại đó đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, không ai biết Đinh tổng còn một người con nữa, cũng không ai hiểu đứa con này từ đâu xuất hiện?

Đinh Lập Hiền đưa tay ý bảo tất cả mọi người im lặng, sau đó y đi tới kéo Lam Thần đến đứng cạnh mình, “Thân phận thật sự của Lam Thần chính là con trai út của tôi Đinh Vũ Khuynh, từ nay về sau cậu ấy chính là tổng giám đốc của tập đoàn Đinh thị, hy vọng các vị hiện đang có mặt ở đây có thể làm việc hết mình, cố gắng phụ tá cậu ấy!”

Không cần nhìn cũng biết có mấy chục đôi mắt không hẹn mà cùng nhau bắn về phía Lam Thần, nghi hoặc, kinh ngạc,.....đủ mọi thần thái, khiến Lam Thần khấn trương lên. Chuyện cha cậu triệu tập hội nghị lâm thời ngay chính cậu cũng không được báo trước, thật không biết trong đầu cha cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Cho dù y có muốn giao hết toàn bộ tài sản cho mình, thì ít ra cũng phải đợi đến lúc y trăm tuổi đã!

Một vị luật sư ngồi bên cạnh làm người công chứng, sau khi Đinh Lập Hiền tuyên bố xong, y nhanh chóng làm thủ tục ngay trước mặt mọi người, lúc kí tên cũng không hề do dự chút nào cả. Nhìn thấy phía dưới đang bàn tán sôi nổi, Đinh Lập Hiền cười lạnh, “Sao thế? Mọi người có ý kiến gì à?”

Bốn phía nhất thời lắng xuống, sau khi hội nghị chấm dứt, tất cả mọi người đều đi đến trước mặt Lam Thần chúc mừng, “Chúc mừng Lam tổng, không, phải gọi là Đinh tổng mới đúng!”

“Cám ơn!”

Đợi cho mọi người đi hết, Lam Thần mới đi tới trước mặt cha mình, “Ba muốn làm gì?”

“Vì ba yêu con, nên ba muốn để lại cho con tất cả!”

“Đó là nguyên nhân mà tối hôm đó ba hỏi con muốn làm con trai hay làm tình nhân đó sao?”

“Như vậy với con không công bằng, ba không thể quá ích kỉ! Huống chi những thứ này đáng thuộc về con!”

Tuy bề ngoài Lam Thần có vẻ như rất bình tĩnh nhưng trong lòng cậu lại đang dậy sóng ba đào, cậu hiểu tại sao cha cậu phải làm như vậy, đơn giản là vì cậu nói nguyện đánh cược một lần của cậu, y đã chặt đứt tất cả đường lui của bản thân, để chứng tỏ vị trí của cậu trong lòng y. Lam Thần không nói gì cả, cậu chỉ chậm rãi nâng tay trái cha mình lên, gỡ xuống chiếc nhẫn kia, đưa lên môi hôn một cái, sau đó lại trịnh trọng đeo vào cho y. Cảm giác của Đinh Lập Hiên lúc này.....chỉ có chính y mới hiểu được.

“Lam Thần, ba đã cho con hết tất cả rồi, sau này con phải nuôi ba nha?”

Nhìn vẻ mặt trên cợt của cha mình, Lam Thần trừng mắt, liếc y một cái, “Được, con nuôi ba, nhốt ba vào căn phòng phía sau!”

“Ha ha, ba biết con sẽ không đành lòng đâu!”

“Hừ, còn chưa chắc!”

Hai người cười nói vui vẻ, đi ra khỏi phòng họp.

Ngay lúc Vũ Kiệt bị giam vào ngục, Dương Thiện phát hiện mình lại có thai, nhưng lúc này cô không cười nổi nữa, cuộc hôn nhân này sớm muộn gì cũng phải kết thúc, nhưng lúc này cô lại có thêm một đứa con thì phải tính thế nào đây? Đứa trẻ này nếu sinh ra nhất định phải chịu nhiều đau khổ. Lúc Đinh Lập Hiên biết chuyện quả thật rất vui mừng, dù gì cũng phải nghĩ tới tương lai sau này, Đinh gia cần có người nối dõi tông đường, sau một phen bàn bạc cuối cùng Dương Thiện cũng đồng ý sinh đứa con trong bụng ra. Khi sinh xong, cô sẽ lập tức ly hôn với Vũ Kiệt, đồng thời Đinh Lập Hiên cũng đồng ý bỏ ra năm triệu mua đứt quyền nuôi dưỡng cả hai người con của Dương Thiện.

Trong khoảng thời gian này những người hầu trong Đinh gia quả thật là vô cùng hoảng sợ, hai người họ đã dọn về ở trong biệt thự, mọi người cũng đã biết thân phận thật của Lam Thần, những người hầu từ lớn tới nhỏ trước đây đều đối xử không tốt với cậu, cho nên từ lúc cậu lên làm chủ nhân của Đinh gia, bọn họ đều làm việc vô cùng cẩn thận, sợ bị cậu nhân cơ hội tính nợ cũ! [bây giờ mới biết sợ sao, ta dám chắc nếu ngày xưa các người đối xử với e nó tốt 1 chút thì giờ đâu phải lo]

Sáng hôm đó, Lam Thần ngồi trên sofa xem báo, Lưu quản gia cẩn thận đi đến phía sau cậu, “Ông chủ, xin hỏi sáng nay người muốn dùng gì?”

Lam Thần lật tờ báo sang trang bên kia, không chút nghĩ ngợi thốt ra, “Nấu bát mì là được rồi!”

“Người muốn ăn mì gì?”

“À, Mì gì cũng được, hay mì ăn liền đi!”

Nhắc tới mì ăn liền, Lưu quản gia vô cùng sợ hãi, bởi vì ông nhớ tới chuyện mùa đông năm đó mình chỉ đưa cho Lam Thần một thùng mì rồi trở về nhà, kết quả làm hại Lam Thần nhịn đói hai ngày! Vốn dĩ Lam Thần chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không ngờ người nói vô tình mà người nghe lại chột dạ, những lời này rơi vào trong tai Lưu quản gia lại biến thành ý tứ khác.

“Ông chủ, xin lỗi, người đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, lúc trước tôi có chỗ nào đắc tội, xin người rộng lượng bỏ qua, đừng để ở trong lòng!”

Lam Thần quay đầu lại nhìn Lưu quản gia đang toát mồ hôi lạnh, cảm thấy kì lạ, “Ông đang nghĩ gì vậy? Tôi chỉ muốn ăn bát mì thôi, có cái gì không đúng sao?”

“Ông chủ, xin lỗi!”

Lúc này Lam Thần mới sực nhớ lại, khó trách dạo này nhóm người hầu trong nhà lại kỳ quái, nhìn thấy cậu giống y như nhìn thấy Diêm La, “Lưu quản gia, những chuyện trước kia đều là quá khứ, ông thấy tôi giống loại người lòng dạ hẹp hòi sao?”

“Không giống!”

“Nếu đã hiểu rõ rồi thì nhanh đi nấu mì cho tôi đi, lát nữa tôi còn phải tới công ty!”

“Dạ, ông chủ, tôi lập tức đi ngay!” Có câu nói của Lam Thần, Lưu quản gia an tâm không ít, ông cười cười chạy nhanh xuống bếp. Nhìn thấy bóng lưng của người đã tận tụy vì Đinh gia suốt mấy chục năm, Lam Thần chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Đinh Lập Hiên mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ tằm màu xanh, còn đang gấp ngủ, bước xuống lầu, “Bảo bối, chào buổi sáng!”

“Thức rồi à? Sao không ngủ thêm lát nữa?”

“Ngủ một mình lạnh lắm!”

Lam Thần liếc y một cái, đặt tờ báo xuống bàn, nghiêng đầu nhìn cha cậu đang ngồi đối diện, “Quảng hết toàn bộ công việc cho con, ở nhà hưởng an nhàn, ba muốn hành con tới chết mới chịu à?”

“Ba tin tưởng vào năng lực của con, bảo bối, tiếp tục cố lên, ba sẽ ủng hộ con về mặt tinh thần!”

Từ khi chuyển giao công việc cho Lam Thần, Đinh Lập Hiên trở nên rất an nhàn, ngay cả công ty y cũng không đi, mỗi ngày nếu không phải ở nhà đọc sách, xem TV thì chính là đi đánh golf, rèn luyện thân thể, cuộc sống cứ thoải mái mà trôi qua. Nhưng Lam Thần thì thảm rồi, không ngờ cái ghế tổng giám đốc này lại mệt tới vậy, chuyện lớn chuyện nhỏ cứ đầy ra, làm mãi không xong, lại còn phải đi uống rượu xã giao, mỗi ngày phải bận tới khuya mới về được tới nhà. Nhìn thấy vẻ mặt và nụ cười xấu xa của cha mình, Lam Thần có cảm giác dường như mình đang bị người này tính kế.

“Bảo bối, tiền của ba xài hết rồi, trước khi đi nhớ đưa cho ba một ít nha!”

“Ủa, tuần trước con mới cho ba mười ngàn mà, sao lại xài nhanh như vậy?”

“Ba cũng không biết sao lại xài nhanh như thế, mới chớp mắt đã xài hết rồi!”

Lam Thần híp mắt, hai tay ôm trước ngực, “Muốn tiền, có thể nha, quay về công ty làm, con sẽ trả lương cho ba!”

“Đừng nha, vất vả lắm mới có thể về hưu, ba phải cố gắng hưởng thụ một chút!”

Dùng biện pháp mạnh không được, Lam Thần đành phải dịu dàng một chút, lần này cậu nhất quyết phải rình được cha cậu về công ty, không thể để y an nhàn hưởng phúc như thế.

“Ba à, một mình con thật sự làm không hết, công ty không có ba thật sự là không được, ba trở về làm việc đi, nha?”

Đinh Lập Hiên vịn vẹo thất lưng, “Bảo bối, công ty là của con, ba tin con sẽ làm được!”

Lam Thần liếc một cái, đứng dậy, đi tới bên người cha mình, ngồi lên đùi y làm nũng, ra vẻ thật đáng thương, “Ba à, dạo này con mệt mỏi quá, ba xem, vòm mắt cũng đen thui cả rồi, ba không đau lòng sao? Trở lại làm việc đi, con cam đoan sẽ cho ba làm phó tổng giám đốc, tiền lương cũng do ba quyết định, được không?”

Cậu vừa nói vừa lắc mình, vịn vẹo khiến dục hỏa của Đinh Lập Hiên bị thổi bùng lên, y khẽ nuốt một chút nước bọt, “Muốn mời ba về làm việc, vậy còn phải xem thành ý của con nha!”

Nhìn cái mặt gian trá kia, Lam Thần đương nhiên hiểu đó là ý gì, trong lòng không khỏi mắng xối xả, “Chỉ được một lần!”

“Ba lần, nếu không, không bàn nữa!”

“Hai lần, không được thì thôi, hừ!”

Đinh Lập Hiên hưng phấn lên, “Thành giao!” nói xong lập tức ôm lấy Lam Thần đi lên lầu. [cái này cũng có thể trả giá sao???] Lúc này quản gia cũng đã bừng thức ăn tối, “Lão gia, ông chủ, bữa sáng.....”

“Để đó đi, hai tiếng nữa xuống ăn!”

Lam Thần trợn trắng mắt, nhủ thầm, hai tiếng, ông không sợ mệt chết à?.....

Sau một cuộc giao dịch, cuối cùng Lam Thần cũng thành công rinh được Đinh Lập Hiên đang ngồi an nhàn ở nhà hưởng phúc trở về công ty, chuyển một nửa công vụ sang cho y, nhờ đó mà áp lực công việc của cậu giảm đi không ít. Bây giờ, những người trong công ty đều đang xì xào bàn tán, cha đi làm công cho con mình, nhà này đúng thật là đủ kì quái.

Nửa năm sau, Dương Thiện thuận lợi hạ sinh một bé trai nặng ba kí tư, Đinh Lập Hiên vui mừng quyết định đặt tên cho cháu trai là Đinh Thần!

58. Chương 58: Phiên Ngoại

Cuộc sống hạnh phúc luôn làm cho con người ta cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, mới đó mà thời gian năm năm đã trôi qua như chớp mắt.

Gần đây Lam Thần rất bận rộn, công ty bên Hàn Quốc cho người sang bàn công việc làm ăn, đáng lẽ chuyện này chỉ cần để cấp dưới đi là được rồi, nhưng lần này người tới lại là Hàn Tại Đông. Trong văn phòng ở tầng cao nhất trong Đinh thị, Lam Thần và Hàn Tại Đông vừa tham dự cuộc họp xong đang ngồi đối diện trên sofa.

Hàn Tại Đông nhìn chằm chằm Lam Thần, nửa ngày chưa nói câu nào, nhìn đến Lam Thần cảm thấy như ngứa ngáy cả lên.

“Cậu nhìn gì vậy?”

Hàn Tại Đông cong khóe miệng lên, “Không ngờ cậu lại là tổng giám đốc của Đinh thị, trước đó tớ có nghe nói Đinh thị đã đổi chủ, nhưng không ngờ người đó lại là cậu!”

Lam Thần mỉm cười, “Sao rồi? Đã kết hôn chưa?”

Hàn Tại Đông thở dài một hơi, “Đã đính hôn rồi, tháng sau sẽ làm đám cưới!”

“Chúc mừng cậu!”

Hàn Tại Đông nhìn Lam Thần cười khổ, “Cậu hiểu rõ tớ mà, tớ thích nam, cậu cảm thấy cuộc hôn nhân như vậy sẽ hạnh phúc sao?” Lại thở dài một hơi, “Lam Thần, đã nhiều năm như vậy nhưng tớ vẫn không thể quên được cậu.....” [a này đúng là cây si nha tới giờ này mà còn chưa chết tâm]

Lam Thần nâng tay lên ý bảo y đừng nói nữa, “Hai ta mãi mãi là bạn tốt!”

Bảy tám năm không gặp, Lam Thần vẫn không hề thay đổi gì, năm tháng dường như không lưu lại trên khuôn mặt xinh đẹp của cậu bất kì dấu vết gì, khuôn mặt ấy còn chưa hết ửng đỏ, Hàn Tại Đông đương nhiên biết đó là kết quả sau một trận kích tình. Trong cổ áo sơ mi màu đen của cậu còn có một dấu hôn mờ nhạt, không cần nghĩ cũng biết là do tên kia để lại.

Lúc biết quan hệ giữa Lam Thần và người kia là cha con, Hàn Tại Đông kinh ngạc đến không thể nói nên lời. Y xúc động đến mức muốn lập tức bắt trói Lam Thần rinh về Hàn Quốc, nhưng y lại có quyền gì mà can thiệp vào cuộc sống của cậu? Chiếu nhẵn trên tay Lam Thần phát ra ánh sáng chói mắt khiến Hàn Tại Đông cứ nhìn chằm chằm vào nó.

“Đúng, hai ta mãi mãi là bạn tốt!”

“Hy vọng cậu có thể sớm tìm được một nửa của mình!” Hàn Tại Đông cười gượng, đứng lên bắt tay với Lam Thần. Ba giây, năm giây, mười giây.....Hàn Tại Đông dường như vẫn còn chưa có ý định buông ra, Lam Thần xấu hổ rút tay lại. Vừa lúc này, Đinh Lập Hiên lại đẩy cửa bước vào, y liếc mắt đến vị trí mà hai người còn đang nắm chặt nhau. [a hình như đợi sẵn để vô bất gian thì phải]

“Bảo bối, trưa nay muốn ăn gì?” Vừa hỏi vừa đi qua, vô cùng tự nhiên tách hai người ra.

“Gì cũng được!” Quay sang nhìn Hàn Tại Đông, “Cùng ăn cơm đi?”

Hàn Tại Đông đương nhiên không muốn làm bóng đèn chiếu sáng cho người khác, lắc đầu, “Không đâu, tớ muốn trở về khách sạn nghỉ ngơi, mai gặp!”

“Được rồi, để tôi bảo người lái xe đưa cậu về!”

“Được!”

Lam Thần đưa Hàn Tại Đông ra thang máy, bảo trợ lý lái xe đưa y về rồi xoay người trở vào văn phòng. Đinh Lập Hiên ôm lấy vai cậu, nắm lấy tay phải Lam Thần, hơn nữa còn nắm rất chặt. Lam Thần ở một bên cười trộm, đã lớn như vậy rồi mà còn thích ăn giấm chua sao!

Đến tối, Lam Thần nằm xuống nghỉ ngơi, lúc sắp ngủ lại có một cái bóng đen lặng lẽ chui vào phòng, sau đó nhấc góc chăn lên chui vào đê lên người cậu. Lam Thần kinh ngạc, vội vàng đưa tay lên mở đèn bàn, nhấc chăn lên nhìn, mắt giật giật mấy cái.

“Ba vào bằng cách nào?”

Đinh Lập Hiên cười xấu xa, chìa cái chìa khóa vạn năng ra trước mặt Lam Thần, chớp chớp mắt. Ở cùng nhau năm năm, Lam Thần đã lén đổi ổ khóa phòng sáu lần, kết quả nhiều lắm là có thể phòng được y một tháng, sau đó y đều có thể mở được cửa vào đánh lén mình. Lần này vậy mà còn mua cả chìa khóa vạn năng, sao cha cậu luôn thích mở khóa chui vào phòng người khác như thế chứ?

“Bảo bối, ba muốn con!”

“Không cần, hôm nay con mệt lắm!”

Đinh Lập Hiên dè lên người cậu cọ cọ, “Một lần được không?”

Lam Thần cười lạnh một tiếng, “Được!”

“Thật sự?”

“Nhưng, ba phải ở dưới!”

Nụ cười trên mặt Đinh Lập Hiên tắt ngấm, “Bảo bối, sao con luôn muốn áp ba thế?”

“Con chỉ mới áp ba được có một lần, kỳ thật làm công rất thích, thế nào, cho con áp thêm lần nữa được không?”

“Dù xét ở mặt nào con cũng chỉ có thể làm thụ, con nên ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi!”

Lam Thần ngồi dậy, đẩy y ra, “Kéo, búa, bao ai thua ở dưới!”

Từ trước đến giờ vận đồ đen của Lam Thần rất tốt, cho nên Đinh Lập Hiên không muốn mạo hiểm, kiên quyết lắc đầu, “Không được!”

“Hừ, không chịu thì thôi!”

“Người nào thắng thì ở dưới!”

Lam Thần hưng phấn lên, xếp bằng, xoắn tay áo, “Vây bắt đầu!”

“Kéo, búa, bao!” Ồ? Có trộm sao? Bên cạnh hai cái búa to có một cái bao nhỏ xíu, Lam Thần dời tầm mắt sang chủ nhân của cái tay tí xíu kia, hết hồn, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn đang cười hì hì nhìn hai người.

“Tiểu Thần, con vào bằng cách nào?”

Đinh Thần chớp chớp đôi mắt to đáng yêu, “Con vào cùng với ông nội!”

Khóe miệng Đinh Lập Hiên giật giật hai cái, sao bị tên nhóc này theo dõi mà mình lại không phát hiện? Lam Thần liếc cha mình một cái, “Thật đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, y chang cái nết của ba!”

“Ông nội! Công, thụ có nghĩa là gì?” Hai người thiếu chút nữa đã cắn trúng lưỡi mình, Lam Thần nghiêm mặt nói: “Trẻ con không được hỏi lung tung, mau trở về phòng ngủ!”

Đinh Thần ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói rất hợp tình hợp lý: “Thầy cô từng dạy Tiểu Thần, chỗ nào không hiểu thì nên hỏi ngay. Nếu hai người không nói cho con biết, vậy mai con sẽ đến hỏi thầy chủ nhiệm vậy!” [e nhỏ này chắc là có tương lai lắm đây]

Đinh Lập Hiên thiếu chút nữa đã bị nước bọt của mình làm sặc chết, ho khan hai tiếng, chỉ vào Lam Thần, “Người nhỏ nhắn giống như chú ba con là thụ, cao lớn như ông nội vậy chính là công!” Lam Thần lập tức che cái miệng y lại, “Nói bậy bạ gì đó, thằng bé bị ba dạy hư cả rồi!”

Đinh Thần lộ ra vẻ mặt như tỉnh ngộ, “Ồ, con hiểu rồi!”

Lam Thần xuống giường, ôm lấy Đinh Thần, “Ngoan, nhanh trở về ngủ! Nửa đêm gần mười hai giờ rồi mà còn chạy lung tung!”

“Vậy sao ông nội có thể chạy lung tung?”

“Lát nữa chú sẽ trở lại dạy dỗ nội!”

Lam Thần ôm tiểu Đinh Thần trở về phòng, thấy nhóc ngoan ngoãn ngủ mới trở về phòng mình, tròng mắt, đặt Đinh Lập Hiên dưới thân, “Thằng bé này sớm muộn gì cũng bị ba dạy hư!”

Đinh Lập Hiên trưng ra biểu tình trầm tư, “Xem ra ba phải nhanh chóng đưa thằng nhóc này đến kí túc xá trong trường mới được, bằng không nó luôn xuất hiện đúng vào thời khắc quan trọng quấy rối đến chuyện tốt của chúng ta!”

Lam Thần cúi đầu, cắn lên cổ y một cái, “Lưu manh, không có chút bộ dáng của ông nội gì cả!”

Đinh Lập Hiên xoay người đè Lam Thần xuống, hung hăng mút vào đầu hôn dưới lớp áo sơ mi sắp biến mất một cái. Giống như một đóa hoa màu hồng được khắc trên làn da trắng nõn, nhìn vào vô cùng hấp dẫn người khác phạm tội.

“Đáng ghét, sao lại mút nữa?”

“Đây là ấn kí của ba, trên người con có thứ này chứng minh con là của ba!” Lời này tuy chỉ là trêu chọc, nhưng trong mắt y lại chứa đầy thâm tình, bị ánh mắt đó nhìn chăm chú khiến hạ thể Lam Thần ngày càng nóng lên, cuối cùng cậu đưa hai tay câu lấy cổ y, chủ động hôn lên môi y, trong lòng thầm nói, cho dù không để lại dấu hôn, nhưng ba cũng là của con, cả đời này cũng không thay đổi.

Tối hôm sau, cách thời gian tan học cũng đã qua một giờ mà Đinh Thần vẫn còn chưa về nhà. Đinh Lập Hiên cảm thấy sốt ruột, cầm di động gọi điện thoại cho bảo tiêu.

“Sao còn chưa về nhà?”

“Lão gia, tiểu thiếu gia bị thầy chủ nhiệm giữ lại chịu phạt, tới giờ mới được về, hiện tại đang trên đường về nhà!”

“Chịu phạt? Bỏ đi, về trước rồi nói sau?”

“Dạ, lão gia!”

Buông điện thoại xuống, Đinh Lập Hiên lắc đầu thở dài, không biết thằng nhóc nghịch ngợm này lại gây ra tai họa gì rồi. Chị của nó ngoan hơn nó rất nhiều, vừa học ngoại ngữ lại vừa học dương cầm, suốt ngày ngoan ngoãn ở trong phòng giống như tiểu công chúa. Nhưng tiểu Đinh Thần này lại nghịch ngợm hết biết, ba ngày thì hết hai lượt gây phiền phức.

Đinh Thần về đến nhà liền hậm hực ngồi xuống sô pha, đơ đơ cái miệng nhỏ nhắn nửa ngày không nói câu nào. Đinh Lập Hiên vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ xíu của bé, “Tiểu Thần, con lại gây ra họa gì rồi?”

Đinh Thần tức giận không thêm lên tiếng, Đinh Lập Hiên đành phải hỏi bảo tiêu bên cạnh, “Sao thầy chủ nhiệm lại giữ tiểu thiếu gia lại?”

Bảo tiêu kia ém cười, nghẹn đến cả mặt đều đỏ lên, do dự một hồi mới mở miệng, “Hôm nay tiểu thiếu gia ăn hiếp một bạn học cùng lớp, bị thầy chủ nhiệm nhìn thấy mới kêu lại trách phạt một chút!”

“Chỉ có vậy?” Giữa trẻ nhỏ với nhau phát sinh chút mâu thuẫn là chuyện khó tránh khỏi, đây cũng không có gì là kì quái, nhưng xem biểu tình của bảo tiêu thì dường như không chỉ đơn giản như thế, “Sao tiểu thiếu gia lại ăn hiếp người khác?”

Bảo tiêu đỏ mặt lên, “Tiểu thiếu gia, cướp đi nụ hôn đầu của bé trai kia!”

Đinh Lập Hiên vừa hộp ngậm nước lập tức phun cả ra ngoài, ho khan mấy tiếng, “Cậu nói lại lần nữa?”

“Tiểu thiếu gia cưỡng hôn người ta, hôn xong rồi còn nhìn bé trai đó thề thốt.....”

“Thề cái gì?”

Bảo tiêu cúi đầu, thẹn thùng nói:

“Tiểu thiếu gia nói với bé trai đó, sau này cậu làm thụ, tớ làm công!”

Quản gia và tất cả người hầu đứng phía sau đều nhanh chóng che miệng lại, không dám cười ra tiếng, cả đám nghẹn đến thiếu chút nữa đã bị nội thương. Trán Đinh Lập Hiên đen một mảng lớn, y quay đầu lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Đinh Thần.

Đinh Thần nén giận nói: “Cậu ta nhỏ hơn con, cho nên con làm công cậu ta làm thụ, con đâu có nói sai, vậy mà thầy chủ nhiệm bảo con không đúng, còn bắt con xin lỗi cậu ta!”

“Vậy tiểu Thần có xin lỗi không?”

“Xin lỗi!”

“Tiểu Thần xin lỗi thế nào?”

“Con nói: xin lỗi, tớ hẳn là nên bàn bạc trước với cậu mới phải, sau này hai ta dùng kéo, búa, bao quyết định ai làm công ai làm thụ cũng được! Kết quả thầy chủ nhiệm bảo cậu ta về nhà, bắt con ở lại phạt một trận!”

Xem ra cứ như vậy thật không phải là cách tốt, năng lực học tập của thằng nhóc này quá nhanh. Đinh Lập Hiên thở dài bất đắc dĩ, “Vậy thầy chủ nhiệm đã nói những gì?”

“Thầy bảo con không nên cưỡng hôn cậu ta!”

Đinh Lập Hiên gật gật đầu, “Vậy sao tiểu Thần lại cưỡng hôn cậu ấy? Cậu ấy rõ ràng là con trai nha?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đinh Thần hiện ra biểu tình thẹn thùng

“Cậu nhóc đó thật là đẹp nha, thậm chí còn xinh hơn cả mấy bạn nữ trong lớp con nữa! Nhưng cậu ấy nhỏ quá nên luôn bị người khác ăn hiếp!”

Đinh Thần vỗ vỗ lên bộ ngực nhỏ nhắn của mình

“Cho nên con đã quyết định sau này con sẽ bảo vệ cậu ấy, vì thế con đã đứng trước toàn lớp thông báo, cậu ấy là người của con, sau này không ai được phép ức hiếp cậu ấy, sau đó ở trước mặt toàn bộ bạn học trong lớp hôn cậu ấy một cái!”

Đinh Lập Hiên lấy hai ngón tay xoa xoa trán, thở dài một hơi, tương lai của thằng nhóc này, thật làm cho người ta phải lo lắng nha.

-----HOÀN-----

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-nhi>